

Smak sveta se bliži.
Samo jedan čovek ga može sprečiti...



**PROROČANSTVO
SUDNJEG DANA**

**SKOT
MARIJANI**

Table of Contents

[Proročanstvo sudnjeg dana](#)
[Prvo poglavlje](#)
[Drugo poglavlje](#)
[Treće poglavlje](#)
[Četvrto poglavlje](#)
[Peto poglavlje](#)
[Šesto poglavlje](#)
[Sedmo poglavlje](#)
[Osmo poglavlje](#)
[Deveto poglavlje](#)
[Deseto poglavlje](#)
[Jedanaesto poglavlje](#)
[Dvanaesto poglavlje](#)
[Trinaesto poglavlje](#)
[Četrnaesto poglavlje](#)
[Petnaesto poglavlje](#)
[Šesnaesto poglavlje](#)
[Sedamnaesto poglavlje](#)
[Osamnaesto poglavlje](#)
[Devetnaesto poglavlje](#)
[Dvadeseto poglavlje](#)
[Dvadeset prvo poglavlje](#)
[Dvadeset drugo poglavlje](#)
[Dvadeset treće poglavlje](#)
[Dvadeset četvrto poglavlje](#)
[Dvadeset peto poglavlje](#)
[Dvadeset šesto poglavlje](#)
[Dvadeset sedmo poglavlje](#)
[Dvadeset osmo poglavlje](#)
[Dvadeset deveto poglavlje](#)
[Trideseto poglavlje](#)
[Trideset prvo poglavlje](#)
[Trideset drugo poglavlje](#)
[Trideset treće poglavlje](#)
[Trideset četvrto poglavlje](#)
[Trideset peto poglavlje](#)
[Trideset šesto poglavlje](#)
[Trideset sedmo poglavlje](#)
[Trideset osmo poglavlje](#)
[Trideset deveto poglavlje](#)

[Četrdeseto poglavlje](#)

[Četrdeset prvo poglavlje](#)

[Četrdeset drugo poglavlje](#)

[Četrdeset treće poglavlje](#)

[Četrdeset četrto poglavlje](#)

[Četrdeset peto poglavlje](#)

[Četrdeset šesto poglavlje](#)

[Četrdeset sedmo poglavlje](#)

[Četrdeset osmo poglavlje](#)

[Četrdeset deveto poglavlje](#)

[Pedeseto poglavlje](#)

[Pedeset prvo poglavlje](#)

[Pedeset drugo poglavlje](#)

[Pedeset treće poglavlje](#)

[Pedeset četrto poglavlje](#)

[Pedeset peto poglavlje](#)

[Pedeset šesto poglavlje](#)

[Pedeset sedmo poglavlje](#)

[Pedeset osmo poglavlje](#)

[Pedeset deveto poglavlje](#)

[Šezdeseto poglavlje](#)

[Šezdeset prvo poglavlje](#)

[Šezdeset drugo poglavlje](#)

[Šezdeset treće poglavlje](#)

[Šezdeset četrto poglavlje](#)

[Šezdeset peto poglavlje](#)

[Šezdeset šesto poglavlje](#)

[Šezdeset sedmo poglavlje](#)

[Autorova beleška](#)

Skot Marijani - Proročanstvo sudnjeg dana

*Blago onome koji čita i onima koji slušaju riječi proroštva, i drže što je napisano u njemu:
jer je vrijeme blizu.*

Otkrivenje Svetoga Jovana Bogoslova 1:3¹

Prvo poglavlje

Krf grčka ostrva, jun 2008.

Prvi dan

Oteli su je noću.

Pronašli su je na bujnom ostrvu i tri dana je posmatrali pre nego što su smislili potez. Odsela je u iznajmljenoj vili, osamljenoj i zaklonjenoj maslinama, visoko na litici iznad kristalno bistrog mora.

Bila je sama i otmica je trebalo da bude laka. Ali kuća je uvek bila puna gostiju, a plesalo se i pilo doslovno bez prestanka. Posmatrali su, ali nisu mogli da se približe.

Zato je tim osmislio plan. Do poslednje pojedinosti. Ulazak, otmica, izlazak. Moraju biti vešti i neupadljivi. Četvoro ih je, tri muškarca, jedna žena. Znaju da joj je danas poslednji dan na ostrvu. Rezervisala je let s krfskog aerodroma za sutra ujutru i vraća se kući - gde će im biti mnogo teže da je uhvate.

Dakle, večeras ili nikad. To je strateški najbolji trenutak da ona nestane. Niko je ujutru neće tražiti.

Čekali su do večeri jer su znali da će njena oproštajna žurka biti u jeku. Iznajmili su običan, neupadljiv automobil u lokalnoj agenciji i platili gotovinom. Odvezli su se u tišini i parkiraliored druma, skriveni u senci maslinjaka oko stotinu metara od vile.

Bez reči su osmatrali. Kao što su i očekivali, vila je bila osvetljena, a muzika i smeh razlegali su se kroz drveće i preko zaliva. Lepa, velika, bela kamena kuća ima tri terase na kojima su parovi plesali, a grupice stajale naokolo, naslanjale se na ogradu, pijuckale, uživale u lepoj noći.

More ispod njih svetluca na mesečini. Toplo je i vazduh je zasićen mirisom cveća. Blag povetarac duva s mora. Još nekoliko automobila zaustavilo se ispred kuće, pristižu novi gosti.

Nešto pre jedanaest sati, tim je stupio u akciju. Dvojica na prednjim sedištima zavalili su se što su udobnije mogli jer će možda dugo čekati. Navikli su na to. Muškarac i žena na zadnjem sedištu brzo su razmenili pogled i klimnuli glavom. Ona je prešla prstima kroz sjajnu crnu kosu, skupila je i vezala gunicom. Proverila šminku u ogledalu.

Otvorili su vrata i izašli. Nisu se osvrтали. Muškarac je nosio bocu vina - lokalnog, skupog. Izašli su iz senki i prišli vili, prošli kroz kapiju i popeli se stepenicama do terase i ulaznih vrata. Dvojica u kolima su ih posmatrali.

Par je ušao u vilu i utopio se u svetlost i larmu. Nisu govorili. Kretali su se kroz gužvu opušteno i vešto. Znali su kako da se uklope. Ionako su mnogi gosti suviše obeznanjeni da bi ih primetili, što im je potpuno odgovaralo. Mnogo praznih boca ležalo je okolo, a dim što se izvijao nije bio samo duvanski.

Tumarali su svežim, belim sobama i razgledali skupoceno uređenu kuću. Brzo su locirali metu i nisu je ispuštali iz vida.

Nije posumnjala ništa.

Bila je u centru pažnje i činilo se da uživa u tome. Znali su da slobodno i bezbrižno troši, kao neko ko očekuje još mnogo novca. Bilo je šampanjca u izobilju. Ljudi su se motali oko šanka u uglu dnevne sobe i pili što su više mogli.

Par ju je posmatrao onako kako naučnik izučava pacova u kavezu, znajući tačno šta će mu se

dogoditi. Mlada je i privlačna - baš kao na fotografijama. Plava kosa joj je neznatno porasla, a plave oči zapanjujuće blistaju na preplanulom licu. Nosila je bele pamučne pantalone i žutu svilenu majicu na bretele, zbog čega su je mnogi muškarci odmeravali sa odobravanjem.

Žena se zove Zoi Bredberi. Mnogo toga znaju o njoj. Ima dvadeset šest godina i izgradila je sjajnu karijeru kao spisateljica, naučnica, istoričarka i biblijski arheolog s velikim ugledom među kolegama. Nema partnera, iako se oko nje uvek vrzmaju brojni muškarci. Voli muško društvo. Par se uverio u to pošto je očijukala i plesala sa svim zgodnim muškarcima na zabavi. Engleskinja je, rođena i odrasla u Oksfordu. Znaju imena njenih roditelja. Mnogo podataka o njoj. Duboko su kopali, a dobri su istražitelji. Za to su plaćeni.

Plan je jednostavan. Posle nekoliko minuta žena će se izgubiti među gostima, a muškarac će se približiti meti. Ponudiće joj piće, možda joj se malo udvarati. On je u ranim tridesetim, mišićav i lep. Siguran je da će uspeti da joj se dovoljno približi da joj ubaci drogu u piće.

Reč je o hemikaliji sporog dejstva koja izaziva iste simptome kao kad se popije previše vina. Ali čini da žrtva spava satima. S obzirom na to koliko ona pije, niko neće posumnjati kad se povuče u spavaću sobu da odrema. Zabava će zamreti, gosti se razići i onda će je oni odneti do automobila. Brz motorni čamac već čeka na dogovorenom mestu.

Kao što su predvideli, nije mu bilo teško da joj se približi. Covek se predstavio kao Rik. Časkao je, osmehivao se i zavodio je. A onda joj je ponudio martini. Nije odbila. Prišao je šanku, natočio piće i brzo izručio sadržaj bočice. Veoma profesionalno. Osmehivao se kad joj je pružio piće.

„Nazdravlje“, zakikotala se, podigla čašu i zlatna narukvica joj skliznu niz preplanulu podlakticu.

Onda je sve pošlo naopako.

Nisu primetili muškarca koji je stajao u uglu sve dok odjednom hitro nije prišao, uhvatio Zoi za ruku i pitao je hoće li da pleše. Nekoliko puta su ga videli dok su osmatrali vilu. Ima oko četrdeset pet godina, vitak je, lepo odeven, s nešto sedih na slepoočnicama. Mnogo stariji od njenih ostalih momaka. Nisu obraćali mnogo pažnje na njega - sve dosad.

Klimnula je glavom i spustila netaknutu čašu na sto. A onda je čovek uradio nešto čudno, što nije priličilo nekom ko izgleda potpuno trezan. Kolenom je udario u sto - trapav pokret, ali kao da je nameran. Čaša se sruši i piće se proli po podu.

A oni su imali samo jednu bočicu. Gledali su kako stariji muškarac izvodi Zoi na terasu, pod zvezde, gde su ljudi plesali uz spori ritam džeza.

Par je uradio ono što je obučen da čini: improvizovali su. Sporazumevali su se samo pogledima i neupadljivim pokretima, nevidljivim za sve koji ne znaju o čemu je reč. Za nekoliko sekundi smislili su nov plan. Ostaće u kući i utopiti se u pozadinu. Provući će se kroz neka vrata i ostati skriveni dok gosti ne odu i ona ne ostane sama. Jednostavno. Nema žurbe. Mirno su obišli goste na terasi, naslonili se na zid i pijuckali pića.

Primetili su neku napetost između njihove mete i starijeg čoveka. Plesali su neko vreme i izgledalo je kao da on pokušava da je nagovori na nešto. Šaputao joj je na uvo i izgledao uzrujano, ali pokušavao je da bude neupadljiv.

Niko to nije primetio osim njih dvoje. Šta god da joj je govorio, ona je odbila. Načas je izgledalo da će se posvađati. Ali on je popustio. Pomirljivo joj je prešao prstima preko ruke, brzo je poljubio u obraz i otišao sa zabave. Par ga je gledao kako ulazi u mercedes i odlazi.

Jedanaest i trideset dva.

U petnaest minuta do ponoći videli su je kako gleda na sat. A onda je neočekivano počela da

izbacuje preostale goste. Isključila je muziku i naglo je zavládala tišina. Izvinila se. Putuje rano ujutru. Hvala svima što ste došli. Lepo se provedite večeras. Možda se još nekad vidimo.

Svi su se iznenadili, ali niko se nije mnogo uzrujao. U toplim letnjim večerima ima dovoljno zabava na ostrvu.

Par nije imao izbora osim da izaðe s ostalima. Nisu imali priliku da šmugnu i sakriju se. Ali dobro su prikrili uznemirenost. To je sitna prepreka, nema razloga za brigu. Brzo su otišli do automobila skrivenog u senci maslina.

„Šta sad?“, upita vozač.

„Čekaćemo“, odgovori žena sa zadnjeg sedišta.

Plavokosi muškarac se namršti. „Dosta mi je ovog sranja. Daj mi pištolj. Idem po kučku. Odmah.“ Ispružio je ruku i zapucketao prstima. Vozač sleže ramenima i izvadi devetomilimetarski pištolj iz futrole ispod sakoa. Plavokosi ga zgrabi i krenu iz automobila.

Žena ga zaustavi. „Neupadljivo, sećaš se? Posao mora biti čist.“

„Dođavola s tim. Predlažem..“

„Čekaćemo“, ponovila je i dobacila mu upozoravajući pogled koji ga je ućutkao.

Utom začuše motocikl.

Tačno u ponoć.

Drugo poglavlje

*Blizu Golvejskog zaliva, zapadna obala Irske
Dva minuta kasnije, 22.02 po engleskom vremenu*

Ben Houp je dugo stajao u sve mračnijoj sobi, dovoljno dugo da se led istopi u čaši viskija. Sunce je zaranjalo iza horizonta Atlantskog okeana, nebo je bilo prošarano tamnocrvenim i zlatnim prugama, a oblaci su plutali sa zapada kako se spuštala noć.

Zurio je u talase što su se rasprskavali u mlazove kad god udare u crne stene. Iako mu je lice bilo mirno, misli su mu se rojile, pune bola koji viski nije mogao da izbriše. Priviđenja i uspomene koje nije mogao da izbaciti iz glave, a nije zaista ni želeo. Razmišljao je o svom životu. O postupcima iz prošlosti zbog kojih se kajao.

O onome što više nikad neće moći da radi, zbog čega je bio još malodušniji. O ništavilu jedine budućnosti koju može zamisliti. Budućnosti u kojoj se usamljeni dani pretvaraju u usamljene noći. *Možda nije moralo tako biti.*

Na niskom stolu iza njega stoji boca viskija, dobrog škotskog malta² starog deset godina. Tog poslepodneva boca je bila puna. A sad je ostalo samo dva prsta.

Pored boce je Biblija. Stara, u kožnom povezu, iskrzana od listanja. Knjiga koju dobro poznaje.

Pored nje je pištolj. Devetomilimetarski brauning HP, često korišćen, očišćen i nauljen, trinaest sjajnih metaka u šaržeru i jedan u cevi. Satima tu stoji, zapet i zakočen, s glatkim bakarnim prvim metkom u liniji sa otvorom cevi i dnom čaure u poziciji ka udarnoj igli, spreman, čeka da on odluči.

Samo je jedan metak potreban.

Telefon je zazvonio negde u sobi punoj senki. Ben se nije pomakao. Pustio ga je da zvrji dok onaj ko je zvao nije odustao.

Vreme je prolazilo. Sunce je skliznulo u more. Talasi su tanneli kako se noć prikradala nebom. Video je samo kako s prozora njegov odraz zuri u njega.

Telefon je ponovo zazvonio.

I dalje se nije pomerao. Zvonjava je prestala posle pola minuta i čulo se samo udaljeno hućanje Atlantskog okeana.

Okrenuo se od prozora i prišao niskom stolu. Spustio praznu čašu i posegnuo za pištoljem. Podigao ga i odvagao teški čelik u šaci. Poduže je zurio u oružje obasjano mesečinom. Otkočio je pištolj.

Veoma polako okretao je pištolj prema sebi sve dok nije gledao pravo u cev. Držao ga je obema rukama, s palcem na okidaču. Približio ga. Osetio hladni poljubac cevi na čelu. Zažmurio je. Pred očima je video njeno lice, onakvo kakvog je voleo da se seća, nasmešeno, puno života, lepote i sreće, puno ljubavi.

Mnogo mi nedostaješ.

A onda je uzdahnuo.

Ne danas, pomislio je. Danas nije taj dan.

Spustio je pištolj uz nogu i stajao neko vreme. Labavo je držao pištolj u šaci. Zatim je vratio udarnu iglu u početni položaj. Ostavio je pištolj na sto i izašao iz sobe.

Treće poglavlje

Krf

00.03 po grčkom vremenu

Zoi Bredberi je hladni vetar mrsio kosu dok je vozila veliki motocikl suzuki burgman krivudavim seoskim putem.

Primitila je da drum pred njom obasjavaju jaki farovi automobila iza nje. Onda joj je vozač ablendovao. Zapitala se ko li bi to mogao biti. Možda poslednji gost s njene zabave?

Čudno, pomislila je. Nije videla nijedan automobil dok je navlačila šalone i zaključavala kuću.

Dodala je gas. Kako je ubrzavala, drveće je sve više jurilo s obe strane. Vetar joj je vijorio kosu i odeću, a farovi su izbleдели u retrovizoru.

Osmehnula se. Bilo joj je drago što je Nikos odvezao njen prtljag kod sebe. Ne bi mogla sve da natovari na suzuki, a ovako će moći da uživa u poslednjoj vožnji pre nego što se ujutru vrati u Oksford. Motor od četiristo kubika bio je dovoljno brz da je uplaši - a obožavala je uzbuđenje i opasnost. Ponovo je ubrzala i šire se osmehnula.

Ali utom se farovi ponovo pojaviše u retrovizoru. Automobil joj je ovog puta prišao bliže, a farovi su je zaslepeli. Donekle je usporila i pomerila se u stranu da ga propusti.

Nije je pretekao. Samo je vozio iza, prilagođavao se njenoj brzini. Iznervirano je mahnula da prođe. Ostao je iza nje. Brektanje njegovog motora nadjačalo je brujanje suzukija.

U redu, onda je to neka budala koja hoće da se trka. Nema ništa protiv. Nagazila je gas i letela kroz krivine, naginjajući motocikl čas levo čas desno. Automobil ju je pratio. Još brže je poterala motor i povećala razdaljinu među njima. Ali ne zadugo. Automobil se našao odmah iza, i načas se prepala da će se zakucati u nju.

Srce joj je brzo lupalo. Odjednom joj više nije bilo zabavno da juri mračnim, pustim drumom dok drveće promiče s obe strane.

S desne strane nedaleko ispred nje ukazao se seoski put. Setila se kuda vodi. Dvaput je šetala tuda. Na kraju drumu nalazi se kapija koja je uvek zaključana katancem - ali između nje i urušenog kamenog zida bio je prorez dovoljno veliki da se provuče motor.

Suzuki je jurcao seoskim putem, jedva se održavala na njemu. Zemlja pod točkovima bila je meka i skliska. Proklizala je pa ponovo uspostavila kontrolu nad motorom. Farovi su se ponovo približavali.

Šta hoće?

Kapija se brzo primicala. Trideset metara. Dvadeset. Ona nagazi kočnicu, motor se zaljulja, ali se provuče kroz prorez. Suzuki se progura uz grebanje plastike. Automobil se zaustavi iza nje i farovi ostaše za njom.

Zaklicala je. Uspela je.

Utom pored nepokretnog automobila ugleda prilike u retrovizoru. Prilike koje trče. Prilike s pištoljima.

Iza nje odjeknu glasan prasak. Motocikl se divlje zatetura. Pogoden je zadnji točak.

Ona izgubi kontrolu nad motorom, i on odjednom nestade ispod nje. Oseti kako pada. Brzo se primicala tlu.

Dugo će to biti jedino čega će se Zoi Bredberi sećati.

Četvrto poglavlje

Temza Diton, Sari, Engleska

Drugi dan

Ben Houp prođe ispod luka otvorene visoke pozlaćene kapije. Privatni prilaz vodio je kroz dugačak tunel od krošanja, svež i zelen naspram popodnevnog jare. Drveće se razdvojilo posle jedne okuke i iza pokošenih travnjaka nalik plišu, ugledao je seosku kuću iz kasnog džordžijanskog perioda. Šljunak je krekao pod točkovima iznajmljenog audija kvatra kad je skrenuo na parking pun bentlija, rolsrojsova i jaguara.

Izašao je iz automobila, popravio kravatu i obukao sako skupog odela koje je kupio za ovu priliku, prilično siguran da ga više nikad neće obući. Povetarac je doneo zvuke velikog orkestra. Pošao je prema muzici, preko travnjaka do zadnjeg dela kuće. Pred njim se ukazalo imanje na više jutara.

Gosti su se okupili oko prugastog šatora na travnjaku. Smeh i čavrljanje. Dugački stolovi s kanapeima, konobari s poslužavnicima punim pića. Žene u letnjim haljinama i s velikim cvetnim šeširima. Proslava venčanje bila je daleko raskošnija nego što je Ben očekivao.

Čarli je dobro prošao, pomislio je. Nije loše za praktičnog, trezvenog Londonca koji je počeo kao vozač kamiona u

Kraljevskim inženjercima. Upisao se u vojsku čim je napustio školu. U 22. puku SAS-a³ nikada se nije domogao nikakvog čina. Nije ni želeo. Njegova jedina ambicija bila je da bude najbolji. Čudno je da se oženio devojkom iz bogate porodice. Ben se zapitao je li srećan u takvom okruženju.

Čarli i njegova nevesta bili su među parovima što su plesali na travnjaku. Ben se osmehnuo kad ga je prepoznao. Nije se mnogo promenio, osim što je nosio smoking. Orkestar je zasvirao staru džez pesmu koje se maglovito sećao, Glen Miler ili Beni Gudman. Njihovi tromboni i saksofoni blistali su na suncu.

Ben se držao po strani, slušao muziku i posmatrao zvanice, upijao prizor. Setio se svog venčanja, samo nekoliko meseci ranije. Nagonski je dotakao zlatnu burmu koju je nosio na kožnoj traci oko vrata. Opipao ju je preko pamučne košulje, pokušavajući da zaustavi druge uspomene, one ružne, one o danu kad se sve završilo.

Načas je ponovo bio tamo, gledao šta se događa. Zatreptao je da odagna slike, potisnuo ih natrag u senke. Znao je da će se vratiti.

Ples se završio. Pljeskanje i još smeha. Čarli je ugledao Bena i mahnuo. Poljubio je ženu i ona se uputi prema šatoru s grupom raspričanih drugarica. Orkestar je zasvirao novu pesmu. Vidno uzbuđen, Čarli je prišao Benu. Nije mogao da skine širok osmeh s lica.

„Izgledaš nešto drugačije u tom odelu“, primeti Ben.

„Nisam verovao da ćete stići, gospodine. Drago mi je što ste došli. Zovem vas danima.“

„Primio sam tvoju poruku“, odgovori Ben. „I nisam gospodin, nego Ben.“

„Drago mi je što te vidim, Bene.“

„I meni je drago što te vidim.“ Ben ga je s naklonošću potapšao po ramenu.

„I kako si?“, upita Čarli. „Šta ima novo?“

„Prošlo je neko vreme“, odvrati Ben izbegavajući odgovor. „Pet godina, manjeviše.“

„Čestitam. Drago mi je zbog tebe.“

„Hvala. Veoma smo srećni.“

„Lepo ti je ovde.“

„Ovo?“ Čarli pokaza na horizont, kuću i uredno održavane travnjake. „Mora da se šališ. Kuća pripada Rondinim roditeljima. Oni su platili sve ovo. Znaš kako je, ćerka jedinica. Među nama, malo su preterali. Tohko razbacivanje novcem. Da smo se nas dvoje pitali, venčali bismo se u opštini i onda otišli u najbliži pub.“ Srdačno se osmehnuo. „A šta je s tobom, Bene? Jesi li se ikad odvažio na sudbonosni korak?“

„Sudbonosni korak?“

„Znaš - normalan život, brak, deca i slično.“

„O.“ Ben je oklevao. *Dođavola*. Nema svrhe da se pretvara. „Jesam se oženio“, tiho je odgovorio.

Čarliju zaiskriše oči. „Odlično, čoveče. Sjajno. Kad?“

Ben je ponovo oklevao. „U januaru.“

Čarli se osvrnuo. „Jesi li je doveo?“

„Ona nije ovde“, odvrati Ben.

„To je prava šteta“, razočarao se Čarli. „Voleo bih da je upoznam.“

„Otišla je.“

Čarli se zbunjeno namrštitio. „Misliš, bila je ovde, ali je otišla?“ „Ne. Mrtva je.“ Zvučalo je oštrije nego što je nameravao. Još mu je teško da to izgovori.

Čarli je prebledeo. Zagledao se u svoja stopala i ćutao nekoliko trenutaka. „Kad?“, prošaputao je.

„Pre pet meseci. Nedugo posle venčanja.“

„Zaboga. Ne znam šta da kažem.“

„Ne moraš ništa da kažeš.“

„Kako si?“, nespretno je pitao Čarli. „Hoću reći, kako to podnosiš?“

Ben sleže ramenima. „Imam dobre dane i loše dane.“ Još se sećao hladnog dodira cevi brauninga.

„Šta se desilo?“, upita Čarli nakon poduže tišine.

„Zaista ne želim da pričam o tome.“

Čarli je izgledao namučeno. „Doneću ti piće. Sranje, to je užasno. Hteo sam nešto da te pitam, ali sad ne...“

„U redu je. Pitaj. O čemu je reč?“

„Hajde da porazgovaramo nasamo. Naći ćemo neko mirno mesto.“

Ben je pošao za njim travnjakom, kroz svetinu što je pričala i pijuckala šampanjac. „Mnogo gostiju“, primetio je.

„Uglavnom su Rondini“, objasni Čarli. „Jedva poznajem ikoga izvan puka. A Ronda nije htela da dođe iko iz vojske.“ Prevrnuo je očima.

„Ono je tvoj brat, zar ne?“

Čarli se zagleda u njega s nevericom. „Mora da je prošlo sedam godina otkako si poslednji put video Vinsa. A on nimalo ne liči na mene. Kako si ga prepoznao, dovraga?“

„Nikad ne zaboravljam lica“, odgovori Ben, osmehujući se.

„Svakako ne zaboravljaš.“

Pored šatora konobar je nudio pića sa srebrnog poslužavnika na stolu. Pružio im je po čašu šampanjca.

Ben je odmahnuo glavom i pokazao. „Bocu.“

Konobar se načas zapiljio u njega pa spustio čaše, izvadio novu bocu iz kofe s ledom i pružio mu je. Ben ju je prihvatio jednom rukom, a drugom je uzeo dve kristalne šampanjske čaše. Udaljili su se od gužve i žagora. Naslutio je da Čarli ne želi da drugi čuju ono što će reći.

Seli su na stepenice vidikovca, nešto dalje od gostiju. Ben je otvorio bocu i natočio obojici.

„Jesi li siguran da ti ne smeta?“, uzrujano ga upita Čarli. „Mislim, s obzirom na okolnosti...“

Ben mu pruži čašu i otpi veliki gutljaj iz svoje. „Slušam“, rekao je. „Slobodno pričaj.“

Čarli klimnu glavom. Duboko je uzdahnuo i odmah prešao na suštinu. „Imam nevolje, Bene.“

„Kakve nevolje?“

„Ništa slično tome“, odgovorio je Čarli pošto je video kuda je pogledao. „Kao što sam rekao, Ronda i ja smo veoma srećni. Na tom polju je sve kako valja.“

„Onda je reč o novcu?“

U daljini orkestar zasvira obradu „*String of Pearls*“.

Čarli načini pokret pomirenosti sa sudbinom. „Šta bi drugo bilo? Nemam posla.“

„Napustio si puk?“

„Pre nešto više od godinu dana. Četrnaest meseci. Ronda je htela da se povučem. Bojala se da ću poginuti u Avganistanu ili nekom sličnom mestu.“

„To je prilično razumljivo.“

„Pa, to se umalo nije desilo. Više puta. I zato sam sad civil. Nevolja je što mi to ne polazi za rukom. Ne mogu da se zadržim ni na jednom poslu. Promenio sam četiri otkako sam se povukao.“

„To je uobičajen problem“, uverio ga je Ben. „Teško nam je da se prilagodimo posle svega što smo videli i radili.“

Čarli je otpio veliki gutljaj šampanjca. Ben posegnu za bocom i dopuni mu čašu. „Kupili smo kuću pre nekog vremena“, nastavio je Čarli. „Mala je, ali znaš kakve su cene nekretnina a ovo nije najjeftinije mesto u zemlji. Čak i prokleta brvnara danas košta pola miliona. Rondini roditelji su uložili depozitao veridbeni poklon, ali i dalje grcemo da bismo platili rate kredita. To me ubija. Samo tonem i ne znam šta da radim.“ „Šta je s Ronom? Je li ona zaposlena?“

„Radi u dobrotvornom društvu. Tamo ne plaćaju mnogo.“ „Ima mnogo kancelarijskih poslova u vojsci. Zašto se ne bi tamo prijavio?“

Čarli odmahnu glavom. „Poludeli bi kad bih prismrdeo vojsci. Plaše se da ne dođem u iskušenje da se vratim u aktivnu službu. Bog zna da bih verovatno i bio u iskušenju. Rondin tata prodaje melodije za mobilne telefone. On hoće da radim za njega. Vršim veliki pritisak na mene. Kao i cela porodica. Hoću reći, jebene *melodije za mobilne telefone*. Možeš li da zamisliš?“ Ben se osmehnu. „Možda bi trebalo da prihvatiš. Zvuči lako - i isplativo. A bezbednije je nego da pucaju na tebe.“

„Ne bih dugo izdržao“, odvrati Čarli. „I to bi unelo napetost u brak.“ Otpio je još jedan veliki gutljaj šampanjca.

„Nisam ti doneo svadbeni poklon“, primeti Ben. „Ako će ti to pomoći, mogu ti dati novac umesto poklona. Već danas bih mogao da ti napišem ček.“

„Ne dolazi u obzir. To nije ono što hoću.“

„Onda to smatraj pozajmicom. Dok ne staneš na noge.“ „Ne. Hteo sam nešto drugo da te pitam.“

Ben klimnu glavom. „Mislim da znam šta. Hoćeš da me pitaš da radimo zajedno.“

Čarli je duboko uzdahnuo. „U redu, biću iskren. Kakva je situacija s otmicama radi otkupnine?“

„Bolja nego ikad“, odgovorio je Ben. „Otimanje ljudi i traženje otkupnine posao je koji cveta.“

„Mislio sam na tvoj deo posla.“

„Uvek ima posla za ljude kao što sam ja“, priznao je Ben. „Gotovo uvek je loše pozvati policiju. Policajci koji se bave ovakvim otmicama i većina zvaničnih pregovarača samo su štreberi u odelima. Ljudima u nevolji potrebna je dodatna mogućnost.“

„I ti im to pružaš.“

„A ti hoćeš da budeš deo toga?“

„Znaš da bih bio dobar“, odgovori Čarli. „Ali ne mogu da počnem sam. Ne znam ništa o tome. Potrebna mi je obuka. Ti si najbolji instruktor kojeg sam imao. Ako bih se upustio u tako nešto, hteo bih da radim za tebe.“

„Iz onoga što si mi rekao, ne verujem da će tvoja nova porodica to odobriti.“

„Reći ću im da sam savetnik za bezbednost. Ne može biti opasno kao ono s čime smo se suočavali u puku, zar ne?“

Ben nije ništa rekao. Obojici su čaše bile prazne, a sunce je upeklo. Natočio im je još šampanjca i spustio praznu bocu na beton uz glasan tresak. „Nevolja je u tome što ti ne mogu pomoći“, rekao je. „Učinio bih to da mogu. Ali ne radim više. Povukao sam se. Zao mi je.“

„Povukao si se? Stvarno?“

Ben klimnu glavom. To joj je obećao, onog dana kad je pristala da se uda za njega. „Krajem prošle godine. Gotovo je za mene.“

Čarli je klonuo na stepenicama vidikovca. „Imaš li neke veze?“ Ben je odmahnuo glavom. „Nikad nisam ni imao. Uvek sam radio sam. Sve je išlo isključivo od usta do usta.“ Iskapio je piće. „Kao što sam rekao, ako je reč o novcu, mogu da pomognem.“ „Ne mogu da uzmem novac od tebe“, odvrati Čarli. „Ronda uvek može da zamoli roditelje da nam pomognu, i oni bi to sigurno učinili. Ali ovo doživljavamo kao našu odgovornost. Naš problem. Moramo sami da se izborimo s tim. Samo sam se nadao...“

„Zao mi je. Zaista ne postoji način.“

Čarli se razočarano namršti. „Ali reći ćeš mi ako išta saznaš?“

„Kazao bih ti, ali to se neće desiti. Kao što rekoh, sasvim sam se povukao.“

Čarli je ponovo uzdahnuo. „Zao mi je što sam to potegao.“ Neko vreme je ćutao i gledao kako u daljini ljudi plešu i zabavljaju se. „I, šta ćeš sad?“

„Vraćam se u Oksford. Pravo odavde idem tamo. Već sam iznajmio stan.“

„Šta ima u Oksfordu?“

„Univerzitet“, odgovori Ben. „Idem tamo da studiram.“ „Ti, student? A šta studiraš?“

„Završavam ono što sam počeo pre nego što sam poludeo i otišao u vojsku pre skoro dvadeset godina. Teologiju.“

Čarli se izbečio. „Teologiju? Hoćeš da budeš sveštenik?“ Ben se osmehnuo. „Velečasni. Nekad sam samo to želeo. Činilo mi se da je to savršen život.“

„I otišao si u rat umesto toga. Ima smisla.“

„Ponekad ne ispadne onako kako smo nameravali“, odgovori Ben. „Ali tako je ispalo. Sad sam obrnuo ceo krug. Pravo je vreme za mene. Dozvolili su mi da nastavim studije. Još jedna godina i onda mogu da razmišljam o pristupanju crkvi, baš kao što sam nameravao pre mnogo godina.“ Udario je šakama po kolenima. „I to je to.“

Čarli je s nevericom zurio u njega. „Zešaš me. Šegačiš se sa mnom.“

„Ozbiljan sam.“

„Ali to nimalo ne liči na tebe. Još imam jednu sliku u glavi - onda u tenku, u pustinji. Zasuli su nas paljbom, a ti si imao samo tri metka. Nikad nisam video ništa slično. Momci iz puka, momci koji

te nikad nisu upoznali, još pričaju o tome..."

„Pa, ja ne želim da pričam o tome“, prekinuo ga je Ben. „Šta god da sam činio u prošlosti, šta god da sam bio ili želeo da postanem, sve je to završeno. Umoran sam, Čarli. Imam trideset osam godina, a doživio sam samo nasilje i ubistva. Želim miran život.“

„Sveštenički okovratnik, kućicu i Bibliju u ruci.“

Ben klimnu glavom. „Da. Što je dalje moguće od prošlosti.“ „Ne mogu to da zamislim.“

„Možda ću te iznenaditi.“

„Trebalo je da malo sačekam“, rekao je Čarli i nasmejao se. „Onda bi nas ti venčao.“

Nisu приметили da je Ronda brzo išla travnjakom prema njima. Ustali su kad je prišla. Visoka i vitka, crvenkaste kose koja izgleda kao da je farba kanom. Minđuša u nosu. Boemski izgled koji odudara od visokih potpetica i skupe haljine koju je nosila. Lepa je, ali Benu se učinilo da joj je pogled grub. Oči su joj bile sumnjičave dok ih je Čarli upoznavao.

„Čula sam sve o vama“, rekla je i odmerila ga od glave do pete. „Major Benedikt Houp. Neustrašivi. Znam sve priče. Zaista sam zadivljena.“

„Nisam major Houp. Samo Ben. Zaboravite te priče.“

„Pa, Bene, pretpostavljam da ste došli da nagovorite mog muža da se pridruži nekom vašem...“

„Ja sam ga pozvao“, prekinuo ju je Čarli. „Zar si zaboravila?“ Vatreno je pogledala Bena. „Ne želim da se pedja u bilo šta opasno.“

„Ja sam poslednja osoba koja može da ga uvali u nešto opasno“, odgovorio je. „Možete mi verovati na reč.“

Otpuhnula je. „Kako da ne. Mogu li sad da dobijem svog muža natrag, molim vas? A neko tamo želi da vas upozna.“ Ben je pogledao kuda upire prstom i pored šatora opazio izuzetno privlačnu ženu. Koketno im je mahala i osmehivala se.

„To je Mendi Lejtam“, objasnila je Ronda. „Njeni roditelji poseduju pola Šropšira. Strahoviti skorojevići - gori čak i od mojih. Zimuje u Verbijeju, vozi lambordžini. Zapitkivala me je ko je divan, visok, plavokos i plavook tip s Čarlijem.“

„On hoće da postane sveštenik“, istakao je Čarli.

„Zašto je ne biste pitali za ples?“, Ronda se brecnula na Bena. „Ronda... počeo je Čarli.“

„Ne plešem“, odgovorio je Ben. Osmehnuo se Čarliju. „Lepa zabava. Videćemo se.“ Udaljio se.

„Pozvaćeš me, je l' tako?“, povikao je Čarli za njim.

Ben mu nije odgovorio. Vratio se preko travnjaka i spustio praznu čašu na sto ispred šatora. Pogledao na sat. Mendi Lejtam mu je prišla, otmjena u plavoj svilenj haljini koja joj se slagala s blistavim očima. „Zdravo“, snebivljivo je rekla. „Ja sam Mendi. Jeste li stvarno biti Čarlijev pretpostavljeni u SAS-u?“

„Ne bi trebalo da verujete u sve što čujete“, odgovorio je Ben. „Drago mi je što sam vas upoznao, Mendi. A sad moram da krenem.“

Ostavio ju je da zuri za njim.

Peto poglavlje

Samertaun, Oksford
Istog poslepodneva

Profesor Tom Bredberi je za sobom zatvorio ulazna vrata, spustio staru aktentašnu i odložio ključeve automobila pored vaze sa cvećem na hrastovoj komodi u predsoblju.

U kući je vladala tišina. Nije to očekivao. Zoi je danas trebalo da stigne kući, a njeno prisustvo uvek je primetno zbog hard roka koji glasno pušta u dnevnoj sobi.

Bredberi je prošao prozračnom kuhinjom. Kroz otvorena vrata trema dopirali su mirisi iz bašte. Setio se polupune boce pino gridžija od sinoć i otvorio frižider. Unutra je video sveže napravljen čokoladni mus, Zoin omiljeni puding koji joj majka pravi kad god se ona vrati kući.

Coknuo je i natočio sebi čašu hladnog vina. Otpio je gudjaj i izašao u baštu. Video je svoju ženu Džejn kako kleči pored aleje s cvećem. Pored nje je stajao poslužavnik pun jednogodišnjih biljaka jarkih boja.

„Ranije si se vratio“, rekla je i osmehnula se.

„Gde je ona?“

„Još nije stigla.“

„Učinilo mi se da je tiho. Očekivao sam da će dosad doći.“ Džejn Bredberi je zabila lopaticu u zemlju, zastenjala dok je ustajala i otrešla zemlju s ruku. „To izgleda lepo“, rekla je kad je primetila čašu. Pružio joj je vino, a ona je otpila gutljaj i mljacnula. „Ne bih brinula zbog nje“, nastavila je. „Znaš kakva je. Verovatno se zadržala kod nekog prijatelja u Londonu.“

„Zašto nije mogla jednostavno da dode pravo ovamo? Uvek je s nekim prijateljima. Gotovo da je ne vidamo.“

„Više nije dete, Tome. Ima dvadeset šest godina.“

„Zašto se onda ponaša kao dete?“

„Pozvaće nas. Verovatno će sutra doći uz halabuku.“ „Previše joj popuštaš“, uzrujano je rekao. „Čak si joj napravila i omiljeni puding.“

Njegova žena se osmehnula. „Popuštaš joj koliko i ja.“ Bredberi se okrenuo prema kući. „Najmanje što bi mogla da učini jeste da nas obavesti gde se, dovraga, nalazi.“

Šesto poglavlje

*Ostrvo Paksos,
Grčka Treći dan*

Zoi Bredberi se probudila uz oštar uzdah. Prvo je postala svesna jarke sunčeve svetlosti na licu i zatrepkala. Pokušala je da se usredsredi, ali vid joj je bio zamagljen. Gde se nalazi?

Posle jednog trenutka vid joj se razbistrio. Nalazi se u spavaćoj sobi. Je li njena? Ne seća se, što je najčudnije od svega.

Ležala je na golom dušek, pokrivena izgužvanim pokrivačem. Sela je i presekao ju je oštar bol. T rglala se i uhvatila za rebra. Kao da je jedno napuklo. Glava joj je gorela, a usta se osušila. Pogledala je dlanove. Izgrebani su i odrani, kao da je teško pala dočekavši se na ruke da se zaštiti.

Farovi. Jarka svetla. Zvuci. Mesta i ljudi. Sve joj je bilo u glavi, ali smušeno i nejasno, samo senke i odjeci. Maglovito se setila da je pala. Udarila glavu. Dotakla ju je i napipala čvorugu. Pokušala je da razbistri misli. Ništa. Zatreptala je i odmahнула glavom. I dalje ništa.

Obuze je strava. Ne može da se seti ničega. Ne zna šta radi tu niti, užasnuto je shvatila, ko je ona. Nešto joj se dogodilo. Pretrpela je težakudarac. Povredila glavu. Nadala se da je privremeno.

Zna samo da je u opasnosti. Bio je to nagon zarobljene životinje u prisustvu grabljivca.

Taj nagon joj je pomogao da se usredsredi. *Prvo izađi odavde. Kasnije brini o svemu ostalom.*

U sobi nije bilo nikoga. Ali kad je povetarac zalepršao zavesu, ugledala je čoveka u stolici na terasi.

Prvo je primetila pištolj koji je labavo držao u šaci. Veliki četvrtast pištolj, uperen pravo u nju. Čovek je sedeo okrenut prema njoj, zavaljen u ležaljci na suncu. Isprva je pomislila da je gleda kroz velike naočare za sunce. Ali grudi su mu se polako podizale pa je zaključila da spava jer se nije ni mrdnuo kad se probudila. Pored nogu su mu stajale boca uza i prazna čaša. Morski povetarac blago mu je mrsio plavu kosu.

Zoi je s mukom ustala s kreveta. Stegla je zube od razdirućeg bola. Spustila je jednu nogu na pod pa drugu. Pločice su bile hladne.

Čovek se nije pomerio.

Polako se uspravila i udaljila od kreveta. Strahovito joj se vrtelo pa je ispružila ruke da povratu ravnotežu. Primetila je da je potpuno obučena. Bele pantalone i žuta majica na bretele. Odeća joj je bila prljava, kao da je nekoliko dana spavala u njoj. Pantalone su bile iscepane na desnom kolenu i blatnjave na bolnom desnom boku. Od pada, pretpostavila je.

Nesigurna na nogama, posegnula je za sandalama visokih potpetica pored kreveta. Slažu se uz žutu majicu. Jesu li njene? Ne zna. Uхватила ih je za kaišice dok se šunjala prema vratima, moleći se da se čovek u stolici ne probudi.

Pošto nije do kraja okrenula kvaku, pomisli da su vrata zaključana. Ali onda se kvaka okrenu i srce joj poskoči od uzbuđenja. Vrata se nečujno otvoriše. Videla je hodnik i stepenište što vodi nadole. Na prstima je pošla hodnikom i provirila preko metalne ograde stepeništa. Glasovi odnekud iz kuće. Čula je ženski glas i muški smeh.

Srce joj je mahnito tuklo. Krenula je niza stepenice, trzajući se pri svakom koraku. Bosa, bila je nečujna na keramičkim pločicama. Strah joj je izoštrio um. Nema predstavu gde se nalazi, ali zna

da mora da ode odatle.

Niko nije čuo da je sišla. Niko nije dojurio iz spavaće sobe. Bezbedna je - zasad.

Na dnu stepeništa nalaze se još jedna vrata. Otvorena su i kroz njih dopire jarka sunčeva svetlost. Ishramala je napolje, stežući sandale i rebra. Obrela se na maloj terasi punoj saksija s biljkama. Tri stepenika vode do plaže s belim šljunkom. Kamenje je bilo oštro i vrelo pod njenim stopalima. Obula je sandale. Savršeno su joj pristajale, iako su joj delovale kao tuđe.

Pošla je plažom i osvrnula se prema kući. Kocka od grubog belog kamena sa šalonima na prozorima i crvenim crepovima na krovu. Kroz rešetke na terasi prvog sprata videla je naslon stolice u kojoj je čovek sedeo. Iza kuće, pošumljena uzbrdica strmo se podiže prema liticama iznad nje. Nemoguće je da se tuda popne. Očajnički se osvrnula. Plaža je pusta. Ugleda dugačak, trošan drveni mol i privezan mali motorni čamac. Nežno se ljuljuškao na talasima.

Požurila je prema njemu. Spotala se na tankim potpeticama od osam centimetara. Neprestano se okretala prema kući. Nema nikoga. Pobeći će.

Stigla je na mol. Lakše je trčala po čvrstim daskama nego po kamenju i pesku. Požurila je dalje, zaboravivši na bol u boku.

Utom je čula uzvik. Dopro je iz kuće. Muški glas, glasan i jarostan. Tiho je vrisnula i okrenula se. Srce joj poskoči. To je on - plavokosi muškarac s terase. Držao je pištolj. Sjurio se stepenicama prema plaži i potrčao prema njoj. Vikao je.

Još ljudi izlete iz kuće. Jedna žena i dvojica muškarca. Žena uperi prstom u nju. Svi potrčaše. Još vike.

Bila je na polovini mola. Može da stigne do čamca. Hoće li moći da upali motor? Hoće li je upucati? Šta ti ljudi hoće od nje? Noge su joj klecale dok je nesigurno trčala.

A onda je pala. Tresnula je na grube daske i osetila da joj se članak iskrivio. Potpetica joj se zaglavila u rupi između dasaka. Vukla je i cimala. Čvrsto se uglavila. Ispružila je ruke i pokušala da skine sandalu.

Stižu. Bat koraka odjekuje molom. Neko joj grubo nasloni pištolj na potiljak, teško joj dišući na uvo. Ona podiže glavu i ugleda lice iskrivljeno od besa i iskeženih zuba.

I ostali su stigli.

„Šta se desilo, kog đavola?“, neko je pitao.

„Kučka je došla k sebi“, odbrusi čovek s pištoljem.

„A šta si ti radio, jebote?“, upita ženski glas. „Spavao?“

On se nije obazirao na ženu, već povuče Zoi na noge. Njih četvoro su je grubo sprovedli natrag molom. Zoi se batrgala i histerično vrištala. Nisu progovarali. Odvukli su je natrag u kuću, u njenu sobu i gurnuli je na krevet. Grubo su joj vezali članke i kolena lepljivom trakom. Plavokosi čovek zadenuo je pištolj za pojas i zgrabio je za desni članak. Stisak mu je bio poput stege. Cimnuo joj je ruku nagore i čula je zveckanje metala kad ju je lisicama vezao za krevetski okvir. A onda i levu ruku.

Divlje se otimala. „Šta hoćete od mene? Pustite me! Šta hoćete od mene?“

Potom su joj zalepili lepljivu traku preko usta da ne vrišti. Suze su joj nesavladivo potekle niz lice.

Čovek je izvukao pištolj iz pojasa i pritisnuo joj cev na slepoočnicu. Pokušala je da se odmakne od hladnog metala i čvrsto zažmurila.

Zatim se on udaljio i sklonio pištolj. Svi su se odmakli i zagledali u nju. Bila je previše iscrpljena da bi se dalje borila. Isprekidano je disala i činilo joj se da će se onesvestiti.

Žena se podbočila, nakrivila glavu u stranu a usne joj se iskriviše u tanku crtu. „Ostavite je

neko vreme“, rekla je. „Moram da telefoniram. A onda ćemo početi.“

„Šta hoćete?“ Zoi je ponovo pokušala da vikne kroz traku. Niko joj nije odgovorio i izašli su jedan po jedan.

Plavokosi čovek izađe poslednji. „Jedva čekam da počnem“, rekao je i iskezio se.

Sedmo poglavlje

Oksford

Istog dana

Ben se probudio iz mučnog sna ispunjenog pretećim košmarima. Polako se rasio. Setio se. Nalazi se u svom novom stanu. Teško da mu je Oksford nepoznat grad, ali čudno je što je posle toliko godina ponovo u njemu. Neće se vratiti kući u Irsku do decembra.

Boreći se protiv utrnule omamljenosti zbog koje je pozeleo da se zavuče duboko pod pokrivače, izbacio je noge iz kreveta. Obukao je trenerku, otišao u dnevnu sobu, obišao zbrku poluraspakovanog prtljaga i uputio se u kuhinju. Stan je zavučen u skrovitoj stambenoj zgradi u mirnom severnom delu grada. Savremen je i čvrsto građen, potpuna suprotnost trošnoj staroj kući na obali u Irskoj, s kamenim podovima i kaminima kroz koje duva promaja.

Slušao je cvrkut ptica i udaljenu tutnjavu saobraćaja dok je spremao kafu. Bez mleka, bez šećera, bez ijednog zalogaja hrane. Nije uključio radio. Ne zanima ga šta se dešava u svetu. Posedeo je neko vreme za malim kuhinjskim stolom sa šoljom vruće kafe u šakama, prazneći um, pokušavajući da ne misli o čemu. A najviše se trudio da ne misli o dve boce viskija lafrojg starog deset godina u svom koferu - i koliko bi lako bilo da otvori jednu. Prelako. Znao je da će to učiniti u trenutku slabosti, kad demoni nahrupe. Ali sad nije trenutak.

Ustao je u tri minuta do osam, vratio se u dnevnu sobu i uzeo platneni ceger koji je sinoć ostavio na naslonjači. Podigao je tešku torbu, odneo je na drugi kraj sobe i izručio sadržaj na sto. Knjige su se rasule.

U hrpi je bilo više od dvadeset teoloških knjiga, a postavio je sebi zadatak da ih u sledećih nekoliko dana sve pročita. Čitava jutra hebrejskog i latinskog. Hiljade strana teške filozofije. Aristotel. Spinoza. Vitgenštajn. Gomile eseja i tumačenja Svetog pisma. Čitava planina posla, kojoj se radovao. To će mu zaokupiti um i pripremiti ga za učenje u oktobru, kad semestar počne. Teško je nadoknaditi devetnaest godina.

Radio je tačno šest sati, protegao se, ustao i otišao u malo kupatilo. Brzo se istuširao pa obukao farmerke i belu pamučnu majicu. Pojeo je ustajali sendvič s tunjevinom koji je juče kupio na pumpi na autoputu M40. Izašao je iz stana malo posle dva. Polučasovnu šetnju do srca grada obavio je za dvadeset minuta. Uputio se pravo prema Bodlijevoj biblioteci, najveličanstvenijoj i najstarijoj na univerzitetu, odmah izvan gradskog jezgra.

Sunce je upeklo. Dok je hodao, skinuo je jaknu i prebacio je preko ramena.

U tom trenutku, dok se šetao starim gradom pod vedrim plavim nebom, sinulo mu je.

Kakav je ovo osećaj?

Stao je. Osetio se veoma čudno.

Ja sam običan čovek. Student koji će upravo početi da studira i koji hoda prema biblioteci.

To je sve što sam ja.

Odjednom, na jedan čudesan trenutak, činilo mu se da je to moguće. Moći će da vodi jednostavan život o kojem je sanjao, daleko od nasilja i ružnoće u koje je, kako mu se čini, zagnjuren čitavu večnost. Jednog dana moći će da bude srećan, bol će nestati.

Bio je to samo nagoveštaj sreće, običan nagoveštaj normalnosti, slobode i obećanja da će nastaviti da živi. Znao je da će biti još loših dana - dana kad čak ne želi da živi. Ali sad je, prvi put

posle nekoliko meseci, osetio sunce na licu i sreću što je živ. Možda je najgora tuga prošla. Možda se oporavlja. Možda će biti dobro.

Ona bi to želela, pomislio je. Njeno lice mu se ukazalo pred očima i duboko u sebi osetio je žaoku bola i griže savesti. Hteo je da ispruži ruke i dodirne je. Osmehnula se, a njemu je došlo da zaplače, ali i da se osmehne.

O, Li, tako mi je žao što se to desilo.

Znam, odgovorio je njen dalek glas u njegovoj glavi.

Još se tužno osmehivao kad je prošao ispod kamenog luka Bodlijeve biblioteke. Glavne čitaonice mirisale su na staru kožu i izgorelo drvo. Prišao je prijemnom pultu i bibliotekarki pokazao člansku kartu.

Pre dvadeset godina za prijemnim pultom sedele su ozloglašene nadžakbabe zastrašujućih izraza lica, kojih se većina studenata plašila. Dokono se pitao hoće li ih zateći deblje, s više sedih vlasi i još strašnije.

Bibliotekarka mu se osmehnula. Imala je manje od trideset godina. Tamnoplave uvojke vezala je u labav rep, iz kog su ispali kraći pramenovi i uokvirili joj lice. Ima lepo lice, srdačno i prirodno. Dvaput je pogledala njegovo ime na kartici i ponovo se osmehnula. Tražio je knjigu, a ona je tiho odgovorila da će morati da je donesu iz dubina biblioteke.

Zahvalio je i narednih pola sata listao časopise u separeu čitaonice preko puta prijemnog pulta. Nekoliko puta je osetio kako ga bibliotekarka posmatra. A onda mu je drugi član osoblja doneo knjigu zbog koje je došao i više nije video bibliotekarku.

Izašao je iz biblioteke kasno po podne. Vrelina i znoj uzavrelog grada bili su u oštroj suprotnosti s hladnom tišinom čitaonica Bodlijeve biblioteke. Napunio je pluća mirisom starog grada.

„Pa, vratio sam se“, tiho je rekao sebi.

Osmo poglavlje

Grčka

Četvrti dan

„Je li ova linija sigurna? Moram da razgovaram s vama.“ „Sigurna je. Zašto se nisi ranije javila, Kapanova?“ „Dogodila se nevolja.“

Pauza. „Devojka?“

„Bojim se da jeste.“

„Ubili ste je, zar ne? Imali ste stroga naređenja da je uhvatite živu.“

„Živa je.“

„Šta je onda?“

„Živa je, ali nam ne koristi.“

„Hoćeš da mi kažeš da ste zabrljali.“

„Imali smo je, u redu? Bila nam je nadohvat ruke. Ali bilo ju je teško uhvatiti. Vozila je motocikl. Jurili smo je pet kilometara od vile do brda. Putevi su puni krivina a svuda oko je šuma. Pokušali smo da je presretnemo, ali uplašila se. Skrenula je s puta, gde nismo mogli da je pratimo. Ostavila sam Rosa i Parkera u vozilu, a Hadsona sam povelala sa sobom. Peške smo krenuli za njom.“

„I pobjegla je.“

„Nije. Uхватili smo je. Nije daleko odmakla pre nego što je pala s motora.“

„Kakve su povrede?“

„Nema teške povrede. Nekoliko posekotina i ogrebotina. Ali udarila je glavu, i u tome je nevolja. Veoma dugo je bila u nesvesti, gotovo trideset sati. Juče se osvestila. Ali ima amneziju. Ne može da odgovori na naša pitanja zato što je izgubila sećanje.“

„Jesi li sigurna da imate pravu osobu?“

„Stoprocentno.“

„Koliko je loše?“

„Ne možemo reći sa sigurnošću. Amnezija bi mogla biti kratkoročna.“

„Nadaj se da je tako. Imaš li predstavu koliko je ovo ozbiljno?“

„Sve je pod kontrolom.“

„Odavde ne zvuči tako, Kaplanova. Ako joj se uskoro ne vrati sećanje, moraćeš da je vratiš ovamo gde imamo odgovarajuće ustanove.“

„Postoji još jedna manja nevolja.“

„Hoćeš reći da je gore od toga?“

„Sve njene stvari nestale su iz vile. Otišli smo tamo da sve pokupimo. Ali tamo više nema ničeg. Prtljag, spisi. Sve je nestalo. Trebalo je da putuje tek ujutru. To znači da moramo promeniti plan. Više neće moći da izgleda kao nesrećan slučaj.“

„Baš lepo, Kaplanova.“

„Još jedno. Na zabavi je bio jedan čovek, neki njen momak, čini nam se. Dolazio je nekoliko puta. Nismo obraćali mnogo pažnje na njega. Ali onda je na zabavi prolio njeno piće koje je Hadson začinio. Izgledalo je kao da je to namerno uradio.“

„Znači da nešto zna. Ko je on?“

„Koliko mi znamo, samo lokalni žitelj. Jedan od njenih brojnih momaka. Verovatno je oženjen

zato što je veoma diskretan.

Uvek je parkirao svoj mercedes u garaži pripojenoj vili, gde nismo mogli da ga vidimo. Prilično smo sigurni da je išla da se nađe s njim kad smo je uhvatili."

„Dakle, on bi mogao sve da zna.“

„U suštini, da. Ali nije bilo načina da to saznamo.“

„Imate li ikakve podatke o tom čoveku?“

„Radimo na tome.“

„Moraćete brzo to da rešite. Vreme nam ističe. Ljudi će primetiti da je nema.“

„Pronaći ćemo ga.“

„Bolje bi bilo. A kad ga nađete, potrudite se da podaci ne cure dalje. Možda još postoji mogućnost da popravimo tu zbrku. Ako ovo propadne, mrtva si. Jasno?“

Deveto poglavlje

Oksford
Šesti sati

Pošto je dva dana učio, Ben je pozeleo da ponovo udahne malo vazduha. Sunce je sijalo kroz prozor i izlazilo mu se. U Irskoj je svakog dana trčao petnaest kilometara.

Obukao je donji deo trenerke i majicu pa se žustro odšetao do grada, probio se kroz svetinu koja je kupovala na Kornmarketu i uputio se prema svom starom fakultetu Krajstčerču. Prošao je kroz glavnu kapiju i zagledao se preko prostranog glavnog dvorišta. Duboko je udahnuo.

Pošao je dvorištem gledajući veličanstvene stare građevine od peščanika koje su odbijale zlatne sunčeve zrake. Navrle su daleke uspomene. Na sredini dvorišta, okružen urednim travnjacima i uzdignut nad kitnjastom kamenom fontanom, stajao je poznati kip krilatog glasnika Merkura. Prošao je pored njega, popeo se uz nekoliko stepenika do druge strane dvorišta i uputio se prema lučnom ulazu. Iza njega se nalazi najmanja crkva u Engleskoj, koja služi kao fakultetska kapela. Ben nije nameravao da uđe, ali osetio je da ga nešto privlači. Ušao je.

Na drugom kraju crkve tekla je jutarnja služba. Ben nije prepoznao sveštenika na propovedaonici, ali svakako će ga poznati tokom studija. Čovek je ozbiljnim i blagim glasom čitao odlomak iz Jevanđelja Svetog Mateja. Reči su mu se odbijale od stubova i zidova iz trinaestog veka i lebdele prema veličanstveno ukrašenoj tavanici. Mala pastva okupljena u prednjem delu pažljivo je slušala.

Ben je tiho prešao uglancan mozaik i seo blizu ulaza. Slušao je i gledao iz daljine. Pokušao je da zamisli sebe za propovedaonicom, sa sveštениčkim okovratnikom i takvim srdačnim izrazom lica dok drži službu. To namerava da radi: to je uloga za koju se pripremao, nešto što je povremeno činilo deo njegovog života otkako zna za sebe.

Sad mu je teško da to zamisli. T oliko je to želeo, toliko često maštao o tome - ali može li zaista uspeti?

Ostao je još nekoliko minuta u kapeli, kupajući se na blagoj svetlosti što je dopirala kroz vitraže, pognute glave, dok je spokoj tog mesta prodirao duboko u njega. A onda je veoma tiho ustao i vratio se u dvorište obasjano suncem.

Skrenuo je levo prema velikoj livadi iza Krajstčerča. Trčao je pola sata stazom pored reke, osećajući zatezanje u listovima. Zadovoljan što ne dozvoljava sebi da sasvim ispadne iz forme, potrčao je natrag prema fakultetu.

Bio je toliko zaokupljen mislima dok je išao glavnim dvorištem da nije primetio kako mu je neko prišao.

„Nadao sam se da ću naleteti na tebe“, neko je rekao.

Ben se okrenuo i video kako mu prilazi visoki, sedokosi profesor Tom Bredberi u odelu od tvida. Nije ga video od razgovora pred komisijom za ponovni prijem na fakultet.

„Profesore. Kako ste?“

Bredberi se osmehnuo. „Zovi me Tom. Mislim da se predugo poznajemo da bismo bili zvanični.“

Tom Bredberi i Benov otac Alister Houp zajedno su studirali na Kembridžu. Prijateljstvo između pobožnog teologa i studenta prava možda izgleda neuobičajeno, ali trajalo je godinama i

završilo se Alisterovom smrću, one godine kad je Ben napustio fakultet i prijavio se u vojsku. Ostalo mu je malo dragih uspomena iz tog vremena, ali uvek se sećao Toma Bredberija, iako je pre mnogo godina izgubio vezu s njim. Kao tinejdžer ga je smatrao ujakom. Uvek se ophodio srdačno i ohrabrujuće, a odeća mu je stalno mirisala na duvan za lulu. Njegova predavanja su se Benu živo urezala u sećanje. Specijalizovao se za Stari zavet, deo Biblije koji je toliko drevan i maglovit da ga je teško oživeti. Ali profesor Bredberi je to umeo i studenti su ga obožavali.

„Hteo sam da popričam s tobom“, reče Bredberi. „Jesi li slobodan sutra u vreme ručka?“

„Imao sam sastanak s Dekartom.“ Ben se osmehnuo. „Ali ručak s vama zvuči mnogo privlačnije.“

„Mudar izbor“, odgovori Bredberi. „On mi nije omiljeni filozof, moram priznati. Mislio sam da bi mogao da svratiš do nas.“ „Još živite u Samertaunu?“

Bredberi klimnu glavom. Dogovorili su vreme i profesor se slabašno osmehnuo pa produžio prema svom kabinetu u zgradi Kanterberi. Ben je gledao kako odlazi. Bredberi je živahan i uspravan šezdesettrogodišnjak. Uglavnom je veseo i pun života, s nestašnim bleskom u očima. Ali danas je drugačiji. Nešto nedostaje. Izgleda staro i umorno, poraženo. Je li bolestan? Ako je tako, zašto bi ikoga pozivao na ručak? Nešto nije u redu.

Deseto poglavlje

Grčka

Plavokosi čovek voleo je da oštiri Bakov nož na preklop. Dok je sedeo na terasi i nije imao šta da radi osim da se sunča, pije uzo i pazi na kučku, satima je oštirio sečivo nauljenim kamenom za oštrenje. Toliko ga je savršeno naoštirio da je mogao da položi sečivo nagore, ostavi novčanicu preko njega tokom noći i novčanica bi osvanula presečena na dva dela sopstvenom težinom.

Izvadio je nož iz džepa i jednom rukom ga otvorio dok je polako prilazio njenom krevetu. Pogledala ga je i prigušeno kriknula kroz povez. Ruke su joj bile vezane za okvir kreveta. Grebala je prstima i napinjala se, pokušavajući da se oslobodi.

Seo je na ivicu, nagnuo se prema njoj i približio sečivo kako bi ga videla. Osećao je njen strah. „Izgleda oštro, zar ne?“ Nežno je prešao palcem preko sečiva i isekao prvi sloj kože. „Nemaš pojma koliko je oštar. Ali možda ćeš uskoro saznati.“

Duboko je udahnula kad joj je naslonio ravni deo noža na jagodičnu kost. Vrat joj je treperio. „Sad ću ti skinuti povez i nemoj ponovo da vrištiš. Razgovaraćeš sa mnom. Reći ćeš mi sve. Zato što ću ti izvaditi oko ako to ne budeš uradila. Tek tako ću ga izvaditi.“

Tamnokosa žena je posmatrala s drugog kraja sobe. Izraz lica joj je bio grub i prekrstila je ruke. Htela je da se umeša, ali se savladala.

Čovek je pokidao povez. Zoi je ubrzano disala. Progutala je knedlu i preplašeno ciknula kad joj je prešao hladnom oštricom niz slepoočnicu i napravio krug oko oka.

„Ne sećam se“, prodahtala je.

„Sećaš se. Nemoj nas lagati.“

„Kunem se da se ne sećam.“

„Treba samo da blago gurnem oštricu“, rekao je. „To je sve što je potrebno i onda ću gledati kako to lepo malo plavo oko curi napolje. Jesi li ikad videla probijenu očnu jabučicu? Izgleda kao sirovo jaje.“ Osmehnuo se, još trenutak joj držao nož na koži pa ga povukao.

Drhtala je od straha. „Ne znam šta da vam kažem“, zajecala je. „Ne znam.“

„Kliver“, rekao je. „Sećaš se gospodina Klivera, zar ne? Sećaš se šta si mu uradila?“

Silovito je odmahнула glavom.

„Gde je?“, pitao je.

„Gde je šta?“

„Gde je?“, zaurlao joj je u lice.

„Ne znam, jebote“, vrisnula je. „Ne znam šta hoćete od mene!“ Pogled joj je bio očajan, kosa joj se zalepila za suze na obrazima. „Morate mi verovati! Ne znam ništa! Držite pogrešnu osobu!“ Još jače je zaplakala. „Pustite me“, molila je. „Pustite me. Neću nikome reći. Obećavam.“

Zena je istupila i spustila ruku čoveku na rame. „Moramo da razgovaramo.“

Napeo se i dalje gledajući devojkicu na krevetu. A onda je uzdahnuo, okrenuo se i pošao za ženom iz sobe.

Izašli su u hodnik. Žena je zatvorila vrata kako ih Zoi Bredberi ne bi čula. „Ovo ne deluje.“

„Folira se, Kaplanova“, besno je prošaputao.

„Ne verujem da ti to možeš da znaš.“

„Ostavi me pola sata samog s kućkom. Izvući ću sve iz nje.“ „Kako? Tako što ćeš joj izvaditi

oko?“

„Samo me pusti.“

„Ne može se reći da smo bili blagi prema njoj. Zbog čega misliš da ti to možeš izvući iz nje?“

„Hoću. Daj mi više vremena.“

Žena se ujela za usnu pa odmahнула glavom. „Ona ne može ostati ovde. Nemamo uslove.

Odvešću je.“

„Ostavi me prvo deset minuta s njom.“

„Ne.“

„Pet minuta. Veruj mi, nateraću je da progovori.“

„Previše uživaš u tome, Hadsone.“

„Radim svoj posao.“

„Šta ako je ubiješ? Onda smo svi mrtvi.“

„Neću je ubiti. Znam šta radim, Kaplanova.“

Otpuhnula je. „Je li tako? Slušaj me. Hoću da skloniš taj nož. Ako ga ponovo vidim, prosviraću ti metak kroz glavu. Je li to jasno?“

Muškarac je začutao i natmureno se zagledao u nju. „Izvući će to iz nje“, rekla je. „Oni imaju druge načine.“

Jedanaesto poglavlje

Koncertna sala Holivel, Oksford

Iste večeri

Ben se naslonio na tvrdu stolicu i gledao kako publika ulazi u salu. Akustika je veoma dobra, te su svi tiho razgovarali. Sedeo je u zadnjem redu dok se sala polako punila, ali nije verovao da će koncert privući mnogo ljudi.

Video je letak pre nekoliko dana i bilo mu je drago što je došao. Nije često odlazio na koncerte, ali dopala mu se pomisao da će jedan sat slušati Bartokove gudačke kvartete. To je donekle razdražljiva muzika koja u mnoge unosi nemir i nelagodnost, ali on je voli. Nepostojana je i mračna, introspektivna, pomalo neskladna, puna napetosti, ali nekako ga opušta.

Koncertna sala *Holivel* zavučena je u zavojitoj sporednoj ulici nedaleko od Bodlijeve biblioteke. Nije velika niti raskošna, samo jednostavna bela prostorija u koju može stati stotinak ljudi. S jedne strane je niska pozornica, osvetljenje je jarko, a redovi sedišta kao da su napravljeni da bi bili što neudobniji. U programu je pisalo da je ovo najstarija koncertna sala u Evropi i da je Hendl svojevremeno tu svirao. Odštampano je i nekoliko redova o kompozitoru i muzici, kao i po kratki pasus o svakom članu gudačkog kvarteta. Svi su postdiplomci muzičke akademije, koji podučavaju i sviraju tokom studija.

Na niskoj pozornici stajale su četiri plastične stolice i četiri notna stalka. Muzičari samo što nisu stigli. Možda će sačekati još nekoliko minuta u nadi da će doći još gostiju. Ali to nije bilo izgledno.

Ben ju je pre osetio nego video kad je ušla u salu. Okrenuo se i prvo što je ugledao bio je njen osmeh kad ga je prepoznala. Bibliotekarka iz Bodlijeve biblioteke. Tamnoplava kosa bila joj je rasuta po ramenima i nosila je tanku pripijenu jaknu. Spustio je program na koleno kad mu je prišla.

„Jesi li sam?“ tiho je pitala. „Mogu li ovde da sednem?“

Bio je prebacio presavijenu jaknu preko naslona susednog sedišta. Sad ju je uzeo i stavio preko nogu. „Slobodno.“

Sela je, i dalje se osmehujući. Spustila je tašnicu pored sebe. „Nisam očekivala da ću te ovde zateći“, prošaputala je. „Inače, ja sam Lusi.“

„Ben.“

„Piše Benedikt na članskoj karti.“

„Samo Ben.“

Skinula je jaknu ispod koje je nosila istu uštirkanu belu košulju kao i kad ju je prvi put video. „Dugo si ostala na poslu?“, pitao ju je.

Prevrnula je očima. „Pričaj mi o tome.“

Taman je hteo da odgovori kad su na pozornicu stupili muzičari noseći instrumente. Malobrojna publika je zapljeskala dok su se dvojica violonista, violista i čelista smeštali. Podigli su gudala i klimnuli glavom jedni drugima. Utom su zasvirali.

Kad je razdražljiva muzika ispunila prostoriju, Ben je postao svestan Lusinog parfema. Povremeno bi se provrpoljila na sedištu i blago ga okrznula kolenom. Zapitao se zašto je htela da sedne pored njega kad je sala poluprazna. Mada je izgledala prijatno. Nije mu smetalo njeno društvo. Spustio se sumrak kad su izašli iz *Holivela* i pošli uzanom ulicom.

„Uživala sam“, rekla je Lusi.

„Opuštajuće je“, odgovorio je.

„Misliš? Prilično je žestoko.“

„Mene to opušta.“

„Hoćeš li na piće?“, pitala je.

„Što da ne?“

Bili su blizu *Turfa*, paba kojeg se sećao. Prešli su ulicu i pošli prema muzici i smehu. Pab je tradicionalno uređen - niska tavanica, izložene grede, drveni šank koji je izgledao kao da je star bar dva veka. Bio je pun. Velika grupa razgalamljenih italijanskih turista zauzela je nekoliko stolova. Ben je naručio dupli viski i čašu belog vina pa prešao s Lusi u miran deo bašte okružen starim kamenim zidovima i puzavicama. Vazduh je bio ispunjen mirisom orlovih noktiju.

Ben izvadi cigarete. „Ne smeta ti?“

„Pridružiću ti se“, rekla je. Pripalio joj je cigaretu i kucnuli su se. Osetio se pomalo čudno što sedi tu s njom, ali istovremeno ga je opuštala.

„Divan koncert“, primetila je. „Šteta što nije bilo više publike.“ „Pretpostavljam da Bartok iziskuje određen ukus.“

„Bilo bi krcato da su izvodili Šopenove najveće hitove ili nešto površno barokno.“ Osmehnula se. „Dakle, jesi li ti na postdiplomskim?“

„Apsolvent. Čekam da počne poslednja godina na Krajstčerču.“ Iznenadila se.

„Znam“, rekao je pošto je video njen pogled. „Star sam.“ „Nisi star.“

Osećam se staro, pomislio je. *I umorno*. „Pauzirao sam neko vreme“, objasnio je. „Studirao sam teologiju dve godine. Bilo je to davno. Mnogo davno. Sad su mi dozvolili da nastavim.“

„Promenićeš zanimanje?“

„Sigurno.“

„Šta si radio pre toga?“

Načas je razmislio. Čak je pomislio da joj kaže istinu, pa odlučio da to ne čini. „Bio sam samozaposlen. Svojevrsni slobodni savetnik. Rešavao sam probleme. Specijalističke. Mnogo sam putovao.“

Bilo je to najbesmisleniji, najneodređeniji odgovor koji je mogao da smisli, ali izgleda da ju je zadovoljio. „I meni bi prijala promena posla.“

„Ne dopada ti se posao u biblioteci?“

„Nije loš. Ali hoću da slikam. Ja sam slikarka. Radim u Bodlijevoj biblioteci samo nekoliko sati nedeljno kako bih platila račune. Bavila bih se samo slikanjem da mogu da živim od toga. Ali gusto je.“

„Teška situacija“, složio se. „Nadam se da ćeš uspeti. Kakve su ti slike?“

Zakikotala se. „O, ne bi te zanimalo.“

„Zanima me.“

Izvadila je vizitkartu iz torbe. S jedne strane je pisalo LUSI VAJLD, SLIKAR, broj telefona i adresa vebsajta. Ben ju je okrenuo. Na poleđini je bila odštampana apstraktna slika, uredna geometrijska, u stilu koji ga je podsetio na Kandinskog. „Je li ovo tvoje?“

Klimnula je glavom.

„Sviđa mi se. Prilično si dobra. Nadam se da ćeš imati uspeha.“ Pružio joj je vizitkartu.

„Zadrži je“, rekla je. Osmehnulo se i stavio je u džep.

Nekoliko trenutaka vladala je tišina. Zavrteo je čašu na stolu pa pogledao na sat. „Mislim da bi trebalo da krenem.“ Iskapio je piće.

„Gde živiš?“, upitala ga je.

„U severnom Oksfordu, Vudstok roud. Ti?“

„Džeriho.“

„Ponudio bih da te odbacim“, rekao je. „Ali došao sam peške.“

„I ja. Ali ideš u mom pravcu do Sent Džajlsa.“

Klimnuo je glavom. Osmehnula se i zajedno su izašli. Nisu mnogo govorili dok su išli uzanom ulicom. Koraci su im odjekivali između starih zidova fakultetskih zgrada dok su hodali prema centru. Svetina je izašla iz Novog pozorišta i prodavci u kamionima s kebabima imali su pune ruke posla. Miris pečenog mesa ispunio je topli noćni vazduh. Prošli su Fakultet Svetog Jovana i nastavili prema širokoj Ulici Sent Džajls. Tu je bilo manje ljudi i svetiljke su bacale mutnu ćilibarsku svetlost.

Lusi je stala. „Idem ovuda“, rekla je i pokazala na sporednu ulicu. „Dakle, videćemo se. U biblioteci?“

„Pretpostavljam da hoćemo.“ Taman se okrenuo da produži dalje.

„Bene?“

„Molim?“

Oklevala je. „Mislila sam... hoćeš li u bioskop sutra uveče?“

Nije odgovorio.

„Daju film o Goji“, nesigurno je nastavila. „Slikaru.“

„Znam ko je Goja.“ Nije mu se svidelo kako je to grubo zazvučalo.

„Ne znam je li dobar. Ali sam pomislila da bi te možda zanimao...“ Ućutala je. Uzvrpoljila se, zagledala sebi u stopala, petljala s tašnom.

Oklevao je. „Zao mi je, Lusi. Ne verujem da ću moći. Zauzet sam.“

„A neko drugo veče? Piće?“

„Ne verujem“, odgovorio je.

Zbunila se. „U redu, shvatam. Vidimo se onda.“ Okrenula se, a on je gledao kako odlazi. Nije se osvrnula. Nastavio je dalje.

Posle stotinak metara je usporio. Zaustavio se. Stao ispod ćilibarskog svetla i odmahnuo glavom. *Kakav seronja*, rekao je glas u njegovoj glavi. Nije postupio kako treba. Bio je glup, trapav i bezobziran. Ona očigledno nije tip žene koja svakog dana poziva muškarce na sastanak. Pomučila se da to uradi, a on ju je zgazio kao bubu. Ona zaslužuje bolje. Mora da se vrati i objasni joj da mu se sviđa, ali da jednostavno ne može da se viđa s njom. Da ga verovatno dugo, a možda i nikad, neće privući nijedna žena. Da to nema veze s njom, već s njim i njegovim problemima. Da mu je žao.

Okrenuo se i žurno pošao prema kaldrmisanoj sporednoj ulici u koju je Lusi skrenula. Bila je slabo osvedjena i uzana. Visoke zgrade s obe strane bacale su duge crne senke preko kaldrme. Jedva nešto više od dugačkog prolaza. Nije bilo nikoga.

Osim Lusi i trojice tipova.

Stajali su tridesetak metara dalje. Prikovali su je za zid. Jedan je stajao ispred nje i držao joj ruku na vratu. Po jedan s obe strane da joj prepreče bekstvo. Otimala se i štitirala. Jedan je držao njenu tašnu, ali ona nije pustila kaiš i pokušavala je da je otme nazad. Potom ju je pustila i Ben začu kako je smeh nadjačao njene tihe krike.

Nečujno se kretao u mračnim senkama. Lusi ih je previše zaokupila da bi ga primetili, ali ne bi ga čuo čak ni profesionalni vojnik. Dvojica su bili belci, a treći, onaj koji joj je oteo tašnu, Azijac. Onaj koji ju je držao za vrat izgledao je najopasnije. Obrijana glava, alka u nosu, samouveren stav. Svakako vođa. Drugi belac bio je nizak, zdepast, debeljuškast. Klinci, između sedamnaest i dvadeset godina, svi u istoj firmiranoj sportskoj odeći.

Samo klinici, ali opasni klinici. Nešto blesnu pri mutnoj ćilibarskoj svetlosti. Vođa je izvadio nož iz jakne. Kuhinjski nož, crna plastična drška, možda dvadeset centimetara zupčastog ćelika. Mahnuo je njime ispred Lusinog lica. Prigušeno je kriknula i on je zarežao da bude mirna i začepi gubicu.

Ben je stegao pesnice kad je video nož. Približio se potpuno nećujno. Još ga nisu videli.

Azijac je preturao po njenoj tašni, a debeljko ju je uhvatio za ruku i pokušao da joj skinе sat. Razrogaćila se od straha.

Ben je izašao iz senki. Ukoćili su se. Zapiljili u njega. Lusi je prošaputala njegovo ime.

Kroz glavu su mu prolazili načini na koje je mogao da ih porazi. Za tri sekunde bi svi slomljeni ležali na zemlji. Nož jeste veliki i izgleda zastrašujuće prosećnoj žrtvi, ali vođa nema predstavu kako da ga upotrebi. Ne protiv nekoga ko je obućen da mu ga otme i zarije u mozak pre nego što stigne da udahne.

Opasna deca. Ali ipak deca.

„Otvori tašnu“, rekao je Azijcu. Klinac je pogledao tašnu pa ponovo Bena. Zatreptao je.

„Hajde, otvori je“, podstakao ga je Ben, ne skidajući pogled s vođe. Glas mu je bio ujednaćen i tih.

Klinac s nožem se namršćio i Ben opazi da je zbunjen. Znao je o ćemu razmišlja. Tri protiv jednog, ali ima nećeg strahovito pogrešnog u ravnoteži moći. Njegovo samopouzdanje je brzo ćilelo, a prkos u očima ustupao mesto strahu dok je tražio reći. Nož mu je blago zadrhtao u ruci. Popustio je stisak i Lusi se izmigoljila.

Azijac je uradio kako mu je rećeno. Tašna je bila od smeđe izandale kože. Otkopćao ju je i otvorio.

„Koliko ima gotovine?“, upita Ben.

Klinac je gurnuo šaku unutra i izvadio dvadeseticu.

„I nije neki plen, momći“, istakao je Ben. „Manje od sedam funti po glavi. A otkrićete da debitna kartica nićemu ne služi zato što je prekoraćen limit. Kao i na kreditnoj kartici. Suoćimo se s tim, ona nema novca. Dakle, vратиćete se kući sa sedam funti. Zaista opaki momći. Odlićno obavljen posao kojim ćete moći da se razmećete pred drugarima.“

Klinac s nožem je konaćno došao do glasa. „Jebi se“, rekao je. Ali nije mogao da sakrije drhtaj u glasu.

Ben se nije obazirao na njega. „U redu, hajde da se nagodimo.“ Posegnuo je u zadnji džep farmerki. Izvadio novćanik i otvorio ga. Unutra je bila hrpa pedesetica, svežih iz bankomata. Polako ih je prebrojao, ne žureći, osećajući njihove poglede na sebi. Izvadio je šest novćanica i vratio novćanik u farmerke. „Tri stotine. Svakom po sto. Bolje od sedam. I mnogo više nego što vredite.“ Ispružio ih je. „Vaše su.“

Klinac s nožem iskoraći da uzme novac.

Ben je povukao novćanice nazad. „Ovo je trampa. To znaći da želim nešto zauzvrat. Ćetiri stvari. Prvo, da je pustite. Drugo, da joj vratite tašnu. Treće, spusti nož na zemlju. Onda ću ti dati novac. Lepo i polako. Ćetvrto, odlazite i ne želim nikad više da vas vidim.“

Oklevali su.

„U redu je i ako ne prihvatite nagodbu“, nastavio je Ben. „Ali onda ćete biti mrtvi u sledećih pola minuta zato što mi druge mogućnosti ne padaju na pamet. Od vas zavisi.“

Azijac se snažno tresao. Klinac s nožem se mahnitо iskolaćio. Nervozno su se zgledali.

„Nudim vam izlaz“, istakao je Ben. „Kupujem vaše živote od vas kako ne bih morao da vas ubijem.“

Voda se nagnuo i spustio nož. Sečivo je zazvečalo na kaldrmi. Azijac pruži tašnu Lusi i onda su se svi brzo odmakli od nje.

Drhtala je, sva prebledela. Požurila je do Bena i on joj spusti ruku na rame.

Šutnuo je nož dalje niz prolaz. „Dobar izbor. Odlučujući trenutak. Nemate pojma koliko ste sreće imali noćas.“ Pružio im je novac. Vođi su ruke drhtale dok ga je uzimao. A onda su se sva trojica okrenula i otrčala kao da ih jure đavoli.

„Jesi li dobro?“, pitao je Lusi.

Podigla je pogled prema njemu. Oči su joj bile vlažne u tami. „Ne mogu da verujem šta si upravo uradio. Kako si to uspeo?“

„Hajde da te ispratim do kuće“, rekao je.

Dvanaesto poglavlje

Sedmi dan

Bredberijevi žive u velikoj viktorijanskoj kući spojenoj jednim zidom sa susednom na samom kraju zelenog predgrađa u Samertaunu. Ben je došao u pola jedan s bocom vina i cvećem za Džejn Bredberi. Veoma dugo je nije video. Nije se mnogo promenila, ako se izuzme nekoliko sedih pramenova u tamnoj kosi. Učinilo mu se da je na njenom sitnom telu video neku krhkost koje ranije nije bilo. Sećao je se kao tihe žene koja je bila donekle u senci svog veselog muža. Ali danas je izgledala mirnije nego što je se sećao.

Ručali su u pokrivenom dvorištu iza kuće. Bašta se nije mnogo promenila za gotovo dve decenije. Ruže Toma Bredberija bile su veće i živopisnije nego što ih se Ben sećao, a visoke kamene zidove oko bašte sad je prekrivao bršljan.

Posle ručka su sedeli, pijuckali vino i ćaskali neko vreme dok je njihov zdepasti, mali, beli terijer, sav u mišićima i krznu, trčao tamoamo po travnjaku i njuškao po travi kao da sledi neki trag. „Taj pas izgleda isto kao onaj kojeg ste imali kad sam poslednji put bio ovde“, primeti Ben. „Svakako ne može biti isti?“

„To je bila Šeri“, odgovorila je Džejn Bredberi. „Ovo je njen sin Viski.“

Pošto je čuo svoje ime, pas je prestao da njuška i dotrčao. Dojurio je do Bena, spustio se na zadnje noge i ponudio mu šapu.

„Naš čerka Zoi ga je tome naučila“, reče Bredberi. „On je u stvari njen pas. A mi ga čuvamo zato što ona najčešće nije tu.“

„Kako je Zoi?“, upita Ben.

To nehajno pitanje imalo je neobično dejstvo. Bredberi se s nelagodom promeškoltio u stolici i zagledao sebi u šake. Njegova ženaje vidljivo prebledela. Lice joj se zgrčilo i pokreti postashe ukrućeni. Značajno je pogledala muža, kao da ga nagovara da nešto kaže.

„Je li sve u redu?“, pitao je Ben.

Bredberi je potapšao ženu po ruci. Ona se zavalila u stolicu. Profesor se okrenuo prema Benu. Izgledalo je kao da će nešto reći, ali umesto toga podiže bocu i napuni sve tri čaše. Spustio je bocu, podigao čašu i otpio polovinu.

„Čini mi se da ovo nije samo obična poseta“, primeti Ben. „Zelite da razgovarate sa mnom o nečemu.“

Bredberi je salvetom obrisao uglove usana. Njegova žena je uzrujano ustala. „Doneću još vina.“

Bredberi je gurnuo ruku u džep sakoa od tvida, izvadio staru lulu i počeo da je puni duvanom iz plastične vreće.

Ben je strpljivo čekao da progovori.

Bredberi se mrštio dok je pripaljivao lulu. „Drago nam je što te ponovo vidimo“, rekao je kroz oblak mirisnog dima. „Džejn i ja bismo te pozvali ovamo na ručak i u normalnim prilikama.“

„Dakle, zvali ste me s razlogom“, zaključi Ben. „Nešto nije u redu.“

Džejn Bredberi je izašla iz kuće s još jednom bocom vina. Spustila ju je na sto. Po njihovim licima videlo se da imaju mnogo toga da mu kažu i da će ovo biti dugačko poslepodne.

Profesor i njegova žena razmeniše pogled. „Znam da je mnogo prošlo otkako smo se poslednji

put videli“, nastavio je Bredberi. „Ali tvoj otac i ja smo bili dobri prijatelji. Bliski prijatelji. I tebe smatramo prijateljem.“

„Drago mi je zbog toga“, odgovori Ben.

„Zato mislimo da ti možemo verovati“, reče Bredberi. „I poveriti ti se.“

„Naravno.“ Ben se nagnuo na stolici.

„Potrebna nam je tvoja pomoć.“ Bredberi je načas oklevao pa nastavio. „Ovako stoje stvari.

Pošto si napustio Oksford pre onoliko godina, čuli smo glasine. Da si neko vreme lutao i onda otišao u vojsku. Očigledno si se tamo dobro pokazao. Samo glasine, ništa određeno. A pre šest nedelja, kad smo razgovarali s tobom o nastavku studija, rekao si mojim kolegama i meni nešto malo o poslu koji si u međuvremenu radio. Znam da nisi hteo da zalaziš u pojedinosti. Ali rekao si dovoljno da shvatim čemu je reč. Znam da si čovek s veoma specijalizovanim veštinama i mnogo iskustva. Ti tražiš nestale osobe.“

„Bio sam savetnik za krizne situacije¹¹, odgovori Ben. „Pomagao sam da pronađu otete žrtve. Pogotovo decu. Ali više to ne radim. Kao što sam rekao na razgovoru, povukao sam se.“ „Pogotovo decu“, tužno je ponovio Bredberi.

„Ovo ima veze sa Zoi“, reče Ben.

Džejn Bredberi ustade sa stolice. Prošla je kroz staklena vrata i posle nekoliko trenutaka vratila se noseći uramljenu fotografiju. Spustila je srebrni ram na sto i gurnula ga prema Benu. „Možeš li da je prepoznaš? Bila je dete kad si je poslednji put video.“

Ben se prisetio tih dana. Činilo mu se tako davnim. Toliko toga se desilo otad. Sećao se živahne devojčice kako trči po travnjaku, sa suncem u kosi i radošću celog sveta u krezavom osmehu, dok kučence veselo trčkara za njom.

„Tad je imala petšest godina?“

„Skoro sedam“, ispravi ga Bredberi.

„Dakle, sad ima oko dvadeset šest.“ Ben posegnu za fotografijom. Srebrni ram bio je hladan na dodir. Okrenuo ga je prema sebi. Mlada žena na fotografiji bila je izuzetno lepa, duge plave kose i širokog osmeha. Odisala je iskrenošću i srećom dok je grlila svoje kučence.

Bredberi je klimnuo glavom. „U martu je napunila dvadeset šest.“

Ben spusti fotografiju. „Šta se desilo? Je li Zoi u kakvoj nevolji? Gde je ona?“

„U tome i jeste nevolja. Trebalo bi da je ovde. Ali nije.“ „Već sam popila previše vina“, odjednom je rekla Džejn. „Skuvaću nam kafu.“

Ben ju je gledao kako odlazi. Kretala se veoma kruto, kao da je pod ogromnim pritiskom. Namršti se. „Šta se desilo?“ Bredberi je s nelagodom petljao s lulom. Osvrnuo se preko ramena. Šta god da je hteo da kaže, očigledno mu je više odgovoralo da to izgovori dok mu žena nije tu. „Uvek smo je mnogo voleli.“

„Siguran sam da jeste“, odgovori Ben ne shvatajući kuda sve to vodi.

„Teško mi je da govorim o tome. To su lične stvari.“

„Mi smo prijatelji“, podsetio ga je Ben i pogledao ga u oči. Bredberi se slabašno osmehnuo.

„Kad smo se Džejn i ja venčali, dugo nam je trebalo da dobijemo dete. Nije bila ničija krivica.“ Namršti se. „Krivica je moja. To je ponižavajuće. Pojedinosti su...“

„Pojedinosti nisu važne. Nastavite.“

„Džejn je zatrudnela posle pet godina pokušavanja. Bio je dečak.“

Ben se namršti. Bredberijevi nemaju sina.

„Možeš pretpostaviti šta se desilo“, nastavio je Bredberi. „Zvao se Tristan. Nije dočekao prvi rođendan. Iznenađna smrt novorođenčeta. Rekli su nam da se to dešava. Bilo je užasno.“

„Žao mi je“, rekao je Ben. Stvarno je to mislio. „Mora da je bilo teško.“

„Davno je bilo“, odgovorio je Bredberi. „Ali još je sveže. I ponovo smo pokušavali i ponovo nam je bilo teško. Već smo pomišljali da odustanemo i usvojimo dete kad je Džejn zatrudnela. To nam je izgledalo kao čudo. Devet meseci kasnije dobili smo savršenu malu devojčicu.“

„Dobro je se sećam“, kaza Ben. „Bila je divna. I pametna.“ „I dalje je. Ali mnogo godina smo se plašili da ćemo je izgubiti. Naravno, to je bilo nerazumno. Uvek je bila odličnog zdravlja. Ali takvi događaji ostave trag. Priznajem da smo je razmazili. I bojim se da je nismo vaspitali kako valja.“

„Šta ona sad radi?“

„Postala je odlična učenica. Nikad nije morala da se trudi. Začas je završila fakultet. Arheologija. Student generacije na Magdalenu. Bila je spremna za blistavu karijeru. Specijalizovala se za biblijsku arheologiju. To je nova naučna grana i Zoi je među njenim osnivačima. Ona je bila u ekipi koja je prošle godine otkrila one ostrakone u Tunisu.“

Ben klimnu glavom. *Ostrakon* je grčka reč za školjku. To je naziv kojim u množini arheolozi nazivaju komade grnčarije koji su nekad služili kao jeftino sredstvo za pisanje. Ostrakoni su se u antici široko upotrebljavali za pisanje ugovora, računa, trgovačkih knjiga, kao i rukopisa i verskih tekstova.

„Čitao sam o tom otkriću“, rekao je. „Nisam imao predstavu da poznajem osobu koja stoji iza toga.“

„To je bio čudesan trenutak za nju“, nastavio je Bredberi. „Njena ekipa je otkrila najveću hrpu netaknutih ostrakona od iskopavanja u Izraelu 1910. godine. Bili su sakriveni duboko ispod ruševina jednog drevnog hrama. Neverovatno otkriće.“ „Pametna je“, zaključio Ben.

„Izuzetna je. Ali to nije sve što je uradila. Napisala je brojne radove i koautorica je knjige o životu Papije Jerapoljskog, učenika apostola Jovana. Nekoliko puta je gostovala na televiziji. Intervjuisali su je za neki arheološki kanal.“

„Zvučite kao da se veoma ponosite njom.“

Profesor se osmehnu. A onda mu na lice ponovo pade senka. Brada mu klonu na grudi. Petljao je s lulom. Ugasila se. „Profesionalno, akademski, ona je divna. Ali su njen privatni život i naš odnos s njom katastrofalni.“ Bredberi je podigao ruke i pustio da mu padnu na kolena. Bespomoćan pokret. „Šta da kažem? Ona je divlja. Takva je od petnaeste godine. Jednostavno nismo mogli da je zauzdamo. Nekoliko puta je upadala u nevolje zbog sitnih prestupa. Krađa u prodavnici, džeparenje. Pronalazili smo ukradene predmete u njenoj sobi. Njoj je sve to bila zabava. Nadali smo se da će s vremenom proći, ali nije. Alkohol. Žurke. Svakojako nepromišljeno ponašanje. Sve vreme rasprave i teškoće. Ona je svadljiva, naprasita, strahovito tvrdoglava, uvek mora da bude po njenom. Malo joj treba da se s nekim zavadi.“ Pogledao je Bena crvenim očima. „I znam da smo mi krivi. Potpuno smo je razmazili od prevelike sreće što nam se pružila druga prilika da imamo dete.“

Ben je pijuckao vino dok je Bredberi govorio. Ponovo je natočio. „Budimo otvoreni, Tome. Rekao si mi da si zabrinut što nije tu. Je li nestala?“

Bredberi klimnu glavom. „Pre gotovo nedelju dana.“

„I mislite da je upala u kakvu nevolju?“

„Ne znamo šta da mislimo.“

„Nedelju dana nije mnogo s obzirom na okolnosti. Sami ste rekli da je divlja. Pojaviće se negde.“

„Voleo bih da verujem u to.“

„Ispričali ste mi sve to zbog onoga čime sam se bavio?“ »Da.“

„I hoćete da čujete moje profesionalno mišljenje?“

Bredberi je slegnuo ramenima. „Da.“

„Ljudi stalno nestaju“, objasnio je Ben. „Ako postoje nedvosmisleni dokazi da se nekome nešto dogodilo, možemo nešto preduzeti da ga vratimo. Ali mora se napraviti razlika između nekoga ko je zaista nestao i nekoga ko je mušičav, svađa se s roditeljima, voli da se zabavlja i samo se sklonio na neko vreme.“

„Već je to radila - sklanjala se na neko vreme, kako si se izrazio“, priznao je Bredberi.

„Razumni smo. Prihvatamo mnogo toga. Prihvatili smo da je slobodna i da voli da uživa. Hoću reći, seksualno.“ Pocrveneo je od sramote. „Ali ovog puta je drugačije. Ovog puta je zaista čudno i imamo jeziv osećaj.“ „Zbog čega je ovog puta drugačije?“

„Zbog novca. Hoću reći, odakle se sav taj novac stvorio?“ „Kakav novac?“

„Izvini, moram da se vratim unatrag. Zoi je radila na iskopavanju u Turskoj. Trebalo je da ostane tamo do kraja avgusta. Ali onda smo saznali da je otišla ranije i da se nalazi na Krfu. Imamo prijatelje tamo. Neko vreme je bila kod njih.“ Bredberi je zastao. „Iznenada je dobila gomilu novca. Ona je na doktorskim studijama. Zoi *nema* novca, bar ne više nego što joj je potrebno. A naši prijatelji su rekli da je odjednom imala hrpu para. Hiljade funti. A po tome kako je trošila, izgledalo je kao da ga ne može potrošiti. Počela je neprestano da odlazi na žurke i vraćala se pijana s drugim muškarcem svake noći.“

„Znam da vas to zaprepašćuje, ali...“

Bredberi je odmahnuo glavom. „Nije suština u tome. Posvađala se s našim prijateljima i onda se iselila. Prešla je u najskuplji hotel na ostrvu. A onda su je odatle izbacili zbog remećenja javnog reda. Tad je iznajmila vilu na obali. Velikakuća, raskošna, skupa. Danonoćno je pravila žurke, kako su nam preneli prijatelji.“

„Nastavite.“

„I onda je samo nestala. Poslala nam je poruku, pijana, kasno jedne noći pre približno nedelju dana. Rekla je da se vraća u

Englesku i da će ujutru doći pravo kod nas. To je to. I dalje je čekamo. Niko ne zna kuda je otišla. Zvali smo sve brojeve kojih smo mogli da se setimo. Više nije u vili. Niti u bilo kom hotelu. Na aerodromu se nije ukrcala u avion. Kao da je u zemlju propala.¹¹ Gorljivo se zagledao u Bena. „I, šta misliš o tome?“ Ben je kratko razmislio. „Hajde da sve ponovimo. Kažete da vas novac zbunjuje. U redu. Ali takođe ste rekli da često menja mladiće. Kako znate da nije počela da se zabavlja s nekim bogatim momkom? Dokazi pokazuju samo da nije napustila Krf. Ona je lepa devojka. Tamo ima mnogo imućnih mladića koji uživaju u životu. Možda sad sedi na palubi neke jahte i nije ni u kakvoj opasnosti.“

„To je tačno“, složio se Bredberi.

„A tu su i kreditne kartice. Potrošite nekoliko stotina s kartice i odmah posle toga primite pismo u kojem vam nude pozajmicu i povećaju vam kreditni limit za nekoliko hiljada. Time se lako može objasniti odakle je došla gomila gotovine.“

„I to ima smisla“, priznao je Bredberi.

„Zbog čega onda mislite da nešto nije u redu?“

„Teško je objasniti“, odgovori Bredberi. „To je samo osećaj. Nije reč samo o tome da smo zaštitnički nastrojeni. Ovog puta je drugačije.“ Nagnuo se na stolici i zagledao Benu u oči. „Bili bismo veoma zahvalni, Bene. Sve što tražimo je da otputuješ tamo i pronadeš je. Da se uveriš da je dobro. Da nije umešana ni u šta s drogom ili nečim užasnim kao što je pornografija...“ Glas mu je zvučao izmučeno.

„Ma hajdete“, odvrati Ben. „Otkud vam to?“

Bredberi je zurio u njega. Uhvatio se za ivicu stola. „Hoćeš li nam pomoći? Verujemo ti.“

Ben je ćutao.

„Očajni smo, Bene. Ne želimo da je ubediš da se vrati ovamo niti išta slično. Samo je pronađi i uveri se da joj je dobro i da je bezbedna. I kaži joj da je molimo, molimo da nam se javi. Reci joj da nam je žao zbog svađa i svega što smo možda rekli. I da je volimo.“

Ben nije odgovorio.

„Mislili smo da lično otputujemo tamo da je potražimo“, reče Bredberi. „Ali čak i kad bismo je našli, ona ne bi razgovarala s nama. Samo bi upala u jedno od svojih raspoloženja, počela da nas optužuje da joj se mešamo u život i pobegla. Znam kakva je, i to bi sve pogoršalo.“ Bredberi se namrštió. „Potreban nam je neko sa strane, neko ko je prijatelj porodice, ali nepristrasan. Neko ko će umeti da joj priđe i znati kako da se ponaša.“

Ben je iskapio čašu i spustio je na sto. „Žao mi je zbog toga što se dogodilo vašoj porodici, Tome. Zaista jeste.“

Bredberi se ujeo za usnu.

„Ali ne mogu vam pomoći“, završio je Ben.

„Naravno, platićemo“, uzbuđeno je rekao Bredberi. „Trebalo je to da spomenem. Imamo ušteđevinu. Mogu da platim deset hiljada funti. To će pokriti sve troškove i ostaće dovoljno. Mogu da prebacim novac preko interneta. Pare će istog trena biti na tvom računu. Samo mi je žao što ne mogu više da platim.“ Ben se osmehnuo. „Nije reč o novcu. Učinio bih to besplatno. Ali povukao sam se. Zbog toga sam ovde. Završio sam sa svim tim. Mnogo se trudim da takav život ostavim za sobom.“ „Ali ovo bi bilo drugačije“, istakao je Bredberi. „Ovo nije ništa u poređenju s onim što si radio. Molim te. Preklinjem te.“ „Žao mi je, ne mogu.“ Ben je zastao. „Ali reći ću vam šta *mogu* da uradim. Ako hoćete da neko kome možete da verujete ode i potraži Zoi, mogu vam preporučiti jednog čoveka...“

Pošto je otišao od Bredberijevih, Ben se vratio pravo u svoj stan. Podigao je slušalicu i okrenuo jedan broj. Čarli se javio.

„Ono što si me pitao“, rekao je Ben. „Iskrsla je jedna mogućnost. Je l' te i dalje zanima?“

Čarliju nije dugo trebalo da odluči. „Zanima me.“

„Dobro. Onda slušaj.“ Ben mu je podrobno prepričao šta Bredberi nudi.

„To bi bilo dovoljno da se pokrije kredit za celu godinu“, odgovorio je Čarli. „Ali već znam šta će Ronda reći.“

„Sve što bi trebalo da uradiš jeste da pronađeš Zoi. Ne moraš da je vratiš ovamo. Po onome što sam čuo, ne bi trebalo da ti bude teško da je nađeš. Samo prati muziku i trag praznih boca. Njeni roditelji samo hoće da znaju da je ona dobro. Najviše što ćeš morati da uradiš jeste da je nagovoriš da ih pozove.“ „Zvuči lako.“

„Zato što jeste lako“, istakao je Ben. „Sezona još nije u jeku, te nećeš mnogo načeti tih deset hiljada. Možeš da kažeš Rondi da ćeš samo preneti poruku. To joj svakako neće smetati? Reč je grčkim ostrvima, a ne o Avganistanu. A vratićeš se za najviše pet dana.“

„Zanima me“, ponovio je Čarli.

„Moram da pozovem Bredberijeve i kažem im jesi li pristao ili nisi. Od tebe zavisi.“

„Računaj na mene“, odgovori Čarli.

Trinaesto poglavlje

U tom trenutku, dve i po hiljade kilometara dalje, na malom grčkom ostrvu Paksos, Zoi Bredberi su grubo vukli i gurali plažom prema molu s kog je pre četiri dana pokušala da pobjegne.

Prvi put otad vidi dnevnu svetlost. Četiri dana bila je vezana za krevet i odvezivali su je samo kad je vrištala da mora u toalet. Četiri dana su je neprestano ispitivali.

Čitavo vreme se naprezala da se seti. *Ko je ona?* Ponekad nije bilo ničeg u njenoj glavi, ničeg osim velikog ništavila. Ali često joj se činilo da joj se nešto komeša u umu, kao da plutajući delići uspomena žele da se spoje i postanu vidljivi. Lica, glasovi, mesta. Mučno su joj vrebali u glavi. Ali, kad bi joj se učinilo da su veoma blizu i kad bi pokušala da posegne za njima, odjednom bi se povukli natrag u izmaglicu.

Satima je zurila u mali ožiljak na prstu. Možda povreda iz detinjstva. Ali kako je došlo do toga? Nije imala predstavu. Hiljadu drugih pitanja joj se rojilo i sudaralo u glavi. Odakle je? Ko su njena porodica i prijatelji? Kakav život vodi?

I najužasnije pitanje od svih. *Šta ovi ljudi hoće od nje?*

Kad je njen prvobitni oštar strah ustupio mesto ujednačenom, zastrašujućem užasu, posmatrala je i slušala svoje tamničare. Dvojica joj se nikad nisu obraćala i njih je retko viđala. Žena i plavokosi muškarac najčešće su razgovarali s njom. Žena je izgledala grubo, ali povremeno bi malo smekšala i ljubaznije govorila.

Plavokosi čovek je psihopata. Zoi ga je duboko mrzela i jedino što ju je održavalo u beskrajnim satima bilo je maštanje da se nekako oslobodi, otme mu nož i izbode ga.

Ali, kako god pokušavali da izvuku podatke iz nje, bez obzira jesu li pretnje bile posredne ili su joj ih odvratno nasilno vikali u lice, ništa nije uspevalo. Videla je da postaju sve očajniji.

Utom joj je nešto novo palo na um. Šta ako joj se sećanje *vрати*? Šta li će joj uraditi kad dobiju to što žele?

Imala je prilično jasnu predstavu šta bi plavokosi hteo da učini ako mu žena dozvoli. Možda je njena amnezija jedino što je održava u životu.

A sad je vode nekud. Ali gde? Jesu li konačno odustali od nje? Srce joj je ubrzano zakucalo pri toj pomisli. Možda će je pustiti, odvesti je kući.

Ili je nastupio trenutak kad su zaključili da nema svrhe i da bi trebalo da završe s tim. S njenim životom. Ovde, sad, danas. Ruke su joj zadrhtale.

Plavokosi čovek joj je snažno pritisnuo pištolj uz kičmu dok ju je gurao niz plažu. „Brže“, promrmrljao je. Pokušala je da ubrza, ali bosa stopala su joj upadala u meki pesak i noge su joj bile kao žele. Spotakla se. Grubo ju je cimnuo za ruku i podigao na noge. Još grublje ju je ubo pištoljem.

Odvažila se da pogleda preko ramena. Streljao ju je pogledom. Pratila ga je žena ozbiljnog izraza lica. Pogledala je na sat pa u nebo. Druga dvojica tiho su ih pratila s tupim izrazima lica. Jedan je labavo držao pištolj pored boka.

Zoi je silovito zadrhtala. Ubiće je. Znala je da hoće.

„Znam o čemu razmišljaš“, prošaputao je glas iza nje. „Hoćeš da pobjegneš.“ Nasmejao se. „Hajde, beži. Želim da bežiš da bih mogao da te upucam.“

„Začepi“, odbrusila je žena iza njega.

Stigli su do kraja peska. Zoi su gurnuli na drveni mol. Osetila je tvrde daske pokrивene solju pod bosim nogama. Sledili su je. Hoće li je udaviti?

Tad je čula. Udaljeno zujanje aviona kako se približava. Zaklonila je oči i pogledala nagore. Ugledala je belu tačku na nebu. Posmatrala ju je dok je polako hodala molom.

Bela tačka postajala je sve veća i konačno joj je razaznala oblik. Bio je to mali hidroavion.

Stigli su do kraja mola. Tandrkavo hućanje dva motora postajalo je zaglušujuće kako se avion spuštao. Donjim delom je okrznuo talase, odbio se i sleteo, podigavši mlaz. Spustio se na vodu i prilazio im u širokom luku, ostavljajući uskomešani beli trag. Zaustavio se u ravni s molom poskakujući na vodi. Propeleri su se sve sporije okretali. Zvuk motora bio je zaglušujući i Zoi je pokrila uši dlanovima. Pištolj joj je još bio zabijen u leđa.

Otvorila su se mala vrata u uskom trupu aviona i jedan čovek izviri napolje. Hladno ju je pogledao pa klimnuo glavom ostalima. On i još jedan čovek vezali su avion za mol i izvukli uzan mostić. Zoi je osetila kako su je gurnuli prema njemu. Zateturala se preko njišućeg mosta prema avionu. Unutra je bilo toplo i skućeno. Neznamac ju je gurnuo na sedište.

„Kuda me vodite?“, užasnuto je povikala.

Plavokosi se pojavio na vratima i naćas se ukoćila pri pomisli da će on poći s njom. Ali žena mu je spustila ruku na rame i odmahнула glavom. Izgledao je kao da će se usprotiviti, ali onda je popustio. Stao je u stranu i druga dvojica, oni tihi, ušli su u avion i seli pored Zoi. Uopšte se nisu obazirali na nju. A onda su zatvorili vrata i osetila je da vibracije postaju jaće kako su se dva motora zahuktavala pred poletanje.

Hadson i Kaplanova su gledali kako avion poskakuje na talasima. Poleteo je u nebo i pretvarao se u sve manju belu taćku. A onda je nestao.

„Više nije u našim rukama“, rekla je Kaplanova.

Hadson ju je natmureno pogledao. Raćunao je da će se ukrcati u avion i biti tamo kad počnu da obraćuju devojkę. Prevarili su ga posle toliko dana na ovoj litici. „Onda moćemo odavde“, promrmljao je.

„Ne još“, odgovorila je. „Imamo druga posla.“

Četrnaesto poglavlje

Oksford

Deseti dan

Ben je vreme prolazilo u izmaglici dok je, pogrbljen za stolom u svom stanu, satima učio, potpuno zaokupljen udžbenicima, rečnicima i hrpom beležaka. Predahnuo bi samo kad je jeo i spavao. Niko ga nije zvao telefonom, niko ga nije posećivao. Bilo je to vreme potpune zaokupljenosti i uživao je u toj usredsređenosti. To mu je pomagalo da zaboravi.

Oči su mu gorele do poslepodneva trećeg dana. Rašireni papiri na njegovom stolu pretvarali su se u planinu. Kafa pored njegovog lakta ohladila se pre nekoliko sati, zaboravljena dok je pokušavao da protumači stranice zamršenog hebrejskog. To ga je izluđivalo, ali sve mu je postajalo jasnije kako su mu se predavanja od pre dvadeset godina polako vraćala u glavu.

Telefon mu je zazvonio prvi put posle nekoliko dana. Osetio je kako mu vibrira u džepu, izvadio ga i javio se. Bilo mu je čudno što ponovo čuje svoj glas.

Bio je to Čarli. Zvučao je daleko, zabrinuto i uzbuđeno.

„Bene, potrebna mi je tvoja pomoć.“

Ben je sedeo u obrtnoj stolici i protrljao oči, zamućene svesti od koncentracije. Naterao je sebe da se vrati u sadašnjost. „Gde si?“

Još sam na Krfu“, brzo odgovori Čarli. „Postalo je složenije nego što si rekao da će biti. Upao sam u nevolje.“

„Šta ti treba?“

Čarli je rekao nešto što Ben nije razumeo.

„Prekida se.“

„Rekao sam da moraš doći ovamo što je pre moguće.“

„Ne mogu to da uradim. Zašto mi samo ne kažeš šta se događa?“

„Znam da zvuči čudno, ali moram ti objasniti uživo. Ne mogu da pričam o tome preko telefona. Nešto se dešava ovde.“ „To je jednostavan zadatak, Čarli.“

„Tako si mi rekao. Ali, veruj mi, nije tako ispalo.“

Ben je uzdahnuo i počutao nekoliko trenutaka.

„Bene, molim te. Ovo je ozbiljno.“

„Koliko ozbiljno?“

„Ozbiljno.“

Ben je zažmurio. *Sranje*. „I potpuno si siguran da to ne možeš srediti sam.“

„Zao mi je. Potrebna mi je podrška. Ti se u ovo razumeš bolje od mene.“

Ben je ponovo uzdahnuo. Odmahnuo glavom. Izmahnuo levom pesnicom i pogledao na sat. Brzo je računao. Mogao bi da uhvati voz za London i bude na aerodromu *Hitrou* za nekoliko sati. Da uhvati let za Atinu, a odade za Krf. „U redu, shvatio sam. Reci mi mesto sastanka i biću s tobom sutra do podneva.“

Stigao je u vreme doručka.

Ben nikad nije bio na tom ostrvu. Očekivao je neplodni krajolik, ali iz vazduha Krf je bio iznenadujuće zelen, raj šuma i livada s divljim cvećem, planinama i plavim okeanom. U daljini je nazreo zarasle ruševine i uspavana sela ugnežđena u borovim šumama dok je avion kružio i spuštao

se prema aerodromu u Kerkiri, kako Grci zovu grad Krf.

Ali nije imao mnogo vremena za lepote ostrva. Bio je umoran i borio se da potisne zlovolju. Nije shvatao zašto je morao da dođe ovamo, zašto Čarli nije mogao sam sve da reši. Je li ga pogrešno procenio? Bio je dobar vojnik. Čvrst, odlučan, snalažljiv. Ali možda je izgubio oštrinu. Ben je više puta video da se to desilo.

Izašao je iz aviona na vrućinu. Na malom aerodromu iznajmio je ormarić i unutra stavio pasoš, povratnu kartu i debelu knjigu o filozofiji s tvrdim koricama koju je čitao u avionu. Nije nameravao dugo da ostane i putovao je s malo prtljaga. Jedino što je zadržao bili su novčanik, telefon i pljoska viskija.

Dvourumio se u vezi s Biblijom. U poslednje vreme često ju je nosio sa sobom i navikao je da je povremeno otvara. Bila je mala i laka. Odlučio je da je ponese. Prebacio je platnenu torbu preko ramena, zaključao ormarić i stavio ključ i novčanik u džep farmerki.

Ispred aerodroma je zaustavio taksu. Zavalio se u bučnom fijatu i zagledao u krajolik. Taksista je neprestano pričao na tako brzom i lošem engleskom da Ben nije razumeo ni reč. Nije se obazirao na njega i čovek je ubrzo ućutao. Bili su samo tri kilometra od Kerkire, ali saobraćaj je već bio gust. Čim su ušli u grad, zatekli su zakrčene ulice. Ben je platio novim novčanicama, izvadio platnenu torbu i odlučio da nastavi peške.

Brzo je hodao, nestrpljiv da čuje šta će mu Čarli reći. Sastanak je u pansionu u kojem je Čarli odseo. Ben je znao adresu i koristio je jeftinu mapu koju je kupio na aerodromu kako bi se snašao u starom gradu.

Hodao je uzanim ulicama gde je veš poput zastava visio na konopcima raširenim između kuća. Mesto je bilo puno života i vreve - tržni centri, taverne, kafići i restorani. Prošao je kroz krcatu pijacu punu slanog daška jastoga i lignji. Tezga za tezgom svežih maslina blistala je na suncu. U mahnoj vreći na Trgu San Roko ljudi su sedeli u baštama kafića i ispijali kafu. Saobraćaj je hućao kroz stare vijugave ulice.

Stigao je do Čarlijevog pansiona nekoliko minuta pre devet. Bila je to izbledela kamena zgrada na kraju prometne ulice u srcu starog grada. Imala je restoran s baštom, stolove duž pločnika zaklonjene širokim suncobranima i desetinom stabala u velikim kamenim ćupovima.

Čarli je sedeo za jednim stolom. Ispred njega su stajale novine i bokal kafe. Video je Bena preko puta ulice i mahnuo. Nije izgledao zadovoljno, već kao da mu je laknulo. Nije se osmehivao.

Ben se probio kroz gust saobraćaj pa između stolova do Čarlija. Restoran je već bio pun porodica koje su doručkovale, prvih turista s kamerama i mapama, ljudi koji su došli nešto da prezaloga pre posla. Nizak čovek u laganoj pamučnoj jakni sedeo je sam na kraju bašte i radio na laptopu.

Ben je prebacio jaknu preko naslona prazne pletene stolice, spustio platnenu torbu pored sebe i seo. Naslonio se, ispružio noge i prekrstio ruke.

„Hvala što si došao“, rekao je Čarli.

„Bilo bi bolje da je nešto dobro. Umoran sam i nije trebalo da budem ovde.“

„Hoćeš li kafu?“

„Samo mi ispričaj“, odgovori Ben.

Čarli se mrštio. Izgledao je uzbuđenije nego što je zvučao preko telefona. Presavio je novine i spustio ih na sto, otpio gutljaj kafe i napregnuto se zagledao u Bena.

„Imam loš osećaj u vezi sa Zoi Bredberi.“

Petnaesto poglavlje

„Došao sam ovamo kao glasnik i završio kao detektiv“, počeo je Čarli. „Rekao si mi da nije u vili, ali ipak sam proverio. Ni traga od nje. Vlasnici ne znaju kuda je otišla. Nije se ni ukrcala u avion. Onda sam otišao kod porodičnih prijatelja kod kojih je prvo odsela. Par bivših iseljenika. Dosadni snobovi srednje klase. Jasno mi je zašto se nije složila s njima. Ispričali su mi isto što su rekli njenim roditeljima - da se posvađala s njima, otišla, da su je izbacili iz hotela i da je iznajmila vilu. Ništa novo. I zato sam počeo da tragam po ostrvu. Obišao sam sve kafiče i restorane, pokazivao njenu fotografiju i raspitivao se da li ju je neko video. Rekao sam da sam porodični prijatelj koji je traži zbog hitnog pravnog postupka kod kuće. Razgovarao sam sa svima. S policijom, osobljem na pristaništu i aerodromu, taksistima, osobljem u hotelima i bolnicama. Svima. Podelio sam vizitkarte sa svojim brojem telefona za slučaj da neko nešto zna. Mora da sam razdelio pedesetšezdeset. I ništa. Ona jednostavno nije tu.“ „Pa zbog čega misliš da joj se nešto desilo?“, upita Ben. „Ostrvo se može napustiti bez traga na mnogo načina. Možda se ukrcala na nečiju jahtu. Možda sad sedi kilometar i po od obale, izležava se na palubi i pijucka hladno piće.“

Čarli ga je saslušao pa odmahnuo glavom.

„Uvek postoji trag koji može da se prati“, nastavi Ben. Nije krio ogorčenost. „Nisi morao tako brzo da podigneš paniku.“

„Ima mnogo više. Kad sve čuješ, shvatićeš zašto sam te zvao.“ Čarli je brzo govorio i izgledao je uzrujano.

„Slušam.“

„Onda me je pozvao jedan tip. Rekao je da se zove Nikos Karapiperis i da je od nekoga čuo da tražim Zoi. Zvučao je zabrinuto. Rekao je da je poznaje i da hoće nešto da mi ispriča. Ali nije hteo mnogo da objašnjava preko telefona. Zeleo je da se negde nađemo.“

„Znači da je oženjen“, primeti Ben. „Ugledni lokalni tip. Zena mu je bila na putu i zabavljao se s našom curom.“

„Shvatio si. Ima oko četrdeset pet godina i poslovni je čovek. Neka zverka u golf klubu. Stub društva. Raskošna kuća ovde u gradu, a ima i malo utočište dalje od centra, lepo mesto za opuštanje i dovođenje devojaka. Nije hteo da priča sa mnom u svojoj kući u gradu jer su mu se žena i deca upravo vratili sa odmora. Pozvao me je u tu manju kuću i otišao sam da se vidim s njim. Bio je veoma uznemiren i svašta mi je ispričao.“

Pažnju im je skrenuo mališan koji je trčkarao između stolova. Imao je sedamosam godina, pravi mali Grk, tamnokos, tamnook, veoma preplanuo. Nosio je majicu na pruge i crveni šorts. Igrao se fudbalskom loptom, vešto ju je odbijao od zemlje kao košarkaš a guma je ritmički odjekivala po pločniku. Protrčao je oko stolova smejući se i usput tapkao loptu. Dve žene za obližnjim stolom osmehnuše mu se dok je prolazio pored njih.

Čarli je posegnuo za bokalom da natoči sebi još kafe, a Ben se okrenuo u stolici, diveći se deranovoj veštini s loptom. Dečak je bio toliko zaokupljen time da održi ritam da nije primetio da ga iko gleda. Ali tad mu lopta pobeže i tresnu o nogu stola za kojim je sedeo čovek s kompjuterom. Čovek opsova na nekom jeziku koji Ben nije razaznao zbog saobraćajne buke. Lice mu je bilo mršavo i uglasto, a oči mu načas sevnuše. Dete je podiglo loptu i udaljilo se.

„Voleo bih da to derište ode negde drugde da se igra“, promrsi Čarli.

Ben se okrenuo prema njemu. „Samo mi reci šta ti je Nikos Karapiperis rekao.“

Čarli nastavi: „Neko vreme su se krišom viđali. Počelo je kao vezica za jednu noć. Izgleda da ona to često radi. Ali postalo je ozbiljnije i nastavili su da se viđaju. Bio je prilično iskren prema meni. I ranije je imao avanture, ali ovo je bilo drugačije. Sve više mu je prirastala za srce. Rekao je da je voleo da joj kupuje stvari. Ali iznenada joj više nije trebao njegov novac. Imala je dovoljno svog.“

„Jesi li otkrio otkud joj?“

Čarli klimnu glavom. „Iz Amerike. Neko joj je na račun prebacio dvadeset hiljada dolara. Nije otkrila Nikosu ko ga je poslao, ali je rekla da će veoma brzo dobiti još.“

„Još?“

„Mnogo više. Dovoljno novca da bude opuštena do kraja života, kako je rekla. Izgleda da je pričala da će se vratiti, kupiti veliku kuću, skrasiti se ovde. Rekla je da nikad više neće morati da radi. Ako je to istina, onda mora da pričamo o milionima.“ Čarli je zastao. „A sad sledi ono što je stvarno čudno.“

Ben zatrepta. „Šta?“

„Nikad mu nije otkrila ko je poslao novac, ali je rekla da ima veze s nekim proročanstvom.“

„Kakvim proročanstvom?“

„To je sve što je Nikos znao. Bila je neodređena. Proročanstvo ima neke veze s novcem. Nemam predstavu šta to znači. Je li predvidela da će dobiti na lutriji?“

„Kad ju je poslednji put video?“, upita Ben.

„Na žurki koju je napravila poslednje večeri, one noći pre nego što je trebalo da se vrati u Englesku. On nije želeo da ga viđaju na njenim žurkama, ali ipak je otišao i vrzmao se okolo neko vreme, trudeći se da bude što neupadljiviji. Bio je tamo do pola dvanaest. Dogovorili su se da će se ona na motociklu odvesti do njegovog skrovišta. Hteli su da poslednju noć provedu tamo. On je trebalo da je tamo sačeka.“ Čarli je posegnuo prema bokalu i ponovo natočio sebi kafu.

„Ali nije otišla tamo“, reče Ben.

Čarli odmahnu glavom. „To je trenutak kad joj se gubi svaki trag. Nestala je u periodu između Nikosovog odlaska sa žurke, oko pola dvanaest, i vremena kad je trebalo da stigne do njega.“

„Kažeš da se vozila motorom?“

„Velikim nabudženim motociklom. Iznajmila ga je. Nije ga vratila. I motor je nestao.“

„Dakle, možda je reč o saobraćajnoj nesreći. Bila je pripita posle žurke. Možda leži u nekom jarku.“

„Možda“, složio se Čarli. „Ali ima još. Nikosu se učinilo da se nešto čudno zbiva na žurki. Znao je da je slaba na muškarce, a bilo je mnogo mladih i zgodnijih tipova od njega. Zato je motrio na nju. Ljubomoran je.“

„Nastavi“, podstakao ga je Ben.

„Jedan tip se motao oko nje. Nikos ga je opisao kao mladog, rane tridesete, zgodan, plavokos. Došao je s jednom ženom, ali ubrzo posle toga počeo je da se udvara Zoi. Rekao je da se zove Rik. Nikosu se učinilo da priča sa američkim naglaskom.“

„A šta je sa ženom?“

„Mogla je biti Grkinja, po Nikosu. Ali nijednom je nije čuo da priča, a nije ni obraćao mnogo pažnje na nju. Više ga je brinuo taj Rik jer mu se učinilo da se Zoi dopada. Nikos kaže da je Rik zatim otišao do šanka da joj donese piće. Nije bio siguran, ali učinilo mu se kao da pritom nešto muva. Bio je leđima okrenut svima u prostoriji. Nikos je pomislio da joj je sipao nešto u čašu.“

Sranje, pomisli Ben. Več je to doživljavao. U najboljem slučaju, tip je pribegao prevari i sipao joj neki afrodizijak. Nešto gora mogućnost je silovanje. A najgora je otmica. A upravo ta

mogućnost kao da se uklapa u sliku. „Ne zvuči dobro“, rekao je.

„Nikos nije bio sasvim siguran šta je video“, nastavi Čarli. „Ali odmah se umešao. Pozvao ju je da zaplešu. Pritom joj je prosuo piće, tobože slučajno, za slučaj da je nešto stvarno unutra. Dok su igrali, upozorio ju je na Rika. Rekao joj je da rastera goste i ode čim bude mogla. Ona je počela da se raspravlja s njim, a on se uplašio da će napraviti scenu i privući pažnju na njega. Upozorio ju je da se kloni tog Rika i da ne pije ništa što joj on da. Odmah potom je otišao, odvezao se u skrovište i čekao je.“

„Kako možemo znati da je uopšte nameravala da ode kod njega? Možda ga je sve vreme zavlčila.“

„Ne verujem“, odgovori Čarli. „Da je tako, ne bi tog istog dana stavila prtljag u njegov mercedes da ga on odveze u skrovište. Ranac sa svom njenom odećom i drugim stvarima. Putna torba s pasošem, novcem, avionskom kartom i njenim radovima. Stvarno je nameravala da ode kod njega.“

„Onda izgleda kao da taj Rik nije hteo lako da odustane“, primeti Ben. „Šta se zatim desilo?“

„Pošto Zoi nije došla te noći, Nikos ju je zvao telefonom. Niko se nije javljao. Onda se odvezao tamo. Vila je bila zaključana i prazna. Motocikla nije bilo. Nestala je. Tad se zabrinuo.“ „A nije mogao da kaže policiji da je nestala“, zaključio je Ben. „Morao bi da prizna da su bili u vezi i nije hteo da se bezrazložno obruka za slučaj da se Zoi pojavi posle nekoliko dana.“

Čarli klimnu glavom. „Bio je u škripcu. Kad je čuo da se raspitujem o njoj i da me je tobože unajmila njena porodica, jedva je dočekao da mi da njene stvari.“

„Gde su sad?“

Čarli je pokazao prema jednom prozoru. „Ranac je u mojoj sobi. Putna torba je ovde.“ Ispružio je ruku i podigao plastičnu kesu sa stolice pored sebe.

Ben je izvadio malu putnu torbu i zavirio u nju. Sve što bi bilo koji putnik nosio sa sobom. Pasoš. Mobilni telefon. Platneni novčanik pun evra, sve same novčanice od pet stotina. Brzo ih je prebrojao. Šest hiljada.

„Ima još keša u rancu ispod njene odeće“, rekao je Čarli. „Dobro je zagrizla u dvadeset hiljada, ali joj je još mnogo ostalo.“

„Mislim da si u pravu“, kaza Ben. „Mora da je stvarno htela da se pridruži Nikosu. Niko ne bi ostavio toliko novca.“

Nastavio je da rovari po torbi. Avionska karta u sjajnoj fascikli turističke agencije. Otvorio ju je. Odredište: *Hitrou* preko Atine. Datum: dan kad je nestala. Ispod karte bio je mali rokovnik u finom kožnom povezu. Adresar. Po neiskrzanim ivicama bilo je jasno da ga je nedavno kupila. Podigao ga je i prelistao, tražeći ime Rik. On ga je najviše brinuo.

Ali izgledi su bili slabi. Kao što je očekivao, nije našao ništa. Prelistao je strane i pogledao ostala imena. Bilo ih je malo. Šačica brojeva s pozivnim brojem za Oksford, 01865. Među njima je bio i broj njenih roditelja. Zatim nekoliko prekomorskih. Neko po imenu Ogasta Vejll. Neki Kliver - nadimak ili prezime. Ili naziv neke firme. Nije bilo nijedne adrese, samo telefonski brojevi. Vejllova i Kliver imali su američki pozivni broj.

„Ko ili šta je Kliver?“, upita Ben. Čarli samo odmahnu glavom. Ben je okrenuo još nekoliko stranica i jedna vizitkarta ispade na sto. Podigao ju je. *Stiv Maklaski, advokat*. Adresa ispod imena bila je u Savani, u Džordžiji, u Sjedinjenim

Američkim Državama. Ubacio ju je u džep. „Ima li još nešto u njenom rancu osim novca i odeće?“

„Nema“, odgovori Čarli. „Pregledao sam ga.“

„Onda je ovo sve što imamo za dalju potragu.“ Ben je razmislio o novcu iz Amerike. I Riku,

Amerikancu na žurki. „Mnogo je američkih veza. Je li Nikos rekao nešto o tome?“

„Ništa, osim da je novac došao odatle.“

„Onda bih hteo da ga upoznam i razgovaram s njim za slučaj da nešto zna. Možeš li to udesiti?“

„To je nemoguće, Bene.“

„Shvatam da je situacija neugodna za njega. Reci mu da ću biti veoma diskretan. Samo želim da mu postavim još nekoliko pitanja.“

„Nisam na to mislio“, objasni Čarli. „Ne možeš da razgovaraš s njim.“

„Zašto?“

„Zar misliš da sam te zvao čak ovamo ni zbog čega?“ Čarli je podigao presavijene novine, raskrillio ih i pružio Benu. „Jučerašnja naslovnica. Ne moraš da znaš grčki da bi shvatio.“

Ben je prešao pogledom po strani i zagledao se u zrnastu crnobelu fotografiju. Na njoj su bila dva policijska vozila i gomila policajaca ispred male vile okružene drvećem. Pored nje je bila još jedna fotografija muškog lica. Izgledao je kao da ima četrdeset i nešto godina. Maslinasta put, oštre crte lica, brkovi, slepoočnice koje su počele da sede. Ispod slike bio je podnaslov. „Nemoj mi reći“, kaza Ben.

Čarli klimnu glavom. „Zar nisam rekao da je ozbiljno? Zvao sam te čim sam čuo da je mrtav. Kuća na fotografiji je skrovište na brdu. Tamo su ga pronašli. Svi na ostrvu pričaju samo o tome.“

„Ko ga je našao?“

„Neko je javio policiji. Bio je mrtav mnogo pre nego što su stigli. Prekomerna doza heroina. Našli su drogu po celoj kući.“

Izgleda kao da je bio u tome do guše. Slučajno predoziranje, samoubistvo ili ubistvo. Niko ne zna. Policija je svugde. To je skandal kakav se ovde nije dogodio godinama. Na Krfu se takve stvari ne dešavaju.“

Ben je napregnuto razmišljao. Ništa nema smisla. Droga i iznenadni novčani dobitak dobro se uklapaju. Heroin, keš i smrt. Uobičajena mešavina. Ali ako su Nikos i Zoi bili umešani u trgovinu drogom, onda je priča koju mu je Čarli ispričao čudna. Nikos ne bi ni zvao Čarlija. Ne bi tako privukao pažnju na sebe. Ukoliko ne postoji nešto drugo što im je promaklo.

A šta je s proročanstvom? Uopšte mu nije išlo u glavu o čemu bi tu mogla biti reč.

„Ima još nešto“, nastavio je Čarli. „Prate me.“

„Otkad?“

„Prilično brzo po mom dolasku ovamo. Pošto sam počeo da se raspitujem o Zoi Bredberi.“

„Jesi li siguran?“

Čarli klimnu glavom. „Siguran sam. Dobri su, ali ne toliko dobri da ih ne primetim. Timski rad.“

„Koliko ih je?“

„Siguran sam za trojicu, mada ih je možda i četvoro. Tu je i žena.“

Ben se namrštio. Ako bivši vojnik SAS-a kaže da ga prate, onda je tako. „A sad?“

Čarli odmahnu glavom. „Prilično sam siguran da sam ih se otesao. Pa, šta da radimo? Da kažemo policiji ono što znamo? Da im sve prepustimo?“

„Ne volim da poslušam s policijom“, odgovori Ben, „ukoliko postoji drugo rešenje.“

„Onda ne vidim šta bi dalje moglo da se radi“, reče Čarli. „Bar ne šta bih ja mogao da radim.“

Ovo je trebalo da bude jednostavan posao. To sam rekao Rondi.“

Dečak s loptom ponovo se provukao između stolova, tapkajući loptu. Protrčao je pored stola za kojim je sedeo čovek s laptopom. Bio je prazan. Čovek je otišao. Dečak se odjednom spotakao i lopta se odbi dalje od njega. Potrčao je za njom prema ivici pločnika. Lopta se otkotrlja na ulicu.

Ben je krajičkom oka video šta se dešava. Jedan kombi se približavao ulicom. Zeleni, izudarani kombi za dostavu. Nekud je žurio. A dečak je jurio loptu i trčao pravo ispred njega.

Čarli je pričao, ali Ben ga nije slušao. Okrenuo se da pogleda kombi koji se približavao. Vozač je razgovarao sa suvozačem i nije gledao drum. Nije video dete.

Lopta se zaustavila. Mališan čučnu da je podigne. Ugleda kombi i ukoči se, iskolačenih očiju. Kombi nije usporio i Ben se uplašio kad je shvatio da neće moći da se zaustavi na vreme.

Kad se misli roje velikom brzinom, čini vam se da se sve odigrava kao na usporenom snimku. Ben skoči iz stolice i pojuri na ulicu. Munjevito je prešao šest metara do klinca. Povio se dok je trčao, uhvatio dečaka oko struka i podigao ga. Čuo je kako je mališa zastenjao kad ga je čvrsto stegao.

Kombi samo što se nije zakucio u njih. Ben se baci napred i prokliza po zemlji, telom štiteći dete da ne udari u asfalt. Dete je vrištalo.

Kočnice zaškripaše i točkovi se zablokiraše, ostavljajući vijugave tragove guma na ulici. Kombi se okrenuo i zaustavio pod nemogućim uglom između Bena i restorana, ljuljajući se.

Vreme je ponovo počelo da teče. Ben je čuo viku i vrisku iz restorana kad su ljudi shvatili šta se desilo. Osetio je kako ga rame boli jer ga je razderao o asfalt. Preko haube kombija ugledao je kako Čarli stoji i mahnito zuri u njega, držeći se jednom rukom za naslon stolice.

Utom je sve nestalo u eksploziji.

Šesnaesto poglavlje

U jednom trenutku, prijatelji i porodice doručkovali su u bašti restorana. A već u sledećem vatra je sve progutala, sve se raspršilo. Udarni talas sunuo je preko pločnika na ulicu rušeći sve pred sobom. Delovi stolova, stolica i suncobrana poleteše u vazduh, prevrćući se i padajući u plamen. Srča se razlete po ulici kao da je ispaljena iz divovske sačmare. Udar podiže kombi s točkova i obori ga na stranu, prozori izleteše.

Ben je ustajao, i dalje držeći dete, kad ga je silina eksplozije srušila. Nagonski je legao na dečaka da ga zaštiti. Zasuše ga krhotine.

Podjednako iznenada, na jedan sablastan trenutak zavlada je potpuna tišina. A onda se začuše krici.

Ben je glasno zvonilo u ušima i vrtelo mu se u glavi. Prvo je pomislio na dečaka. Polako se podigao i kleknuo u srči. Dečakov pogled, razrogačen i prestrašen, sreo se s njegovim. Ben je pogledao je li povređen. Nema krvi. Dečak je nepovređen. Samo se ukočio od šoka.

A onda je pomislio na Čarlija. Teturavo je ustao i odjednom osetio razdirući bol u vratu i ramenu. Majica mu je bila iscepana i natopljena krvlju. Podigao je ruku do vrata i napipao nešto što ne bi trebalo da je tu. Ali nije se obazirao. Obišao je zapaljen kombi i tad je video prave razmere pustošenja.

Krvoproliće. Leševi obliveni krvlju i zapaljeni delovi tela raštrkani svuda po onome što je ostalo od bašte. Ljudi užasnuto vrište, dok drugi ječe, dozivaju u pomoć, treći umiru. Neki ranjenici su već na nogama i omamljeno se teturaju kroz pustoš. Vazduh je ispunjen crnim dimom i gorkim vonjem. U ulici je tinjalo više malih požara.

Ben je uzvikivao Čarlijevo ime. A onda ga je video.

Čarlijeva šaka i dalje je stezala naslon stolice. Šaka se završavala kod zgloba. Ostatak tela ležao je na pločniku. Ben skrenu pogled i zažmuri.

Nije mnogo prošlo pre nego što je zavijanje sirena nadjačalo krike preživelih, usplahirene uzvike i žamor ljudi koji su jurili da im pomognu. Ponovo je nastao metež. Bolničari su kao vojnici žestoko i brzo nahrupili kroz pustoš. Za samo nekoliko minuta ulicu su preplavila kola hitne pomoći i medicinska oprema. Policajci su se svugde raštrkali, urlali u vokitokije, brzo pokušavali da naprave kordon, odvrćali stotine koje su dojurile iz okolnih ulica. Ljudi su plakali i grlih se, lica iskrivljenih od bola.

Za to vreme lekari i pogrebници obavljali su svoj mučni posao. Poginule su samo pokrivali pre nego što ih stave u vreće pa u kola. Lekari su činili koliko su mogli da pomognu ranjenima pre nego što ih odvezu kohma hitne pomoći. Jedno po jedno, vozila su polazila uz škripu, a druga su odmah zauzimala njihovo mesto.

Ben je sve posmatrao s druge strane ulice. Na ivičnjaku pored njega, bez reči, s loptom između nogu, sedeo je dečak i zurio u prizor pred njima. Ispitivački je pogledao Bena. Krvarila mu je posekotina iznad leve obrve. Ben ga je potapšao po ramenu.

A onda je dečak nešto video. Ispravio se pa skočio na noge i otrčao pre nego što je Ben stigao da ga zaustavi. Uleteo je u gužvu i nestao u haosu.

U sledećem trenutku jedan lekar je kolegi pokazao Bena. Dotrčali su do njega i tada se Ben setio da mu je majica s jedne strane natopljena krvlju. Gotovo da više nije ni osećao bol. Sav je utrnuo i nije dobro čuo. Pokušao je da se usprotivi kad su mu prebacili cebe preko ramena i počeli da

mu pregledaju ranu. Nije razumeo šta mu govore, ali učinilo mu se da misle kako je povreda ozbiljna. Nije imao snage da se odupre kad su ga povelili prema kolima hitne pomoći.

Pogledao je prema bašti restorana. Ono što je ostalo od Čarlija sad je bilo pokriveno krvavim pokrivačem. Šaku su sklonili s naslona stolice. Ben se omamljeno zapitao gde li su je stavili i jesu li mu našli sve delove tela. A onda su ga lekari uveli u kola hitne pomoći i posadili na ležaj. Vrata se zalupiše, motor zaturira i uključi se sirena.

Osetio je kako je vozilo ubrzalo. Osvrnuo se. Video je medicinsku opremu, cevi što su landarale i zvečale tokom vožnje. Stalak za infuziju pored njega.

Nije bio sam. Neko mu je rukama prepipavao telo, lica su ga zagledala, čuo je glasove negde iza neprestane zvonjave u ušima. Ti udaljeni utisci počeli su da blede. A onda je lebdeo, bestežinski se vrteo u crnom prostoru. Sanjao je požar i eksplozije, video kako mu se Čarli osmehuje. Potom se Čarlijevo lice pretvorilo u dečje, poslednji put ga je pogledao pre nego što je otrčao u gužvu. A onda je sve utonulo u ništavilo.

Sedamnaesto poglavlje

Dvanaesti dan

Ben se prenuo iz sna i odmah seo. Zatreptao je i osvrnuo se, načas smušen. Sam je u sobi. Sve je belo i sterilno. Tad ga je preplavio miris - odurna mešavina sredstva za dezinfekciju i bolničke hrane. Pored otvorenih vrata prošao je bolničar u plavom kombinezonu gurajući tandrkava kolica s hranom.

Ben se pomerio na tvrdom krevetu i trgao se od bola u vratu i ramenu. Podigao je ruku i napipao debeli zavoj. Zatim se setio. Prasak. Srča mu se zariva u vrat. Bolničari ga odvode.

A onda se setio još nečega.

Čarli je mrtav.

Njegov ronilački sat i burma na kožnoj traci stajali su na noćnom stočiću. Obazrivo je posegnuo prema njima, osetivši kako se kopče zatežu. Pogledao je datum i vreme. Gotovo dvadeset dva sata od eksplozije. Prespavao je ceo dan i noć.

Polako je ustao iz kreveta i pošao po bolničkoj sobi dok je stavljao sat i kožnu traku s burmom. Otkrio je malo kupatilo i ušao da pogleda zavoj u ogledalu. Podigao je kraj i zagledao se u ranu.

Imao je i gore. Ne sme dozvoliti da ga malo srče zaustavi. Skinuo je bolničku košulju preko glave, brzo se umio i vratio u sobu da se obuče. Ono što je ostalo od njegove odeće bilo je presavijeno na stolici pored kreveta. Iscepana, krvava majica je nestala. Obukao je farmerke i obu se.

Jedna sestra uđe u sobu, zagleda se u njega i poče brzo da priča na grčkom.

„Žao mi je“, rekao je. „Ne razumem.“

Pokazala je na krevet, pokušavajući da ga natera da legne.

Odmahnuo je glavom. „Odlazim odavde. Ali potrebna mi je majica.“

„Ti ne ideš“, odvrtila je i pokazala na njegov vrat. „Ti povredjen.“

„Dobro sam“, odgovorio je. „Hoću sad da odem.“

„Zovem doktor.“ Okrenula se i izašla, odmahujući glavom i mrmljajući sebi u bradu. Tresnula je vrata za sobom.

Klonuo je na krevet, razbarušio kosu i čekao. Ubrzo je neko glasno pokucao. Pomislio je da je doktor došao da ga ukori što hoće prerano da napusti bolnicu i da mu održi predavanje o komplikacijama i infekcijama.

Ali nije bio doktor. Vrata su se otvorila i ušao je medved od čoveka. Bio je mnogo viši od Bena i morao je da se sagne kako bi ušao. Gledao je u Bena blistavim očima i sa širokim osmehom dok je prelazio sobu. Snažnom šakom mu je uhvatio ruku. Malena tamnoputa žena išla je za njim. I ona se osmehivala od uva do uva.

Rmpalija je snažno protresao Benovu ruku, držeći je kao da je nikad neće pustiti. „Ti si junak“, zagrmeo je na engleskom s jakim naglaskom.

Ben se načas zbunio. Ali onda je video dete koje se pojavilo na do vratku. Imao je flaster iznad leve obrve i nekoliko ogrebotina na obrazu. Ben ga je odmah prepoznao. Dečak s loptom.

„Ti si junak“, ponovi rmpalija držeći i dalje Bena za ruku. „Ti si spasao našeg sina.“

„Nisam mnogo učinio“, odgovori Ben. „On je mene spasao koliko i ja njega. Da nije izjurio na ulicu, bio bih raznesen na komade.“

„Ali Aris bi poginuo da nije bilo tebe.“ Suza mu se skotrljala niz obraz. Šmrknuo je i otro je. „Ja sam Spiro Tanatos. Ovo je moja žena Kristina. Mi smo vlasnici pansiona u kojem je bomba eksplodirala.“ Pogled mu se zaustavio na Benovom vratu i nagom ramenu. „Povređen si.“

„Nije to ništa“, odvrati Ben. „Samo malo srče. Uskoro odlazim. Samo mi treba nešto da obučem.“

Spiro se osmehnuo. Odmah je počeo da otkopčava košulju, ispod koje je nosio majicu na kojoj je pisalo *Hotel Tanatos*. „Uzmi košulju. Ne, molim te. Insistiram.“

Ben mu zahvali i obuče je, lecnuvši se kad su se kopče zategle. Svetloplava pamučna košulja bila mu je velika, ali sveža i čista.

Spiro nije prestajao da priča. On i Kristina su bili u kuhinji kad su čuli prasak. Bili su sigurni da su izgubili sina. Bilo je strašno. Mrtvi, osakaćeni, uništene zgrade. Ubice koje diluju drogu na njihovom mirnom ostrvu. Ceo svet ide dođavola. Njihov posao je propao, ali ne mare sve dok je Aris nepovređen. Učiniće sve, sve da mu se oduže. Šta god on želi, šta god je u njihovoj moći. Nikad neće zaboraviti...

Ben je slušao i isticao da bi svako postupio kao on.

„U kom si hotelu?“, upita Spiro.

„Ni u jednom“, odgovori Ben. „Tek sam stigao. Nisam nameravao da se zadržavam.“

„Ali moraš ostati neko vreme, i to kao naš gost.“

„Nisam još ništa odlučio.“

„Molim te“, nastavi Spiro. „Ako ostaneš, nemoj uzimati sobu u hotelu.“ Posegnuo je u džep i izvadio ključ. „Imamo kuću na plaži odmah izvan grada. Jednostavna je, ali je tvoja sve dok si na Krfu.“

„Taman posla“, pobunio se Ben.

Spiro ga snažnom, grubom rukom uhvati za članak i tutnu mu ključ u šaku. Na njemu je visila plastična nalepnica sa adresom. „Insistiram. To je najmanje što možemo učiniti.“

Spiro i Kristina su nerado otišli, zahvalno se osmehujući. Ben je upasivao pozajmljenu košulju kad su se vrata ponovo otvorila.

Okrenuo se, očekujući ozlovoljenog lekara. Ali bio je neko drugi.

Ronda Palmer bila je bleđa, naduvana i uplakana kad je ušla u sobu. Stariji muškarac i žena išli su za njom i natmureno ga gledali. Prepoznao ih je s venčanja. Njeni roditelji.

„Htela sam da te vidim“, rekla je Ronda.

Ben nije odgovorio. Nije znao šta bi joj rekao.

„Htela sam da vidim čoveka koji mi je ubio muža i da mu kažem šta mislim o tome.“ Glas joj je zadrhtao. Zastala je da obriše suzu.

Ben u odjednom zaklecaše kolena. Hteo je da joj kaže da nije ubio Čarlija. Da mu ne bi dozvolio da se umeša u ovako nešto da je znao šta će ispasti.

Ali činilo mu se veoma neuverljivim, besmislenim, da joj to kaže. Čutao je.

Rondino lice bilo je iskrivljeno od besa i bola. „Čim sam te videla na svom venčanju, znala sam da ćeš nekako uneti nevolju u naš život. Major Houp je došao da odvuče mog muža u smrt.“

„Više nisam major Houp“, tiho je odgovorio Ben.

„Ne zanima me kako se nazivaš“, odbrusila je. „Uništio si mi život i porodicu. Ubio si oca mog deteta.“

Ben se zapiljio u nju.

„Saznala sam tek pre dva dana“, zajecala je. „Htela sam da kažem Čarliju kad se vrati. Ali sad je mrtav. Moje dete nikad neće upoznati svog oca. Zahvaljujući tebi.“

Tada se slomila. Zaridala je i zaljuljala se. Otac ju je pridržao. Otrgla se. Zagledala se u Bena s mržnjom i gađenjem. „*Ti sijebeni ubicar*“, povikala je. Pljunula mu u lice. Snažno ga ošamarila.

Okrenuo joj je leđa. Obraz mu je brideo. Zagledao se u svoja stopala. Osećao je kako ga svi gledaju. Dve sestre su dojurile kad su čule podignute glasove. Samo su zurile u njih, ukočene od straha.

Ronda se presamitila, rastrzana jecajima, drhtavih ramena. Majka ju je zagrlila. „Hodi, draga. Idemo.“ Okrenuli su se. Rondin otac dobacio je Benu još jedan pogled pun otrova dok je prolazio pored sestara.

Njena majka zastade u do vratku čvrsto držeći ćerku. Okrenula se i pogledala Bena u oči. „Proklet bio“, rekla je, „ako možeš da živiš s ovim na savesti.“

Osamnaesto poglavlje

Paksos

Istog dana, osam ujutru

Samo pedesetak kilometara dalje, na ostrvu Paksos, plavokosi čovek po imenu Hadson sedeo je za stolom u praznoj kući na plaži. Kaplanova je stajala iza njega i preko njegovog ramena napregnuto gledala ekran laptopa.

Digitalni videosnimak bio je oštar kao kad su juče gledali kroz kameru i snimali prizor s prozora u stanu. Kamera je zumirala dva muškarca koji su sedeli za stolom na kraju bašte restorana. Zasad su ih zvali „broj jedan“ i „broj dva“. Broj jedan je čovek koga su nadzirali pošto je počeo da se raspituje o Zoi Bredberi. Broj dva je onaj koji mu se neočekivano pridružio. O njemu su znali mnogo manje, i to ih je mučilo.

A još više ih je uznemiravalo što je i dalje živ posle eksplozije. Zbog njega su sad ovde umesto da su obavili posao i krenuli kući.

Na ekranu se vodio žustar razgovor. A onda se pojavio klinac s loptom. Odmah potom je jedan čovek skočio sa stolice i pojurio na ulicu. Nekoliko sekundi kasnije plamen je obavio baštu restorana.

„Zaustavi“, rekla je Kaplanova.

Hadson je pritisnuo taster. Na ekranu se ukočio prizor vatrene lopte, letećih krhotina i užasnutih lica žrtava.

„Idi nalevo“, naložila je.

Pritisnuo je drugi taster i prizor se pomerio. Zeleni kombi stajao je na ulici pod čudnim uglom. Na asfaltu iza njega, štiteći dete svojim telom, ležao je čovek koji je iskočio iz bašte.

Zamišljeno ga je gledala i lupkala prstom po usni dok je razmišljala. „Je li znao nešto?“, zapitala se. „Je li znao šta će se desiti?“

„Ne izgleda tako“, odgovorio je Hadson. „Istrčao je da spase dete. I on bi poginuo da je ostao sekund duže.“

„Šta ako je video Hercoga? Šta ako ga se seća? On je svedok.“

„Nema šanse. To je puka slučajnost. Nije imao pojma šta se sprema.“

Namrštila se. „Možda. Vрати se. U redu, zaustavi. Pusti ponovo.“

„Već smo to radili sto puta“, rekao je Hadson.

„Hoću da saznam ko je taj tip. Imam loš predosećaj u vezi s njim.“

Ponovo su gledali i slušali. Nisu mogli da čuju šta njih dvojica pričaju zbog uobičajenih pozadinskih zvukova - zbrke saobraćaja, razgovora prolaznika i ljudi za drugim stolovima.

„Zvuk je očajan“, promrmlja Kaplanova.

„Pa nismo imali mnogo vremena da se pripremimo“, odbrusi Hadson. „Da se nisam setio da za svaki slučaj ponesem opremu, sad ne bismo ni slušali taj razgovor.“

„Samo umukni i pusti prokleti snimak.“

Ućutao je. Znao je da ne bi trebalo da izaziva šeficu koja ume da bude prilično opaka.

„Zaustavi“, rekla je. „Jesi li čuo? Ponovio je njeno ime. Vрати se.“

Vratio je nekoliko kadrova unazad. „Teško je reći sa sigurnošću.“

„Sigurna sam. Pojačaj“, odvrtila je. „Možeš li još malo da očistiš zvuk?“

„Sredio sam koliko sam mogao“, planuo je Hadson. Gotovo cele noći je radio i mukotrпно otklanjao sve neželjene zvuke koje je mogao da izdvoji. „Trebaće mi još nekoliko sati da uradim sve što mogu.“

„Kad bi samo mogao da izbaciš to prokleta derište“, rekla je. Izluđivalo ju je što su mnogi važni delovi razgovora izgubljeni zbog oštrih udaraca lopte kad god se klinac našao blizu mikrofona.

Hadson je pustio snimak od početka i pažljivo su slušali. „Eto“, rekla je. „Bredberi. Sad se jasno čulo.“

„Da, svakako je Bredberi.“

„Sranje. U redu, nastavi.“ Slušali su snimak još nekoliko sekundi. Zažmurila je kako bi se usredsredila na zvuk. A onda je otvorila oči i ukrutila vilicu. „Zaustavi. Kliver. Rekao je *Kliver*.“ Hadson se iznervirao što to nije ranije primetio. „Razumem. Šta je rekao o njemu?“

„Pusti ponovo. Uspori.“

Ponovo su slušali šuštav, prigušen snimak. „Mislim da je rekao 'Gde je Kliver?'“, rekla je. „Tako mi zvuči.“

„Ali otkud on zna za Klivera?“

„To znači da je razgovarao s Bredberijevom. Znači da je upućen.“

„Ili je samo video njegovo ime u imeniku.“

„Kako god, to nije nešto što želim da zna.“

Gledali su dalje. Na ekranu „broj jedan“ raširi novine i nagnu se preko stola da ih pokaže „broju dva“.

Kaplanova je posegnula za primerkom istih novina na stolu. Klimnula glavom. Upravo gleda članak o pogibiji Nikosa Karapiperisa.

A onda se dete pojavilo u kadru, lopta mu se otkotrljala na ulicu i ponovo su gledali kako je „broj dva“ skočio da ga spase. Pa eksploziju.

„Možeš da ugasiš. Videla sam dovoljno“, reče Kaplanova.

„Jebeni heroj koji spasava decu“, promrmlja Hadson.

Kaplanova se ushodala tamoamo. „Da zaključimo: oni su sve znali. Za Bredberijevu, za novac, Klivera, Nikosa Karapiperisa. A „broj jedan“ je znao da ga pratimo.“

Hadson se okrenuo u stolici. „Kako je to mogao znati?“ Ekran se zacrneo pošto se laptop isključio.

Kaplanova odmahnu glavom. „On nije bio samo porodični prijatelj. To je profesionalac na delu. Nema šanse da bi nas iko drugi primetio.“

„Pa ko su ti ljudi? Za koga rade?“

„Ne znam.“

„Misliš li da znaju gde ga je Bredberijeva stavila?“

„Moraću ovo da prijavim“, odgovorila je. „Ne sviđa mi se nijedan od te dvojice. I ne sviđa mi se što je „broj dva“ i dalje živ.“

Otišla je u drugu sobu da telefonira. Okrenula je broj. Međunarodni. Javio se isti muški glas.

„Možda imamo još jedan problem.“ Brzo je objasnila situaciju.

„Koliko on zna?“, pitao je čovek.

„Dovoljno. Zna za novac i za Klivera. I za nas. Možda još ponešto.“

Zavladala je duga tišina. „Zabrljali ste to.“

„Sredićemo sve.“

„Bolje bi bilo. Dajte mi imena. Saznajte sve što on zna. A onda se pobrinite za njega. Uradite to kako valja, neprimetno. Nemoj me terati da ponovo zovem Hercoga. Preskup je.“

Kad je završila razgovor, Kaplanova se vratila u sobu. „Idemo“, rekla je.

Devetnaesto poglavlje

Ben je i dalje bio iscrpljen i utrnuo kad je izašao iz bolnice. Isteturio se kroz staklena vrata na jako jutarnje sunce, ali jedva je osećao vrelinu na licu. Um mu je bio tup dok je stajao na pločniku ne znajući šta da čini.

Okrenuo se kad je čuo kako mu neko prilazi: dva čoveka. Jedan je držao fotoaparata, a drugi beležnicu. Novinari. Gledali su pravo u njega.

„Vi ste čovek koji je spasao dečaka“, rekao je čovek s beležnicom. „Mogu li vam postaviti nekoliko pitanja?“

„Ne sad“, tiho je odgovorio Ben.

„Kasnije? Evo moje vizitkarte.“ Novinar mu je gurnuo vizitkartu u šaku. Ben je samo klimnuo glavom. Bio je preumoran da išta kaže. Fotograf je napravio nekoliko snimaka. Ben nije pokušao da ga spreči.

Dok su se novinari okretali, policijsko vozilo se uz škripu guma zaustavilo pored ivičnjaka. Vrata su se otvorila i izađeše dvojica: jedan u uniformi, drugi u civilu. Onaj u civilu bio je nizak i zdepast, ćelav i uredne brade.

Prišli su mu. „Gospodine Houpe?“, pitao je policajac u civilu na engleskom. Izvadio je legitimaciju iz džepa jakne. „Ja sam komandir Stefanides, krfska policija. Možete li da pođete s nama, molim vas?“

Ben nije rekao ništa. Pustio je da ga povedu prema zadnjem sedištu policijskog vozila. Stefanides je seo pored njega i na grčkom rekao nešto vozaču. Kola su brzo pošla. Zatim se okrenuo prema Benu.

„Rano odlazite iz bolnice? Očekivao sam da ću vas zateći u krevetu.“

„Dobro sam“, odgovori Ben.

„Kad sam vas poslednji put video, bili ste na nosilima obliveni krvlju.“

„Samo nekoliko posekotina. Drugi su mnogo gore prošli.“ Stefanides je ozbiljno klimnuo glavom.

Za manje od deset minuta prošli su rampu i zaustavili se ispred velike policijske stanice. Stefanides je izašao iz kola i zamolio Bena da pođe s njim. Ušli su u zgradu, prohladnu zbog klimauređaja, pa u prijatnu kancelariju.

„Sedite, molim vas“, rekao je Stefanides.

„Šta mogu da učinim za vas, komandire?“

„Imam samo nekoliko pitanja.“ Stefanides se naslonio na ivicu stola i zaljuljao debeljuškastu nogu. Osmehnuo se. „Ljudi vas nazivaju junakom.“

„Nije to ništa.“

„Pre nego što ste spasli malog Arisa Tanatosa, sedeli ste s jednom žrtvom u pansionskom restoranu.“

Ben klimnu glavom.

„Moram vas pitati jeste li приметили išta čudno ili sumnjivo?“ „Ništa“, odgovori Ben.

Stefanides klimnu glavom pa uze beležnicu sa stola. „Dotična žrtva. Čarls Palmer. Je li vam bio prijatelj?“

„Zajedno smo bili u vojsci“, objasnio je Ben. „Sad sam u penziji.“

„A kakva je priroda i svrha vaše posete Krfu?“

Ben odavno zna ljude poput Stefanidesa. Osmehuje se i trudi da izgleda srdačno i bezazleno, ali je mrtav ozbiljan. Ovospitivanje je opasno i moraće da pazi da ne kaže nešto pogrešno. „Došao sam zbog Čarlija. Bio mu je potreban moj savet. Ali nisam saznao u vezi s čim. Prvo je eksplodirala bomba.“ Stefanides ponovo klimnu glavom i pribeleži nešto. „Ne znate zbog čega nije mogao da zatraži savet telefonom ili mejlom?“ „Više volim da razgovaram uživo.“

Policajac frknu. „Dakle, došli ste čak ovamo zbog razgovora iako niste znali o čemu je reč?“

„Tako je.“

„To zvuči prilično ekstravagantno.“

„Volim da putujem“, odvrati Ben.

„Čime se bavite, gospodine Houpe?“

„Ja sam student. Teologije. U Krajstčerču, u Oksfordu. Možete da proverite.“

Stefanides podiže obrve i pribeleži još nešto. „Pretpostavljam da to objašnjava zašto nosite Bibliju sa sobom.“ Podigao je pogled. „Brine me nešto u vezi s vašim prijateljem. On se raspitivao o jednoj Engleskinji.“

„Ne znam ništa o tome“, odgovori Ben.

Stefanides izvi obrve. Oči mu sevnuše izrazom koji je poručivao: *Moj si*. „Njegova žena, gospođa Palmer, sinoć mi je rekla nešto drugo: da je gospodin Palmer radio za vas kako bi pronašao izvesnu gospođicu Bredberi.“

Ben zatvori oči i protrlja slepoočnice. Ušetao je pravo u zamku.

„Imam sedam leševa u mrtvačnici“, nastavi Stefanides. „I jedanaestoro povređenih. Jedan neće progledati. Drugi više neće hodati. Neko je postavio bombu usred mog grada i saznaću ko je to uradio i zbog čega.“

Ben nije odgovorio.

Stefanides se osmehnuo, ali bio je to neveseo osmeh. „Preživeli ste šok. Verovatno nije trebalo tako brzo da izađete iz bolnice. Možda će vam trebati dandva da se oporavite i razbistrite glavu. Kad budete raspoloženiji za razgovor, voleo bih da ponovo predemo ova pitanja. U međuvremenu, želim da ostanete na Krfu. Moram vas zamoliti za vaš pasoš. Zadržaćemo ga dok nam više ne bude trebala vaša pomoć.“

„Nemam ga“, odgovori Ben.

„Gde je?“

„Bio mi je u džepu jakne kad je bomba eksplodirala. Kao i moje karte. Jakna mi je bila na naslonu stolice. Sve je izgorelo.“

Stefanides ga je dugo i prodorno zagledao. „Vidim da nosite novčanik u zadnjem džepu farmerki. Mogu li da ga vidim, molim vas?“

Ben mu je pružio novčanik i komandir ga je brzo pregledao. Pažljivo je pogledao Benovu vozačku dozvolu pa je vratio na mestu i prošao kroz debeli svežanj novčanica. „Nosite mnogo novca sa sobom“, primetio je. „Pogotovo za jednog studenta.“ „Ne koristim kreditne kartice“, odgovorio je Ben. „A ne nosim ni pasoš u novčaniku.“

„Vi ste veoma neobičan čovek. Prešli ste više od hiljadu i po kilometara jer više volite da razgovarate uživo nego telefonom. Nosite hiljade evra u gotovini, ne koristite kreditne kartice. I izlazite iz bolnice pre nego što su vam povrede zacelile. Moj je posao da primećujem takve neobičnosti. I moram da se upitam čemu takva žurba.“

„Mislite li da sam umešan u ovo?“

„Mislim da mi ne govorite sve“, odgovorio je Stefanides. „I smatram da bi trebalo da razmislite o tome šta treba da mi kažete. Razgovaraćemo ponovo. Sad možete da idete.“

Ben je pošao prema vratima kad ga je Stefanides ponovo pozvao. Pružio mu je crnu kesu za smeće. „Vaše stvari“, značajno je rekao. „One koje nisu izgorele.“

Ben je uzeo kesu i otišao.

Omamljeno se isteturio iz policijske stanice stežući plastičnu kesu. Jedva je primećivao gde se nalazi. Nastavio je da hoda, vukao jednu nogu za drugom, zureći u zemlju. Misli su mu hučale u glavi. Nije razmišljao o razgovoru sa Stefanidesom niti o tome kako je dozvolio da ga policajac svojim pitanjima satera u zamku, čak ni o tome kako se sve dublje uvaljuje u sranje ili tome da nema predstavu šta se dešava.

Moje dete nikad neće upoznati svog oca.

Ti si jebeni ubica.

Proklet bio ako možeš da živiš s ovim na savesti.

Te reči su mu se zarivale u srce poput noževa. Nastavio je da hoda očajnički pokušavajući da ih utiša. Tumarao je po gradu pa se obreo na keju. Nekoliko usidrenih čamaca lenjo je plutalo na vodi. Sišao je trošnim stepenicama i nastavio da korača po mekom pesku. Napuštena uvala lučno je zavijala, kamenita obala pela se iza njega a gusta borova šuma pružala se uz obalu sve do horizonta.

Klonuo je uz kamen i bacio kesu pored nogu. Zažmurio. Kao da ga je snaga sasvim napustila.

Podlegao je očajanju. Video je Čarlijevo lice pred sobom. Rondin glas još mu je odjekivao u glavi. U pravu je. Čarli je mrtav zbog njega. On ga je odveo pravo u smrt, govoreći mu kako će biti lako.

Zašto si to pretpostavio? Kadje išta bilo tako lako? Ti si, od svih ljudi, morao da znaš. I sadje Čarli mrtav.

Osetio je kako ga lice pecka od znoja. Potrebno mu je piće, odmah. Odvezao je čvor na kesi. Među ugljenisanim ostacima platnene torbe našao je uništen telefon. Potražio je pljosku. Šaka mu se stegla oko nečega i izvadio je taj predmet.

Nije bila pljoska, već njegova stara Biblija. Kožni povez nagoreo je na ivicama. Načas se zagledao u nju pa je bacio na pesak i ponovo posegnuo u kesu. Ovog puta izvadio je izudarano pljosku, odvrnuo je i otpio veliki gutljaj toplog viskija. Goreo mu je na jeziku i odmah je osetio njegovu vrelinu. To će ga malo otupeti. Ali ni približno dovoljno. Ponovo je zažmurio i uzdahnuo.

Kad je ponovo otvorio oči, prvo što je ugledao bila je Biblija u pesku do njega. Uzeo ju je i stavio u krilo. Zurio u nju. Ustao je, osetivši kako ga zatežu ranjeni vrat i povređeni mišići. I dalje premećući Bibliju u rukama, polako je prišao ivici vode.

Ponovo je pogledao knjigu i razmišljao o pravcu kojim je njegov život krenuo. O izborima i putevima ispred njega. Toliko se trudio da se kloni nevolja i pronađe mir. To je sve što želi - da bude običan čovek, da se skloni od svega ovoga, da vodi jednostavan i srećan život. To je Biblija značila za njega.

Ali nevolja ga prati, kao i uvek, kao demon koji ga sledi u stopu kud god da krene.

Hoće li ikad prestati? Zar ne može pobeći? U tom trenutku shvatio je da je bekstvo nemoguće. Izgleda da mu je takva sudbina.

Talasi su došuštali po pesku, očešali mu vrhove cipela i ponovo se povukli.

I gde je Bog?, pomislio je.

Pogledao je u vedro nebo. „Gde si?“, zaurao je. Glas mu se odbijao od stenja i odjekivao kroz uvalu.

Nije bilo odgovora. *Naravno da nije.* Nikad ga neće ni biti. On je sam.

Odjednom u njemu proključaše strahovit bes i teskoba. Zamahnuo je i zavidao Bibliju u more. Lučno je poletela prema nebu. Načas se činilo da se zaustavila, kao da će zauvek tamo ostati. A onda

se stropoštala, uz okretanje stranica, i uz tup pljusak pala u talase dvadesetak metara od njega.

Ben se udaljio i otpio još jedan veliki gutljaj viskija. Besciljno je tumarao po obali dok su mu osećanja bujala u grudima.

U daljini je video nekoliko kuća načičkanih na samoj obali, sa stepenicama što vode niz blagu padinu do plaže. Glasovi doplutaše do njega na povetarcu. Grupica ljudi polako je šetala niz brdo prema njemu. Udaljeni su nekoliko stotina metara, ali srešće ih ako nastavi da hoda. Nije želeo da bude blizu drugih ljudi. Okrenuo se i polako krenuo putem kojim je došao, prema primamljivom zaklonu borova. Talasi su nežno šušтали, kao da dišu. Prešli su mu preko cipela i osetio je da su mu stopala mokra i hladna. Nešto ga je očešalo po nožnim prstima i spustio je pogled.

Biblija. Vratila mu se. Načas se zagledao u nju pa se sagao i podigao je. Stajao je s mokrom knjigom u ruci. Zamahnuo je da je ponovo baci u more, što dalje kako je talasi ne bi ponovo vratili na obalu.

Ali nešto ga je nateralo da stane. Ruka mu je omlitavila. Ponovo se zagledao u knjigu. Vlat morske trave visila je s nje. Sklonio ju je. Zatim je produžio stežući natopljenu Bibliju.

Dvadeseto poglavlje

Zoi je kroz proreze u zamandaljenim prozorima videla da je noć. Ponovo je legla na krevet i zagledala se u tavanicu.

Prošlo je pet dana otkako su je odveli sa ostrva. Nema predstavu gde se nalazi, ali ovde je mnogo hladnije. Njeni tamničari su joj dali debeli džemper, vunene pantalone i debele čarape. Uglavnom je samo sedela, bespomoćna, pomirena sa sudbinom, očajnički pokušavajući da se seti.

Sećanje joj se polako vraćalo. Kako su dani prolazili, vraćali su se odlomci kao zaboravljen san koji postepeno prodire u njen um. Ponovo su tu bile stvari van njenog domašaja, plutajuća ostrvca sećanja što se polako stapaju u nešto smisleno. Stalno su se vraćala osmehnuta lica jednog muškarca i jedne žene. Njeni roditelji, pomislila je. Pokušavajući da vidi dalje kroz maglu, ugledala je malog belog psa. On je njen. Kako li se zove?

Dozivanje tih sećanja bilo je kao da pokušava rukom da uhvati sunčev zrak. Ponekad bi se javila poluoblikovana slika, ali bi iščezla čim bi pokušala da se usredsredi na nju. Ali drugi prizori bili su oštri i jasni. Kao vila. Jasno je mogla da je vidi pred očima. Ali nije znala na kom je ostrvu bila. Niti šta je tamo radila.

Viđala je nasumične bleskove sebe na motociklu. Sećala se vetra u kosi. Farova u retrovizoru i straha. Pokušala je svea sastavi. Jurili su je. A onda se maglovito setila strahovitog trenutka kad je pala. Mora da je sletela s motora i tresnula glavom o zemlju. Prešla je rukom preko čvoruge. Bol je gotovo sasvim nestao.

Pokušala je da sastavi ono što se desilo posle toga. Sećala se kuće u kojoj su je prvo držali i kako je pokušala da pobegne. Stresla se kad se setila plavokosog muškarca. Zapitala se gde li je on sad. Užasavala ju je pomisao da će se vratiti i ući u njenu sobu.

Pomislila je na putovanje ovamo - gde god da je. Hidroavion ju je odneo preko ostrva i plavog mora pre nego što je grubo sleteo negde odakle se videlo kopno. Neprestano je zapitkivala kuda je vode, ali niko joj nije odgovarao. Dočekao ih je motorni čamac i odveo na obalu s dvojicom ljudi. Odvukli su je uz kamenitu plažu do napuštenog sporednog puta, gde ih je čekao kombi. Gurnuli su je u zadnji deo. Sećala se kako je vrištala i šutirala kad su je prikovali za pod. Bila je ubeđena da će je silovati i ubiti. Umesto toga, držali su joj ruke a treći čovek je izvadio špric iz crne kožne torbe. Sagao se i ubo je. Vrisnula je.

Sledeće čega se sećala bilo je buđenje na tvrdom krevetu u hladnoj sobi bez prozora. Goli betonski zidovi i gola sijalica koja visi s tavanice. Držali su je tu četiri dana - četiri dana tokom kojih je polako ludela od brige i užasa.

Posetioци su dolazili u njenu ćeliju. Jedan je bio čovek koji joj je donosio hranu i vodu. Pila je vodu, ali je veći deo hrane ostavljala netaknut. Nekoliko puta dnevno ju je vodio u prazno kupatilo bez prozora na kraju betonskog hodnika. Nijednom nije progovorio, nijednom se nije osmehnuo.

Dolazio je i čovek u tamnom odelu. Bio je već tri puta i užasavala se njegovih poseta. Visok i vitak, star pedesetak godina, zalizane crne kose. Grubih crta lica. Kad bi joj uputio onaj hladni osmeh, videla bi nejednake zube nalik očnjacima. Imao je pogled vuka.

Vuk je hteo da priča samo o jednom. Gde je?

Mogla je samo da kaže „ne znam“. To se pretvaralo u mantru. *Ne znam. Ne znam. Ne znam.*

Bilo je jasno da Vuk mrzi taj odgovor više nego što je ona mrzela da ga izgovara. Kad je prvi put videla kako su mu oči sevnule od besa, pomislila je da će zaurlati i prodrmusati je kao što je

plavokosi čovek činio. Ali Vuk je bolje vladao sobom. Samo se osmehivao i nastavljao da zapitkuje jedno te isto. Gde je? Šta je uradila s njim? Samo treba da mu kaže sve što zna i biće sve u redu. Pustiće je. Postaraće se da se bezbedno vrati kući.

Ali koliko god se trudila, nije mogla da se seti, nije mogla da mu pruži ono što hoće. Posle nekoliko sati bi se slomila i zajecala. On bi neko vreme ravnodušno sedeo, pa otišao bez reči i zaključao vrata za sobom.

Treći redovni posetilac bio je doktor u belom mantilu. Kasne četrdesete, gojazan, proćelav, s bradom. Od prve posete bio je ljubazan prema njoj, mada mu je uznemirenost titrala u osmehu. Merio joj je temperaturu i pritisak, slušao rad srca, pregledao izbledelu modricu na glavi. Izgledao je saosećajno i iskreno zabrinuto zbog njene amnezije. I on ju je dugo ispitivao, ali je bio blag. Na neka pitanja je mogla da odgovori, na druga nije. On je njene odgovore zapisivao u beležnicu.

„Kako se zoveš?“

„Zoi Bredberi.“

„Koliko imaš godina?“

„Dvadeset šest.“

„Koji je sad mesec?“

„Jun, čini mi se.“

„Odakle si?“

„Ne znam.“

„Zašto si ovde?“

„Ne znam.“

„Šta ti se desilo?“

„Ne znam.“

Nikad je nije pritiskao niti spominjao ono o čemu ju je Vuk stalno ispitivao. Poželela je da mu se poveri. „Plašim se“, neprestano mu je ponavljala. „Gde sam? Šta će mi se desiti?“

Nikad joj nije odgovarao. Samo se osmehivao i uveravao je da će sve biti u redu. Sećanje će se s vremenom vratiti.

Ali prozrela je njegov osmeh. Iz njegovih očiju videla je da nije siguran hoće li sve biti u redu.

Od doktorove druge posete, dva dana ranije, primetila je nekakvu napetost između njega i Vuka. Ljutito su šaputali pred njenim vratima, a jednom je izbila svađa dalje niz hodnik. Iako je naćulila uši, nije mogla da razazna o čemu je reč.

Juče ju je doktor ponovo posetio. I jedna žena bila je s njim. Ne ona žena odranije. Ova nije crnka, već crvenokosa. Osmehivala se, ali kad se naslonila na zid, Zoi je videla da joj drška pištolja izvire iz futrole ispod jakne.

Doktor je seo pored kreveta. Glas mu je bio blag. „Imam dobru vest za tebe, Zoi.“

„Idem kući?“

Tužno se osmehnuo i potapšao je po ruci. „Ne još. Ali premestićemo te u lepšu sobu, gde će ti biti prijatnije. Mislím da će ti se tamo dopasti.“

„Ali hoću da odem odavde!“, viknula je Zoi.

Doktor i žena su otišli posle toga. Celog dana je čekala da se vrate i na kraju zaspala, misleći da je to bila nekakva okrutna šala.

Jutros su se konačno vratili s još dvojicom koje nije prepoznala. Oni su se ponašali kao stražari i nisu govorili ništa. Zoi je bila zahvalna što Vuk nije s njima.

Doktor je vodio. Zena je išla pored nje, a stražari iza njih. Umesto da skrenu levo prema kupatilu, zamakli su udesno i nastavili tmurnim hodnikom do jednih vrata. Iza njih se pružao još jedan

hodnik i onda su došli do lifta. Žena je pritisla dugme za poslednji sprat.

Iskoračili su u sasvim drugačiji svet. Židovi su bili beli i sunčeva svetlost je prodirala kroz velike prozore na tavanici. Soba je bila dvostruka veća od prethodne i imala je pripojeno kupatilo. Krevet je bio udoban i na njemu se nalazila čista odeća. U jednom uglu bio je sto s časopisima, malim DVD plejerom hrpom filmova. Setila se šta su filmovi, mada se nije sećala da je ijedan gledala. Čudan osećaj.

„Odmori se malo“, rekao je doktor dok su odlazili. „Sutra ćemo nastaviti terapiju. Povrat ćemo ti sećanje.“ Namignuo joj je i zaključao vrata.

Sad, dok je čekala sutrašnji dan, razmišljala je o onome što je čeka. Doktor izgleda fino i nagonski je osetila da može da mu veruje. Ali glas u glavi joj je govorio da doktor nije glavni.

Nije mogla da spava. Srce joj je ubrzano tuklo. Sela je na krevet, pa prešla rukama kroz kosu i preko čela. Negde unutra, zakopani duboko u njenoj glavi, nalaze se podaci koje ti ljudi žele.

A akojoj se sećanje vrati. Šta onda?

Dvadeset prvo poglavlje

Krf

Ben je napustio uvalu i pešice pošao natrag u Kerkiru, polako, zadubljen u misli. Bacio je kesu za smeće s ostacima torbe i telefonom u kantu. U centru grada kupio je dve nove majice, farmerke i vojnički ranac. Ubacio je odeću u ranac, prebacio ga preko ramena i zašao u gužvu. Posle bombe osećala se potištenost u vazduhu, dašak zebnje, zaprepašćenja i besa. Ulice su bile primetno praznije i ljudi su izgledali napeto. Na svim naslovnicama bilo je krvoproliće. Svugde je bilo policajaca.

Kupio je mobilni telefon s pripejd brojem na pijačnoj tezgi. Morao je da telefonira. Seo je na niski zid na Trgu San Roko pozvao Bredberijeve. Nije se radovao razgovoru s njima, ali pre ili kasnije će čuti za bombu. I za Čarlijevu smrt. Ne sme dozvoliti da se izbezume zbog toga.

Znao je da je prekasno čim se Džejn Bredberi javila. Čuo je njeno prigušeno jecanje pa šuškanje dok je mužu dodavala telefon.

„Halo?“ Tomov glas bio je umoran i napregnut. „Bene, gde si? Svugde sam te tražio, po celom fakultetu i u biblioteci. Čak sam dolazio do tvog stana pošto se nisi javljao na telefon.“

„Na Krfu sam“, objasnio je Ben. „Dakle, čuli ste šta se desilo?“ „Je li povređena? Je li bila tamo?“ užurbano je pitao Bredberi. „Nije bila tamo“, odgovori Ben.

Bredberi je zvučao kao da mu je laknulo. „Hvala bogu. Ali tvoj prijatelj... to je užasno. Tako mi je žao. Šta se to događa?“ „Ne znam.“

Bredberi je načas čutao. „Oprosti što ću te ovo pitati. Znam da zvuči strašno. Ali pre nego što je poginuo, je li tvoj prijatelj...“ „Našao Zoi? Nije. Ne znam gde je ona.“

„Ali ćeš je pronaći?“

„Je li ikad spominjala neke ljude u Americi?“ upita Ben. Bredberi je zvučao iznenađeno. „Da, ima prijatelja tamo.“ „Advokata po imenu Maklaski?“

„Ne, nikad nisam čuo to ime. Njena prijateljica je starija dama, koju je tamo upoznala na letnjem fakultetskom kursu pre dve godine. Gospođica Vejl. Ogasta Vejl. Bili smo jednom na večeri s njom, a Zoi ju je nekoliko puta posetila.“

„U Džordžiji?“

„Da. U Savani, u Džordžiji. Bene, o čemu je reč?“ Bredberi je zvučao sve zabrinutije i zbunjenije. „Je li se nešto ružno desilo našoj ćerki?“

„A ime Kliver?“

„Nikad čuo.“

„A za nekoga po imenu Rik?“

„Ne.“

„Poslednje pitanje“, nastavio je Ben. „Je li Zoi ikad pričala nekom proročanstvu?“

Bredberi načas začuta. „Molim?“

„O proročanstvu zbog kojeg će se obogatiti.“

„O čemu pričaš?“ ljutnu se Bredberi. „Mene zanima je li se nešto desilo mojoj ćerki. Pozvaću engleski konzulat u Atini. I policiju. Ovde je možda reč o otmici, a ti me samo ispituješ o nekim proročanstvima.“

„Znam da zvuči ludo“, priznao je Ben. „Imam razloga što vas to pitam. Ali ako;esfe reč o otmici i vi podignete uzburu, to će samo podići ulog i ona će biti u još većoj opasnosti.“

Ljutnja iščile iz Bredberijevog glasa. Zvučao je rastrojeno. „Šta da radim?“

„Samo mirujte i čekajte. Pustite me da ovo obavim na svoj način. Zvaću vas. Javiću se čim saznam šta se dešava.“

„Šta ako budu tražili otkupninu? Nije nam ostalo više novca. Šta će joj uraditi ako im ne platimo?“

Ben je već znao da neće tražiti otkupninu. Prekasno je za to. „Hajdemo korak po korak, važi? Rekli ste da mi verujete.“ „Verujemo ti“, slabašno je odgovorio Bredberi.

Pošto je završio razgovor, Ben sklopi telefon i uzdahnu. Morao je da zvuči sigurno zarad Bredberijevih. Voleo bi da se stvarno tako oseća.

Osvrnuo se po trgu. Usta su mu bila suva. Otišao je do obližnjeg kafića i popio dva dupla viskija s ledom. Atmosfera je bila turobna, mešavina potištenosti i besa dok su gosti gledali izveštaje o podmetnutoj bombi na televizoru u uglu. Posle nekih pola sata, Ben je izašao i neko vreme se ponašao kao turista. Kupio je kebab od uličnog prodavca. Jeo je u hodu dok je išao prema zapadnom delu trga, pa pošao nadsvođenim šetalištem razgledajući izloge. Potom je otišao u drugi kafić, seo u baštu, te popio dva ledena piva i pojeo činiju maslina.

Nekoliko sati je besciljno tumarao po centru grada i razmišljao o Čarliju, Zoi i svemu što se događa u njegovom životu. Sunce je već zalazilo kad je ušao u taksu na prometnom stajalištu pokazao taksisti adresu na ključu koji mu je Spiro dao.

Petnaest minuta kasnije ušao je u Tanatosovu kuću na plaži, nekoliko kilometara južno od grada Krfa. Bila je mala i jednostavna, ali prijatna sa zidovima okrečenim u belo i hladnim pločicama na podovima. Mora da su ga očekivali. Na stolu je bila vaza sa cvećem, a u frižideru se hladilo pet boca lokalnog belog vina zajedno sa začinjanim hladnim mesom, sarmicama od vinovog lišća, hrpom svežih zelenih maslina i činijom voća.

Uzeo je jednu bocu hladnog vina, izvukao zapašać i izašao na plažu. Muzika je doplutala do njega na povetarcu i pogledao je otkud dopire. Nekih trista metara dalje na belom pesku nalazila se taverna pokrivena samo velikom platnenom nadstrešnicom. Krenuo je preko peska.

Kad je stigao, boca u njegovoj ruci bila je prazna. Pokazao ju je šankeru. „Još jednu“, rekao je i tip klimnu glavom. Ben je klonuo u barsku stolicu za šankom. Šanker mu je dao bocu i čašu pa nastavio da posluje. Ben se okrenuo u stolici, pijuckao vino i gledao more. Sunce se spuštalo na horizontu i obasjalo vodu crvenim sjajem.

Za obližnjim stolovima ljudi su pili, pričali, smejali se. Kao da se svi trude da zaborave jučerašnji užas. Dvatri lica odavala su napetost. Petočlani bend u uglu odvažno je prebira po žicama gitara i buzukija svirajući tradicionalnu grčku muziku. Tričetiri para plesala su uz brz ritam.

Za drugim stolom sedele su dve lepe devojke. Jedna je neprestano pogledavala Bena. Nagla se i prošaputala nešto drugarici. Obe su mu se osmehnule.

Nije se obazirao na njih nastavljajući da gleda divni zalazak sunca.

Posle nekoliko trenutaka jedna žena uđe u tavernu. Pridružila mu se za praznim šankom i stavila tašnu na stolicu između njih. Bila je u kasnim dvadesetim ili ranim tridesetim. Nosila je bež lanenu haljinu s dubokim izrezom. Bujni crni uvojci rasuli su joj se po nagim ramenima. Šankeru je na engleskom s mekim španskim naglaskom tražila čašu kisele vode. Zamišljeno je pijuckala. Ben ju je brzo pogledao pa se ponovo posvetio zalasku sunca.

Ženi je zazvonio telefon. Ona je coknula i izvadila ga iz tašne. Javila se na španskom. Ben je dobro znao taj jezik i nehotice je čuo njen razgovor. Neko Izabeli je rekla da se ne provodi lepo da se neće više zadržavati. Sutra će se vratiti u Madrid. Sklopila je telefon i izvinjavajući se pogledala u Bena.

„I meni se to stalno dešava“, rekao je. „Zov te baš onda kad hoćeš da se skloniš od svih.“
Osmehnula se. „Ti si Englez?“

„Recimo.“

„Turista?“

„Ne baš.“

Ponovo se osmehnula.

„Ti si iz Španije?“, pitao ju je.

Klimnula je glavom. „Kao što si čuo. Zao mi je. Mrzim ljude koji na javnim mestima pričaju telefonom. To je bila moja sestra. Brine zbog mene.“

„Ne provodiš se lepo ovde?“

Namrštila se. „Otkud znaš? Razumeš španski?“

„*Que vas a tomar?*“, pitao je.

Nasmejala se. „Dobro govoriš. Hvala, ali već imam piće.“ Pokazao je na njenu vodu. „To nije piće. Popij malo vina sa mnom.“

Prihvatila je i on šankeru zatraži još jednu čašu. Sklonila je tašnu sa stolice između njih i premestila se bliže njemu. Tašnu je spustila na pod pored nogu. „Ja sam Esmeralda“, rekla je i pružila mu ruku. Prihvatio ju je. Bila je meka i topla.

„Ben“, odgovorio je. Pokazao je na jedan sto u uglu koji je gledao na vodu. „Da pređemo tamo?“

Klimnula je glavom.

„Ne zaboravi tašnu.“ Podigao ju je i pružio joj.

Odneli su pića do stola. Srušio se na stolicu i prolio malo vina. „Opa. Previše pića.“

Sedeli su jedno naspram drugog i pričali dok zvezde nisu izašle i mesec zasjao nad vodom.

„Zašto hoćeš da odeš odavde?“, pitao je. „Prelepo je.“ „Uplašila sam se zbog one bombe“, odgovorila je. „Jezivo je. Toliko nedužnih ljudi.“

Klimnuo je glavom. Nije rekao ništa.

„A postoje i drugi razlozi.“

„Kao?“

„Stvarno hoćeš da čuješ? Verenik me je ostavio zbog moje najbolje drugarice. Moja sestra je mislila da će mi prijati da odem na neko vreme. Ali ne uspeva.“ Slabašno se osmehnula pa oborila pogled.

„Ne mogu da zamislim zašto bi tebe ostavio.“ Ben joj je nežno prešao prstom po ruci.

Pocrvenela je. „Baš si ljubazan. Dakle, Bene. Šta radiš na Krfu? Odmor? Posao?“

„Napijam se.“ Natočio joj je preostalo vino u čašu. Bend je prešao na spore, setne tradicionalne grčke pesme pošto im se pridružila pevačica.

„Čime se baviš?“, pitala je Esmeralda.

„Studiram.“

„Šta ti se desilo s vratom?“

„Mnogo zapitkuješ.“

Osmehnula se. „Samo sam htela da te bolje upoznam.“ Uhvatio ju je za ruku. „Hoćeš li da plešemo?“

Klimnula je glavom. Poveo ju je prema malom podijumu. Pogledala je prema tašni na stolu.

„Neće je niko uzeti“, rekao je.

Ples je bio spor i senzualan. Njene nage ruke bile su tople pod njegovim šakama. Jedna bretela joj je uporno spadala s ramena. Imala je ten boje meda, a svetlost se odražavala u njenim tamnim

očima. Ben ju je privukao bliže sebi, osetio kako joj se telo priljubilo uz njegovo i onda njene meke, vrele usne na svojim.

„Imam kuću na plaži“, rekao je. „Blizu je, možemo peške. Tamo bismo bili sami.“

Pogledala ga je. Malo je pocrvenela i ubrzano disala. Stisnula mu je ruku. Brzo klimnula glavom. „Hajdemo.“

Izašli su iz taverne i krenuli preko peska obasjanog mesečinom. Plaža je bila pusta i tiha ako se izuzmu šuštanje talasa i muzika u daljini. Izula je sandale visokih potpetica i nastavila bosa. Uhvatio ju je oko tankog struka i osetio koliko su joj mišići gipki dok je hodala. Ponovo se spotakao i ona se nasmejala dok mu je pomagala da ustane. „Ti si *ebrio*“, zakikotala se.

„Obeznanjen. Celog dana sam pio.“

Stigli su do kuće na plaži. Petljao je s ključem, ispustio ga i pijano pipao po pragu posutom peskom, psujući sebi u bradu. „Evo ga“, zaplitaio je jezikom.

Esmeralda je okrenula kvaku. „Ionako je otključano“, nasmejala se. Vrata se otvoriše. Ušla je, a on je pošao za njom, držeći je za ruku. Uključio je svetlo i pustio je napred. Pustio ju je da se odmakne na domet ruke.

A onda ju je bočnom stranom šake udario po vratu. Srušila se na pod ne ispustivši ni zvuk.

Bio je to udarac da onesvesti, ne da ubije. Brzo je kleknuo nad njenim nepokretnim telom i otvorio tašnu. Prsti mu se stegoše oko hladnog čelika. Brzo je izvadio pištolj. Manjeviše ono što je očekivao po težini njene tašne koju je podigao u taverni. Poluautomatska bereta 92F. Moćni devetomilimetarski pištolj bio je zapet i zakočen. Otkočio ga je.

U drugom delu sobe otvoriše se vrata što vode u kuhinju. Ben je i to očekivao. Brzo je dvaput opalio i bereta mu odskoči u šaci.

Uljez je trčao pravo na metke. Pogodili su ga u grudi. Tresnuo je u vrata, a pištolj mu izlete iz ruke i otkotrlja se po pločicama. Klonuo je i ostao nepokretno da leži s glavom na grudima i krvlju na usnama.

Benu je zvonilo u ušima od hitaca. Pogledao je napolje. Plaža je i dalje pusta. Zidovi kuće dovoljno su prigušili pucnje kako se ne bi čuli u taverni. Brzo je ušao i zaključao vrata.

Žena je dolazila k sebi, jaukala i držala se za vrat. Stao je iznad nje i podigao pištolj mrtvog uljeza. Isti model devetomilimetarske berete, ali s dugačkim prigušivačem pričvršćenim za cev. Levom rukom je dovoljno povukao zatvarač i otkrio bleštavu mesinganu čauru u ležištu. Pogledao je uljeza. Plavokos i mlad, tridesetak godina, zgodan. Ben se setio šta je Nikos rekao Čarliju o paru na žurki Zoi Bredberi. Plavokos tridesetogodišnjak i žena koja je mogla proći kao Grkinja.

Stavio je pištolj bez prigušivača za pojas, a drugi uperio ženi u glavu. To je mnogo korisnije oružje za zatvoren prostor. „Ustaj“, rekao je.

Nakašljala se i polako se podigla na laktove i kolena. Sklonila je kosu s lica i pogledala ga. U tammim očima sad je bio sasvim drugačiji pogled.

„Video sam te danas u gradu“, rekao je. „Prvo na Trgu San Roko pa kasnije dok sam razgledao izloge. Video sam te čak pre nego što si počela da me pratiš. Postarao sam se da me sve vreme vidiš kako bih i ja tebe držao na oku.“

Čučnula je, napela se, jednom rukom se pridržala za pod i pogledala ga stisnutih usana. Video je kako joj vena pulsira na čelu s kog je sklonila kosu.

„Nisi me pratila“, nastavio je. „Navodio sam te. Izabrao sam prometno taksi stajalište da me ne bi izgubila. Ti i tvoj prijatelj ste uskočili u sledeći taksi i sve vreme sam vas posmatrao.“

Olakšao sam vam. Čak sam se pravio da sam pijan. Ušetali ste pravo u zamku.“

Pogled joj je bio bezizražajan. Video je da meri rastojanje, smišlja poteze, proračunava kakvi

su joj izgledi. Očigledno je prošla neku obuku. „Prilično si dobra“, primetio je. „Ono s tvojom sestrom dobro je pokriće. Ali nisi dovoljno dobra da se izvučeš iz ovoga. Razgovaraj sa mnom, Esmeralda. Nemoj misliti da te neću upucati.“

Nije rekla ništa.

„Zoi Bredberi. Gde je ona?“

Nije odgovorila.

„Ko je podmetnuo bombu u restoranu?“, pitao je. „Jeste li to uradili kako biste ubili Čarlija?“

„Ne znam o čemu pričaš.“

Opalio je. Kriknula je i sklonila ruku s poda.

„Nije ti ništa“, rekao je. „Ciljao sam ti između prstiju. Sledeći put ću ti otkinuti jedan.

Hajdemo iz početka. Zoi Bredberi. Gde je ona?“

„Otišla je“, prošaputala je.

„Saraduješ. To je dobro. Kuda je otišla?“

Oklevala je.

„Izaberi prst“, rekao je. „Možda neki koji ne koristiš mnogo. Ispruži ruku da ne bih slučajno pogodio negde drugde.“

„Više nije u Grčkoj.“

„Pa gde je?“

„Ionako ćeš me ubiti“, odvratila je. „Zašto bih ti rekla?“ „Nisam kao ti“, objasnio je. „Znam šta si mi noćas namenila ako ne budem odgovarao na tvoja pitanja. Ali ja nisam bezosećajni ubica. Neću te povrediti ako mi kažeš gde je, šta se dešava i ko si. Smestiću te negde gde te niko neće naći. Kad budem našao Zoi nepovređenu, vratiću se i možda ću te osloboditi. Možeš da biraš. Ali shvati da ćeš umreti ako mi ne budeš rekla. Ovde i sad. Bez igara s prstima.“ Uperio joj je pištolj u čelo.

„Ko si ti, dođavola?“ Španski naglasak je sad bio manje naglašen. Pomalo je zvučala kao Amerikanka.

„Niko. Poslednja šansa. Gde je ona?“

Žena je teško uzdahnula. „Odveli su je u Ameriku pre pet dana.“ „Dobro, napredujemo. Gde u Americi? Ko ju je odveo?“ „Ne znam sve“, odgovorila je. „Samo radim ono što mi kažu.“ „Ko ti govori? Daj mi imena.“

„Ne mogu ti reći imena jer ih ne znam.“

„Kako se ti zoveš?“

„Kaplan. Marisa Kaplan.“

Pogledao ju je u oči i poverovao joj. Pokazao je na plavokosog čoveka na podu. „Ko je on?“

„Hadson.“

„Zašto ste ovde, Marisa? Ko je podmetnuo bombu?“

Utom nešto zagrme. Ben oseti kako mu je metak fijuknuo pored uva. Zidna lampa se raspršila. Istovremeno se okrenuo i bacio nadole, uzvativši paljbu. Bereta mu odskoči u šaci. Plavokosi tip se pridigao na jedan lakat držeći mali revolver. Ponovo je ispalio. Drugi pucanj prošao je kroz manšetu Benove košulje.

Ben je opalio. Video kako je metak pogodio metu. Opalio još jednom. Izbio tipu oko. Glava mu je tresnula na pod. Na zidu iza njega ostala je krvava mrlja.

Ponovo zavlada tišina. Ben je ustao i preleteo pogledom preko svog tela. Nije pogođen. Ali uljez je ovog puta sigurno mrtav. Ben je šutnuo kratki magnum 357 preko poda.

Čuo je tih zvuk iza sebe. Okrenuo se. Kaplanova je sedela i zurila u svoj stomak. Krv se brzo razlivala po bež haljini. Zagrebala je ranu koju joj je partnerov zalutali hitac naneo, pokušavajući da

iscepa tkaninu. Otvorila je i zatvorila usta. A onda je pala unazad i umrla.

Dvadeset drugo poglavlje

Mnogo je lakši i brži posao napraviti leš nego ga se kasnije rešiti. Ben je u kuhinji našao velike kese za smeće. Obilazeći lokve krvi na podu, iscepao je dve vreće i raširio ih po podu u hodniku ispred ulaznih vrata.

Uhvatio je Kaplanovu za ručne članke i odvukao je. Glava joj se oklembesila, otvorenih očiju, a kosa vukla kroz krv na pločicama. Spustio ju je na jednu kesu pa se vratio do Hadsona i uhvatio ga za ruke. On je bio mnogo teži i krvaviji. Devetomilimetarski metak razneo mu je desno oko i jagodicu. Ben ga odvuče preko pločica i spusti pored Kaplanove.

Čučnuo je nad njima i temeljno ih pretresao. Nisu imali nikakve papire, nikakve lične predmete. Hadson je imao telefon u zadnjem džepu. A njen je bio u tašni. Držeći po telefon u svakoj ruci, pozvao je poslednji broj koji je okrenula i Hadsonov telefon je zavibrirao. Pogledao je spisak poziva. Koristili su oba telefona samo da bi zvali jedno drugo.

Ben ostavi leševe i poče da čisti kuću. Srča od slomljene zidne lampe razletela se po podu. Pokupio ju je metlom i đubrovnikom pa izručio u kantu. U kuhinjskom plakaru našao je kofu, četku i bocu dezinfekcionog sredstva. Sipao je hladnu vodu u kofu, odneo je u drugu sobu i oprao veći deo krvi. Zatim je kuhinjskim nožem izvadio metak iz dovratka i spustio ga u džep. Lecnuo se zbog uništenog dovratka.

Napregnuto je razmišljao dok je radio. Kaplanova i Hadson ne čine najbolji tim za praćenje i ubistvo koji je video, ali nisu ni najgori. Dve berete bile su iste izrade i modela. Serijski brojevi su vešto uklonjeni. Takve pojedinosti ukazuju na profesionalce. Prilično je siguran da su ih poslali da ubiju Nikosa Karapiperisa. Da je Nikos zaista petljao s drogom, ne bi se obratio Čarliju kako bi mu pomogao da nađe Zoi. Dakle, ubice su mu podmetnule drogu. To je pametan potez. Pošto su videli da je Čarli razgovarao s Nikosom, podmetnuli su bombu da ga ubiju. A nije bilo teško zaključiti da će iz istog razloga krenuti na Bena.

Ti delići su se prilično dobro uklapali. Ali sve je počelo da se raspada kad je uveo Zoi Bredberi u jednačinu. Niko nije tražio otkupninu. Ne postoji jasan razlog za njenu otmicu. Njeni roditelji teško da su ljudi kojima mogu izvući milione u zamenu za ćerku. Imalo bi smisla da je Tom Bredberi političar ili na nekom drugom položaju gde ima pristup poverljivim podacima. Ali nije. On je profesor teologije u jednoj od najstarijih svetskih ustanova, udaljen od stvarnog sveta koliko je to moguće.

Dakle, mora da je sama Zoi izazvala sve ovo. Ali kako? Pomislio je na novac. Očigledno se lako domogla dvadeset hiljada dolara i očekivala je još mnogo novca. Svakako zvuči kao ucenjivanje. Osoba od koje iznuđuje novac mora biti prilično bogata i uticajna, a očigledno je i očajna. Što znači da je ucena veoma ozbiljna.

Ali zašto bi se mučili da je odvedu na drugi kraj sveta, čak u Ameriku, kad su na Krfu lako mogli da joj prosviraju metak u glavu? Razmišljao je o tome i nametao se samo jedan zaključak. Ona ima nešto što oni žele i neće je ubiti sve dok to ne dobiju.

Što vodi do još jednog problema. Kaplanova i Hadson nisu bili blagi. Bili su spremni da ubiju. A Zoi nije vojnik obučen da se opire ispitivanju. Da su hteli da je nateraju da progovori, za samo nekoliko sekundi mogli su da izvuku podatke iz nje. Slomila bi se pri samom pogledu na nož ili pištolj, kao većina običnih ljudi.

Posle toga bi je verovatno ubili. A posle dvanaest dana postoji velika mogućnost da je ona već

mrtva.

Taverna na plaži zatvorila se u pola četiri ujutru. Poslednji gosti otišli su kući. Muzika je prestala, svetla su se ugasila i plaža je utonula u mrak.

Ben je osmatrao i čekao još pola sata. Plaža je bila pusta. Stavio je berete u džepove farmerki, otvorio ulazna vrata i odvukao Hadsonov leš u plastičnoj kesi preko peska.

Dugo ga je teglio, a bilo je teško vući leš po pesku. Kopče na vratu su ga davile, a mišići u ramenima i nadlakticama napunili su se mlečnom kiselinom dok je stigao do željenog mesta udaljenog oko stotinu metara. Ostavio je leš u udubljenju između dve dine i vratio se. Teško je disao.

Kad je ušao u kuću, uhvatio je Kaplanovu za članke, stegao zube i odvukao je na plažu. Dok joj je glava visila i poskakivala, stalno mu se činilo da joj se oči sreću s njegovim. Nije voleo da gleda mrtve žene i bilo mu je drago što je on nije ubio.

S dva leša pored sebe na mesečini, kleknuo je u pesak i iskopao plitku rupu u udubljenju između dve dine. Nogom je gurnuo jedan pa drugi u rupu. Prvo Kaplanovu, a onda je Hadson pao preko nje i čuo se tup zvuk kad su im se glave sudarile.

Ben je zatrpao rupu peskom. Sad su hrana za rakove.

Osvrnuo se i ugledao olupinu starog čamca s veslima. Bila je pokrivena školjkama. Dovukao ju je preko peska, položio preko plitkog groba i vratio se prema ivici vode. Prateći svoje stope, šutirao je pesak preko njih da ih sakrije. Zatim je rastavio dva pištolja i bacio delove u more.

Zora je zarudela na horizontu dok je počistio kuću. Istuširao se i presvukao, na plaži spalio farmerke i košulju isprskane krvlju i posuo pesak preko pepela. Ostavio je pet stotina evra na stolu i poruku u kojoj se izvinio što je razbio lampu i oštetiio dovratnik Napisao je da je popio previše lepog vina koje su mu Spiro i Kristina ostavili.

Dok se sunce oslobađalo iz mora, izašao je iz kuće i peške pošao prema gradu. Taksijem se odvezao na aerodrom, proverivši da ga niko ne prati. Poslednje što mu treba jeste da ga Stefanidesovi ljudi uhvate baš kad napušta Grčku. Biće u Americi pre nego što uopšte primete da je nestao.

Na aerodromu je uzeo pasoš iz ormarića i ukrcao se na jutarnji let za Atinu. U podne po grčkom vremenu pijuckao je viski s ledom u polupraznoj biznis klasi aviona 747 koji je leteo u Atlantu.

Nije znao šta ga očekuje u Americi. Ali pronaći će Zoi Bredberi, živu ili mrtvu.

A onda će neko platiti.

Dvadeset treće poglavlje

Džordžija, Sjedinjene Američke Države
Trinaesti dan

Džordžija nije primetno toplija od Krfa, ali je vlažnost dvostruko veća. Benu se košulja zalepila za leđa samo petnaest minuta pošto je izašao iz aviona na aerodromu *Hartsfield Džekson* u Atlanti.

Podesio je sat na američko vreme. Promena vremenske zone znači da je stigao otprilike u isto vreme kad je napustio Grčku, i sunce je jarko sijalo. Iznajmio je veliki srebrni krajsler na aerodromu i pošao na dugačak put u Savanu. Držao je otvorene prozore i vetar mu je mrsio kosu.

Stigao je kasno po podne. Savana je bujna i zelena. Kolonijalne kuće kao sa razglednice izgledaju kao da se nisu menjale od Građanskog rata. Najpre je pozvao broj s vizitkarte Stiva Maklaskija. Ali uključila se automatska sekretarica telefonske službe da mu kaže da je broj isključen. Nije imao fiksni telefon, a u Žutim stranama nema advokata Stiva Maklaskija. Ali ima adresu. Pogledao je mapu i okrenuo veliki automobil.

Maklaskijeva kancelarija nalazi se na obodu grada, daleko od raskoši starih kuća i ulica uokvirenih drvećem. Očekivao je advokatsku kancelariju, visoku modernu zgradu svu u stakluli elegantnu kolonijalnu kuću sa stubovima i stepenicama što vode do ulaznih vrata. Umesto toga, zatekao je omalenu berbernicu usred ruševnog kvarta. Ispred nje se nalazio mali parking, gde je požuteli korov izbijao iz rupa u betonu. Dvapat je pogledao adresu na vizitkarti. Na pravom je mestu.

Zvono mu je odjeknulo nad glavom kad je ušao. Bilo je sveže unutra, klimauređaj radio je punom parom. Okruženje je bilo iz pedesetih godina, a berberi kao da su podjednako stari. Jedan je šišao jedinu mušteriju. Drugi je sedeo na stolici i pio pivo iz limenke. Povijeni belac koji je izgledao kao iguana. Osamnaestogodišnjak s keceljom čistio je dlake s pločica.

Stari brica koji je pio pivo okrenuo se prema pridošlici. „Izvolite, gospodine? Šišanje ili brijanje?”

„Ni jedno ni drugo“, odgovorio je Ben. „Gde mogu da nađem Stiva Maklaskija?”

„Tražite Skida.“

„Na posetnici piše Stiv Maklaski.“

Starac klimnu glavom. „To je on. Skid Maklaski.”

„Zašto ga tako zovete?”

Brica se osmehnuo. Nije imao prednje zube. „Pa, neki ga tako zovu zbog toga kako vozi onu njegovu korvetu. Drugi kažu da će završiti na dnu, ako već nije tamo.”⁴

„Na njegovoj vizitkarti piše da mu je ovde kancelarija.“ „Tamo.“ Stari brica uperi kvrgavim prstom u vrata u uglu. „Uza stepenice pa levo. Mada nema šta da se vidi.“

„Hvala.“ Ben je pošao prema vratima.

„Uštedite sebi trud, gospodine. Tamo nećete naći Skida.“ Brica se ponovo osmehnuo i sevnuše mu blede desni. „Ne, gospodine.”

„Pa gde je onda? Moram da razgovaram s njim.“

Svi su se nasmejali. „Stanite u red“, odvrati starac. „Ima nas mnogo koji bismo popričali s tim seronjom. Klisnuo je odavde a nije platio kiriju. Nema ga više od dve nedelje.“

„Znači, ne znate gde je on?”

„Bojim se da vam ne mogu pomoći.“

Prevalio je dug put i ovo nije dobar početak. „Hvala u svakom slučaju.“ Ben se okrenuo i otvorio vrata. Zvono se ponovo oglasilo. Izašao je na vrelo sunce i zaputio se prema automobilu, otključavši ga usput. Otvorio je vrata i taman hteo da uđe kad je čuo bat užurbanih koraka iza sebe.

Okrenuo se. Bio je to mladić iz berbernice. Skinuo je kecelju ispod koje je nosio izbledelu majicu s natpisom *Džimi Hendriks*. „Gospodine“, rekao je. „Sačekajte trenutak.“ Tinejdžer se osvrnuo preko ramena kao da se plaši da ga posmatra neko iznutra. Mora da se iskrao na zadnja vrata, pomisli Ben.

Momak je izgledao zabrinuto i iskreno. Šta god da kaže, Ben je bio spreman da mu veruje.

„Skid je u nekoj nevolji, gospodine.“

„Kakvoj nevolji?“

„Ne znam. Gadnoj. Zato je otišao.“ Zastao je. „Skid je uvek bio dobar prema meni.

Pozajmljivao mi je novac kad mi je trebao.“

„Ako je Skid u nevolji, možda mogu da mu pomognem“, rekao je Ben. „Znaš li gde da ga potražim?“

Momak odmahnu glavom. „Znam nekoga ko možda zna.“ „Možeš li da mu preneseš poruku?“

Klinac se još jednom unezvereno osvrnuo prema berbernici. Zatim je pogledao Bena i klimnuo glavom.

„Reci mu da jedan prijatelj Zoi Bredberi iz Engleske mora da razgovara sa Skidom. Važno je i hitno. Jesi li zapamtio?“ „Zoi Bredberi“, ponovi momak.

„Ako Skid dobije poruku, razumeće. Neka me pozove na ovaj broj.“ Ben je nažvrljao svoj broj na listu papira i pružio ga klincu zajedno s novčanicom od dvadeset dolara. Momak klimnu glavom, okrenu se i potrča natrag prema zadnjim vratima berbernice.

Sat vremena kasnije, dok je Ben vozio po centru grada i tražio hotel, zazvonio je mobilni na instrumenttabli. Javio se.

„Ko je to?“, pitao je muški glas, razdražljiv i ratoboran.

Ben se nije dopao takav izazivački stav, ali se ujeo za jezik. „Ja sam Ben Houpp. Ko je to?“

„Nije važno ko sam“, grubo odseče čovek. Po glasu se primećivalo kako se trudi da sakrije strah. Da je pod velikim pritiskom. Rekao je ime nekog kafića blizu mesta po imenu Hajnsvil, nekoliko kilometara jugozapadno od Savane, i odsečna uputstva. „Budi tamo večeras u pola osam.“ Prekinuo je vezu.

Ben nije voleo sastanke naslepo, ali je zbog svog posla dobijao mnogo čudnih poziva od ljudi koji se previše boje da ih neko ne razotkrije. Iskustvo je dokazalo da se najčešće isplati proveriti ih, bar samo da bi ih otpisao.

Pogledao je na sat. Ima dva sata da stigne tamo. Okrenuo je automobil i uputio se na jugozapad, dalje od belih urednih kolonijalnih kuća, travnjaka poput smaragda i hladovine ulica oivičenih drvećem. Zaustavio se u drumskom restoranu i popio četiri šolje najbolje kafe koju je ikad probao negde izvan Italije. Ponovo je pogledao na sat, vratio se u automobil i umerenom brzinom od šezdeset kilometara na sat odvezao na sastanak.

Muzika je treštala kroz zidove kafića. Kad je Ben otvorio vrata, samo što ga nisu oborili kantri muzika, vrućina, vonj duvana, piva i stotine naguranih tela. Prešao je pogledom po prostoriji. Iznad šanka je visila zastava Konfederacije, a ispod nje dve ukrštene sablje. Konobarice u visokim potpeticama, kratkim šortsevima od teksasa i majicama dubokog dekoltea probijale su se između stolova. Na niskom podijumu su električne gitare, basgitara, veliki set bubnjeva, hrpa mikrofona i pojačala čekali da se pojavi bend.

Ben se progurao kroz gužvu i pošao putem kojim mu je glas preko telefona rekao da krene. Vrata između flipera i govornice dovela su ga do mračnih, škripavih drvenih stepenica. Popeo se i nastavio prljavim hodnikom. Muzika je treštala ispod njega i osećao je vibracije pod nogama. Verovatno će postati dvostruko glasnije kad bend zasvira. Prišao je vratima i pokucao. Odgovorio je ženski glas: „Napred.“

Ušao je u kancelariju koja je izgledala kao da je davno napuštena. U njoj su bili radni sto i obična drvena stolica, prazna polica za knjige i visoka uvela biljka u saksiji sa suvom zemljom.

Samo je jedna žena bila u sobi. Stajala je pored radnog stola. Niska i mišićava, visoka oko metar i pedeset pet, tridesetak godina. Duga kovrdžava kosa ofarbana u plavo. Nosila je čizme visokih potpetica, uske farmerke i jaknu od jelenske kože. A preko ramena je prebacila kožnu tašnu koja je izgledala teško.

„Razgovarao sam s muškarcem preko telefona“, rekao joj je Ben.

„Pričao si sa Skidom“, odsečno je odvratila.

„Gde je on?“ Koraknuo je prema njoj.

„Ni korak dalje, gospodine. Ja postavljam pitanja.“ Brzo je zavukla ruku u tašnu i izvadila veliki revolver. Čvrsto ga je stegla i uperila ga u njegove grudi. Od težine su joj iskočile vene na članku.

„U redu, imaš moju pažnju“, rekao je Ben. „Šta te zanima?“ „Za koga radiš?“

„Zašto misliš da radim za bilo koga?“

„Ako si jedan od Kliverovih momaka, nećeš živ izaći odavde.“ Zvučala je kao da to zaista misli.

„Ne znam ko je Kliver.“

„Kako da ne.“ Namrštila se. „Odakle si?“

„Nisam odavde“, odgovorio je. „Slušaj, moram da razgovaram sa Stivom. Skidom. Kako god da se zove. Hitno je.“ Podigla je revolver. „Polako.“

Zagledao se u oružje. Veliki revolver, velikog kalibra, od nerđajućeg čelika. Oružje kojim lovci ubijaju grizlije na Aljasci. Video je vrhove debelih dumdum metaka u otvoru burenceta. Prečnik cevi bio je nešto veći od jednog centimetra. Nije to revolver za ženu njene građe. Teško joj je da ravno drži dugu cev. Ako bi opalila, od povratnog dejstva bi joj članak pukao kao struk celera.

„To nije tvoje, zar ne?“, pitao je. „Rekao bih da je Skidov.“ Namrštila se. „Nije važno čiji je. Mogu da te izbušim. A to ću i učiniti. Zato ostani na odstojanju i drži ruke tako da ih vidim.“

„Trebalo je da te nauči kako da ga koristiš pre nego što te je poslao ovamo kao psa čuvara“, odvrati Ben. „Nije otkočen. Neće opaliti.“

Načas je pogledala revolver pa nastavila nepoverljivo da gleda Bena.

„Pokušaj da povučeš obarač“, nastavio je Ben. „Ništa se neće desiti. Vidiš li udarač? Moraš da ga stisneš palcem i povučeš.“ Uradila je kao što je rekao.

„Sve do kraja, dok ne klikne“, objasnio je.

U tihoj sobi odjeknu metalno *klik*. Veliko burence s pet metaka se okrenulo i zakočilo.

„Dobro“, rekao je. „Sad možeš da se opustiš. Možeš da me upucaš ako budeš morala. Ali pre nego što to uradiš, dozvoli da ti dokažem da nisam jedan od Kliverovih momaka. Ko god da je Kliver. Podići ću ruku do jakne da je raširim. Ne brini, nisam naoružan. Pokazaću ti pasoš.“ Izvadio ga je i bacio na sto.

„Sa svežim, današnjim pečatom američke emigracione službe. Zovem se Ben Houp. U pasošu piše Benedikt.“

Podigla je pasoš i pogledala ga. Revolver joj je zadrhtao u ruci i lako je mogao da joj ga otme.

Samo se osmehnuo. Pogledala ga je, pa ponovo pasoš.

„Veruješ li mi sad?“

Spustila je oružje uz nogu. Lice joj je smekšalo a u očima se videlo olakšanje. „U redu“, odgovorila je. „Verujem ti.“

„Onda bi možda mogla ponovo da zakočiš taj revolver?“ „O, da.“ Obavila je levi palac oko udarne igle, stisla je i polako spustila iglu u siguran položaj.

„Nisi mi rekla kako se zoveš“, primetio je.

„Moli.“

„Drago mi je što smo se upoznali, Moli.“

„Pa šta radiš u Džordžiji, gospodine Houpe?“

„Zovi me Ben. Došao sam iz Evrope da nađem Zoi Bredberi.“ „Ne izgledaš kao neko ko se druži s tom malom droljom.“ „Ona je u nevolji.“

Moli frknu. „Ona *donosi* nevolje.“

„A sad je i Skid u nevolji“, rekao je Ben. „U protivnom, ne bih malopre gledao u cev tog ručnog topa.“

„Zao mi je. Moram biti obazriva.“

„Gde je on?“

„Krije se od Klivera.“

„Hoćeš li me odvesti kod njega?“

Dvadeset četvrto poglavlje

Moli je vozila prema jugu kroz noć. Išli su priobalnim auto--putem prema Džeksonvilu. Lake kapljice kiše na vetrobranu prerasle su u pljusak sa zaglušujućom grmljavinom, a put pred njima bio je klizav i blistav. Prvih nekoliko kilometara sedeli su u tišini dok su brisači otkucavali vreme.

„Čoveče, ne da bi mi sad prijalo piće“, odjednom je rekla. „Još mi se tresu ruke.“ Postrance ga je pogledala i prvi put se osmehnula. „Nikad nisam uperila oružje u nekoga.“

„Bila si dobra.“ Posegnuo je u džep i ponudio joj pljosku. „Ovo će ti smiriti živce.“

Otpila je gutljaj. „Dobro je. Šta je to?“

„Lafroig, singl malt škotski viski star deset godina.“ „Lepo.“ Potegla je još jednom, mljacnula i vratila mu pljosku. „Vidiš onu pregradu? Možeš li da mi zapališ jednu cigaru?“ Otvorio je pregradu. „Havanske?“, iznenadio se.

„Moj tata ih je pušio. Dopadaju mi se. Uzmi i ti jednu.“ Male cigare koronejšn panč bile su obmotane srebrnim aluminijumskim tubama. Ben je otvorio dve, upalio ih svojim zipom i pružio joj jednu.

Duboko je udahnula pa izdahnula dim. „Dakle, gospodine Houpe. Hoću reći, Bene. Ko si ti stvarno?“

„Samo neko ko želi da pomogne.“

„Čini mi se da znaš mnogo o oružju. Za jednog Engleza. Mislila sam da su pištolji tamo zabranjeni.“

„Nisam pravi Englez. Delom sam Irac.“

„Kojim delom?“

„Onim dobrim.“

Nasmejala se. „To ima smisla. Svi Englezi koje sam upoznali bili su uobraženi govornari.“

„Pričaj mi o Skidu.“

„Upoznali smo se na pravnom fakultetu.“

„I ti si advokat?“

Odmahnula je glavom. „Nisam uspela da položim pravosudni. Unervozila sam se. Tako da mogu da radim određene pravne poslove, ali nisam advokat. Jedno vreme sam radila sa Skidom, ali sad sam se zaposlila u jednoj firmi u centru.“ „Zašto te je poslao da se nađeš sa mnom?“

„Zato što on ne može nikuda da ide. Uskoro ćeš sam videti.“ „Šta mu se desilo?“

„Kliverovi ljudi. Uхватili su ga. Umalo ga nisu ubili. Da se nisam pojavila i pozvala pandure, ubili bi ga.“

„Ko je taj Kliver?“

„Skid će ti ispričati sve o njemu.“

„Kako se Zoi Bredberi uklapa u sve to?“

„Skid i ja smo bili u ozbiljnoj vezi skoro dve godine“, objasnila je. „Raskinuli smo zbog Zoi Bredberi.“

„Znam da je bila ovde nekoliko puta“, rekao je. „Kod gospođice Vejl.“

Moli je klimnula glavom i povukla još jedan dim. „Spandali su se kad je poslednji put bila ovde, pre šest meseci. Skid je bio u kafiću - on je uvek u nekom kafiću - i upoznao lepu Engleskinju. Pretpostavljam da nije mogao da joj odoli. A mislim da ni ona njemu nije odolela. Skid nikad nema ni prebijene pare, ali je svakako šarmer.“ Mrko se osmehnula. „Samo sam je jednom srela u njegovoj

kancelariji. Rekao mi je da su njih dvoje sklopili neku poslovnu nagodbu. Ali je prećutao činjenicu da su se tucali sve vreme dok je bila tu. Tek sam nedeljama kasnije shvatila zašto je toliko radio do kasno u noć. "Malo je spustila prozor i otresla pepeo. „Skid to nije opovrgao. Tad sam ga ostavila. Rekla sam mu da neću nikad više da ga vidim. Bilo je gotovo. Ali on me je neprestano zvao i gnjavio me kako ne može da živi bez mene. Ostavljao mi je poruke na sekretarici, plakao i pretio da će se upucati."

„Tim velikim revolverom?“

„Mislim da ne bi ostalo mnogo od njega."

„Ne bi.“

„U svakom slučaju, kasno jedne noći otišla sam u njegovu kancelariju da to raspravimo oči u oči. Čula sam ga kako vrišti i urla dok sam se pela stepenicama. Tri tipa su bila s njim. Mlatili su ga na mrtvo ime. Pozvala sam pandure i slučajno je jedna patrola bila u blizini. A tipovi mora da su ih čuli kako dolaze. Šmugnuli su na zadnja vrata. I ostavili Skida u prilično lošem stanju.“

„Kad se to desilo?"

„Pre malo više od dve nedelje", odgovorila je. „Skid se sad plaši da će ga Kliver ponovo uhvatiti. Čak neće da ide u bolnicu, iako sam bog zna da bi morao.“

„Ti se staraš o njemu.“

„Pas čuvar, kao što si rekao. I medicinska sestra, sve u jednom.“ „Pa je li postojala ikakva poslovna nagodba ili je to bilo samo pokriće?“

„Postojala je“, ozbiljno je rekla. „Zbog toga je Skid sad u nevolji."

„O čemu je reč?“

„Skid će ti i to ispričati. Uskoro ćemo stići.“ Skrenula je sa autoputa. Ubrzo su se vozili mračnim, uzanim vijugavim drumovima. Moli je brzo vozila, napregnutog lica od usredsređenosti. Skrenula je na zemljani puteljak što se pojavio s leve strane. Projurili su pored rasklimanog znaka za motel. Staza je bila blatnjava zbog kiše. Na kraju se nalazilo neuredno dvorište. Farovi su obasjali busene izdžikljale trave, kese za smeće, polomljen nameštaj, ulubljene limenke od piva. Motelske zgrade bile su niske i očajnički vapile za renoviranjem. Neonska svetiljka pokrivena muvom bacala je žućkast sjaj na uzdignute tremove i parking mesta. Moli se zaustavila pored jednog pikapa i isključila motor.

Izašli su. Kiša je stala i bilo je sparno. Dva dobermana u žičanom kavezu besno zalajalaše i počele da se bacaju na žice, izdižući se na mišićave zadnje noge.

„Dobro došao u Skidov novi dom“, rekla je Moli.

Samo je nekoliko prozora bilo osvetljeno. Odnekud se čuo prigušen televizor. Psi su i dalje lajali. Pijani muški glas u daljini povika da umuknu.

Moli je pvela Bena prema sobi deset. Boja se ljuštila s nakrivljenih vrata. Triput je glasno pokucala. „Ja sam, Moli“, rekla je. Iz tašne je izvadila ključ i otključala vrata.

Soba je bila u mraku. Osećao se vonj plesni i antiseptika. Moli je navukla draperije i upalila lampu.

Skid Maklaski je spavao. Trgao se i zatreptao na svetlu.

Ima tridesetak godina, kao i Moli. Možda je privlačan, ali je teško reći zbog silnih žutih masnica i poluzaraslih posekotina na licu. Tamna masna kosa mu se zalepila za čelo. Nosio je teksas košulju s tamnim mrljama od znoja. Sedeo je u naslonjači ravnog naslona iz koje je virilo punjenje, a noge je ispružio na hoklicu. Obe su bile u gipsu od kolena naniže. Nervozno je podigao pumparicu mozberg koja mu je ležala u krilu.

Podigao je pogled. Bol i strah bili su mu ispisani u očima. Preleteo je pogledom po sobi pa se

zagledao u Bena.

„On je u redu, Skide“, rekla je Moli. „Nije Kliverov čovek.“ „Sedi“, kaza Skid Benu. „I reci mi šta hoćeš.“

„Idem po pivo“, umešala se Moli. „Vi, momci, pričajte na miru.“ Otišla je.

Ben i advokat su načas sedeli u tišini. „Odmah ću preći na stvar“, počeo je Ben. „Zoi Bredberi je nestala. Pre dvanaest dana isparila je iz kuće u Grčkoj. Moj je posao da je pronađem i mislim da mi možeš pomoći.“

„Pretpostavio sam da će doći do nje“, zakuka Skid. „Naterali su me da progovorim.“

„Ljudi koji su ti ovo uradili?“ Ben je pokazao na noge u gipsu. Skid klimnu glavom. „Prava sam olupina, čoveče“, očajnički je rekao. „Pogledaj me. Skroz sam sjeban.“

„Možda mogu i tebi da pomognem.“

„A kako misliš to da uradiš?“

„Još ne znam. Ali prilično sam siguran da su ti to uradili ljudi koje tražim.“

Skid je protrljao lice. Počutao. „U redu, šta hoćeš od mene?“ „Hoću sve da saznam“, odgovori Ben. „O tvojoj nagodbi sa Zoi. I o Kliveru. Svuda čujem to ime. Ko je on?“

Skid teško izdahnu. „Dodaj mi to, važi?“ Pokazao je na polupraznu bocu džek denijelsa na stolu van njegovog domašaja. Ben mu je dodade. Skid otpi veliki gutljaj i obrisa usta rukavom.

„Moraću od početka“, rekao je. „Znaš li ko je Ogasta Vejl?“ Ben klimnu glavom.

„Onda znaš i da je Zoi bila gost u njenoj kući u Savani. Tako smo se i upoznali. U jednom kafiću.“

„To sam već čuo“, reče Ben.

Skid se s nelagodom promeškoltio u naslonjači i lecnuo od bola u nogama. „Ona je bila veoma bliska s gospođicom Vejl.“

Bar je gospođica Vejl tako mislila. Zoi je više zanimao njen novac. Uvek je nagoveštavala kako bi želela da uradi ovo ili ono u nadi da će gospođica Vejl izvaditi čekovnu knjižicu. Ne dešava se svakog dana da se sprijateljite sa ženom koja ima dve milijarde dolara i naziva vas detetom koje je oduvek želela da ima. A Zoi mnogo voli pare.“

„Ne poznajem je dobro“, rekao je Ben. „Bila je dete kad sam je poslednji put video.“

Skid otpi još jedan gutljaj viskija. „I mislila je da će moći da dobije parče kolača. Sve dok se Klejton Kliver nije pojavio.“ Po tome kako je izgovorio njegovo ime, videlo se da veruje da Ben zna o kome je reč. „Nisi čuo za Klejtona Klivera?“

Ben slegnu ramenima. „Zar je trebalo?“

„Pisac bestselera. Televizijski propovednik. Želi da bude guverner. A sad je prijatelj gospođice Ogaste Vejl, koja misli da sunce sija iz njegove guzice. Gospođica Vejl je dobra hrišćanka, veoma pobožna, pokroviteljka brojnih dobrotvornih društava. Ali on je obmanjuje. Taj drkadžija ju je ubedio da je svetac. Kad je Zoi došla pre šest meseci, Ogasta joj je ispričala za svoj poslednji naum - da Kliveru da novac za njegovu fondaciju. Govorim o mnogo para. Jebeno mnogo.“

„Koliko?“

„Devet cifara.“

„Sto miliona“, reče Ben.

Skid klimnu glavom. „Sitniš kad je reč o gospođici Vejl. Ona ima brojna ulaganja i akcije od kojih očekuje prihode, grdni advokati rade za nju i naplaćuju pet stotina na sat dok je novac još vezan. Klejton će ga uskoro dobiti, ovog ili sledećeg meseca.“ „Pretpostavljam da Zoi nije bila srećna kad je to čula.“ „Nimalo“, odgovori Skid. „Upoznala je Klivera na večeri kod starice. Rekla je da je ljigavac i vrhunski prevarant. Bilo joje neverovatno da je gospođica Vejl nasela na tipa koji

je tako očigledno zavlaci. Verovala je da okreće staricu protiv nje.“ Ben se zavalio u stolicu i pripalio cigaretu.

„Kapiraš to?“, nastavi Skid. „Dakle, Zoi više nije mogla da izdrži. Vratila se u Englesku. Neko vreme se nismo čuli. Imao sam svojih nevolja ovde. Moli ti je verovatno ispričala. Ali pozvala me je pre nekohko nedelja. Sva uzbuđena. Upravo se vratila s nekog iskopavanja u Turskoj i smislila je kako da izvuče gomilu novca od Klejtona Klivera. Rekla je da je savršeno. Potpuno sigurno. Ništa ne može poći naopako.“ Pogledao je svoje noge u gipsu i zastenjao.

„Ucenjivala ga je“, reče Ben. „Ali čime?“

Skid je vrteo bocu. „Ne znam. Nikad mi nije rekla pojedinosti. Možda nešto prljavo. Seks. Ko zna? Ali šta god da je, delovalo je. Zvala ga je iz Grčke i nešto mu je predložila. Tražila je novac. Znala je da još nema sto miliona pa je rekla da će biti blaga prema njemu. Zasad. Htela je avans od dvadeset pet hiljada dolara. Pet je bio moj deo. Sve što je trebalo da uradim bilo je da odnesem jednu kutiju u Kliverovu kancelariju.“ „Kutiju.“

„Običnu kutiju. Samo običnu, staru kartonsku kutiju. Otprilike ovoliku.“ Skid je rukama ocrtao kvadrat od petnaestak centimetara. „Bila je lagana. Nemoj me pitati šta je bilo u njoj. Znam samo da je nešto zvečalo kad sam je protresao.“

Znači da nisu fotografije, zaključio je Ben. Toliko o uceni seksualne prirode.

„Kliver je uneo kutiju u sobu, a ja sam ostao da čekam ispred“, nastavio je Skid. „Čuo sam cepanje kartona, kao da je brzo otvara. Šta god da je bilo unutra, ubedilo ga je. Izašao je s torbom u kojoj je bilo dvadeset pet hiljada dolara u kešu. Dao mi ju je na licu mesta. Uzeo sam svoj deo, ostatak sam joj prosledio.“

To objašnjava Zoino iznenadno bogatstvo, skup hotel, vilu, žurke.

„Ali htela je još, je 1' tako?“, upita Ben.

„Rekla je Kliveru će mu dati šta god da je imala ako joj da deset miliona dolara čim dobije veliku kintu. Moj deo je bio deset odsto. Nisam morao ništa da radim, to je bio samo honorar za posredovanje. Izgledalo je kao da je Kliver pristao. Nisam mogao da verujem. San svakog advokata. Sve sam osmislio. Hteo sam da izađem iz one pacovske rupe i preselim kancelariju u centar grada, da se sredim.“ Skid je uzdahnuo. „Ali, očigledno, on se predomislio.“

„One noći kad su te pretukli.“

Skid je klimnuo glavom. „Nekoliko dana bio sam prilično uveren da me neko prati. Nisam video nikoga. Bio je to samo osećaj. Dovoljno sam se uplašio da sam nosio revolver sa sobom. Jedne večeri sam ostao da radim do kasno u noć. Nisam ni čuo kad su ti tipovi ušli. Odjednom su mi uperili pištolj u lice i izvukli me iz stolice. Bacili su me na pod i počeli da ispituju. 'Gde je to? Gde je to?' Nisam znao o čemu, kog đavola, pričaju. A onda su počeli da me ispituju gde je Zoi.“

„I rekao si im.“

„Nisam odmah“, reče Skid. „I ranije su me tukli. Nisam mekušac. Ali onda su otvorili veliku torbu i izvadili dva jebena čekića. Počeli da me udaraju po nogama dok mi je treći držao pištolj uz glavu. Moraš biti prilično čvrst da bi ćutao dok ti dvojica rmpalija lome kolena. Naravno da sam im rekao. I ti bi to učinio.“

„Je li ti Zoi nekad nešto ispričala o nekom proročanstvu?“

Skid ga je tupo pogledao. „Misliš kao gledanje u zvezde?“

„Ona je biblijski arheolog“, istakao je Ben. „Dakle, o nekom biblijskom proročanstvu. Nekome je rekla da je novac povezan s tim.“

„Ne znam ništa o tome“, odgovorio je Skid. „Kako je mogla da se obogati zbog biblijskog proročanstva? Kao što sam rekao, imala je nešto o Kliveru.“

„Zaboravi“, reče Ben. „Nije važno.“

Vrata se otvoriše bez upozorenja. Skid se trže i poteže sačmaru. Repetirao je pušku gotovo do kraja pre nego što se opustio i spustio je. Klonuo je na naslonjaču.

Moli je zaključala vrata za sobom. Nosila je šest limenki piva. Bacila ih je na krevet. „Vreme je za tvoje pilule, dragi“, rekla je Skidu.

Advokat tužno klimnu glavom. „To je sve što ti mogu reći“, kazao je Benu. „Da nije bilo Moli, ne bismo sad ni razgovarali.“ Moli je prišla njegovoj naslonjači i nežno mu spustila ruku na rame. Drugom rukom je otrla suzu. Skid joj je pomilovao ruku. Među njima je bilo napetosti, ali i nežnosti.

„Nisam hteo da ona ide na sastanak s tobom“, rekao je Skid. „To je bila njena ideja. Ona je hrabra žena.“

„Šta nameravaš da radiš?“, upita Ben.

„Šta može da uradi slomljeni, švorc, pijani bogalj? Zaglavljen sam ovde.“

„Ne možeš zauvek tu ostati.“

„Ostaću dok me Kliver ne zaboravi. Ili dok ne umrem. Šta se prvo desi. Ne mogu da idem kući, ne mogu nikuda. Ubiće me ako me pronađu. Mogao bih i da pijem do smrti u ovoj naslonjači.“ Skid je podigao pogled prema Moli, koja mu se osmehivala kroz suze. „Šta mogu da kažem?“, nastavio je. „Dan kad sam upoznao Zoi Bredberi bio je dan kad sam sjebao svoj život, zgužvao ga u lopticu i bacio u vatru. Sve sam izgubio. A izgubio sam i najbolju ženu koju bi čovek mogao da poželi.“ „Nisi me izgubio“, prošaputala je. Nagla se i poljubila mu vlažno čelo.

Skid se okrenuo i zagledao u Bena. „Štaje s tobom? Šta ćeš sad?“ „Mislim da bi trebalo da posetim gospođicu Ogastu Vejl“, odgovorio je Ben.

„Imam njen broj“, reče Skid.

„Dobro je. A onda ću popričati s Klejtonom Kliverom.“ Ben se mašio za novčanik. „Ali pre toga mogao bi da uradiš još nešto za mene.“

„Šta?“

„Da mi prodaš taj veliki revolver. Čini mi se da će mi trebati.“

Dvadeset peto poglavlje

Bilo je kasno kad je Moli vratila Bena u Hajnsvil. Stegla mu je ruku i poževela sreću. Osmehnuo se i gledao kako se odvozi u kišnu noć, pa ušao u krajsler i pošao prema Savani. U platnenoj torbi pored njega nalazili su se Skidov lovački revolver fridom armslajnbo .475 i kutija s dumdum mecima.

Ben se odvezao u Savanu i uzeo sobu u hotelu. Te noći je dugo sedeo, razmišljao i kroz otvoren prozor zurio u reku Savanu. Bio je mrtav umoran, ali nije mogao da spava jer mu se hiljade misli rojilo u glavi.

Iako mu je sve bilo nejasno dok je bio u Grčkoj, sad je imao jasniju sliku. Ružniju. Dok je sklapao deliće, shvatio je da su izgledi da nađe Zoi Bredberi živu sada još manji.

Dakle, zna ime bogate, moćne osobe koja se osećala dovoljno ugroženom da preduzme krajnje mere protiv Zoi. Sto miliona dolara i ambicija da postane guverner Džordžije - nema mnogo bogatijih i uticajnijih ljudi od onih koji su na samom vrhu.

Sad zna i zašto se Kliverovo ime nalazilo u njenom imeniku. Još je tajna kako ga je i zbog čega Zoi ucenjivala. Ali jedno je sigurno: postavila je previsoku cenu. Deset miliona je dovoljno da ga navede da razmišlja o tome kako da izbegne isplatu. Nije mogao da joj veruje da se neće ponovo javiti. Može da joj plati deset miliona i da ona posle godinudve zatraži još deset, ako je ono što ima stvarno tolika pretnja za njega. I tako dalje, dok ga sasvim ne iscedi. Možda ga nikad ne bi ostavila na miru pošto je nanjušila novac.

Postoji samo jedan način da se pretnja uspešno i trajno otkloni. Takva logika je jeziva, ali Benu je bilo jasno da je to odgovor za Kliverove nedoumice. Zoin život vredi mnogo manje od deset miliona dolara.

Tu je i Skid Maklaski. Za Klivera je advokat bio još jedan nezavršen posao koji se mora obaviti. Prvi pokušaj je propao, ali Kliver će ga uloviti pre ili kasnije, i Maklaski to zna. On se neće zaustaviti sve dok ne bude učutkao sve koji išta znaju o tome. Prvo Nikos Karapiperis, a onda Čarli.

A potom on. Odjednom je sve bilo potpuno jasno. Ako Ben ne ode kod Klivera i sve ne razmrsi, onda Kliver može i njega da dokrajči. Za sto miliona dolara može se unajmiti mnogo plaćenih ubica, a on ne može znati kad i gde bi mogli da iskrсну.

Dok je sedeo, praznio minibar i kutiju cigareta, pomislio je na Toma i Džejn Bredberi. Kako da im kaže da im je ćerka skoro sigurno mrtva?

Odmah je potisnuo tu misao. Kasnije će brinuti o tome. Zasad postoji samo jedan cilj: doći do Klejtona Klivera.

Osvanuo je sunčan dan. Ben je odmah posle devet pozvao broj koji mu je dao Skid Maklaski. Tmuran, ozbiljan muški glas javio se s „Rezidencija Vejl“. Ben je objasnio da je blizak prijatelj porodice Bredberi, da upravo prolazi kroz Savanu i da bi voleo da poseti gospođicu Vejl. Čovek ga je još ozbiljnijim glasom zamolio da sačeka.

Gospođica Vejl mu se dopala čim se javila. Zvučala je kao jaka i samouverena starica. Glas joj je bio zvaničan, ali ispunjen toplinom. Rekla mu je da bi bila ushićena da upozna prijatelja porodice Bredberi. Zašto ne bi navratio na kafu? Trenutno ima neke obaveze, ali biće slobodna posle jedanaest.

Ben je iskoristio slobodno vreme da razgleda stari grad i kupi odeću. Odlučio se za jednostavnu eleganciju - crne farmerke, belu košulju, crni sako. Zatim se vratio do hotela i odvezao

se krajšlerom do kuće u Skversu.

Daleko je bila od obične kuće. Ogromna bela kolonijalna gospodska palata bila je povučena od ulice, okružena bujnim vrtovima punim cveća i drveća. Prišao je ulaznim vratima, gde ga je dočekaao ozbiljan čovek dubokog glasa koji se javio na telefon. Batler ga je uveo u kuću, u prostrano predvorje sa šarenim mermernim podom i slikama u pozlaćenim ramovima na zidovima.

„Mogu li uzeti vašu torbu, gospodine?“ upita batler. „Zadržaću je ako je to u redu“, odgovori Ben.

Na starinskom uspravnom satu izbilo je jedanaest kad ga je batler poveo prema salonu. Pokucao je, otvorio dvostruka lakirana vrata od orahovine i najavio: „Stigao je gospodin Houp, gospođo.“

Gospođica Ogasta Vejl je ustala i prišla Benu osmehujući se. Visoka, uspravna i veoma elegantna. Imala je oko sedamdeset pet godina, ali je još bila blistavo lepa. Savršenog tena i zuba, kose više platinaste nego sede. Nosila je nisku bisera preko svilene bluze i crnu suknju krojenu po meri. Pružila mu je ruku i dijamant blesnu na sunčevoj svetlosti što je prodirala kroz ogromne prozore.

„Veoma mi je drago što sam vas upoznala, gospodine Houpe.“ „Molim vas, zovite me Ben.“

„Ben. Je li to skraćeno od Bendžamin?“

„Benedikt“, rekao je. „Ali svi me zovu Ben.“

„Ali Benedikt je veoma lepo ime“, odlučno je odgovorila kao da je rešila da ga tako oslovljava.

Ponudila mu je da sedne i zamolila batlera da donese kafu i kolače. Ljupko je sela na kauč koji je izgledao kao luj XIV. Ispod njega ga je sumnjičavo gledao jedan pekinezer i tiho režao. „Imate divnu kuću“, reče Ben.

„Hvala. Pripada mojoj porodici od potpisivanja Deklaracije nezavisnosti.“ Osmehnula se. „Dakle, vi ste prijatelj porodice Bredberi“, rekla je dok ga je pomno proučavala.

Klimnuo je glavom. „Tom i Džejn su vas pozdravili.“ „Divni ljudi“, odgovorila je. „A Oksford je prelep grad. Nameravam ponovo da odem u avgustu, tokom letnjih kurseva“ „Pretpostavljam da gajite veliku strast prema arheologiji.“ „I te kako. Tako sam i upoznala Zoi. Veoma nadarena mlada dama. Veoma pametna. Možda donekle svojeglava. I prilično neobuzdana.“

„Tako kažu.“

„Jeste li je skoro videli?“

„Kad sam je poslednji put video, bila je otprilike ovolika.“ Ben je podigao ruku oko metar iznad poda.

Osmehnula. „Dakle, niste jedan od njenih mladih udvarača.“ „Nisam.“

Nije odgovorila, ali učinilo mu se da je video olakšanje i odobravanje u njenom pogledu. „Čime se bavite, Benedikte?“ Ljupko je pitala.

„Ben. Ja sam student. U stvari, ja sam student Toma Bredberija na Oksfordu.“

„Au, to je divno. Vi ste teolog.“

„Nameravao sam da to postanem.“

„Onda bi zaista trebalo da koristite to vaše divno ime. Znae šta ono znači, zar ne?“

Nije ništa rekao.

„Znači 'blagosloven'“, objasnila je.

„Rekao bih da sam pre proklet nego blagosloven.“

Načas mu je uzvratila iskren pogled pa se nasmejala. „Ne treba tako da govorite. Recite mi, Benedikte, gde ste odseli?“

Kazao joj je ime hotela, a ona je coknula i odmahnula glavom. „Neću to dozvoliti“, rekla je. „Morate biti moj gost.“

„Ne želim da vam smetam.“

„Nećete mi smetati. Možete odsesti u preuređenoj štali. To je gostinska kuća pripojena ovoj. Nećete mi smetati, kao ni ja vama.“ „To je veoma ljubazno od vas“, odvratio je.

„Nije to ništa. Reći ću osoblju da donese vaš prtljag iz hotela.“ Pokazao je na svoju platnenu torbu. „Evo ga.“

Gospođica Vejl se nasmejala. „Svakako putujete s malim prtljagom, Benedikte. Naravno, danas ćete večerati s nama.“ „S nama?“

„Sa mnom i Klejtonom. On je redovni gost ovde.“

„Mislite li na Klejtona Klivera?“

„Vidi, vidi, čuli ste za njega?“

„Ko nije?“

„Onda ste pročitali i njegovu knjigu?“, pitala je.

„Nisam još imao to zadovoljstvo.“

„Odmah ću vam dati primerak.“ Pritisla je zvonce i ušla je jedna lepa crnkinja. Gospođica Vejl joj se osmehnula i upoznala ih. „Benedikte, ovo je moja domaćica Mej.“ Zatim se okrenula prema njoj. „Može li jedna devojka da donese primerak knjige gospodina Klivera iz biblioteke?“

„Odmah, gospođice Vejl.“ Mej je klimnula glavom i hitro izašla.

Ogasti zaiskriše oči. „Morate je pročitati. Promenila mi je život. Znae, Klejton je spoznao božansko prosvetljenje od duha Svetog apostola Jovana.“

„Zvuči kao izuzetna knjiga“, primeti Ben.

Posle nekoliko trenutaka, služavka uđe u sobu s velikom knjigom u tvrdom povezu. Ozbiljno ju je pružila gospođici Vejl. Starica ju je otpustila s ljubaznim osmehom. S ljubavlju je okrenula knjigu u rukama pa je pružila Benu.

Zahvalio joj je i spustio je u krilo. Duboko utisnutim zlatnim slovima na koricama je pisalo „JOVAN MISE OBRATIO, Klejton Kliver“.

„Klejton je poklanja svim siromašnim i nesrećnim porodicama“, rekla je blistajući. „On je zaista divan čovek.“

Ben je otvorio knjigu i brzo pogledao piščev predgovor.

Pre deset godina završio sam rukopis ove knjige u trenutku božanskog otkrovenja i poslao ga svim izdavačima u Americi. Nijedan nije hteo daje štampa. Ali već sam znao da nećejer mije Jovan to rekao. Kazao mije da budem uporan. Da ova knjiga mora da se štampa. Prodao sam kola. Prodao sam kuću. Prodao sam sve što sam imao. Živeo sam u prikolici i uložio poslednju paru da osnujem izdavačku kuću i donesem ovu knjigu do tvojih ruku, dragi čitaoče.

Svaka Jovanova reč je tačna. Knjiga je postigla toliki uspeh da su me za godinu dana svi veći izdavači u Americi molili za prava. Do današnjeg dana Jovanovu reč kupilo je više od dvanaest miliona Amerikanaca...

„I kako vam se čini, Benedikte?“, pitala je starica.

„Svakako deluje zanimljivo“, odgovori Ben.

„Uzmite je“, odmah je kazala. „Imam više primeraka.“ „Veoma ste ljubazni, gospođice Vejl. Mnogo se radujem čitanju. Kao i tome što ću upoznati pisca.“

Široko mu se osmehnula. „Verujem da je bilo suđeno da se ovo dogodi. Prosto znam da ćete se vi i Klejton složiti.“

Mej je odvela Bena u gostinsku kuću. Bila je smeštena u prizemlju u zadnjem delu glavne

zgrade. Bio je to veliki stan - dve spavaće sobe, kuhinja, kupatilo, dnevni boravak, čak i trpezarija. Nameštaj je bio izuzetan. Ben je zavitlao torbu na krevet s četiri stuba i vratio se u dnevnu sobu. Staklena vrata gledala su na veličanstvenu suprotnu baštu punu palmi, španske mahovine⁵ i ruža svih mogućih boja.

Gledajući otmeno okruženje i razmišljajući o svojoj srdačnoj, velikodušnoj i šarmantnoj domaćici, nije mogao a da se ne zapita šta radi s huljom kao što je Klejton Kliver.

Zapitao se kakav li je čovek taj Kliver. Pogleda na sat. Saznaće za nekoliko sati.

Dvadeset šesto poglavlje

Daleko odatle Zoi Bredberi je sedela na krevetu, mlitavo opuštenih ruku u krilu, i zurila ispred sebe. Doktor je sedeo na plastičnoj stolici pored njenog kreveta i beležio nešto. Bili su sami. Kao i uvek, tiho i blago ju je ispitivao.

„Imaš veoma lepu narukvicu, Zoi. Je li zlatna?“

Ispružila je desnu ruku i zagledala se u blistave karike narukvice kao da je prvi put vidi. „Čini mi se da jeste“, sumnjičavo je promrmljala. Znala je da svaka vrsta ispitivanja, koliko god posredna i neprimetna, predstavlja sondu koja traži put u njenu glavu. Delom je želela da vrišteći pobegne, da se bori dok se ne sruši, da mrzi tog čoveka. Ali blag pogled u doktorovim očima bio je iskren, pa je delimično htela da mu veruje. Bilo joj je teško da reši taj unutrašnji sukob. Ona je zarobljenica, oteta je, ali ovaj čovek izgleda kao da iskreno želi da joj pomogne.

„Izgleda staro“, primetio je doktor. „Odakle ti?“

„Ne sećam se otkud mi. Ne znam koliko je dugo imam.“ „Možda je to poklon od nekog bliskog“, natuknu doktor. „Nekog ko te voli, nekog rođaka. Pričaj mi o svojoj porodici.“ „Vidim lica. Mislim da su to moji roditelji.“

Klimnuo je glavom. „To je napredak. Počela si da se prisećaš, kao što sam ti rekao da hoćeš.“

„Hoću li se svega setiti?“

„Imaš posttraumatsku retrogradnu amneziju“, objasnio je. „Gubitak sećanja uglavnom je privremen, u zavisnosti od toga koliko je povreda teška. Ti si se gadno udarila u glavu. Ali video sam mnogo gore slučajeve.“ Posegnuo je u torbu i izvadio knjigu. „Hoću da ti pokažem nešto.“

„Gde sam?“, tupo je pitala, ne obazirući se na knjigu. Više nije znala koliko puta to ponovila.

Odgovorio joj je isto kao i uvek. „Na mestu gde ćeš se oporaviti.“

Osetila je da mu je neprijatno dok je to govorio. „Šta će mi se desiti?“, pitala je i pogledala ga u oči. Suza joj se skotrljala niz obraz.

Skrenuo je pogled. „Vратиće ti se sećanje.“

„Ali šta će biti kasnije? Šta će se desiti kad se setim?“

Nežno je spustio knjigu na krevet. „Hajde da se usredsredimo na ovo, važi?“

Pogledala ju je. Knjiga o rasama pasa s fotografijama u boji. „Čemu to?“

„Rekla si mi da misliš da si imala psa kod kuće. Da vidimo možeš li se setiti koje je rase?“

„Zašto?“

„Zato što to može podstaći druga sećanja. Tako um radi, nesvesnim asocijacijama. Jedna uspomena može pokrenuti drugu. Ako pronađemo tvog psa, možda ćeš se setiti njegovog imena. A onda i nekog događaja koji ima veze s njim, recimo, dana na plaži. I dok si trepnula okom, možemo dobiti uvid u delove tvog života kojih se i dalje ne sećaš. Važi?“

„Važi“, prošaputala je.

Strpljivo je okretao stranice. „Da vidimo. Izgleda li ovako?“ Pokazao je fotografiju labradora.

Namrštila se. „Ne verujem da je toliki.“

„Hajde onda da gledamo manje pse. Evo jednog. Španijel kralja Čarlsa. Je l' tako izgleda?“

Odmahnula je glavom. „Ne.“

„A ovaj?“

„Čini mi se da nije.“

Okrenuo je još jednu stranicu.

„Stanite“, rekla je. „Evo ga.“

„Ovaj?“ Pokazao je prstom. „Hajlandski beli terijer.“ Prepoznala je fotografiju. Bio je to beli psić iz njenih maglovitih sećanja. „To je on. To je moj pas.“

„Dobro.“ Osmehnulo se. „Zaista dobro napredujemo, Zoi.“ „Mogu li uskoro da idem?“

„Uskoro“, potvrdio je.

„Koliko brzo?“

„To ne mogu još reći. Zavisi od tvog oporavka.“

„Čega bi uopšte trebalo da se setim?“, pitala je podigavši glas. „Ovo nije terapija. Drže me ovde protiv moje volje. Šta je toliko važno da me drže zarobljenu?“

Doktor nije imao odgovor na to. „Hajdemo korak po korak, u redu?“

Pošto se seansa završila, lekar izađe iz njene sobe. Kad je stražar zaključao vrata, doktor je zažmurio i duboko udahnuo.

Ti si lekar. Trebalo bi da pomažeš ljudima. Ovo je potpuno pogrešno. U šta si se upetljao, kog vruga?

„Džouns hoće da te vidi u svojoj kancelariji“, rekao je stražar.

„Kasnije“, odgovorio je doktor.

„Džouns je rekao odmah.“

Doktor je ponovo uzdahnuo. Ramena mu klonuše.

Stigao je tri minuta kasnije. Pokucao je na vrata i ušao u četvrtastu sobicu. Goli zidovi, kao i betonski pod. Na Džounsovom radnom stolu stajali su samo telefon i kompjuter. Džouns je sedeo zavaljen na stolici i smeškao mu se.

Doktor je iz dana u dan sve teže prikrivao mržnju prema tom čoveku. Voleo bi da mu udarcem izbriše taj podrugljiv kež s lica - ali znao je šta bi mu Džouns učinio. „Zbog čega si hteo da me vidiš?“

„Imaš li dobre vesti za mene?“, upita Džouns.

Doktor je oklevao. „To svakako nisu vesti koje ti želiš da čuješ.“

Džouns zagunđa. „Ne bih rekao. Čini mi se da nas tvoja takozvana terapija ne vodi nikuda.“

„Ja bih rekao da vodi. Uostalom, još je rano.“

„Možda ne shvataš šta se ovde događa, doktore Grinberg. Imamo roL“

„Ne možeš samo pucnuti prstima i učiniti da teška retrogradna amnezija nestane preko noći.“

Rezultati GOAT-a se ujednačeno popravljaju.“

„O kakvoj kozi⁶ pričaš, dođavola?“, odbrusi Džouns. „Galvestonov test orijentacije i amnezije“, odgovori doktor trudeći se da ostane miran.

„Nemoj mi se proseravati medicinskom terminologijom. Ona laže.“

„Video si rezultate poligrafa.“

„Detektor laži nije pouzdan. Znaš to kao i ja.“

„Slušaj me“, prosikta doktor. „Blizu smo. Zaista blizu. Još nekoliko dana, nedelja. Možda dve i verujem da će joj se sećanje potpuno vratiti.“

Džouns odmahnu glavom. „Zašto li mi se čini da me vučeš za nos?“

„Ne radim to.“

„Radiš. Saosećaš s kućkom. Kupuješ joj vreme. Sad ću ti nešto reći. Nisi plaćen za saosećanje. Plaćen si da doneseš rezultate, što ne radiš. Dao sam ti odrešene ruke do mere do koje sam spreman. Čak smo preuredili celi prokleti zadnji sprat kako bismo je premestili u lepu sobicu zato što si rekao da će blag pristup pomoći. Ali dosta mi je blagosti.“

Doktor se zagleda sebi u stopala i steže pesnice. „Pa šta predlažeš?“

„Više je pritisni. Postoje načini.“

„Kako da je pritisnem?“

Džouns sleže ramenima. „Onim što deluje. Zabole me dupe.“ „Pričaš o mučenju.“

Džouns ponovo slegnu ramenima. „Kao što rekoh, šta god donosi rezultate.“

Doktor se zapilji u njega. „Mora da se šališ.“

Džouns ne reče ništa. Pogled mu je bio odlučan i hladan. „Ako je izložiš bilo kakvom ozbiljnom stresu, samo ćeš još dublje zakopati sećanja“, istakao je doktor. „Stanje će joj se veoma pogoršati. I neću da imam nikakve veze s mučenjem. Nisi me zbog toga unajmio.“

„Radićeš ono što ti kažem“, odseče Džouns. „I odavde ćemo početi.“ Uzeo je list papira s radnog stola i otresito mu ga pružio.

Doktor je brzo prešao pogledom po papiru. Samo je jedan nazivbio nažvrljan na njemu. Nazivjedne hemikalije. Uplašeno je podigao pogled. „Ne možeš joj to dati. Nisi ovlašćen da to koristiš. To je eksperimentalna hemikalija. I nezakonita.“ „Mogu da joj dam šta god hoću“, blago je odgovorio Džouns. „A sad mi objasni. Ovo sranje je mnogo jače od seruma istine, je F tako?“

„Ne sviđa mi se ovo.“

„Zabole me. Odgovori na pitanje.“

„Napravljen je da suzbije više moždane funkcije i otkloni sve prepreke“, promrmlja doktor. „U teoriji je, možda, najjači serum istine ikad napravljen. Ali...“

„To sam i ja čuo.“

„Tu drogu koriste samo teroristi i serijske ubice“, reče doktor. „Ovo je Amerika, a ne Sijera Leone.“

Džouns se samo osmehnu, otkrivši žute zube.

„Čuo si za posledice?“

Džouns nije odgovorio.

„Mogućnost potpune, nepopravljive psihoze veća je od devedeset pet odsto. To potvrđuju priče, kao i laboratorijska istraživanja na šimpanzama. Zar to hoćeš da učiniš toj devojci? Da joj spržiš mozak do veličine kikirikija kako bi ostatak života provela u ustanovi za psihički obolele?“

Džouns polako klimnu glavom. „Da, ako pre toga mogu da izvučem ono što mi treba iz nje.“

„Samo da bi došao do tih podataka. Spreman si na tako nešto?“ „U potpunosti. To mnogo znači ljudima za koje radim.“ „Onda ćeš morati da nađeš nekog drugog da ti pomogne. Neću učestvovati u tome.“

„Misliš li da imaš izbora, Grinberg?“

„Ne radim za tebe.“ Doktor se okrenuo i pošao. Ali ukopao se u mestu kad je čuo metalni škljocaj zapinjanja pištolja. Okrenuo se prema Džouns.

Čovek mu je uperio pištolj pravo u glavu. U drugoj ruci držao je telefon. „Sad ćeš telefonirati, doco. Nabavićeš mi taj serum. I onda ćeš ga ubrizgati našoj maloj pacijentkinji pa ćemo videti ko je u pravu.“

Doktor obori glavu. Nemoćan je. Imaju ga u šaci. „U redu. Imam jednu vezu. Ali za tako nešto se ne može samo napisati recept. Možda će potrajati nekoliko dana.“

„Presporo“, odvrati Džouns. „Moj poslodavac nije strpljiv čovek.“ Pogledao je na sat. „Nabavićeš ga do večeras.“ „Večeras!“

„Ako me pređeš, gledaćeš kako mučim devojkicu pre nego što ti prosviram metak kroz oko“, reče Džouns. „Pa ti biraj.“

Dvadeset sedmo poglavlje

Savana, Džordžija

Ben je celo poslepodne sedeo na krevetu s četiri stuba u raskošnoj gostinskoj kući Ogaste Vejl i čitao Kliverovu knjigu.

Knjigu čine dva dela. Prvi opisuje kako je skromni propovednik iz Alabame postao glasnogovornik apostola Jovana pošto mu se svetac pre nekoliko godina ukazao u čudesnom priviđenju. Veći deo teksta posvećen je uveravanju čitaoca u istinitost toga, što je pisac vešto činio. Ben je primetio da je poslednja stranica zapravo ček koji se može iscepati kako bi čitaoci uplatili donaciju Kliverovoj fondaciji, kojoj je cilj, između ostalog, prikupljanje sredstava za piščeve političke ambicije.

Drugi deo je jezovito predviđanje propasti u potpunosti zasnovano na Otkrivenju Jovanovom, proročkom tekstu iz Novog zaveta i biblijskom temelju za milione evangelista, uglavnom Amerikanaca, koji veruju u smak sveta.

Kliver se svakako razume u Bibliju. Stil mu je snažan, postojan, jasan i veoma iskren. Podrobno je opisivao ono što će se dogoditi, možda svakog časa, sa ukazivanjem na Otkrivenje Jovanovo: globalno zagrevanje, krah društvenog poretka i uzdizanje Antihrista, za čim će slediti bitka Armagedon, kad će se

Hrist vratiti da zauvek satre svoje neprijatelje i povede vernike u večnu slavu.

Ben je primetio da Kliver, kao većina evangelista, pretpostavlja da su svi biblijski tekstovi koji se pripisuju Jovanu delo jednog čoveka, Jovana jevanđeliste - Hristovog odanog sledbenika, „učenika koga ljubljase Isus“, koji je prisustvovao raspeću i prvi poverovao da je Hrist zaista vaskrsnuo. Tradicionalno mišljenje, dato u Kliverovoj knjizi, glasi da je Jovan posle raspeća putovao nadaleko i propovedao jevanđelja. A kad su ga Rimljani uhvatili i bacili u kipuće ulje, on je čudesno pobeo bez i jednog jedinog plika. Posle tog čuda koje ih je osramotilo, rimske vlasti su ga prognale na udaljeno grčko ostrvo Patmos, blizu turske obale. Tamo je napisao Otkrivenje, svoje najčudnije i najmračnije delo, prožeto propašću, u kojem je predstavio svoje viđenje budućnosti. Knjiga je toliko dramatična i preteća da je, čitav milenijum kasnije, podjednako utisnuta u kolektivnu svest.

Ostatak čini Kliverova lična poruka, objašnjenje da mu se Jovan ukazao i nedvosmisleno potvrdio da će uskoro zaista nastupiti smak sveta i da se vernici moraju okupiti. Situacija će postati gadna.

Ali Ben se zapitao koliko je Kliver pomno proučio teološka istraživanja o Otkrivenju. Mnogi savremeni naučnici se ne slažu da je isti čovek napisao Jevanđelje Svetog Jovana i Otkrivenje Svetog Jovana Bogoslova. Oni razlikuju bar trojicu biblijskih Jovana: jevanđelistu Jovana, prezvitera Jovana i Jovana od Patmosa. Većina se slaže da je Jovan od Patmosa pisac apokaliptične knjige. Ali je li on isti Jovan koga ubrajaju u Hristovih dvanaest učenika? Krv i nasilje Otkrivenja naspram blažeg, filozofskog Jevanđelja Svetog Jovana izgledaju kao delo drugog pisca.

Postoje brojne teorije. Neki naučnici su umereniji i nagoveštavaju da je Sveti Jovan možda napisao Otkrivenje, ali pod uticajem droga. Postoji i tvrda struja koja ističe da bi Jovan od Patmosa mogao biti bilo ko, i u tom slučaju nema nikakvog osnova da Otkrivenje uopšte bude uvršćeno u Novi zavet, te bi ga možda trebalo izbaciti. Ali iritantni nedostatak dokaza za svaku tvrdnju sprečava da se

to pitanje reši jednom zasvagda.

A dotle, kao što je Ben video iz Kliverove knjige, oštre rasprave u teološkim krugovima ne utiču na suštinu evangelističkog verovanja. Što se propovednika iz Džordžije tiče, njegova direktna veza sa Svetim Jovanom jedini je potreban dokaz tvrdnje da ovo pokolenje živi svoje poslednje dane.

A sve to ima nekakve veze s onim što se dogodilo Zoi Bredberi. Čime god da ucenjuje Klejtona Klivera, to ima veze s biblijskim proročanstvom.

Ali kako?

Ben je satima razmišljao o tome. I dalje je razmišljao kad se približio sedmi sat i večera s gospođicom Vejl i tim čovekom lično.

Dvadeset osmo poglavlje

Ben je izašao iz gostinske kuće i otišao do glavnog ulaza. Mej ga je dočekala sa osmehom i srdačno je ćaskala s njim dok ga je vodila veličanstvenim predvorjem. Iz salona su dopirali glasovi gospođice Vejl i jednog muškarca. Ušao je. Gost gospođice Vejl ustade i priđe da se upozna s njim.

Imao je oko pedeset pet godina i bio je u dobro skrojenom svetlosivom odelu nalik na italijansko. Očigledno igra skvoš ili tenis i u dobroj je formi, ako se izuzmu podvaljak i malo sala na stomaku. Benove je visine, tek nešto niži od metar i osamdeset. Guste tamne kose, zaglađene, možda farbane da se sakriju sede vlasi. Široko se osmehujući, prišao je Benu i pružio mu ruku.

„Klejtone, ovo je mladić o kojem sam ti pričala“, rekla je gospođica Vejl. Blistavim očima je pokazala prema Kliveru. „Benedikte, veliko mi je zadovoljstvo da vas upoznam sa svojim dragim prijateljem Klejtonom Kliverom. Ili bi trebalo da kažem guvernerom Kliverom?“

Kliver se osmehnuo blistavobelim zubima. „Božja volja, Ogasta. Božja volja. Ali nismo još dotle stigli.“

„Uskoro ćemo, s obzirom na to da devedeset odsto Džordžije stoji iza tebe“, odvrtila je.

Kliver je grubom, snažnom rukom protresao Benovu, pozdravljajući ga kao davno izgubljenog brata. „Zaista mi je zadovoljstvo što sam vas upoznao, Benedikte“, potpuno iskreno je rekao. „Mogu li vas zvati Benedikt?“

„I ja sam se radovao što ću vas upoznati, gospodine Kliveru.“

„Molim vas, zovite me Klejton. Ogasta mi je rekla da ste vernik. To je stvarno divno. Stvarno divno.“

Služavka je donela poslužavnik s kanapeima i martinijima. Ćaskali su neko vreme o razlici između vremena u Engleskoj i u Džordžiji, mestima koje bi Ben trebalo da vidi dok je u Savani, tome kako je studirati teologiju na Oksfordu.

„Pretpostavljam da širite svoje znanje sad kad ste na poslednjoj godini“, rekao je Kliver. „Ima li nešto što vas posebno zanima, Benedikte?“

„Zapravo ima.“ Ben je otpio gutljaj. „Naročito me zanimaju biblijska proročanstva i tome ću posvetiti diplomski rad.“

Gospođica Vejl i Kliver razmeniše znalački pogled pun odobravanja. „Prosto sam znala da je ovo bilo suđeno“, reče starica. „Niste mogli da poželite bolje društvo, Benedikte. Jeste li imali priliku...“

„Da čitam Klejtonovu knjigu?“, završio je Ben umesto nje. „Čitao sam je danas po podne. Nisam mogao da je ispustim iz ruku.“

„Pa, hvala, sine. Mogu vam potpisati taj primerak ako želite.“

„Bio bih počastvovan.“

Bader ozbiljnog lica uđe u salon i reče da je večera poslužena. Ben je pošao za gospođicom Vejl i Klejtonom u veličanstvenu trpezariju sa stolom dužim od četiri i po metra i srebrninom što je blistala pod kristalnim lusterom. Gospođica Vejl sede u čelo stola. Benu je kao počasnom gostu ponudila mesto sa svoje desne strane, a Kliver se smestio naspram njega. Poslužiteljka je podigla poklopac srebrnog poslužavnika u sredini stola.

„Dimljeni losos iz ribnjaka gospođice Vejl“, rekao je Kliver. „Najbolji na Jugu.“

Pili su šampanjac uz večeru. Kliver je izgledao kao da je kod kuće.

„Dakle, Benedikte. Govorili smo o biblijskim proročanstvima...“

„Pitajte ga šta god hoćete“, gospođica Vejl ohrabri Bena. „Niko se ne razume u Bibliju kao Klejton.“

„Jedan mladi student teologije ne može živeti u uzbudljivijem istorijskom trenutku“, rekao je Kliver. „Čas se ne bliži. On je već nastupio.“

„Primetio sam da u knjizi uporno ističete da će se velika apokaliptična proročanstva iz Biblije uskoro obistiniti.“

„Pročitali ste je, Benedikte“, odgovori Kliver. „Znate šta će se dogoditi.“

„Znam da teolozi nude razna tumačenja“, istakao je Ben. „Recimo, neki tvrde da Otkrivenje Jovanovo ne bi trebalo da bude uvršćeno u Novi zavet.“

Kliver pocrvene. „Tumačenja, guzica moja!“ Pogledao je gospođicu Vejl. „Izvinite na rečniku, Ogasta, ali muka mi je od tih naučnika. Koliko ja vidim, oni tumaraju okolo zatvorenih očiju.“ Stegao je pesnicu na stolu. „Pogledajte znake oko sebe, Benedikte. Vlade, vladavina zakona, ekonomija, kultura, čitav svetski sistem samo što se nije raspao. Potpuni haos i uništenje su odmah iza ugla. Baš kao što Dobra knjiga kaže.“ Mahnuo je prstom da naglasi svoje reči. „Svi znakovi su tu. Vreme je da se spremimo i primimo našeg Gospoda Isusa Hrista u srce jer stojimo na ivici smaka sveta. A ti naučnici jedino jalovo pričaju tumačenjima!? Kako se može protumačiti doslovna Božja reč? Zašto ne bismo samo načulili uši i slušali šta nam govori?“ Kliver je zastao da otpije gutljaj šampanjca.

Divno je izveo predstavu. Kliver je odličan šoumen, poprimio je pravo teleevangelističko raspoloženje, i to samo za gospođicu Vejl. Ben je po njenom ushićenom licu video da je potpuno opčinjena tim čovekom. Što se nje tiče, on zaslužuje svaki peni njenih sto miliona dolara. Zapitao se je li Kliver već dobio svoju veliku isplatu. To je sasvim moguće ako je suditi po njegovoj potpunoj samouverenosti i pribranosti.

„Znate, Benedikte“, nastavio je Kliver, „jedna anketa iz 2002. otkrila je da šezdeset odsto Amerikanaca veruje da će se obistiniti proročanstvo Otkrivenja Jovanovog. Dvadeset odsto - a to je pedeset miliona Amerikanaca - veruje da će se to dogoditi tokom njihovog života. To je svakog časa. Možemo sad da izađemo odavde, uključimo televizor i vidimo da se događaji iz proročanstva već odvijaju pred nama.“ Kliver je prodorno gledao Bena u oči. Kucnuo je prstom po stolu pa se osmehnuo. „Jeste li primetili nešto čudno prošlog proleća, Benedikte?“

„Sve biljke su prerano procvetale.“

„Shvatili ste. Ne samo u Engleskoj. I ovde se to događa. Vreme je otišlo dođavola. Godišnja doba više nisu godišnja doba. Zemljotresi i velike poplave na mestima gde ih nikad nije bilo. Oni to zovu globalnim zagrevanjem. Ja to zovem globalnim upozorenjem. A znate šta? Sve je to opisano u Otkrivenju Jovanovom. Katastrofe koje sravnjuju gradove. Sunce što previše prži, svi su izgoreli.“

„Ne zaboravite grad“, podseti ga Ben. „*Igrad veliki kaoglava pade s neba na ljude*.“²

„Proučili ste Bibliju. To je zaista velika tuča“, reče Kliver. „A tu su i pošasti. Pa, Benedikte, teško da vas moram podsećati na superinsekte koji prete svima, na porast bolesti kao što su ptičji grip i neizlečivi novi oblici tuberkuloze.“ Mahnuo je rukama. „A onda otvorite časopis *Nju sajentist* i šta vidite? Najezdu afričkih skakavaca na jugu Francuske. Baš kao što piše u Bibliji. A ko zna šta još vreba iza ugla?“ Kliver teatralno udari po stolu. „Reći ću vam ko zna. Jovan zna. A on mi sve govori.“

„Prolaze mi trnci kičmom samo dok slušam kako Klejton priča o tome“, prošaputa gospođica Vejl.

„Voleo bih da je to sve“, nastavi Kliver. „Ali usred sveg tog haosa Jovan je već predvideo uspon vlade koja će upravljati celim svetom. Sataninu vladavinu svetom. *I učini sve, male i velike, bogate i siromašne, slobodnjake i robove, te im dade žig na desnoj ruci njihovoj ili na čelima*

njihovima, da niko ne može ni kupiti ni prodati, osim ko ima žig ili ime zvijeri, ili broj imena njezina.“ Kliver se osmehnu. „Zvuči li vam poznato, Benedikte?“

„Ovdjeje mudrost“, nastavi Ben. „Ko ima um neka izračuna broj zvijeri: jer je broj čovjekov i broj njezin šeststotina i šezdeset i šest. Otkrivenje Jovanovo, trinaesta glava, stihovi od šesnaestog do osamnaestog.“

Kliver klimnu glavom. „Obrazovan ste čovek. Ali shvatate li šta nam to govori? Već se dešava. Sile zla nas već okružuju. Ista valuta za ceo svet. Već su počeli s tim. Pogledajte vaš evro tamo. Kreditne kartice. Koristite li kreditnu karticu, Benedikte?“

„Ne.“

„Pametno. Tu su i barkodovi. Tri šestice već su svugde oko nas. A prave još podmuklije tehnologije da nam se zavuku u glavu, čak i sad dok razgovaramo.“ Kliver je sipao sebi još hrane. „Zatim imamo nemire na Bliskom istoku“, nastavio je. „Još znakova. Biblija je već predvidela da će Božji izabrani narod, Izraelci, dobiti svoju obećanu zemlju. Ponovno uspostavljanje Izraela 1948. godine siguran je znak da živimo poslednje dane. Doživljavamo ostvarenje Božjeg plana. I sad smo spremni za narednu fazu.“

„A ona je?“

„To je ono što promiče vašim naučnicima. Morate da zagrebete malo dublje. Dogodiće se u Izraelu. Izrael je stožer biblijskog proročanstva, središte u kojem će se sve odigrati.“

Dakle, pretpostavljam da će se, i to za samo nekoliko godina, dogoditi veliki vojni udar na sveti narod Izraela. Ne govorim puškaranju na Zapadnoj obali, bombašimasamoubicama i sitnim diplomatskim čarkama. Govorim o pravom nuklearnom požaru.“

„Zašto to mislite?“

„/podignućeš se na moj narod Izrailja kao oblak da pokriješ zemlju, u poslednje vreme dovešću te na zemlju svoju.“⁸ Kliver se gorko osmehnuo. „Počinilac napada je Gog. Drevno kraljevstvo Magog u Persiji, koju danas zovemo Iran. Oni će ispaliti rakete na Izrael. To će stvarno pokrenuti veliki sled događaja.“

„Zaista verujete da Biblija to poručuje?“, upita Ben. „Da će muslimani Jevrejima objaviti rat?“

„Nema nikakve sumnje u to“, odgovori Kliver. „A ishod će biti užasan. Muslimanski napad na Izrael poguraće svet prema događajima predskazanim u Otkrivenju Jovanovom.“

„Mislite da je uništenje Izraela deo Božjeg plana?“

„Bog neće dozvoliti da Izrael bude uništen. Mogu da ispale koliko god projektila hoće, ali ni vlat trave neće biti uništena. *A kad dođe Gog na zemlju Izraeljevu, govori Gospod, onda će se podignutijarost moja ugnjevu mom.*² Vidite? Bog će istupiti da zaštiti Izrael, a njegovi neprijatelji biće uništeni.“

Ben se osmehnuo i nije odgovorio ništa.

„Tad će se sve pokrenuti“, nepokolebljivo nastavi Kliver. „Posle tog strahovitog rata, svet će postići mirovni dogovor, verovatno će posredovati neki evropski vođa. Neko s velikim šarmom i harizmom, neko ko tvrdi da je narodni prijatelj.“ „Govorite o Antihristu?“

Kliver klimnu glavom. „Jahač na belom konju. Otkrivenje, šesta glava. Onaj koji će doći da pokori, da po zemlji poseje uništenje i oganj, da nas sve pokori. Sin samog Sotone. I žao mi je što to moram reći, ali mislim da bi mogao biti Englez. Nemojte se uvrediti.“

„Nisam se uvredio“, odgovori Ben. „I mislim da znam ko je on.“

Kliver se zakikota.

Gospođica Vejl se namrštila. „Momci, nemojte to olako shvatati.“

„U pravu ste, Ogasta", odgovori Kliver. „Zato što će tada postati prilično mračno. Antihristove moći zavladaće svetom. Više neće biti pretvaranja, je li tako? Samo će istupiti i zavladatai. Pogubiće svakoga ko se usprotivi. To je početak Velikih nevolja. Jovan govori o tome u Otkrivenju. Grad, oganj i uništenje zemljine vegetacije. More će se pretvoriti u krv. Otrovnih skakavci. Masovna mučenja. Milijarde ljudi ubijene na najjeziviji način. Vernike će strahovito proganjati dok Antihrist bude grabio ka potpunoj dominaciji. Sedam godina najgorih mogućih patnji. Nacistički holokaust će naspram toga izgledati kao šetnja po parku.“

„A biće žalosno vrijeme, kako ga nije bilo od kako je naroda do tada“, ¹⁰ reče Ben.

Kliver ozbiljno klimnu glavom i pogleda gospođicu Vejl, koja je rastrojeno zurila u svoj tanjir. „Ali ne za sve“, nežno je rekao. „Možemo se utešiti time da Biblija kaže da će vernici biti pošteđeni bola i mučenja tokom Velikih nevolja.“

„Uzeće crkve“, nadovezao se Ben. „/er će sam Gospod sa zapoviješću, s glasom arandelovijem i s trubom Božijom sići s neba; i mrtvi u Hristu vaskrsnuće najprije.“ ¹¹

„Amen“, prošaputa gospođica Vejl.

Kliver se osmehnuo Benu. „Drago mi je što ste primili Gospoda Isusa Hrista u svoje srce, Benedikte. Tištala bi me pomisao da budete izostavljeni. Niko neće živ izaći iz Velikih nevolja.“

„A kad se navrší sedam godina, Hrist će se vratiti da se suprotstavi svom neprijatelju u bici Armagedon“, zaključio je Ben.

„Upravo tako“, odgovori Kliver. „I tad će početi zlatno doba za sve hrišćane koji su u mračnim vremenima sačuvali veru. Oni će biti bogato nagrađeni.“

Posle večere povukli su se u salon, gde su na poslužavniku postavljene kristalna boca s brendijem i kristalne čaše. Gospođica Vejl se izvinila i načas izašla iz salona.

„Ovo je bio veoma zanimljiv razgovor, Klejtone“, rekao je Ben, zavalivši se u naslonjaču da popije brendi. „Ali hteo sam s vama da popričam o još nečemu.“

Kliver raširi ruke. „Samo izvolite, sine.“

„U stvari, hteo sam s vama da popričam o nekome.“

„Je l' tako? A ko bi to mogao biti?“

„Zoi Bredberi." Ben ga je posmatrao dok je izgovarao te reči.

Kliver se trudio da ne izgubi prisebnost. „Mo... molim?" Zamucao je.

„Znate o kome govorim", reče Ben.

„Poznajem je“, hladno je odgovorio Kliver, gledajući sebi u nokte. „Verujem da je ona Ogastina prijateljica.“

„Ali očigledno ne i vaša.“

Kliver se prodorno zagledao u Bena. „Šta tačno hoćete time da kažete?“

„Mislim na dvadeset pet hiljada koje je dobila od vas, kao i na deset miliona koje je tražila.“

Kliver je zanemio na trenutak. „Znate za to?“

„I za Skida Maklaskija. Mislio sam da biste mogli da mi ispričate neke pojedinosti koje sam propustio.“

„Ko ste vi tačno, gospodine, dođavola?“

„Samo neko ko traži odgovore. Neko ko će ih dobiti." Kliver je vrteo čašu. Primetno je prebledeo. „Čini mi se, ovaj, Benedikte, da je to tema o kojoj bi trebalo da razgovaramo negde drugde. Nasamo.“

„To mi odgovara", složi se Ben. „Siguran sam da ne biste želeli da gospođica Vejl čuje. Ona vam je velika investicija.“ Kliver nije ništa rekao.

„Ali nemojte misliti da možete pobeći od mene“, nastavio je Ben. „Razgovaraćete sa mnom.“

Starica se vratila. Za njom je išla služavka noseći srebrni poslužavnik s bokalom kafe i tri krhke bele porcelanske šolje na tanjirićima. Ogasta se osmehnula. „Nešto sam razmišljala“, rekla je pošto je sela. „Pitala sam se da li bi naš novi prijatelj želeo da sutra dođe na turnir.“

Khver se nervozno nasmejao. „Ogasta, to nije po Benediktovom ukusu. Budući da je Englez.“

Gospođica Vejl zatrepta. „Zar u Engleskoj ne pucaju iz pušaka?“ Namrštila se na Klivera. „Klejtone, jesi li dobro? Izgledaš kao da si video duha.“

„Dobro sam, hvala“, odgovorio je. „Možda sam se prejeo.“ „Kakav turnir?“, zapita Ben.

Kliver se mučio da zadrži prisebnost pred gospođicom Vejl. „To je mali skup koji se jednom godišnje održava kod mene“, napregnuto je počeo. „Ali...“

Gospođica Vejl se zakikotala. „Mali skup? Klejton je skroman. Učestvuju najbolji strelci iz Džordžije, Alabame i Misisipija. Ulaznica je dvadeset dolara, a očekujemo preko dve hiljade gostiju.“

„Naravno, sav prihod ide u dobrotvorne svrhe“, prekinuo ju je Klejton, pokušavajući da se osmehne.

„Naravno“, primeti Ben, zureći u njega.

„A ove godine je celokupan prihod namenjen bolnici dobrotvorne fondacije *Vejl*. To je jedan od brojnih projekata mog dobrotvornog društva“, objasnila je gospođica Vejl kad je videla Benov ispitivački pogled. „Pomažemo siromašnim porodicama u Džordžiji i Alabami koje ne mogu priuštiti sebi zdravstveno osiguranje.“ Tužno se osmehnula. „Prošlog leta smo podigli novo krilo za besplatno lečenje dece obolele od raka. Toliko dobro rade da želim da ga proširim. Zato sam za ovogodišnji turnir organizovala dodatni sponzorisan dogaćaj u nadi da ću prikupiti mnogo dolara za one kojima je pomoć potrebna.“ „Zvuči kao divan projekat, gospođice Vejl“, rekao je Ben ne skidajući pogled s Klivera.

„Morate doći“, ustrajala je. „Biće divan dan.“

Kliver je pocrveneo i nakašljao se. „Ali kao što sam rekao, Ogasta, možda to Benediktu neće...“

„Voleo bih da dođem“, prekinuo ga je Ben.

Dvadeset deveto poglavlje

Petnaesti dan

Imanje velečasnog Klivera nalazi se šesnaest kilometara zapadno od Savane. Što je jutro više odmicalo, postajalo je sve vlažnije i zagušljivije kako se udaljavao od džordžijske obale. Predeo je bio ravan i divan, s hrastovim šumama što su se pružale duž autoputa dokle god je pogled dopirao.

Prateći znake za turnir, Ben je skrenuo s glavnog drumca i vozio se tri i po kilometra lokalnim putem. Drugi automobili išli su u istom pravcu. Kad je zamakao za krivinu, stigao je do velike poljane na kojoj je bilo stotine automobila. Pronašao je mesto za parkiranje, izašao na vrelo sunce i prebacio torbu preko ramena.

Gospođicu Vejl je rano ujutru šofer odvezao u limuzini. Sva je blistala od uzbuđenja da što pre počne da organizuje ovaj događaj. Toliko je bila zauzeta telefoniranjem i pojedinostima koje valja rešiti u poslednjem trenutku da Ben nije stigao da je išta upita o tome. Osvrnuo se po parkiralištu i na udaljenom mestu ugledao otmeni beli linkoln kontinental.

Pomislio je kako se Kliverovo imanje pruža kilometrima. Samo ova livada mora da se prostire na četiri jutra. Gomila posmatrača razmislila se po susednom polju, nekoliko puta većem, gde su postavljeni brojni štandovi i šatori. Bar dve hiljade ljudi vrzmalo se okolo, jelo i pilo, pričalo i smejal se na suncu. Očigledno je reč o zabavnom porodičnom događaju, sudeći po broju žena i dece.

Turnir je i veliki medijski događaj. Televizijski kamioni nalazili su se blizu ulaza u glavno polje, a kamere i novinari bili su svugde. Na sredini livade isticao se veliki šator s logom fondacije Ogaste Vejl. Nedaleko odatie ljudi su na tezgama kupovali pečenu piletinu, kivan kukuruz, hamburgere i pomfrit. Na štandu Nacionalne asocijacije strelaca delili su pamflete o bezbednom rukovanju oružjem. Drugi su prodavali puške, municiju, knjige časopise, štitnike za uši, lovačku opremu. Ben nikad nije video toliki izbor oružja i opreme na jednom mestu.

Prišao je ogradi i zaklonio oči da osmotri poligon za pucanje. Bio je zadivljujući: veliki raskrčen prostor između drveća sa metama na obeleženim mestima od sto, petsto i hiljadu metara. Video je da su u daljini buldožeri napravili ogroman zemljani nasip kako bi stvorili bezbednosni zaustavni zid da zalutali meci ne bi otfijukali u susednu državu. Postavljene su barijere da odvoje gledaoce od poligona, a linija gađanja dobro je opremljena dušecima i stativima za puške. Prateći sadržaji odvijali su se nešto dalje od centralnog dela. Čak je postavljen poligon za decu, gde su instruktori Nacionalne asocijacije strelaca mališanima pokazivali osnove bezbednosti i pucanja oružjem manjeg kalibra.

Ben je pročitao raspored zakucan za banderu blizu sudijine barake. Već su održana takmičenja u pucanju oružjem malog kalibra. Imena pobednika postavljena su na obližnjoj tabli. Međutim, većina gledalaca došla je zbog glavnog događaja dana - takmičenja u pucanju puškama velikog kalibra. Mnogi strelci već su se okupljali na liniji gađanja, otvarali kutije s oružjem, pripremali se.

Ali Bena takmičenje nije zanimalo. On je došao da bi uhvatio Klejtona Klivera, odveo ga negde gde ih neće prekidati i izvukao istinu iz njega.

Dobro je osmislio strategiju. On voli jednostavne planove, a ovaj je veoma jednostavan. Ako Kliver ne bude odmah priznao, batinama će ga naterati da kaže šta se desilo Zoi i gde je ona. Bila ona živa ili mrtva, Kliveru je sudbina zapečaćena. Mora da plati za Čarlija. Kad mu Kliver više ne bude

trebao, odvešće ga na neko mirno mesto i razneti mu mozak. Ostaviti ga tamo. A onda će se vratiti kući i pokušati da nastavi tamo gde je stao.

Zapitao se gde li je Kliver. Video je kuću u daljini, veliku kolonijalnu gospodsku palatu sa stubovima i tremovima, belu blistavu među drvećem. Stegao je pesnice u besu i načas osetio poriv da odmah ode tamo da ga pronađe.

A onda ga je ugledao. *Naravno*. Trebalo je da pretpostavi da on neće biti daleko od svetine i kamera. Kliver je stajao usred gužve što se obrazovala oko šatora fondacije Ogaste Vejl. Bio je okružen fotografima, rukovao se sa što je više ljudi mogao, neprestano se široko osmehivao. Gospođica Vejl stajala je blizu njega, elegantna i graciozna dok je posvećivala pažnju svima oko sebe i dodeljivala zadatke pomoćnicima. Ben je pošao prema njoj, a ona ga je spazila i mahnula. Uzvratilo joj je osmehom odmahnuo.

Kliver je video da im se približava. Odjednom kao da je velečasni imao hitna posla negde drugde. Izgubio se u gužvi.

„Uloviću te kasnije“, promrsi Ben sebi u bradu.

Gospođica Vejl ga uhvati podruku kad joj se približio. „Nije li ovo divno? Pogledajte sve te ljude.“ Široko mu se osmehnula. „Hoću da vas upoznam s nekim.“ Okrenula se prema svojim pomoćnicama, zdepastoj crvenokosoj ženi i majušnoj, veoma privlačnoj dvadesetogodišnjoj Japanki.

„Harijet, gde je mladi Karl?“, zabrinuto je pitala gospođica Vejl. „Sad je petnaest do dvanaest. Počeće za petnaest minuta.“ „Mislim da je upravo stigao“, odgovorila je crvenokosa.

„U minut do dvanaest. Moraću da ga izgrdim.“

Japanka je pogledala Bena i osmehnula se.

„Hajde da ga dočekamo“, predložila je gospođica Vejl. Pošli su prema parkiralištu. Harijet i starica živo su razgovarale. Ben ih je pratio, a Japanka je išla pored njega.

„Ja sam Megi“, predstavila se. „Drago mi je što sam te upoznala.“

„Ben“, odgovorio je. „Ti radiš za fondaciju *Vejl*?“

Klimnula je glavom. „Gospođica Vejl nam je pričala o tebi.“ „Stvarno? A ko je taj Karl koga dočekujemo?“

„Jedan štićenik gospođice Vejl“, odgovorila je Megi. „Fondacija plaća školovanje za mnogo dece iz siromašnih porodica. Cilj je da ih podržimo i obrazujemo. Karl Rivers ima samo devetnaest godina, ali već je šampionski strelac. Fondacija mu plaća treniranje i nadamo se da će jednog dana predstavljati Ameriku na Olimpijskim igrama.“

„Zadivljujuće“, primetio je Ben.

„Gospođica Vejl je organizovala sponzorisanu događaj na ovogodišnjem takmičenju“, nastavila je Megi. „Uložila je sto hiljada dolara i nagovorila mnogo bogatih ljudi da podrže Karla. On će se takmičiti protiv profesionalnih strelaca iz pet država, ali mi navijamo za njega. Ako pobedi u pucanju visokokalibarskim oružjem, dobićemo pola miliona za bolnicu. To je veoma važno.“

„Gospođica Vejl mi je rekla za dečje krilo.“

Megi je skrušeno klimnula glavom. „Veoma tužno.“

Stigli su do poljane što je služila kao parkiralište. Deo bliži poligonu odvojen je za takmičare.

„Eno ga“, pokazala je Megi.

Ben je pogledao. Mlad crnac stajao je pored izudaranog starog pontijaka. S njim je bio jedan prijatelj, krakat belac u farmerkama pocepanim na kolenima i s naočarima debelih stakala, koja su mu toliko ukрупnila oči da su izgledale velike gotovo koliko i sama stakla. Belac je vadio veliku crnu futrolu za pušku iz prtljažnika.

„Pretpostavljam da Karl Rivers nije momak s naočarima“, rekao je Ben.

Megi se nasmejala. „Ne, to je Endi. Ne verujem da je on dobar strelac.“

Karl je bio usred živog razgovora sa štrkljastim prijateljem i nije video da mu se približavaju. Naslonio je desnu šaku na kola dok je Endi spuštao futrolu na travu. O nečemu su se šalili i Karl iznenada zabaci glavu i grohotom se nasmeja. I Endi se smejao, veselo skupljenih očiju iza naočara. A onda je brzo ispružio ruku i zalupio haubu. Pravo Karlu na prste.

Karlov smeh pretvori se u krik. Gurnuo je povređenu šaku između kolena i skakutao ukруг. Gospođica Vejl požuri do njega. „Drago dete, daj da pogledam.“

„Sranje, šta se desilo?“, uplašeno upita Megi.

Karl je očigledno trpeo velike bolove. Ben je pogledao povredu. Palac, kažiprst i srednji prst bili su zdobljeni i krvavi.

„Možeš li da ih pomeraš?“, pitao je Ben.

Karl je pokušao i zacvileo.

„Možda su slomljeni“, zaključio Ben.

„Blizu je šator prve pomoći“, rekla je gospođica Vejl i pogledala Endija, koji je uzrujano grizao usnu. „Mogu tamo da pogledaju, ali mislim da moraš kod lekara.“

„U pravu je“, dodao je Ben.

„Da, ali trebalo bi da pucam danas“, pobunio se Karl.

Tek što je to rekao, odjeknulo je saopštenje da će uskoro početi takmičenje u pucanju visokokalibarskim oružjem. Molili su takmičare da zauzmu svoja mesta na liniji gađanja.

Brzo su ga odveli do šatora prve pomoći, gde mu je jedna sestra pregledala prste, previla ih i rekla mu da mora u bolnicu na rendgen.

„Ne mogu. Moram da pucam“, usprotivio se.

„Nećeš moći s takvim prstima¹¹, odgovorila je sestra stisnutih usana. „Ukoliko ne naučiš da pucaš levom rukom, sinko, možeš da zaboraviš na to.“

Karl je izašao iz šatora prve pomoći maltene u suzama zbog bola i uzrujanosti. Pošli su prema njegovim kolima. Endi je išao za njima, sav skrušen, nudeći pregršt beskorisnih predloga. Gospođica Vejl je ostala pribrana, iako joj se jasno videlo razočaranje u očima. „Najvažnije je da odeš u bolnicu i da ti se postaraju za povredu.“

„Ali novac“, pobunio se Karl. „Novac za dobrotvorno društvo.“ „Tu ništa ne možeš da uradiš, dete“, rekla je, pomirena sa sudbinom. „Videćemo hoćemo li sledeće godine moći nešto shćno da organizujemo.“

„Zar niko ne može da puca umesto njega?“, pitala je Harijet. „Šta je s Karlovim drugom?“

„Endi ne bi mogao da pogodi kuću s daljine od pet metara“, promrmljao je Karl. Zgađeno je šutnuo kamenčić.

Odjek hitaca dopirao je s poligona dok su se strelci zagrevali i podešavali oružje.

„Počinju“, zakuka Karl.

„Možda mogu da pomognem“, rekao je Ben.

Karl se okrenuo prema njemu.

„Vi, Benedikte?“, zapanjeno je pitala gospođica Vejl. „Umete li da pucate?“

„Pucao sam tu i tamo“, odgovorio je.

Gotovo su stigli do pontijaka. Futrola s puškom još je ležala u travi i Ben krenu prema njoj.

„Puca se i na mete udaljene hiljadu metara“, istakao je Karl mršteći se dok je pridržavao povređenu šaku. „Imate li ikakvu predstavu koliko je meta mala s tolike razdaljine?“

Ben klimnu glavom. „Imam neku predstavu.“

„Ne smeta mi ako hoćete da pokušate“, rekao je Karl. „Možete koristiti moju pušku. Ali

nadmetaćete se protiv tipova kao što su Rejmond Higinis. I Bili Li Džonson iz Alabame. On je bio instruktor pucanja iz snajpera u marincima. To su prvoklasni strelci. Pregaziće vas.“

Ben je spustio svoju torbu u travu. Čučnuo je pored futrole i otkopčao bravice. „Da vidimo šta imaš ovde“, rekao je.

Trideseto poglavlje

Ben je otvorio futrolu i pogledao pušku opremljenu optičkim nišanom. „Mogu li?“, pitao je. „Samo izvolite“, odgovori Karl.

Ben je podigao pušku iz ležišta postavljenog penom. Vinčesterku heklar i koh, model 70, veoma moćnog kalibra jer tanke metke sužene pri vrhu ispaljuje brzinom većom od šeststo metara u sekundi. Vrsta puške koja u rukama nadarenog strelca može pogadati s neverovatne razdaljine. Izuzetno oružje u koje je verovatno uloženo stotine sati rada da bi bilo što bliže savršenstvu, kako u izradi tako i u mehanizmu. Teška takmičarska cev. Repetiranje je glatko, a sam nišan vredi koliko i krajsler koji vozi.

Izvadio je cigaretu, otvorio zipo i okrenuo točkić. Ponestalo je benzina. Tiho je opsovao i potapšao se po džepovima, tražeći šibice koje je uzeo iz hotela. Našao ih je, kresnuo šibicu i pripalio cigaretu. „Trebalo li nešto da znam?“

„Obarač je izuzetno lagan“, rekao je Karl. „Pazite da slučajno ne opalite.“

„Na koliko je nišan kalibrisan?“

„Na trista metara“, odgovori Karl.

Ben klimnu glavom, okrenu pušku u rukama i zagleda se kroz nišan. Vratio ju je u futrolu, otvorio kutiju s municijom i pogledao jedan metak suženog vrha. „Ručno puniš municiju?“

Karl je klimnuo glavom. Ben je u njegovom pogledu, pored bola, video sjaj koji je otkrivao ljubav prema tom sportu. Strelci poput Karla posvećuju mnogo vremena i truda da sami prave takmičarsku municiju, biraju najbolju mešavinu košuljice, metka i baruta, sa izuzetnom tačnošću i vrlo precizno sastavljaju sve na najskupljim presama za punjenje koje mogu sebi da priušte, težeći krajnjem savršenstvu u pucanju i tačnosti. I sve to da bi strelac izbušio okruglu rupicu u listu papira. Njihov čitav svet je crni kružić na beloj pozadini. Što je rupa bliža središtu kruga, to će odneti više nagrada.

Tu se otvara ogroman jaz između sportskih strelaca kao što je Karl i onih koji su obučeni da koriste takve puške na živim metama - ljudima. Ben je nekad bio takav. Zapitao se da li mladi strelac ima ikakvu predstavu kakvo košmarno razaranje ovakav metak nanosi ljudskom telu kad se koristi u te češće svrhe. Sa razdaljine od hiljadu metara metak pogađa metu odozgo, jer njegova uzlazna putanja ostaje bez kinetičke sile. Ako s te razdaljine ciljate nečije čelo, metak će se zariti u teme i zasvrdati naniže kroz celo telo.

Ben je bio mlad vojnik SAS-a kad je prvi put video šta je ostalo od čoveka upucanog na taj način. Irački vojnik pogođen je u glavu snajperskim metkom kalibra .50 s razdaljine od hiljadu dvesta metara. Čovek se raspolutio, metak i hidrostatički udar koji je sledio razneli su ga u delove. Jednu ruku su mu našli gotovo stotinu metara dalje.

Bena je dugo progono prizor raščerečenog leša. A još duže ga je proganjala činjenica da je strelac koji je ispalio taj hitac sa izuzetno velike udaljenosti, skriven u prašini na vrhu brda posle više sati nepokretnog čekanja, bio on.

Danas će žrtve biti listovi papira. Zbog toga je zastrašujuće oružje delovalo gotovo dobroćudno.

„Mislite li da ćete uspeti, Benedikte?“, pitala je gospođica Vejl zabrinuto ga gledajući.

„Mogu da pokušam“, odgovorio je. „Prošlo je neko vreme otkako sam pucao iz puške.“

„Molićemo se za vas. Karle, moraš u bolnicu. Hoćeš li da te Endi odveze ili da pozovem

nekog drugog?“

„Ne idem dok se ovo ne završi“, odvrati Karl. „Hoću da ga gledam.“

Sudija je najavio da će takmičenje u pucanju visokokalibarskim oružjem upravo početi.

„Trebalo bi da požurimo“, rekla je gospođica Vejl.

Ben je bacio cigaretu, podigao futrolu i svoju torbu pa pošao prema redovima takmičara. Karl je išao za njim, očiju crvenih od bola, stežući šaku. Gospođica Vejl se zaputila kod sudije i za pola minuta ga nagovorila da dozvoli Karlovoj zameni da učestvuje.

Na liniji gađanja bilo je trideset takmičara. Ben je preskočio konopac i zauzeo mesto. Spustio je torbu s jedne strane prostirke, a futrolu s druge. Otvorio futrolu i izvadio vinčesterku. Prekasno je za zagrevanje i proveravanja nišana. Sto metara dalje, sudije su skidale mete za vežbanje i postavljale nove.

Dok je stavljao Karlove elektronske štitnike za uši i zauzimao nepomičan položaj usađen snajperskom obukom pre toliko godina, Ben se nadao da nije zagrizao više nego što može da proguta. Srce mu je ubrzano tuklo. Mnogo je vremena prošlo otkako je ovako pucao. Previše.

Pogledao je strelca u sledećem redu. Čovek je ugravirao svoje ime, kao pravi vojnik, na zelenu metalnu kutiju za municiju. B. L. Džonson. Bivši snajperista marinac kojeg je Karl spomenuo. Pogledi su im se načas sreli. Džonson je u očima imao nešto što je Karlu manjkalo - pogled čoveka koji nije pucao samo u papirne mete. Osmehnulo se, ali ne srdačno, već ratoborno. Samo mali znalački osmeh. A onda se ponovo posvetio svojoj pušci.

Ben je osetio kako mu srce mahnito tuče dok je kroz nišan gledao mete. Udaljena samo sto metara, ali nije veća od tanjira. Podeljena na niz koncentričnih krugova, i sa crnim krugom veličine tacne u sredini. U njegovom središtu je krug koji strelci zovu „X-krug“. Veličine veće kovanice. X-krug donosi deset poena, sledeći spoljni devet, naredni osam i tako dalje.

Takmičarska pravila bila su surovo jednostavna. Strelci će gađati mete na sto, trista i hiljadu metara. Deset hitaca po meti i diskvalifikacija za sve koji ne osvoje devedeset poena. Teško takmičenje. Ben je zadržao dah dok je nameštao zatvarač i glatko repetirao vinčesterku.

Idemo.

Svetina je zamukla.

Pogledao je preko ramena i video kako su se Karl, gospođica Vejl i njene pomoćnice smestili iza barijere dvadeset metara iza linije gađanja. Pored starice stajao je Kliver i hladno ga posmatrao.

Sudija je dao naredbu da pucaju.

Ben je povukao sigurnosnu iglu. Obavio brz balistički proračun i pustio da se mušica u obliku tačke zadrži na mestu nekoliko centimetara ispod središta mete zbog proračuna na tri stotina metara.

S njegove leve strane zagrme puška Bilija Lija Džonsona i prašina polete sa zemlje blizu otvora cevi.

Ben je pazio kako diše. Mušica je šetala po meti. Gore, dole, u stranu. Znoj mu poteče sa čela i oči ga zapekoše. Zatreptao je da ga ukloni.

Ponovo je video Čarlija pred sobom. Pomislio na žrtve bombe na Krfu, na osakaćane i mrtve. Na Nikosa Karapiperisa i Zoi Bredberi, na patnju koju njena porodica doživljava. Na Rondu i dete koje nikad neće upoznati svog oca. Sve zbog čoveka koji stoji iza njega. Osećao je Kliverovo prisustvo tamo, gotovo kao da ga dodiruje.

Razni ljudi se različito ponašaju kad su besni. Za neke je to oblik stresa koji im smanjuje usredsređenost, otupljuje um i usporava reakcije. Često je to viđao.

Ali on drugačije reaguje. Uvek je mogao da vlada svojim besom, da ga usmerava, da ga učini korisnim umesto štetnim. Bes ga tera da se usredsredi. Osećao je i najsitniju pojedinost kundaka u

rukama. Zagledao se kroz nišan. Slika je sad bila potpuno nepomična. Meta je bila oštra i jasna. U mislima je ciljao pravo Kliveru u glavu.

Jedva da je osećao glatki obarač pod zglibom kažiprsta. Pritisnuo ga je i puška mu jako udari rame. Načas je slika nestala, ali kad je ponovo naciljao, video je crnu rupicu u meti. Prvi hitac okrznuo je ivicu X-kruga.

Izgleda da nisi izgubio osećaj, pomislio je.

Sat vremena kasnije bio je siguran u to.

Posle prve runde, iz takmičenja su ispala sedmorica od tridesetorice takmičara. Sledio je dvadesetominutni predah kako bi sudije mogle da skinu mete i postave nove, četiri stotine metara dalje niz poligon. Bile su nešto veće od prethodnih, ali kroz nišan su bile minijaturne.

Počela je druga runda. Ben je pretpostavio da će razdaljina od pet stotina metara poražavajuće uticati na takmičare, i bio je u pravu. Kad se završilo, ostalo je samo devet strelaca. On je bio među njima. Kao i Bili Li Džonson, bivši snajperista u marincima. Više se nije osmehivao kad je pogledao Bena.

Ali nije ga zanimalo Džonson. On je uživao u tome što je Klejton Kliver i dalje tu i što ga posmatra. Slao mu je poruku, gotovo kao da mu je govorio u Uce. Hteo je da ga se Kliver plaši i znao je da uspeva u tome.

Onda su sklonili mete s pet stotina metara a preostali takmičari spremili su se za pravi ispit. S razdaljine od hiljadu metara, stvari izgledaju veoma, veoma malo, čak i kroz uveličavajuće staklo moćnog nišana. Ali nije dovoljno samo pravo držati pušku i povući obarač. Postoji mnogo drugih činilaca kad je reč o tako velikoj razdaljini. Vetar može skrenuti putanju metka. To se mora predvideti. Kao i parabolični luk zrna dok ga privlači Zemljina teža - a pod takvim uglom, Ben je očekivao da padne nekoliko desetina centimetara. Moraće to da nadoknadi time što će ciljati visoko - u tome se ogleda prava veština snajperiste.

Sudija je dao znak da pucaju. Ben je repetirao i zagledao se kroz nišan. Jedva da je video metu. Bila je tako mala, gotovo izvan dometa njegovih čula, ali u glavi mu je bila toliko opipljiva da je postala središte svega.

Neka sve ide dođavola.

Opalio je. Povukao ručicu zatvarača nazad, izbacio čauru, povukao ručicu napred i sledeći metak se našao u cevi.

Opalio je. Puška mu se trgla u ruci kao da je oživela. Ponovo je povukao ručicu zatvarača. Izgubio se u sopstvenom svetu, duboko u njemu. Ništa nije postojalo osim njega, mete i sila koje ga sprečavaju da je pogodi. Čak ni puška nije postojala - ona je bila samo produžetak njegovog uma i tela.

U tom trenutku ni Kliver nije postojao. Ben se prepustio. Nastavio da puca dok nije ispalio svih deset metaka. Tek tad je pogledao šta je uradio.

Duboko je uzdahnuo. Na meti je bila samo jedna rupa. Probušen otvor kroz koji je prošlo svih deset metaka. Savršen rezultat. Srce mu je poskočilo. Pobedio je.

Ali nije pobedio. Sudije su se dotruckale niz poligon u kolima za golf pa pročitale rezultate svetini koja je klicala. Dva strelca prošla su poslednju rundu. On i Bili Li Džonson, rame uz rame. Nerešeno.

Snajperista marinac polako priđe da čestita Benu. „Đavolski dobro gađanje, družo. Gde si to naučio?“

„U izviđačima“, odgovorio je Ben.

„Nerešeno, momci“, reče sudija. „Kako želite to da rešite?“

Džonson se široko osmehnuo. „Biraj“, reče Benu.

„Šta god hoću?“

Džonson klimnu glavom. „Samo reci.“

„Hajde da malo približimo metu“, predloži Ben. „Sto metara. Jedan pucanj, bolji strelac pobeđuje.“

„Sto metara? Zezaš?“

Ben nije rekao ništa.

„Kako ti kažeš“, složio se Džonson. Prevrnuo je očima kad je pogledao sudiju, a ovaj je slegnuo ramenima.

Otišli su da postave mete na sto metara. „Samo malo“, reče Ben. Kleknuo je u travu da veže pertlu. Džonson i sudija su se okrenuli i pošli natrag prema liniji gađanja. Ben je ustao i potrčao za njima. Kako se bližio barijeri, video je da ga nestrpljiva lica posmatrača pomno prate. Gospođica Vejl je još bila tu, a Kliver je i dalje stajao pored nje i hladno zurio u njega. Ben mu je uzvraćao pogled sve do linije gađanja. Kliver je prebledeo pa pocrveneo. A onda je skrenuo pogled i zagledao se sebi u stopala.

Zauzeli su mesta. „Ti prvi“, reče Džonson.

Ben nije žurio dok je ciljao. Sunce mu je tuklo u potiljak. Glasanje zrikavaca mešalo se s nestrpljivim žamorom svetine.

Obarač popusti pod njegovim nežnim stiskom. Puška se silovito trgla uvis i unatrag, a slika u nišanu nestade u izmaglici.

Žagor je postao glasniji dok su svi tražili rupu u meti. Na tako maloj razdaljini svaki trag na papiru lako se mogao videti teleskopom ili dvogledom.

„Promašio si.“ Džonson se široko osmehivao. „I to debelo.“

„Nije ni pogodio papir“, povika neko iz gužve. Svi su razočarano zažagorili.

Ben je pogledao kroz nišan i osmehnuo se.

„Stanite“, reče drugi posmatrač. „Pogledajte dole. On nije ciljao metu.“

Karl je video. Provukao se ispod konopca i prišao Benu. Razrogačio se. „Au, jebote“, prošaputao je.

I Džonson je video. Prebledeo je.

U kratkoj travi u podnožju mete, dve šibice su bile zabodene u zemlju, udaljene nekoliko centimetara jedna od druge. Jedna je bila upaljena i bleđi plamen treperio je na povetarcu.

„Upalio je prokletu šibicu“, uzviknu neko.

Karl je zinuo, zanemio.

Svetina je uzbuđeno zagalamila. Ljudi su zapanjeno piljili u njega. „Najbolje gađanje koje sam ikad video“, rekao je sudija i potapšao ga po ramenu. „Jedan u milion. Dođavola, jedan u deset miliona.“

„Nemoguće“, pobunio se Džonson. „Upalio ju je dok je bio tamo.“

Sudija odmahnu glavom. „Nema šanse. Dosad bi dogorela. Zato ste toliko čekali da ispalite, je li tako, gospodine?“ Osmehnuo se Benu.

„Da pogodiš šibicu sa sto metara“, promrmlja Karl. „To je jedno. Aji da je pogodiš i zapališ...“ Zatreptao je i osmehnuo se od uva do uva.

„Red je na tebe“, reče Ben Džonsonu. „Ostala je još jedna šibica.“

„Gde si to naučio, kog đavola?“, upita Džonson.

„Stari trik iz vojske.“

„Mene nisu tome učili u vojsci.“

„U mom puku su nas učili.“

Snajperista marinac spusti pušku. „Nisam tome dorastao", rekao je. „Neću ni da pokušavam.“ Ispružio je ruku i Ben se rukovao s njim.

Završeno je. Ben je bez reči spakovao Karlovu vinčesterku u futrolu i vratio mu je. Mladić ju je prihvatio nepovređenom ruku, i dalje se osmehujući uprkos bolu.

Iza barijere gospođica Vejl srdačno zagrlila Bena. „Bilo je toliko napeto da sam mislila da ću se onesvestiti“, prošaputala mu je na uvo.

„Trebalo bi da neko sad odvede Karla u bolnicu", odvratio joj je. Osetio je nekoga pored sebe i video kako ga malena Megi zadivijeno gleda. „Ja ću ga odvesti", ponudila je. „Mislim da je Endi već otišao. Oseća se loše zbog onoga što se desilo."

Ben klimnu glavom. „Hvala. Drago mi je što sam te upoznao, Megi.“ Okrenuo se prema Karlu. „Čuvaj se.“

„Čoveče, još ne verujem u ono što sam video“, rekao je Karl kad ga je Megi uhvatila za lakat. Dok je vodila mladića prema kolima, osmehnula se Benu preko ramena.

Gospođica Vejl držala ga je podruku i oduševljeno ga hvatila. Ben se samo dobroćudno osmehnuo. Prišao im je sudija. „Dodite da preuzmete nagradu“, rekao je Benu. „Novinari vas čekaju.“ „Kasnije“, odvratio Ben. Pogledom je pretraživao gužvu. Mesto na kojem je Kliver stajao bilo je prazno. „Gde je Klejton?“, pitao je gospođicu Vejl.

„Morao je da telefonira. Upravo se setio nečeg hitnog. Vratio se u kuću.“

„Videćemo se kasnije", rekao joj je Ben.

„Kuda ćete?“

„Moram o nečemu da popričam s Klejtonom."

Trideset prvo poglavlje

Kliverova kuća izgleda veličanstveno izbliza, s neoklasičnom fasadom i visokim, belim, kamenim stubovima. Ben se popeo stepenicama do ulaznih vrata, ušao i obreo se u predvorju. Moglo je da bude raskošno kao ono kod Ogaste Vejl, ali izgledalo je kao da je videlo bolje dane.

Jedna žena užurbano je izašla na vrata. Izgledala je kao član osoblja, možda domaćica ili lična sekretarica. Iskolačila je oči kad ga je videla.

„Gde je Kliver?“, upitao ju je.

„Ko ste vi?“

„Gde je?“

„Ne znam“, odgovorila je. Ali unezveren pogled prema vijugavom stepeništu rekao mu je ono što je hteo da zna. Prošao je pored nje i krenuo stepenicama, preskačući po dva odjednom, ne obazirući se na njeno protivljenje. Pošto se našao na dugačkom odmorištu, počeo je da otvara sva vrata na koja je naišao.

Iza četvrtih ugledao je Klivera kako sedi za radnim stolom na drugom kraju sobe. Ben zalupi vrata za sobom. Osvrnuo se oko sebe i video da se nalaze u radnoj sobi. Nije bilo mnogo nameštaja, a na zidovima su se videle praznine na mestima gde su ranije stajale slike. Prostorija je delovala tužno. Očigledno je da Kliver tek treba da dobije svoj deo bogatstva gospođice Vejl.

Kliver ustade, pomalo nesigurno. Ispred njega su bile boca viskija i čaša.

„Vreme je za naš mali razgovor“, reče Ben. „Zar si zaboravio?“ Kliver klonu na kožnu stolicu. Ben je seo na ivicu stola, pola metra od njega.

Vrata se otvoriše i uleteše dvojica rmpalija u odelima. Narogušili su se kad su videli Bena, spremni za nevolje. „Je li sve u redu, gospodine?“

„Otarasi ih se“, kaza Ben. „Ili ćeš biti odgovoran za ono što će im se desiti.“

Kliver im je mahnuo rukom. „U redu je. Sve je pod kontrolom.“ I dalje su gledali Bena dok su izlazili i zatvarali vrata za sobom. „Ti nisi student teologije“, reče Kliver.

„Jesam. Ali nisam to uvek bio. Svi imamo tajne, Klejtone. A sad ćeš mi reći svoju.“

Ben posegnu u platnenu torbu i izvadi lajnbo .475. Uperio ga je Kliveru u grudi. „Upravo si video kako sam pogodio središte mete udaljene hiljadu metara. Odavde te neću promašiti.“

„U redu“, složi se Kliver. „Pričajmo.“

„Gde je Zoi Bredberi?“

„Zaista ne mogu da odgovorim na to.“

„Dobro razmisli. Možeš da pričaš i ako ostaneš bez nogu.“ „Mislim ono što sam rekao. Ne znam gde je ona.“

„Nemoj me iskušavati“, upozorio ga je Ben. „To nije pametno.“ „Šta misliš da sam uradio?“

„Ona te je ucenjivala. Odlučio si da joj ne platiš.“

„Ali platio sam joj“, usprotivio se Kliver. „Dao sam novac bez oklevanja. I platiću ostatak kad ga budem dobio. Kao što sam rekao. Ja sam čovek koji drži reč.“

Ben je uperio pištolj Kliveru u glavu i zapeo ga. Metalni škljocaj narušio je tišinu u sobi.

Kliveru se čelo orosilo znojem dok je zurio u otvor cevi. „Ona je u nevolji, je li tako? Nešto joj se desilo?“

„Ti to mene pitaš?“

„Nisam je ni takao“, ustrajao je Kliver. U glasu mu je odzvanjala strava. „Samo sam rekao

svojim momcima da je prate.“ „Sve do Grčke. Ostatak znam.“

Kliver se namršti. „Molim?“

„Dosadile su mi igre.“

„Rekao si Grčka. Kakve veze Grčka ima s bilo čime?“

„U Grčkoj si podmetnuo bombu i ubio Čarlija Palmera“, odgovori Ben. „Tamo su tvoji ljudi ubili Nikosa Karapiperisa i uhvatili Zoi. Reći ću ti nešto. Kaplanova i Hadson su mrtvi.“ Kliver ga je gledao potpuno tupo.

„I video sam šta su tvoji ljudi uradili nogama Skida Maklaskija“, dodao je Ben.

Kliver podiže ruke. „Stani malo. Praviš veliku grešku. Nikad nisam čuo za Kaplanovu i Hadsona, niti za Čarlija Palmera i Nikosa kako se već preziva. Ne znam ništa o nogama Skida Maklaskija. Poslao sam svoje momke samo u Ogastinu kuću da špijuniraju to derište dok se tuca.“

Ben je oklevao. Kad uperite pištolj u nekoga ko na to nije navikao i pokažete da se ne ustručavate da pucate, uglavnom čujete istinu. Khver je izgledao kao čovek koji je istinski uplašen i iskreno priča sve što zna ne bi li spasao živu glavu. Ali ono što je rekao zvuči nemoguće. „O čemu pričaš, Kliveru?“

„Slušaj, možeš li samo da skloniš taj pištolj?“, zamoli Khver. „Ne mogu da pričam kad mi je prokleti pištolj uperen u lice.“ Ben zakoči revolver i malo ga spusti.

Khver se nakašljao i otpio veliki gutljaj viskija. Zastao je da obriše znoj sa čela.

„Kaži mi tačno šta se dešava“, rekao je Ben.

Khver je duboko uzdahnuo. „Znaš za novac koji ću dobiti od Ogaste. Ne znam kako si saznao i neću ni da pitam.“

Ben klimnu glavom. „Nastavi.“

„Ogasta ima strahovito mnogo novca“, počeo Kliver. „Ona je milijarderka. E sad, ona je dobra hrišćanka i ponudila mi je tih sto miliona dolara zato što ima dobro srce. Ali nije mi ga tek tako dala. Ne može. Veći deo novca vezan je za ulaganja, fondove i nekretnine. Ne postoji jama dolara bez dna u koju može posegnuti kad god joj se prohte.“

„I kad se Zoi Bredberi pojavila, uplašio si se da će se ona predomisлити.“

„Naravno da sam se uplašio“, ljutito odgovori Kliver. „Ta devojka je najprepredenija kučka koju sam, nažalost, upoznao. U jednom trenutku samo što nisam držao novac u rukama, a u sledećem to razmaženo derište iz Engleske nagoveštava kako joj je potreban novac za neki projekat, iskopavanje ili istraživačko putovanje. A Ogasta, koja nema dece, priča o njoj kao o ćerki koju nikad nije imala, o tome kako je posebna i divna, sva ta sranja. Pa ti sad vidi. Zaista sam pomisho da ću ostati praznih ruku.“ Kliver otpi još jedan gudjaj viskija. „Kad sam konačno upoznao to derište, video sam da je zanima samo Ogastina kinta. Sve te velike priče bile su laži. Htela je novac za piće i zabavu. Ona samo juri pare.“

„Srodne duše se prepoznaju“, primeti Ben.

Ljutnja sevnu u Kliverovim očima. „Šta, misliš da je trebalo da odbijem Ogastinu velikodušnost? Prošle su godine otkako je knjiga objavljena. Potrošio sam sav novac, a i mnogo više od toga. Do guše sam u dugovima. Nemaš pojma koliko košta vođenje ovakve operacije i - pa, možda smo se malo previše pružili.“ „Čini mi se da si prodavao umetnine i nameštaj“, rekao je Ben. „Jesam. Postalo je veoma teško. Ogasta mi je nudila pojas za spasavanje. Bio bih lud da sam odbio.“

„Dosta sranja. Reci mi šta si uradio.“

„U redu. Kad god je bila blizu Ogaste, mala gospođica Bredberi bila je sva čedna. Duge suknje, zakopčana do grla. Prava hrišćanska pobožnost, izigravala je nevinašce. Ah znao sam da se tuca po celom gradu. Znao sam šta radi iza Ogastinih leđa, i to pod njenim krovom, s tipovima kao što

je Skid Maklaski. Da navedem samo jedno njeno osvajanje dok je bila u Savani."

„Tvoji ljudi su ti to rekli?“

Kliver klimnu glavom i ponovo obrisa znoj. „Rekao sam nekolicini momaka da je prate. Znao sam da će iskopati nešto prljavo. I nije bilo teško iskopati. Krišom je dovodila tipove u gostinsku kuću. Ponekad više od jednog.“

Ben je naslutio kuda to vodi. „I onda si rekao svojim tipovima da naprave videosnimak pa si to iskoristio da okreneš gospođicu Vejl protiv nje.“

„Ogasta nikad nije saznala ko joj je poslao snimak“, rekao je Khver. „Samo neko ko joj žeh dobro. Nikad to nije spomenula. Ah video sam da je ozlojeđena. Kad sam sledeći put večerao s njom i Zoi, osećala se napetost u vazduhu. Znao sam da je moj naum uspeo. Novac je ponovo bio moj.“

„Ali tad se Zoi ostrvila na tebe.“

„Prepostavila je da imam veze s Ogastinom promenom raspoloženja. Napustila je Ameriku i pomisho sam da nikad više neću čuti za nju. Ali nije mnogo prošlo pre nego što me je pozvala.“

„Znam. Dvadeset pet hiljada odmah, deset miliona kasnije.“

„Onda sve znaš“, zaključio je Kliver. „Platio sam i platiću ostatak. Nema problema.“

„Tek tako. Zašto?“

„Zašto te to zanima? Rekao sam ti istinu. Spreman sam da joj platim. Ako joj se nešto dogodilo, to nema veze sa mnom. A sad, gospodine, ako nemaš ništa protiv, mislim da je ovaj razgovor završen. Imam posla.“ Khver je počeo da ustaje.

„Stani. Ne ideš nikud.“ Ben ponovo podiže pištolj.

„Ne veruješ mi?“

„Hoću ostatak. Hoću da znam za proročanstvo.“

Kliver je klonuo na stolicu. „Zato si sinoć toliko hteo da pričaš o proročanstvima.“

„Šta je bilo u kutiji koju ti je Skid Maklaski doneo?“

„Samo komad grnčarije. Ništa više.“

Ben se setio kako mu je Tom Bredberi onog dana u Samertaimu rekao da je Zoi otkrila delove antičke grnčarije. „Ne shvatam“, rekao je. „Zašto platiti deset mihona za komad grnčarije?“ „Ne mogu ti reći“, kazao je Kliver.

„Nećeš otići odavde dok mi ne ispričaš.“ Ben je zapeo revolver. „Bolje bi ti bilo da mi veruješ. Pričaj.“

„Dao sam da se ispita karbonskom metodom“, umorno je odgovorio Khver. „Bio je iz tog doba.“

„Iz kog doba?“

Kliver naglo podiže pogled prema njemu. „Iz vremena kad je napisano Otkrivenje Jovanovo.“

Ben se zagledao u njega i zatreptao. „Ne razumem.“ „Poslala mi je samo jedan deč“, objasni Khver. „Ostatak je i dalje kod nje.“

„Ostatak čega?“

„Ostatak dokaza. Rekla je da je otkrila zbirku tablica izgraviranih drevnim grčkim iz biblijskog doba. Tvrdi da može nesporno dokazati da Sveti Jovan nije napisao Otkrivenje Jovanovo.“ „I?“

„To je to. To je sve što znam o njima. Nije mi dala mnogo podataka. Ali moram verovati da će učiniti ono što kaže i da je to istina. Ne mogu sebi dozvoliti da je ne shvatam ozbiljno.“ „Ne zvučiš mnogo sigurno u sebe“, primeti Ben.

„U redu, u redu. Biću iskren s tobom. Video si moju knjigu. Znaš o čemu je.“

„O tome da ti se Sveti Jovan obratio.“

Kliver klimnu glavom i namršti se.

Ben se osmehnu. „Hoćeš da kažeš da ti se Jovan nije stvarno obratio?“

„Naravno da nije“, promrmlja Kliver. „Kako je, dođavola, mogao? Mrtav je skoro dve hiljade godina.“

„Nisam ni mislio da ti se stvarno obratio, Kliveru.“

„To sam rekao samo da bih zvučao ozbiljnije“, očajnički je rekao Kliver. „Ozbiljnije od ostalih propovednika sudnjeg dana.“ „Misliš na one koji su iskreni“, istakao je Ben. „One koji ne obmanjuju ljude.“

„Kako god. Ali na toj knjizi se temelji sve što sam izgradio. Sve ovo.“ Kliver pokaza kroz prozor. „Milion Amerikana koji su progutali priču da sam u direktnoj vezi sa Svetim Jovanom. Da se lično on zakleo u istinitost svih proročanstava koja je izneo u Otkrivenju. I onda je ta mala kučka rekla da je iskopala nešto što bi moglo sve da mi upropasti. Dokaz koji teolozi vekovima traže ne bi li završili raspravu o tome ko je pisac Otkrivenja.“

„Ali će taj dokaz zakopati za deset miliona dolara.“

Kliver je napravio bespomoćan gest. „Tako je rekla. I morao sam to ozbiljno da shvatim, zar ne? Da je neka beznačajna studentkinja, mogao bih reći da blefira. Ah nije. Ona je ugledna naučnica, verovao ili ne. Ona piše knjige. Ako to obelodani, svi će je ozbiljno shvatiti. Dođavola, mogla bi čak da se pojavi na televiziji s tim otkrićem. A stotinu prokletih naučnika čeka da se obruši na tako nešto. To bi me dokrajčilo. Knjiga se više ne bi prodavala. To bi bio kraj moje pohtičke karijere.“

„I morao bi da se oprostiš od sto miliona dolara.“

Kliver tužno klimnu glavom. „Ta mala zmija pretila je da će reći Ogasti. Rekla je da će me raskrinkati kao prevaranta.“ „Ali ti to jesi“, reče Ben. „Upravo si priznao.“

Kliver je nekoliko trenutaka zurio kroz prozor, a onda se prodorno zagledao u Bena. „Naravno. Ja sam prevarant.“

Muvator. Ali to je sve. Nikad nisam nikoga povredio. Nikad nisam nikoga poslao u Grčku. Ne znam ništa o bombama i slomljenim nogama. Skida Maklaskija sam video samo jednom, kad mi je doneo kutiju. To je sve. Dao sam mu novac i on je otišao.“ Sav se zacrveneo. Ustao je. „Izaći ću sada. Možeš me upucati ako hoćeš. Ali pucaćeš u nedužnog čoveka.“

„Ako otkrijem da si me lagao“, reče Ben, „vraćiću se. I ubiću te. Izbliza ili s hiljadu metara, nećeš me ni videti. Znaš to.“

Ah dok je gledao Klivera kako izlazi iz sobe, nešto mu je govorilo da je sve sasvim pogrešno protumačio.

Trideset drugo poglavlje

Kad je senator Bad Ričmond počeo da se bavi politikom, bio je samo još jedan nesrećni bogataš koji neodređeno teži vrhu. Sin drvoseče iz Montane koji je uspeo da postane industrijalac težak više miliona. Bad nije radio nijedan dan u životu i više od ozbiljnog posla zanimali su ga udarac u golfu, prijateljice, pecanje i voljeni porše 959.

Dve godine ranije Irving Slejter, njegov šef osoblja i hćni asistent, bio je očajan zbog Ričmonda i na granici da podnese ostavku. Imao je samo trideset sedam godina i traćio je izglednu karijeru na nemamog mamlaza koji mish da je politika samo igra.

Ali tad se nešto dogodilo: dva nepovezana događaja u razmaku od šest meseci preokrenula su svet Bada Ričmonda i pružila Irvingu Slejteru priliku koja se dobija jednom u životu.

Malo posle svog pedesetog rođendana Ričmond se spremio da se ukrca u avion u rodnoj Montani i odleti do Vašingtona kad mu se ukazalo priviđenje. Kasnije je ispričao kako mu se učinilo da mu neki dalek glas u glavi govori da nipošto ne uđe u avion. Irving Slejter se razbesneo, ali Ričmond je odbio da se ukrca i odlučio da saćeka sledeći let. Pošto se avion u kojem je trebalo da bude srušio prilikom poletanja i pošto je veoma malo putnika preživelo, počeo je da prića o ćudima.

Drugo ćudo desilo se dok se Ričmond vozio svojim poršeom planinskim putevima nedaleko od kuće. Kad je zaobišao jednu krivinu, odjednom je osetio neobjašnjiv nagon da se zaustavi i gleda divan zalazak sunca, što nikad nije radio. Pošto je deset minuta zurio u nebo, vratio se u porše i odjurio. Kilometar i po dalje naišao je na olupinu autobusa. Veliki odron upravo se survao s planine i smrvio ga. Od trideset devet putnika samo su dva preživela - a sudeći po njihovoj prići, kamenje je pogodilo autobus baš u trenutku kad je Ričmond, kako je proraćunao, trebalo da bude na tom mestu da se nije zaustavio da se divi pogledu.

Po Ričmondu, postojalo je samo jedno objašnjenje. Bog mu je poštedito život zbog nekog višeg cilja. Preobraćanje je bilo munjevito. Osamnaest meseci posle drugog ćuda Bad Ričmond je potpuno promenio politićke stavove. I to mu je koristilo. Sazreo je i shvatio sebe ozbiljno. A sledbenici su ga voleli. Pošto se ponovo rodio, Ričmondov žar prema životu i radu postao je nezaustavljiv - a odjednom je dobijao podršku od dela zajednice koji se nikad nije zanimalo za njega niti bi Slejter ikad na to raćunao: od velikog evangelistićkog pokreta. Više od pedeset miliona ljudi. Slejter je brzo shvatio mogućnosti. Više od pedeset miliona glasova predstavlja veliku šansu za Belu kuću.

Irving Slejter nije mogao da veruje. Pre bi poverovao u tobožnja ćuda nego da će drkadžija postati pobožan i ambiciozan ćovek. Ali talas se podigao i šef osoblja bio je spreman da skoći na njega.

Slejter se odjednom zadubio u Bibliju. Nepokolebljiva šefova vera u proroćanstva sudnjeg dana opisana u Otkrivenju Jovanovom navela ga je da veoma pomno proući taj tekst i proćita sve što je ikad napisano o biblijskim proroćanstvima. Prenerazio se što toliko amerićkih hrišćana ćvrsto veruje da u bilo kom trenutku svet mogu zadesiti Velike nevolje i Uzeće crkve, opisani u Bibliji. To ga je dvojako pogodilo. Smatrao je da su to potpune gluposti. Ali mnogo je vaćnije što to predstavlja najdublji i najbogatiji politićki rudnik zlata na koji je iko ikad nabasao.

Dok je gledao kako Ričmond dobija sve više groznićave podrške, u glavi je počeo da mu rovari prvi crv jedne lude, genijalne zamisli. Gde god je senator drćao konvencije i skupove u Americi, brojni vernici jatili su se da ga slušaju. Vrtoglavo je rastao broj gledalaca njegovih televizijskih gostovanja. Svi su samo o njemu prićali. Donacije su pritalicale.

A to je, po Slejteru, samo početak. Milioni duboko veruju da su ti predskazani događaji doslovna istina. Milioni stvarno *žele* da se to dogodi - ako je to Božja volja, ako je rat ostvarenje proročanstva, onda neka tako bude. Oni *žele* da svetom zavladaju tama, kaos i rat kako bi Bog mogao da siđe i izbavi ih od njihovih jednoličnih, dosadnih, nesrećnih života ispunjenih stresom i potvrdi im, ako su imalo sumnjali, da je sve ipak istina i da su njihove duše zaista vredne spasenja.

Ah pre nego što Bog istupi, Biblija je govorila o neverovatno okrutnom periodu patnji koje će čak i najveći vernici morati da istrpe. Svim tim mihonima ljudi tada će biti potreban vođa koga će slediti. Mitska figura, poput Mojsija, koja će odvesti izabran narod prema slavi.

Slejter je posmatrao Ričmonda i pitao se. Ričmond i Mojsije. To bi mu izmamilo osmeh. Ali onda bi pogledao hca svetine i počeo da veruje u tu mogućnost. Ako Ričmond stupi u Belu kuću, onda će on, Irving Slejter, čovek koji stoji iza svega, povlačiti sve važne konce.

A da bi se sve to dogodilo, moraće da preduzme nešto neverovatno, nešto nečuveno. Mora da postoji način da se ti događaji ostvare. Ali Slejteru je potrebna pomoć da to uradi. Mnogo pomoći.

To je kasnije saznao, pošto je na jednom Ričmondovom društvenom skupu upoznao fanatičnog pobornika sudnjeg dana. Stalno ih je upoznao. Ali taj se izdvajao po tome što je operativac američke obaveštajne službe - i to ne na niskom položaju. Slejter se zapanjio kad mu je taj čovek ispričao koliko je verovanje u sudnji dan duboko ukorenjeno u infrastrukturu američkih obaveštajnih agencija.

Odjednom je Slejterova luda ideja činila kvantne skokove prema stvarnosti. Preko veza svog novog saradnika okupio je grupu agenata. Većinom su verovali u sudnji dan; druge, ljude poput Džounsa, specijalnog agenta CIA, više su zanimali obećanje moći i novčane nagrade koje je Slejter odvajao iz Ričmondovog političkog fonda da bi finansirao rastuću operaciju. Oko tog jezgra okupljen je spoljni krug agenata koji rade ono što im pretpostavljeni kažu, ah nemaju predstavu šta se stvarno događa. Kao i Bad Ričmond, koji ne zna šta se zbiva, iako je u samom središtu svega.

Slejter se prenerazio brzinom kojom je izgradio svoju moćnu tajnu službu. Rođena je obmana sudnjeg dana.

Počeh su da planiraju.

Plan je bio veličanstven po razmerama, ali u suštini jednostavan.

Bio je to ratni plan. Moći će da ga ostvare ako proročanstvo zaista toliko utiče na ponašanje ljudi širom sveta.

Sudeći po proročanstvu, sukob će početi na Bliskom istoku. Nije teško udesiti tako nešto. To je Božja volja, na kraju krajeva. Potrebno je samo da neko pogura događaje, potrebna je varnica koja će zapaliti kutiju šibica. *Velika* varnica, nešto će svakako razbesneti muslimanske zemlje kao ništa pre toga. Slejter i njegovi saradnici odavno su smislih kakva će to varnica biti. Ostalo je samo da daju zeleno svetlo.

Da bi plan uspeo, krivica za pokolj mora pasti na stare neprijatelje muslimana - Jevreje. Sve je zapisano u Bibliji. Rat koji će prerasti u sudnji dan počeeće strahovitom odmazdom muslimana nad Izraelom. Oganj i sumpor predskazani u Bibliji poprimeće oblik bojevih glava. Dok se svet bude ljuljao na ivici pustošećeg rata, milioni američkih glasača prepoznaće te biblijske događaje i poverovaće da je kraj konačno došao. Slivaće se glasovi onih što veruju u smak sveta. Ričmonda ništa neće moći da zaustavi.

To je ludo, zverski. Svakako će poginuti milioni - Jevreji i muslimani, možda i Amerikanci. Ali Slejter nije mario za to. Logika je savršena, divna i otmena, kao što često biva s najjednostavnijim zamislima. On ni na trenutak nije poverovao da će rat pokrenuti odbrojavanje za Armagedon. Za njega je to samo odbrojavanje do moći. A vreme mu ide naruku. Sve što treba da radi

jeste da polako priprema Ričmonda za buduću ulogu vođe vernika.

Ali Ričmond ima takmace. On nije jedina uticajna hčnost koja najavljuje smak sveta. Slejterovi timovi agenata nadgledaju sve druge uticajne hrišćanske ličnosti. Naročitu jednu - Klejtona Klivera iz Džordžije. Slejter se vozio u limuzini s Ričmondom na jednu konferenciju za štampu kad je dobio poražavajući izveštaj koji je sve obrnuo naglavačke. Bio je to početak krize Bredberi.

Dok je razmišljao o svemu što se događalo nekoliko proteklih meseci, Irving Slejter je koračao tamoamo po velikoj radnoj sobi u bazi Bada Ričmonda u Montani, ogromnoj kući ugneždenoj na obronku planine. Veliki prozori pružali su panoramski pogled na Ričmondovo imanje od hiljadu jutara.

Prestao je da korača i otpio gutljaj mleka iz boce na radnom stolu. Zatim se srušio u mekanu kožnu naslonjaču naspram ogromnog TV ekrana na zidu, uzeo daljinski i pritisnuo *plej*.

Na DVD-ju bio je snimak paneldiskusije o trenutnim prilikama u kojoj je Bad Ričmond učestvovao pre tri meseca. Slejter nije mogao da prestane da ga gleda.

Emisija je savršeno išla naruku Ričmondovoj popularnosti. Slejter je u publici rasporedio svoje ljude kako bi postavili senatoru unapred pripremljena pitanja, a on je lično napisao sve Ričmondove odgovore. Sve je išlo kao podmazano. Ričmond je bio u dobroj formi i Slejter je već počeo da čestita samom sebi. Predstava je bila sjajna zbog mešavine iskrene vere budala i Slejterovih glatkih duhovitih odgovora.

Ostalo je dva minuta do kraja i već su mislili da su uspešno završili kad je neki prokleti dugokosi student u zadnjem redu podigao ruku i iz vedra neba postavio kobno pitanje za koje se nisu pripremili.

Gledajući u ekran, Slejter je premotao na taj užasni trenutak. Student je podigao ruku. Kamera ga je zumirala. „Senatore, mnogi naučnici sumnjaju da se Otkrivenje Jovanovo s pravom nalazi u Bibliji. Šta vi mislite o tome?“

Kadar druge kamere i Ričmond je ispunio ekran. „Pročitao sam sve što su napisali“, mirno je odgovorio. „Ali moja vera ostaje nepokolebljiva.“

Student nije završio. „Ali ako bi neko uspeo da dokaže da Sveti Jovan nije pisac - i da Otkrivenje ne predstavlja pravu Božju reč - zar to ne bi umanjilo vašu veru u njega, gospodine?“ Slejter je stezao ivicu stolice dok je gledao snimak. Ričmond je načas oklevao pa ozbiljno klimnuo glavom. „U redu“, odvratio je. Nagnuo se, nalaktio na sto i prikovao studenta gorljivim pogledom. „Recimo da neki naučnik dođe do pravog, konkretnog dokaza da Sveti Jovan zaista nije napisao tu knjigu“, odgovorio je. „Recimo da stvarno dokažu da proročanstva u Otkrivenju nisu zasnovana na Božjim rečima.“ Ponovo je teatralno zastao. „Tad bih morao da ispitam svoju veru. Ali to bih shvatio i kao Božji znak koji mi govori da pođem drugim putem.“ Ričmond se široko osmehnuo. „A moram vam reći“, dodao je, „da bih osetio ogromno olakšanje kad bih znao da ne moramo da doživimo Velike nevolje.“ Svetina se nasmejala.

Tad je Slejter osetio samo blagu i privremenu nelagodu zbog Ričmondovog neočekivanog odgovora. Uskoro je sasvim zaboravio na to.

Ali onda je usledila katastrofa. Kad ga je tim koji je nadzirao Klejtona Klivera u Džordžiji obavestio da neko ucenjuje propovednika, Slejter je shvatio da bi, posle Ričmondovih primedbi, svi njihovi brižljivi planovi mogli da padnu u vodu.

Nikad ranije nije čuo za Zoi Bredberi. Kad je potražio njeno ime na *Guglu*, zabrinuo se još više. Ona je zaista naučnica koja proučava Bibliju i dovoljno je poznata da bi sve mogla da poremeti. Ako je ono što govori istina, ako može kritičarima da pruži potreban dokaz da jevanđelista Jovan nije napisao Otkrivenje Jovanovo, da je autentičnost novozavetnog teksta sporna - da je knjiga *prevara*,

za ime boga - onda obmana sveta propada. Otkrivenje je središnji stub koji podupire krov smaka sveta. Ceo pokret će propasti do temelja ako se njegov autoritet podrije. Ne samo to već će i Ričmond, kako je rekao, rado dići ruke od Otkrivenja ako pomisli da je neistinito. Svrstavanje evangelističkih glasača uz njega raspuknuće se kao probušena fudbalska lopta - a samim tim i Slejterovi snovi o Beloj kući.

Slejter je poslovan čovek i brzo razmišlja. Nije mu mnogo trebalo da shvati koje su mu mogućnosti.

Jedna. Da je potkupi. Ona hoće deset miliona od Klivera, ali zašto bi marila odakle novac stiže ako će se obogatiti? Mogao bi da joj ponudi dvostruko više kako bi je naterao da odstupi. Ali šta ako se bude stalno vraćala po još? Šta ako ipak izbrblja sve što zna? Kako može da joj veruje?

Više mu se dopadala druga mogućnost. Da je uhvate i nateraju da im preda dokaze. Da ih unište i onda zakopaju Zoi zajedno s njima.

Slejter je pozvao svoju vezu. Njegov glavni saradnik u CIA dodelio je zadatak agentu Džouns, koji je poslao tim na Krf da je uhvati. Sad drže Bredberijevu negde gde je niko neće naći. Ah previše je problema i prepreka. Ne sme dozvoliti da čekaju. Vreme je za odlučnu akciju.

Isključio je DVD plejer i klonuo u mekanoj naslonjači, masirajući slepoočnice. Na stočiću ispred njega nalazila se činija od belogoričinog drveta puna čokoladnih bombona. Zgrabio je tri, pokidao omotač i halapljivo ih progutao.

Pošto je smazao čokoladice, podigao je telefon s naslona fotelje i pozvao jedan broj.

Njegov saradnik se javio posle drugog zvona.

„Moramo da razgovaramo“, rekao je Slejter. Pauza. „Ne. Ti dođi ovamo. Sam sam. Poslao sam mamlaza da se nekoliko dana odmara.“

„Stižem za tri sata“, odgovori njegov saradnik.

„Neka budu dva.“

Trideset treće poglavlje

Montana

Prethodnog dana

Doktor Džoša Grinberg skrenuo je sa autoputa i parkirao iznajmljenu hondu ispred drumskog restorana. Uzeo je akten-tašnu sa suvozačkog sedišta, izašao i zastenjao. Dugo je vozio. Protegao se i protrljao oči.

Kamion frajtlajner projuri pored njega uz nalet vetra, oblak prašine i izduvnih gasova. Doktor se okrenuo prema restoranu i polako, kruto popeo uz dva stepenika do ulaza. Bilo je mirno unutra - nekoliko mrzovoljnih kamiondžija i dve porodice na kasnom ručku. Izabrao je separe u uglu, seo na crvenu plastičnu klupu i naručio kafu. Nije mu se jelo. Smeđa tečnost koju mu je konobarica gurnula pod nos nije bila prava kafa, ali ipak ju je popio.

Sedeo je pola sata i zurio u svoje šake na stolu. Trebalo bi da krene. Očekuju ga u hotelu, mora da uruči paket Džounsua. Ostalo je još dva sata vožnje.

Gorko se nasmejao. *Ustanova*. Lep naziv za polusrušen hotel usred nedodžije koji koriste kao nezakonit zatvor za otetu nedužnu devojku.

Pogledao je torbu pored sebe. Posegnuo je ka njoj, odbravio kopču, zavukao ruku i izvadio bočicu. Spustio ju je na sto ispred sebe. Unutar ćilibarskog stakla nalazi se sto mililitara providne, pomalo žitke tečnosti. Bez nalepnice. Izgleda sasvim bezazleno. U njoj je moglo biti bilo šta, nekakav neškodljiv biljni lek. Ali znao je da će, ako je isprazni u ključali bokal s kafom iza pulta, svako ko popije šolju za samo jedan dan postati zreo za ludnicu.

Najpre postanu neuobičajeno brbljivi i slobodni, spremno otkrivaju i najličnije tajne o sebi. A onda droga deluje na nesvesni um i oslobađa sve mračne trunke - svaki potisnut strah, sve ljutnje i ogorčenja, svaku uznemirujuću ili nasilnu pomisao. Tad sve kulja napolje, preplavljuje svesni deo mozga talasima besa i osujećenosti, tuge i užasa, čitavim spektrom najrazličitijih osećanja koje ljudsko biće može iskusiti, sve odjednom, nepopustljivo, satima.

Proces se ne može zaustaviti. Neminovni ishod je ludilo, a ne postoji protivotrov.

Stesao se. A on se sprema da to isporuči Džounsua kako bi ga ubrizgao nedužnoj mladoj ženi. Kako bi je zauvek uništio.

Zagnjurio je glavu u šake.

Kako li sam se, dođavola, upetljao u ovaj strahovit posao?

Savršeno je dobro znao kako. Jedna sitna greška, zasnovana na omaškama iz prošlosti koje je mislio da je ostavio za sobom. Jedna sitna greška sve je upropastila.

Džoša Grinberg potekao je iz siromašne porodice i celog života je pokušavao da se izdigne iz toga. Otac mu je bio fabrički radnik u Detroitu, a majka je spremala kancelarije. Oboje su se ubijali od posla kako bi im jedino dete završilo fakultet. Učinio ih je ponosnim, završio medicinu i specijalizovao neurologiju i psihijatriju. S četrdeset osam godina bio je uspešan čovek s privatnom praksom u Njujorku i profesorskim mestom na Kolumbiji, gde je šef katedre. Velika kuća u Hemptonsu ima dva jutra zemlje, bazen, štale i sve što je njegova žena Emili ikad želela. Njihove dve ćerke, tinejdžerke, imaju arapske konje koje su uvek želele, a podigao je raskošnu pripojenu kuću kako bi njegovim ostareli, ponosni roditelji bili blizu njega.

Avet iz prošlosti bila je nešto za šta je mislio da se nikad više neće pojaviti. Tad je bio bruceš,

nervozan osamnaestogodišnjak koji je prvi put otišao od kuće. Cimer mu je bio Diki Engels.

Nikad neće zaboraviti Dikija. Sin advokata, Diki je bio dve godine stariji od Džošue i te dve godine proveo je obilazeći Francusku i Italiju, zemlje koje su Džošui delovale daleko kao mesec. U poređenju sa Džošuum, Diki je bio pravi svetski čovek. Pušio je ruske cigarete, cmo sobranje, razumeo se u vina i čitao Tolstoja i Džejsma Džojsa. Džošua mu se šest meseci divio iz daljine i grozničavo se nadao da dobro skriva svoja vatrena osećanja. Jednom je, pripit, pošto je prvi put probao šampanjac, bio na ivici da ga poljubi. To se nije dogodilo, ali Diki je ubrzo posle toga tražio da ga premeste u drugu sobu. Nekoliko meseci kasnije Džošua je upoznao Emili i zaboravio na taj sramni događaj. Nastavio je svoj život.

Sve do Džejsma, četrnaest meseci ranije. Jasno se sećao kad je prvi put ugledao opčinjavajućeg novog studenta. Gusta crna kosa, baršunast ten, duboke smeđe oči. Odjednom su se stara osećanja vratila. Počela da ga obuzimaju. Bilo je to više od zatreskanosti. A izgleda da je prelepi mladić isto osećao; zanimao se više nego što treba za debeljuškastog, sredovečnog profesora. Džošua ga je u početku izbegavao i izvlačio se kad god bi mu mladić predložio da „popiju kafu“.

A onda je, na njegov užas, Emili izjavila da namerava da priredi zabavu za bruce u njihovoj kući. Nije mogao da se izvuče, a ona ume da bude veoma uporna. Izgledalo bi čudno da se usprotivio.

Te noći bila je oluja s grmljavinom. Džošua je spremao piće u kuhinji kad ga je neko očešao po ruci. Džejs se prišunjavao iza njega. Poljubili su se pri odblesku munje.

Džošua je bio osvojen. Posle te prve noći, počeli su da se sastaju u njegovim kolima na parkiralištu fakulteta. Bilo je ludo, kad se osvrne unatrag. Džejs nikad nije išao do kraja - uvek je nalazio izgovor da ode kad bi milovanje postalo žestoko. Džošua je počeo noću da obigrava oko njegovog prozora u nadi da će ga videti, a Emili je govorio da radi do kasno u noć.

Jednog dana Džejs je nestao. Džošui su rekli da se prebacio na Kalifornijski univerzitet. Nikad mu se nije javio.

Ali Džošua je imao veće brige od slomljenog srca. Sutradan po Džejsomovom nestanku, poražavajući paket obreo se u pošti. Fotografije su bile oštre, lica prepoznatljiva. Poruka je bila kratka i nedvosmislena. Neko će stupiti u vezu s lekarom i poželjno je da sarađuje.

Isprva je osetio potrebu da sve ispriča Emili. Ona će razumeti. Ali onda je shvatio da Emili neće razumeti. Emili će poludeti. Ostaviće ga i odvešće njegove divne ćerke. On će izgubiti svoj dom. Njegovi roditelji će se užasnuti. A onda će fotografije nesumnjivo doći do njegovih pretpostavljenih na univerzitetu. Njegov profesorski poziv biće završen, a skandal će mu uništiti i privatnu praksu.

Prošlo je samo nekoliko nedelja pre nego što su ponovo stupili u vezu s njim. Telefonski poziv trajao je dvadeset minuta i uputstva su bila jasna. Treba da kaže Emili da ide na seminar. Neko je odustao u poslednjem trenutku i on je neophodan.

To je bio početak neočekivanih seminara zbog kojih je Džošua ponekad i više nedelja odsustvovao od kuće. Nikad nije saznao ko su mu nalogodavci. Novac je bio pozamašan i trudio se da ne misli previše o onome što su ga terali da radi.

Njegov posao se odvijao u neupadljivim sivim zgradama širom zemlje. Uvek je bilo manjeviše isto. Automobil bi ga sačekao na aerodromu. Ljudi u odelima bi ga bez reči odvezli u neku praznu sobu u kojoj su držali ljude. Neki programi eksperimentalnog preoblikovanja ponašanja uključivali su čudne lekove i tehnike ispiranja mozga. Džošua je trebalo da proceni njihovo stanje uma, obavi testove, primeni tretmane za koje nikad ranije nije čuo. Nikad nije saznao ko su ti ljudi. Pokušavao je da ubedi sebe da je sve to sigurno za dobrobit njegove zemlje. Ali ponekad se noću budio okupan znojem prisećajući se onoga što je video i u čemu je učestvovao.

Jednomdvaput je pokušao da se otrgne. Ali onda su ponovo stigle fotografije. I pretnje.

Ali ovog puta je drugačije. Gore. Poziv je došao preko drugog kanala. Mesto na koje su ga pozvali, u divljini Montane, bilo je mračno i zapušteno. Čitavo okruženje bilo je pogrešno. Čovek nije bio namrgođeni zatvorenik, te nije mogao da uverava sebe kako predstavlja pretnju domovinskoj sigurnosti. Ona je samo sitna devojka i primoravaju ga da je uništi. Džouns mu uliva strah. Svi ga plaše - čak i Fjoranteova, visoka privlačna žena kestenjaste kose, jedina agentkinja i najmlađa u timu. Jeste da je lepa, ah je prilično siguran da je smrtonosna.

Džoša se ponovo zagledao u bočicu na stolu i shvatio da neće moći to da uradi. Izvući će je odatle. A onda će se vratiti u Njujork i sve ispričati Emili. Neka se sve sruši. Više mu nije stalo.

Izašao je iz restorana i nastavio put smišljajući šta da čini. Zaustavio se u jednoj usputnoj varošici, kupio šta mu treba u prodavnici i sakrio predmet iza sedišta. Zatim je produžio dugačkim vijugavim putem kroz divljinu.

Hotel se uzdizao ispred njega dok je parkirao hondu blizu ulaza. Izašao je, pokupio stvari iz kola, zakopčao dugački kaput i žustro se popeo stepenicama do staklenih vrata. Ukucao šifru na tabli na zidu, sačekao škijojca i otvorio vrata.

Zapljusnuo ga je poznati odvratni vonj dok je koračao prljavim hodnicima. Izgledalo je kao da nema nikoga u blizini. Pogledao je na sat. Znoj mu je izbio po čelu. Srce mu je mahnito udaralo.

Brzo se popeo na zadnji sprat, do Zoinih vrata. Isti krupajlija u tamnom odelu stajao je ispred, kao i uvek. Odmerio ga je kad je prišao.

„Šta će ti debeli kaput, doco?“

„Prehladio sam se“, odgovorio je Džoša i šmrknuo da bi izgledao uverljivije.

„Znojiš se.“

„Izgleda da me lomi grip. Mogu li da uđem?“

„Ne dolaziš u ovo vreme“, primetio je agent.

„Upravo sam shvatio da sam ostavio svoj blekberi“, promuca Džoša.

„Ionako nema signala ovde gore, doco.“

„Znam. Ali potreban mi je, imam važne podatke u njemu.“

„Nemarno“, reče agent.

„Znam. Zao mi je.“

„Jedan minut“, kaza agent. „Ne više od toga.“

„Hvala.“ Džoša se slabašno osmehnuo i ušao. Vrata su se zatvorila iza njega i čuo je škljocaj kad su se zaključala.

Zoi je spavala. Odmah se uspravila u krevetu i izbečila se kad ga je videla raščupanog i bez belog mantila.

„Ne bi trebalo da sam ovde“, prošaputao je. „Radi šta ti kažem i ne zapitkuj. Vodim te odavde.“

Agent je razmišljao o predahu za kafu kad je čuo komešanje u sobi. Nakrivio je glavu i oslušnuo pa otključao vrata i uleteo.

Devojka je ležala na podu pored kreveta. Privukla je kolena na grudi i silovito se tresla. Stražar se zapiljio u nju.

Doktor je klečao pored nje. Uplašeno ga je pogledao. „Bolesna je. Mnogo.“

„Šta se desilo, kog đavola?“, užasnuto upita agent.

„Nekakav napad“, odgovorio je doktor. „Probudila se kad sam ušao i odmah počela da se grči. Sačekaj tu - imam lekove u kolima.“ Skočio je i pošao prema vratima.

„Šta da radim?“

„Ništa. Ne dodiruj je. Samo ostani s njom.“

Agent je stajao i zurio u nju. Celo telo joj se ukrutilo i treslo. Kosa joj je bila mokra. Izbijala joj je pena na usta. Odjednom je mislio samo o tome šta će mu uraditi zato što je dozvolio da se razboli tokom njegove smene. Hvala bogu što je doktor tu.

To je bilo poslednje što je pomislio.

Kad je Džoša izašao iz sobe, brzo je otkopčao kaput i izvukao bejzbol palicu koju je provukao kroz opasač. Drška mu je bila pod pazuhom. Držeći pahcu obema rukama, vratio se u sobu. Usta su mu se osušila. Bio je prosečan igrač bejzbola na fakultetu. Zgrčio se pri pomish da će pahcom udariti čoveka u glavu, ali nema izbora. Snažno je zamahnuo i osetio kako je pahca zadrhtala od strašnog udarca. Agent se srušio na pod, hcem nadole.

Zoi je ustala, pljujući penu i nerastvorene komade alka--selcera. Užasnuto se zagledala u agentovo telo raširenih ruku i nogu.

„Požuri“, prošaputao je Džoša. Ispustio je pahcu pa skinuo kaput i prebacio ga preko njenih krhkih ramena. Uhvatio ju je za ruku, izveo iz sobe i zaključao vrata.

Zoi se uspaničeno osvrkala dok ju je vodio hodnikom prema zadnjim nekorišćenim stepenicama. Oslabila je od zatočeništva i nedostatka kretanja pa je teško disala dok su trčali niza stepenice. Čvrsto ju je držao za ruku. I njemu je srce ludački tuklo.

Na sledećem odmorištu obazrivo je provirio kroz požarna vrata. Hodnik pred njima bio je prazan. Povukao ju je za ruku i nastavili su da trče. Spotakla se, a on joj je pomogao da ustane.

„Uspori“, produhtala je.

„Ne mogu. Moramo da izađemo odavde. Nema još mnogo.“

Vrata s jedne strane se otvoriše. Džoša se odjednom našao ispred agentkinje Fjorante. Oboje su se ukopali u mestu, prikovanih pogleda.

Zena se nije pomakla. Čutala je.

Nešto mu je reklo da nastavi da trči. Brzo je krenuo, vukući Zoi za sobom.

„Videla nas je“, usplahireno je rekla.

Nije joj odgovorio. Predvorje je odmah ispred njih. Brzo je jurio.

Deset metara do predvorja. Pet.

Uhvatio je hladnu metalnu kvaku ulaznih vrata.

A onda je glas odjeknuo praznom zgradom.

„Kuda si to pošao, doktore?“

Džoša se munjevito okrenuo. Džouns je stajao nekoliko metara dalje u hodniku. Pored njega je bila Fjoranteova. Još dvojica agenata trčala su prema njima, s uperenim pištoljima.

Džoša je izvukao ključ kola iz kaputa i gurnuo ga u Zoinu šaku. „Plava honda“, produhtao je. „Idi. Odlazi odavde. Odmah.“ Znao je da je neće upucati. Nije mario za sebe, ne više.

Džouns je istupio opušteno držeći pištolj uz nogu.

Zoi je oklevala.

„Idi!“, zaurla Džoša.

„Nemaš kuda da pobegneš, Zoi“, mirno je rekao Džouns dok im je prilazio. Osmehivao se. „Napolju je divljina. Bezbednija si s nama.“

Zoi se ukočila na vratima. Bespomoćno je zurila u Džošu i agente. Agentkinja nije mogla da je pogleda u oči.

Džouns načini još tri koraka. Zoi vrisnu kad ju je zgrabio i snažno povukao od ulaza. Bacio ju je u ruke dvojice agenata. Opirala se i šutirala, ali bila je slaba. Držaii su je za ruke dok se Džouns okretao prema Džoši Grinbergu.

„Nemojte ga povrediti“, preklinjala je. „Nemojte...“

Dok su je dvojica agenata vukli hodnikom, čula je hitac i pogledala preko ramena. Videla je krv isprskanu po staklenim vratima i kako lekar pada na pod pored Džounsovih nogu. Vrištala je celim putem do sobe.

Trideset četvrto poglavlje

Džordžija

Tek je prošlo pola dva kad je Ben izašao iz Kliverove kuće i probio se kroz gužvu. Nekoliko manjih takmičenja još je trajalo, ali svetina se razilazila pošto je glavni događaj završen. Ugledao je gospođicu Vejl kako razgovara s novinarima nedaleko od šatora.

Nije primetila Bena dok se neupadljivo vraćao prema parkiralištu. Bilo mu je neugodno da ode bez pozdrava ili objašnjenja, ali morao je da bude sam kako bi razmislio.

Ušao je u krajsler i besciljno se odvezao na jugozapad. Prešao je reku Altamahu. Vozio se pored oranica, ruševnih koliba i limenih štala, prostranih otvorenih polja bogate crvene zemlje pod gorućim suncem. Pored kampova za prikolice gde su bele propalice podlih pogleda stajale pored druma i gestikulirale prema njegovim kolima dok je prolazio. Posle nekih sat vremena potpuno se izgubio u provinciji i nije imao predstavu gde se nalazi.

Nastavio je da vozi, utnuo i poražen. I ranije je grešio, ali ovog puta je sasvim omanuo. Više od toga nije mogao pogrešiti. Bio je toliko siguran da je na dobrom tragu s Klejtonom

Kliverom. Sad jedino zna da je Kliver nitkov, prevarant i oportunist. Ali to ne znači da je otmičar ili ubica.

Pokušao je da spase šta može iz kovitlaca u glavi i izvuče nešto smisljeno od onoga što je ostalo. Ali ima samo pitanja, mnogo pitanja mu se roji po glavi, a ni traga odgovoru. Je li Zoi još živa? Možda je još na Krfu? Je li uzalud došao u Ameriku? Prihvatio je reči Kaplanove zdravo za gotovo. Možda je i to bila greška.

Razmišljao je o komadu grnčarije koji je Zoi otkrila i koristila da ucenjuje Klivera. Rekla je Nikosu Karapiperisu da će joj proročanstvo doneti bogatstvo. Šta li je otkrila? Neizmerno će uticati na hrišćansku teologiju ako zaista može da dokaže svoje tvrdnje. Kliver je potpuno u pravu: revizionisti godinama čekaju iza kulisa ne bi U dobili municiju kojom će zasuti Otkrivenje Jovanovo kao nelegitimni biblijski tekst. Ali posledice su veće od pukog kraha karijere jednog mutnog južnjačkog propovednika. To bi moglo biti najznačajnije otkriće poslednjih decenija - podjednako važno kao Svici s Mrtvog mora ili Torinski pokrov. Možda čak i veći ako izazovu veliku reviziju Biblije.

Stalno se vraćao istim pitanjima. Koga bi još Zoino otkriće moglo ugroziti? Ko bi mogao da oseti toliku pretnju i bude spreman na sve da spreči otkriće? A da li je sprečavanje otkrića zaista cilj? Možda te grnčarske tablice imaju još neku veliku vrednost - novčanu vrednost zbog koje je neko spreman da ubije?

U suštini, nagađao je. Plutao u moru mogućnosti. Mora da dela - i to brzo. Ali ne zna šta da radi niti kuda da ide. Da se vrati u Grčku u nadi da će naići na još neke tragove i nekako umaći Stefanidesu? Ili da se jednostavno vrati u Oksford, prizna poraz i kaže Bredberijevima da nije našao njihovu ćerku? Ovo je propast.

Iznenadan urlik sirene vratio ga je u sadašnjicu. Video je policijsko vozilo u retrovizoru, a rotaciono svetlo na krovu sevalo je crveno i plavo kroz prašinu na njegovom zadnjem staklu. Još jednom je zauralala, a Ben opsova i uključi migavac kako bi skrenuo s druma. Zaustavio je kola u prašini, a policijsko vozilo stade iza njega. Prašina je lebdela u vazduhu između dva vozila. U retrovizoru je gledao kako se vrata otvaraju. Dva policajca su izašla i pošla prema njemu, po jedan

sa svake strane krajslera.

Nije reč o rutinskoj proveri ili kazni za prekoračenje brzine. Policajci su izvadili oružje. Onaj sleva izvukao je revolver iz opasača. A onaj zdesna držao je pumparicu kratke cevi. Ovo je ozbiljno. Policajci delaju na osnovu određenih podataka, a ova dvojica su đavolski uznemireni zbog onoga što su im rekli o njemu - šta god da je to.

Ben je mirno sedeo s rukama na volanu, posmatrao ih i brzo razmišljao. Zašto ga traže? Šta li znaju?

Policajac s revolverom priđe prozoru i napravi kružan pokret prstom. Ben je spustio prozor i pogledao ga. Mlad, otprilike dvadeset pet godina. Okruglih, nervoznih očiju.

„Ugasi motor“, povikao je.

Ben je polako pružio ruku i okrenuo ključ. Tišina, ako se izuzmu cvrčci svuda oko njih.

„Dozvolu“, nastavi policajac. „Samo polako.“

Ben je obazrivo podigao ruku do džepa i izvadio dozvolu. Policajac ju je zgrabio, brzo je pogledao i klimnuo glavom kolegi sa sačmaricom kao da hoće da kaže: „To je stvarno on“. Sad je izgledao još uplašenije.

„Izađi iz kola“, povikao je. „Drži ruke gore da ih vidim.“ Ben je otvorio vrata i polako izašao. Držao je podignute ruke i uzvraćao policajcu pogled, odmeravajući ga. Mladić se tresao od uzbuđenja, lice mu se trzalo od napetosti. Cev revolvera blago je podrhtavala dok je ciljao Benu u grudi.

Oružje je bilo udaljeno oko pola metra. Smit i veson, model 19. Postoje dva načina da iz njega opališ. Kad je nategnut, potreban je samo mali pokret prstom da se povuče udarač. Druga mogućnost je duplo repetiranje, da povuče oroz da zarotira burence i vrati udarač kako bi opalio. Ali to iziskuje snažno povlačenje, a Ben zna da je potrebna sila da bi se repetirao model 19 ukoliko ga oružar nije posebno podesio. Više truda znači da je potrebno više vremena da opališ.

Revolver nije nategnut. To je Benu otkrilo da će imati pola sekunde da istupi i razoruža policajca. I onda još pola sekunde da ga uperi na onog s pumparicom. Neće ih teško povrediti, samo će ih onesposobiti na neko vreme.

Ali to će izazvati svakakve nevolje koje ne želi. Umesto toga tiho upita: „0 čemu je reč?“

Policajac je pokazao oružjem prema kolima. „Stani uz vozilo. Ruke na haubu.“

Ben ogorčeno uzdahnu i raširi ruke na toplom metalu krajslera. Onaj s pumparicom držao ga je na nišanu s rastojanja od tri metra. Drugi se vratio do policijskog vozila i počeo da priča u radio. Izgledao je uzrujan i uzvrpoljeno.

Čuo je okretanje točkova na zemlji i tiho brujanje vozila sa osam cilindara. Zadržao je ruke na kolima, ali je iskrenuo vrat da pogleda. Dva velika, crna, snažna *Ševroletova* džipa zaustavila su se iza policijskog vozila. Oblaci prašine se podigoše pa slegnuše. Sunčevi zraci odbijali su se od zamračenih stakala džipova.

Vrata se otvoriše. Ben izbroja petoro ljudi. Iz jednog džipa izašla su dva muškarca i jedna žena, a još dva muškarca iz drugog. Svi su bili u elegantnim tamnim odelima. Prišao im je najstariji čovek, grubih crta lica, zaglađene kose i s tamnim naočarima. Pedesetak godina, mršav, visok. Osmehnuo se, otkrivši neravne zube. Najmlađa je bila žena. Oko trideset pet godina, oštih crta lica i namrštena. Vezala je kestenjastu kosu, ali topli povetarac joj je mrsio ispale pramenove.

Vođa je pokazao značku policajcima. „Specijalni agent Džouns. Preuzimamo odavde, gospodo.“

Policajci se zagledaše u značku kao da nikad nisu videli ništa slično. Spustili su oružje.

Džouns je dao znak jednom agentu, koji je otvorio suvozačka vrata krajslera i uzeo platnenu

torbu sa sedišta. Džouns je iz džepa sakoa izvadio par hirurških rukavica i navukao ih pre nego što je prihvatio torbu od drugog agenta i posegnuo unutra.

„Vidi, vidi, šta tu imamo.“ Agent se zakikota dok je vadio lajnbo .475. Bacio je torbu pored nogu i okrenuo veliki revolver, diveći mu se. Povukao je zatvarač otvorivši magacin i obrnuo burence. Zatim ga je zavrteo oko prsta, kao kauboj, i jedan agent se nasmejao. Džouns se reckavim zubima osmehnuo Benu. „E, ovo je lep revolver.“

Ben nije odgovorio. Napregnuto je razmišljao.

Svi agenti su prišli bliže. Žena je pogledom prikovala Bena i načas mu se učinilo da vidi sumnjičavost i oklevanje na njenom licu. Više se nije mrštila.

Džouns je izvadio mobilni i pozvao nekoga. „Ja sam. Dobra vest. Imam vašeg gospodina Houpa. U redu.“

Ben se namrštio. Ovo je čudna procedura.

Agent sklopi telefon i okrenu se prema policajcima. „Mislim da nam više nećete biti potrebni, gospodo“, rekao je i rukom im pokazao da mogu da idu.

Policajci su se zgledali pa pošli natrag prema svom vozilu. Već su se uhvatili za kvake, spremni da uđu, kad se Džouns predomislio i pozvao ih. „Samo trenutak, gospodo. Samo još ovo.“ Mlađi policajac je zaškiljio. „Molim?“

Džouns se ponovo osmehnuo. Bio je to znalački osmejak od kojeg mu se celo lice nabralo, a oči se pretvorile u proreze. Pogledao je revolver .475 u ruci.

Zatim je povukao sigurnosnu iglu, podigao revolver i pucao mlađem policajcu pravo u lice s razdaljine od tri metra.

Trideset peto poglavlje

Ričmondovo imanje

Montana

Uz zujanje kotura i debelih čeličnih kablova, žičara je glatko klizila preko ambisa. Oko nje je fijukao hladni planinski vetar, drmusao metalnu čauru a pod je podrhtavao pod nogama dva čoveka u njoj.

Irving Slejter je obožavao da bude tu. Visoko nad stenovitom dolinom video je kilometrima naokolo i zbog toga se osećao neranjivo, kao orao na planinskoj osmatračnici. To je ono što grabljivci rade - zauzmu visok položaj i osmatraju svoju teritoriju s mesta na kojem imaju potpunu kontrolu. Niko ga ne može uhvatiti ovde gore i niko ne može da čuje škakljive razgovore. Zavijanje vetra ubija signal čak i najosedljivijih naprava za prisluškivanje. Slejter je fanatik kad je reč o nadziranju i, iako je sto puta pretresao Ričmondovu kuću i nikad nije ništa pronašao, samo se ovde oseća potpuno opušteno za razgovore ozbiljnim poslovima.

Kabl je dugačak pet stotina metara i pruža se od polazišta bhzu Ričmondove kuće do druge strane doline. Slejter se snabdeo daljinskim uređajem koji mu omogućava da iznutra upravlja žičarom, da je pomeri koliko god hoće i onda je ostavi nad ambisom od trista metara, poput poslednje jabuke što visi na drvetu.

Niko više ne dolazi ovamo. Dirk Ričmond, Badov otac, postavio je žičaru uz velike troškove, nedugo pošto je kupio imanje od hiljadu jutara na obodu Stenovitih planina, kako bi porodica mogla da koristi skistazu s druge strane doline. Ali ni Badova majka niti lenji mamlaz nikad nisu voleli zdrave aktivnosti u prirodi. A stari Dirk je odavno otišao u grob, veoma imućan, ali ogorčen i razočaran čovek, uglavnom zahvaljujući lenjoj propalici od sina.

Slejter je usmerio daljinski prema kontrolnoj tabli i pritisnuo crveno dugme u sredini. Čulo se prigušeno tandrkanje spojeva i kotura iznad njega i kabina se zaustavila uz trzaj. Slejter je spustio daljinski u džep i nekoliko trenutaka zurio u dolinu kroz plastični prozor. Držao se za ogradu i pustio da mu se telo blago njiše u ritmu kabine dok je vetar udarao oko nje.

Zatim se okrenuo prema svom saradniku i osmehnuo kad je video da se ovaj oznojio i zabrinuo. „Treballo bi da si se navikao dosad.“

„Ježim se od ovog mesta.“

Slejterov osmeh naglo iščeznu. „Izveštaj o napretku.“

Saradnik je nervozno slegnuo ramenima. „Bredberijeva ne govori mnogo. Još radimo na tome.“

„To si i prošlog puta rekao. Zašto je uopšte držimo u životu? A verujem da još niste našli ni advokata.“

„Maklaskija?“

„Hoćeš da kažeš da ste dozvolili da vam pobegne još neki advokat koji možda zna gde je Bredberijeva sakrila dokaz i može da nas upropasti?“

„I dalje tragamo.“

Slejter ga je prikovao pogledom. „Nađite ga. Zar je to toliko teško? Šta je s Kaplanovom i Hadsonom? Hajde, iznenadi me. Kaži mi da su se pojavili.“

„Nisu još. A imam osećaj da se neće pojaviti.“

Slejter je odmahnuo rukom i namrštio se dok je gledao dolinu. „Znači nemaš ništa lepo da mi

kažeš?“ Izvadio je čokoladicu iz džepa i pocepao omotač. „Hoćeš malo?“

Saradnik je odmahnuo glavom i napeto se nakašljao. „Dogodilo se još nešto.“ Podigao je aktentašnu, koju je naslonio na noge, pa pružio Slejteru tanku fasciklu.

Slejter ju je otvorio dok je žvakao. Prvo što je ugledao bila je uvećana fotografija iz pasoša. Na njoj je bio plavokosi tridesetogodišnjak. „Ko je to?“

„Zove se Houp. Benedikt Houp. Englez. Pre nekoliko dana naši agenti su izvestili da je na Krfu, grčkom ostrvu. Otišao je tamo da se sretne s Palmerom. Kao što znaš, Palmer je bio tamo...“

„Ne treba mi lekcija iz istorije“, odbrusi Slejter. „Palmer je tražio Bredberijevu i razgovarao je s nekim grčkim mamlazom. Znam. Ali mislio sam da je sve to rešeno.“

„I mi smo tako mislili. Karapiperisovo ubistvo i podmetnuta bomba izgledaju kao odmazda dilera droge. Ali taj Houp se izvukao. To smo saznali od Kaplanove i Hadsona, ali tek smo sad otkrili ko je on.“

Slejter je s fotografije prešao na odštampane listove papira. Palmerov i Houпов vojni dosije. Prvo je prelistao Palmerov. Skupio je obrve dok je čitao. Houпов dosije bio je daleko obimniji i bilo mu je potrebno više vremena da ga pročita. Dok je čitao, strava mu je nabujala u grudima. Podigao je pogled. „Jesi li pročitao ovo?“

Saradnik klimnu glavom.

„Izvanredno. Najmlađi major u 22. puku SAS-a. Odlikovanja mu vire iz guzice. On je ili prokleti heroj ili pravipravcati bezosećajni ubica. U svakom slučaju, on je čovek kakvog bih voleo da imam u svom timu.“

„Pokušali smo da iskopamo još nešto o njemu otkako je napustio vojsku“, nastavio je saradnik. „Nema mnogo toga. Radi kao 'savetnik za krizne situacije', mnogo putuje, teško ga je uhvatiti. Veoma obazrivo pokriva svoje tragove. Čak nemamo ni njegovu kućnu adresu.“

„Savetnik za krizne situacije“, ponovio je Slejter sebi u bradu. „Donekle neodređen opis. To bi moglo značiti mnogo toga.“ „Mislimo da je ubio Kaplanovu i Hadsona.“

„To bi svakako imalo smisla.“ Slejter je zatvorio fasciklu. „Šta se ovo događa, kog vruga? Otkud to da dvojica bivših SAS-ovaca prate prokletog arheologa? Kako li se čovek kao što je Houp uklapa u to?“

„Ne znamo. Možda je saradivao s Bredberijevom.“

Slejter ga prodorno pogleda. „Onda bi mogao da zna sve. Možda on i Bredberijeva rade zajedno. Možda su čak i partneri.“ „Moguće je.“

Slejter ga prostreli pogledom. „Dakle, hoćeš da kažeš da je ova ionako sjebanja situacija upravo postala još sjebanija. Bivši pripadnik Specijalne vazduhoplovne službe tumara okolo, ubija naše agente i možda zna sve što i Bredberijeva i Maklaski. Drugim rečima, više nemamo posla samo s propalim zaduženim advokatom i uplašenom devojčicom, već s jebenom obučenom mašinom za ubijanje koja je u najmanju ruku ravna bilo kom američkom vojniku. Shvataš to, zar ne?“

„Shvatam“, bezbojno odgovori saradnik.

„I imamo li ikakvu predstavu gde bi to đubre moglo biti?“ „Upravo sam to hteo da kažem. On je ovde.“

„Kako to misliš - ovde?“

„Ušao je u Ameriku, u Atlantu, pre dva dana.“

Slejter je ogorčeno pognuo glavu. „I hoćeš da mi kažeš da CIA ne može da ga uhvati?“

„Naši ljudi su kasno stigli na aerodrom. Provukao se.“ Slejter se prodorno zagledao u svog saradnika. Zgađeno odmahnuo glavom.

„Moramo biti obazrivi“, nastavio je saradnik. „Ovo baš i nisu zvanična posla Agencije,

Slejteru. A Houp nije običan čovek."

„Dajem vam mnogo novca“, reče Slejter. „On je jedan čovek. Jedan jedini čovek. Imaš desetine ljudi na platnom spisku a možeš vrbovati bar još stotinu. Je li on zaista toliko pametan ili ste vi stvarno toliko nesposobni?"

Saradnik je gubio živce. „Uradili smo sve što si nam rekao. Uхватili smo Bredberijevu. Pobrinuli se za Karapiperisa. Unajmili Hercoga da postavi bombu. To nisu bili jednostavni zadaci. To nije isto što i organizovanje konferencije za štampu. Jedna omaška i svi smo propali.“

Slejter prezrivo frknu. „Da sam znao kakva ste gomila nesposobnjakovića, platio bih Hercogu da sve obavi.“

„On je plaćenik“, pobunio se saradnik. „On ne veruje ni u šta.“ „Kakve veze ima u šta on veruje? Što se mene tiče, drkadžija može biti i satanista.“

„Ovde nije o tome reč.“

Slejter mu uputi staložen pogled. „O, ti misliš da je ovde reč o Božjem delovanju? Da ti kažem nešto, ovo je pre svega posao. A Hercog završava posao i ne ostavlja tragove koje i slepac može da prati.“

Saradnik je taman zaustio da odgovori kad mu je telefon zazvonio. Okrenuo je leđa Slejteru da bi se tiho javio. Podigao je obrve. „Jesi li siguran?“, pitao je. „U redu. Znaš šta treba da radiš.“ Sklopio je telefon i okrenuo se prema Slejteru s pobeđničkim osmehom.

„Pa?“

„To je bio Džouns. Uhvatio je Houpa.“

Slejter se prvi put osmehnuo otkako je razgovor počeo. „To je već bolje. Dobro. Dovedi to đubre i navedimo ga da priča.“ „Znaš da ne mogu da idem tamo“, odgovorio je saradnik. „Ne smem dozvoliti da me neko vidi.“

„Ne možeš, ali ja ću svakako otići. Hoću da upoznam tog čoveka.“

„Nisam siguran da želiš.“

„O, i te kako žehm“, ustrajao je Slejter. „A onda hoću da ga smaknem.“

Trideset šesto poglavlje

Džordžija

Tup odjekhica prolomi se vazduhom. Policajčevo lice rasprsnu se u crvenu kašu i snažan metak ga odbaci unazad. Pao je u prašinu, mlatarajući nogama.

Džouns je ponovo zapeo revolver .475 i upucao drugog policajca pre nego što je ovaj stigao da se pomeri. Metak ga je pogodio u grudi i izbacio mu srce i pluća kroz kičmu. Krv je isprskala vetrobran policijskog vozila. Pohcajac se srušio u prašinu bez ijednog zvuka.

Načas se niko nije pomerio.

Odjek pucnja prolamao se predelom. Dva policajca su nepomično ležala. Džouns im je okrenuo leđa.

Ben se zagledao u Džounsa pa u ostale agente. Jedan se osmehivao. Dvojica su bili ravnodušni. A onda je video da je žena užasnuta. Nije to očekivala.

„Ove stvari imaju đavolski trzaj“, zamišljeno promrsi Džouns, odmeravajući veliki revolver u ruci. Skinuo je tamne naočare i prikovao Bena obazrivim pogledom. „Izgleda kao da si do guše u govornima, gospodine Bene Houpe.“

Ben se odmakao od krajslera. Pokazao je na dva mrtva policajca. „Zašto si to uradio?“

„Nisam“, odgovori Džouns. „Ti si. Svi smo videli kako si to uradio. Revolver je tvoj i tvoji otisci su svuda po njemu.“

„Šta hoćeš od mene?“

Džouns se osmehnuo. „Odgovore. Ali ne ovde.“

Prišao je Benu. Osmeh je nestao. Ponovo je zapeo revolver i gurnuo mu ga pod nos. „Uhapšen si, ubico policajaca.“

Ben je pogledao agente oko njega. Petoro napolju i bar još dvojica iza zatamnjenih stakala džipova. Procenio je udaljenost, položaje, govor tela. Prešao je pogledom s Džounsa na otvor cevi revolvera pa ponovo na Džounsa. Ovo je drugi put za nekoliko minuta da je neko uperio oružje u njega. Dozvolio je mladom policajcu da to uradi, ali nema šanse da ovom tipu to dopusti.

Uostalom, Džouns je upravo napravio veliku taktičku grešku. Možda je navikao da ljudima gura pod nos kratke, zdepaste glockove ili zigove. Ili je samo umišljen i pravi se važan pred drugima, kao neki junak iz filma. Ali duga cev lovačkog revolvera znači da je otvor cevi udaljen samo deset centimetara od Benove glave.

Jedna od prvih lekcija koje je naučio, pre mnogo godina, bila je da nikad ne približava oružje protivniku. Tako se priziva nevolja. Vešt vojni strelac ostaje na izvesnoj udaljenosti od neprijatelja kako mu ne bi pružio priliku da ga razoruža. A beskrajna obuka usadila je veštinu razoružavanja u Bena. To mu je spaslo život više puta nego što se sećao.

Načas je oklevao. Može li to učiniti?

Oni su agenti američke vlade i ima ih petoro. Nećeš uspeti.

Oklevao je.

Ma neka se nose. Pokušaj.

Trajalo je manje od jedne sekunde. Zgrabio je kraj cevi i snažno je gurnuo prema Džounsovom licu. Zaobljena ivica drške od ebanovine pogodila je agenta pravo u usta i smrskala mu zube.

Džouns vrisnu i krv mu pokulja između usana. Ben cimnu revolver i istrže ga čoveku iz ruke.

Džouns se srušio na leđa, koprcajući se i držeći se za lice dok su mu polomljeni zubi ispadali između prstiju.

Pre nego što je iko stigao da se mrdne, Ben se bacio na zemlju, zgrabio svoju torbu i uhvatio bravu krajslera. Otvorio je vrata i zaklonio se njima, baš kad su agenti potegli pištolje.

Usledi isprekidana paljba. Meci zapljusnuše vrata.

Ben je zapeo revolver i taman se spremio da zapuca, ali je zastao. Zar zaista to želi da uradi? Puškaranje s vladinim agentima uvaliče ga u više nevolja nego što je računao. Neće povrediti nikoga osim ako ne bude imao drugog izbora.

Ali nešto mu je govorilo da će to morati da učini. Jasno je video jednog agenta. S takvim oružjem nema svrhe da puca samo da bi ranio. Ako ga pogodi u rame, pokidaće mu ruku, a čovek će ionako umreti od gubitka krvi. Opalio je, pravo u centar. Revolver zagrne i žestoko trznu, a meta se sruši kao klada.

Pet metakdf Tri ispaljena.

Još metaka probijalo je karoseriju krajslera. Ben se gotovo ispravio iza izrešetanih vrata. Žena ga je naciljala. Gledala je pravo u njega. Samo je trebalo da povuče okidač.

Ali nešto mu je reklo da ona neće pucati. Zato je upucao agenta pored nje. Metak ga je silovito odbacio na jedan cmi džip.

Još dvojica agenata izašla su iz cmih ševroleta izvlačeći pištolje iz fiitrola.

Vreme je za polazak.

Ben je uskočio u krajsler i bacio se na pod. Okrenuo je ključ, ubacio u brzinu, držeći jednu ruku na volanu dok je drugom snažno pritiskao papučicu gasa. Veliki automobil snažno se trgao unapred, točkovi su se okretali, vrata mlatarala. Vozio je naslepo dvadesetak metara. Ostao je na podu dok su meci probijali karoseriju, a srča od raznesenih prozora pljuštala po njemu. Podigao se na sedište kad je krajsler opasno skrenuo na drumu.

Agenti su jurili natrag prema džipovima. Žena je pomagala Džounsusu da ustane. A onda su se točkovi crnih džipova pokrenuli u prašini i pohitali za njim.

Vijugav seoski drum bio je pust i Ben je koristio celu širinu, krivudajući levodesno prema vrhu dok se težak automobil obrtao na mekim amortizerima. Vetrobran se pretvorio u neprozirnu mrežu pukotina. Udario je smrskano staklo revolverom i vetar zafijuka u kolima. Ispred njega se ukazala prava deonica. Igla brzinomera se pela. Osamdeset. Devedeset.

Bili su odmah iza njega. Ostao mu je još jedan metak. To nije pištolj koji može napuniti u pokretu, kao bilo koji savremeni automatik. Ovo je lovački revolver. Oružje za strpljive. Patrone se moraju ručno izbaciti pa ubaciti, jedna po jedna. To uopšte nije dobro.

Odjeknuo je pucanj i Ben se sagao kad su bočni retrovizor veći deo prozorskog stuba oduvani u kiši plastičnih i metalnih delova. Osvrnuo se preko ramena i video da jedan agent visi kroz prozor džipa. Vetar mu je vijorio kosu i odeću dok je ponovo ciljao zdepastom sačmarom. Još jedan pucanj i gomila olovnih kuglica zarila se u krajsler i izbušila sedište pored njega.

Krivudajući po drumu, Ben je ispružio ruku s revolverom iza sebe. Poslednji metak. Opalio je bez nišanjenja. Trzaj revolvera umalo mu nije iščupao ruku kad je ogromno zrno proletelo kroz ono što je ostalo od zadnjeg prozora i zarilo se u prednji deo džipa. U retrovizoru je video kako je veliko vozilo proklizalo, skrenulo u stranu pa se prevrnulo. Strelac je proleteo kroz prozor kad se džip preturio. Delovi olupine rasuli su se po drumu. Drugi džip ga je obišao i nastavio da ga prati.

Ben je vozio kao nikad u životu. Odjeknulo je još hitaca. Bližio se okuci na uzanom drumu uokvirenom drvećem i grmljem. Poterao je automobil u krivinu.

Jedan starac vodio je mulu preko drumu, tačno ispred njega.

Ben nagonski smota volan i kola skliznuše s puta. Probijala su se kroz rastinje. Grane su uletale kao koplja kroz polomljene prozore. Gotovo je izleteo iz sedišta od truckanja dok je krajsler jurio niz padinu.

Načas mu se učinilo da može da se probije i da će uspeti.

A onda je, prekasno, video oboreno stablo. Nije mogao ništa da učini.

Krajsler se i dalje kretao pedeset na sat kad se zakucao u stablo. Ben je silovito naleteo na vazdušni jastuk. Zadnji deo kola se podigao, točkovi su se obrtali, motor urlao. Krajsler se prevrnuo na bok i onda tresnuo na krov.

Udarac ga je načas ošamutio. Zvonilo mu je u ušima i osećao je krv na usnama. Visio je naglavačke, uklešten uz volan dok mu je nakrivljen krov snažno pritiskao rame.

Bat brzih koraka, lomljenje grana. Glasovi. Uzvik: „Tamo dole!“

Odbio se nogama od instrumenttable i provukao kroz iskrivljen prozor. Nekako je uspeo da se nakrivi i ispuzi iz uništenog automobila. Zatim je posegnuo kroz prozor pa zgrabio torbu i prazni lajnbu. Prazan revolver ipak je bolje oružje od golih ruku.

Bio je u gustom šipražju, a isprepletenu bodljikavo grmlje granalo se svuda oko njega nalik namotajima bodljikave žice grebalo ga po rukama i licu dok se mučio da se oslobodi. Probio se, osovio na noge i osvrnuo, teško dišući, ustreptalog srca, terajući sebe da se usredsredi posle otupljujućeg udara. Drveće i grmlje zaklanjalo mu je pogled. Čuo je glasove kroz paravan vegetacije iza sebe. Prebacio je torbu preko ramena i potrčao, probijajući se kroz gustiš i jureći kroz uske proreze između drveća.

Odgumuo je nisku granu i odjednom se ispred njega stvorio agent s uperenim pištoljem. Ben nije usporio. Bacio se na tlo i nastavio da klizi po zemlji, ispruživši desnu nogu ispred sebe. Stopalom je tresnuo čoveka po kolenu i oborio ga. Agentov devetomilimetarski pištolj je opalio, a metak odlete u daljinu. A onda se Ben našao na njemu i snažno ga udario u glavu kundakom praznog revolvera. Agent je klonuo na zemlji, još stežući pištolj. Ben je bacio lovački revolver u grmlje i izvukao devetomilimetarski iz čovekove šake. Šaržer je pun. Ohrabrio ga je ružni crni čelik u ruci.

Ali odjek pucnja preko krošanja privukao je druge. Čuo je kako se glasovi slivaju u jednu tačku, pa pucketanje granja i bat koraka kad su pojurili kroz gustiš. Bhzu su.

Nastavio je da trči. Suva crvena zemlja pod njegovim nogama pretvorila se u klizavo blato kad je upao u potok. Preskočio je kamenje i uspuzao na drugu obalu, grebući prstima po zemlji.

Šuma je postajala gušća. Preskakao je oborena stabla i provlačio se kroz gusto trnje. A onda se šipražje razredilo i on ugleda travnatu padinu. Potrčao je prema njoj, dalje od glasova. Još postoji šansa da pobegne.

Na lupanje njegovog srca odgovorio je zaglušujući zvuk motora. Helikopter se pojavio iznad brežuljka, leteo je oštro nagnut u stranu, samo šest metara iznad zemlje. Zagrmeo je prema njemu poput ptice grabljivice, spuštenog kljuna i podignutog repa, a propeleri su podigli vetar koji mu je cimao kosu i odeću i polegao širok krug trave. Dvojica strelaca visila su kroz otvorena vrata, čvrsto uglavljeni i s automatskim puškama uperenim u njega. Hici su iščupali busen kod njegovih nogu. Okrenuo se i potrčao u drugom pravcu, bacio se iza palog stabla i ispalio tri dvostruka pucnja u helikopter koji mu je tutnjao nad glavom. Probio je niz rupa u crnom trupu letilice. Olujni vetar od elise podizao je prašinu, kidao ostatke vegetacije i terao mu suze na oči. Helikopter se naglo podigao da izbegne krošnje i počeo da se naginje u stranu kako bi se vratio.

Devetomilimetarski pištolj nije oružje koje se može koristiti protiv letilica i vojnih pušaka. Ali to je sve što Ben ima. Nanišanio je helikopter i ispaho još pet hitaca. Nije se ništa desilo. Helikopter se i dalje pribhžavao. Strelci su ga ponovo nanišanih. Video je kako mu crvena tačka laserskog

nišana šara po nozi i pomerio ju je tačno na vreme. Gomila ivera poletela je iz debla pre nego što je i čuo pucnje. Ustao je i potrčao u zaklon grmlja dok su meci pogađali zemlju iza njega. Helikopter mu je prošao iznad glave. Brzo i naslepo je grabio kroz gustiš, preskačući kamenje i brazde. Dvapat se spotakao i umalo nije pao. Trnje mu se zabijalo u ruke dok je razmicao grane. Odjednom se obreo na travnatoj čistini.

Ali nije bio sam. Dva agenta stajala su četiri metra ispred njega i povikala mu da stane. Pištolj i dvanaestokalibarska sačmara bili su mu upereni pravo u glavu.

Načas je bilo nerešeno. Držao ih je na nišanu, prelazeći s jednog na drugog. Misli su mu jurile. Prvo upucati onog sa sačmarom. Tip s pištoljem verovatno će uspeti da ispali jedan metak, ali s te razdaljine pre će jedan metak promašiti nego razarajuća paljba kughca iz sačmare kratke cevi.

Ali sekundu kasnije izgledi su se smanjili jer je još agenata izašlo iz šipražja. Žena mu je bila zdesna, na tri sata. Džouns na deset sati. A onda se još jedan tip pojavio iza prve dvojice. Petoro protiv jednog. Krug pištolja uperen je u njega i nema kuda da ide. Nema izbora.

Bacio je oružje i podigao ruke.

Žena se mrštila dok ga je gledala niz cev pištolja. Kao da mu je poručivala da je bežanjem samo otežao sebi. To kao da joj je bilo važno. Nije znao kako, ali nekako je naslutio da ona ne žeh da bude tu i da se sve ovo dešava.

Džouns su oči besno sevale kroz krv koja mu je pokrivala lice. Izdao je nerazumljivu naredbu. Dva agenta uhvatila su

Bena za ruke i bacila ga na zemlju pokrivenu lišćem. Osetio je kako mu plastični kabl steže ručne članke. Koleno na leđima i čvrst čelik pištolja na potiljku. Pa oštar ubod kad mu je neko dao injekciju.

„Spavaćeš neko vreme, drkadžijo“, promrsio je Džouns kroz smrskane zube.

Ben je počeo da tone u crnu baru dok su se glasovi oko njega pretvarali u odjeke, a onda su sasvim iščezli.

Trideset sedmo poglavlje

Činilo mu se da je hiljadu godina plutao kroz maglovit univerzum nepovezanih snova i košmara pre nego što su ga preneli glasovi. Ben je odmah seo i shvatio da je bio opružen na golom dušek u uglu prljave prostorije. Sledeće što je primetio bilo je da su mu ruke vezane za zid. Zagledao se u čelične lisice koje su mu se urezale u meso. Pogledom je pratio dugački lanac od levog članka, uz naprsli zid i oko debele metalne cevi pa natrag do desnog članka. Cimnuo je. Cev je čvrsta.

Pogledao je na sat. Veče, 20.36. Pet i po sati otkako su ga zarobili. Gde je, dođavola?

Pošto mu se glava razbistrila, počeo je da razgleda. Njegov zatvor izgleda kao staro skladište mesa. Nema prozore, a jedina vrata su od aluminijuma s gvozdanim klinovima. Ali mnogo je prošlo otkako se prostorija koristila za skladištenje. Pod je pokrivaio debeo sloj prašine, a paučina je visila sa zidova. Osećao se vonj vlage, miševa, zgrade koja je godinama napuštena.

Glasovi spolja postajali su glasniji. Bat koraka. Senke na pruzi svetlosti ispod metalnih vrata. Zveckanje katanca, a onda su se vrata otvorila i ušla su dvojica visokih muškaraca. Jedan je bio mršav i žilav, šaka nalik kandžama na kojima su iskočile vene, vojnički kratke sede kose. Drugi je izgledao kao propaliizač tegova koji provodi podjednako vremena u tamanjenju čizburgera koliko i na benču, sto četrdeset kila sala i mišića ispod male, ćelave glave i crne kozje bradice.

Obojica su nosila tamna odela, bele košulje i ozbiljne kravate. Nisu ništa prepuštali slučaju. Žilavi je stajao samo nekoliko metara dalje i uperio pištolj Benu u glavu dok mu je mišićavko prišao, obazrivo se sagao i otključao lisice na levoj ruci.

„Sobna usluga je užasna“, reče Ben.

Krupajlija se načas podrugljivo iskezio. Bez reči mu je grubo strgao lisice s jednog članka i povukao kraj lanca kroz prorez između zida i cevi.

Ben ih je odmeravao. Pokreti su im brzi, uvežbani, profesionalni. Pošto su mu ruke slobodne, načas je bio u iskušenju da ih napadne. Onaj podgojeni, dovoljno blizu da mu u dahu oseti mast, neće predstavljati teškoću. Ali po tome kako ga je žilavi naciljao i napeto se zagledao u njega kroz nišan, pobeelih vrhova prstiju na crnom čeliku, znao je da bi mu svaki pokret bio i poslednji.

Rmpalija ga je zgrabio za članak, ponovo mu stavio lisice i bolno ih stegao. Zatim je ispružio ruku, uhvatio Bena za košulju i snažno ga povukao na noge.

„Hodaj“, promuklo je rekao. Ben ga pogleda u oči. Bile su tupe. „Hodaj“, ponovio je i gurnuo ga velikom šakom.

Pištolj je sve vreme bio uperen u njega. Izašli su iz skladišta mesa i obreli se u kuhinji neke ustanove.

Kao i skladište, kuhinja je zapuštena i napuštena. Pacovi i miševi odavno su rastrgli kese za smeće nagomilane u uglovima, a đubre je rasuto po prašnjavim pločicama. Još ostataka stoji na radnim površinama i u sudoperama kojima voda godinama nije potekla. Posuđe i čaše stoje na policama pokrivenim paučinom. Jedan nož je zariven u staru, ubuđalu dasku za sečenje.

Nalaze se u restoranu ili hotelu. Šta god da je, ovo mesto je davno zatvoreno. U vazduhu se oseća hladnoća koja nema veze samo s vlažnim zidovima. Gde h je?

Dva čoveka su ga pogurala kroz kuhinju i dvostruka vrata u mračni hodnik. U tami je video čelična vrata lifta za osoblje. Mišićavko je stisnuo dugme i vrata su se otvorila na sredini. Ben je osetio pištolj na leđima i ušao.

U liftu je smrdela trulež kao u kuhinji. Ben je napravio tri koraka do kraja lifta, okrenuo se i

naslonio na zid. Žilavi tip i dalje mu je držao pištolj uperen pravo u lice. Sledio je mišićavi, pod čijom težinom se pod zatresao. Pritisnuo je dugme. Lift je zatandrkao pod njihovim nogama. Niko nije progovarao. Zatim su se vrata otvorila u prizemlju i Bena su odgurali niz drugi hodnik. Na zidovima su bile crne mrlje od buđi, a vonj miševa i pacova bio je još jači.

„Produži pravo“, rekao je rmpalija koji je vodio. Ben je polako hodao i gledao okruženje iako ga je pištolj ubadao u leđa. Odveh su ga do drugog lifta pa na prvi sprat i niz još jedan prljav hodnik. Prošli su pored nekoliko vrata. Stare hotelske sobe, pocrneli brojevi na mesinganim pločicama. Mišićavi se zaustavio ispred sobe trideset šest i pokucao na vrata. Iznutra odgovoriše glasovi. Ben je čuo korake a onda su se vrata otvorila.

U dovratku je stajao visok i vitak čovek zalizane kose.

„Tebe znam“, reče Ben. „Kako zubi?“

Džouns se namrštio i pokazao rupe u zubima. „Uvedite ga“, naredio je agentima. Glas mu je bio tih i izobhčen zbog naduvenih usana. Ugurah su Bena u sobu i bacili ga na stolicu. Mirno je sedeo, lanac mu je ležao u krilu.

Nalazio se u sklepanoj kancelariji. U sobi je bilo samo nekoliko stolica, jeftin radni sto i još jedan sto na kojem su stajali DVD plejer i monitor. Pretpostavio je da ga nisu ovamo doveli da bi gledao film.

Džouns je zatvorio vrata i stao na sredinu sobe, trljajući usne i vilicu, očiju punih mržnje. Ben nije znao drugog čoveka. Sedeo je za radnim stolom, osmehivao se belim zubima i gotovo se veselo ponašao. Verovatno kasne tridesete, vitak, oniži, skupo odeven, vatrenocrvene kose. Na ruci nosi veliki zlatni sat, čije je staklo optočeno dijamantima. Izgleda kao inteligentan čovek koji ne mora da bude okrutan da bi bio glavni, ah je navikao da izdaje naređenja. Neko ko je uvek nekoliko koraka ispred, ko uvek unapred ispita sve mogućnosti. Neko veoma opasan. „Lepo vam je ovde“, primeti Ben.

Čovek se još šire osmehnuo. „Stvarno tako misliš?“ Govorio je kroz nos i mnogo mlatarao rukama. „Valjda zato što si Englez. Ja mislim da je usrana rupa. Ne mogu da verujem koliko me košta. Kad završim ovde, reći ću svom čoveku da me letilicom vrati sto dvadeset kilometara u civilizaciju.“

„Mnogo pričaš“, primeti Ben.

„I ti ćeš“, odvrati čovek. Osmeh više nije tako širok.

„Ne verujem da smo se upoznah.“

„Ja sam Slejter. Mislim da si već upoznao agenta Džounsa.“ Slejter je izvadio tanku čokoladicu iz džepa i počeo da je odmotava. „Voliš li čokoladu, gospodine Houpe?“

Ben odmahnu glavom. „A mislim da ne bi trebalo nuditi Džounsa. Njegov zubar ne bi to preporučio.“

Džouns ga je prostrelio pogledom. Slejter se osmehnuo. „U redu, cenim humor, ah nisam došao ovamo da bih se smejaio. Nemoj otežavati situaciju. Veruj mi, biće mnogo prijatnije ako nas ne budeš zajebavao.“

„Nećeš mnogo izvući iz mene“, odgovori Ben.

„O, mislim da hoćemo“, odvrati Slejter. „Majore.“

„Nisam major, već student teologije.“

„Kako da ne.“ Slejter se zakikotao. „Mora da postoji još neki Benedikt Houpe, pljunuti ti, kojeg je izbacio kompjuter CIA.“

„Istina je“, ustrajao je. „Sad sam samo student teologije.“ „Običan božji čovek.“

„Pokušavao sam da budem“, objasni Ben. „Ti i tvoji ljudi ste se isprečili.“

„Razgovarao si o teologiji s Klejtonom Kliverom?“

„Može se tako reći.“

Slejter se odjednom uozbiljio. „Zašto radiš sa Zoi Bredberi?“ „Debelo si pogrešio. Ne radim s njom. Tražim je, ali je jedva poznajem. Do pre osam dana ne bih je ni prepoznao na ulici.“ „Dakle, dva SAS-ovca su otišla čak na neko grčko ostrvo da traže nekoga koga jedva poznaju.“

Ben sleže ramenima. Nema razloga da laže. „Kao što sam rekao, ja sam student. Njen otac mi je profesor. Kad je nestala, zamolio me je da otputujem na Krf i da je pronađem. Odbio sam i poslao starog poznanika kome je bio potreban posao. On je naleteo na teškoće pa sam došao da mu pomognem.“

„To je sve?“

„To je sve.“ Ben se prodorno zagledao u Slejtera. „A onda ga je neko razneo. Mislio sam da je Klejton Kliver. Zato sam išao da razgovaram s njim. Ali pogrešio sam. Sad imam drugačiju teoriju. Mislim da su tvoji ljudi ubili Čarlija, baš kao što su ubili Nikosa Karapiperisa i sve druge nedužne ljude zato što hoćete da saznate gde je Zoi stavila ostatak ostrakona kojima ucenjuje Klivera.“ Ben je zastao. „Eto, odgovorio sam na tvoja pitanja, sad ti odgovori na moja. Zašto ti trebaju ostrakoni? Zašto radiš sve ovo? Je li Agencija odjednom postala religiozna?“

„To nije tvoja briga“, odseče Slejter.

„Ako ti je potrebno ono što ona ima, možda si trebao da je pitaš pre nego što si je ubio.“

Slejter je skupio usne. „Zašto misliš da smo je ubili?“

„Da je ona živa, ja ti ne bih bio potreban.“

„Ona je živa“, odgovorio je Slejter. „Ne samo da je živa već je ovde. Uskoro ćeš je videti.“

Ben je brzo razmišljao. *Onaje živa*. Postoji šansa. Mogućnosti su mu se rojile u glavi. Ali nije dozvolio da Slejter vidi o čemu razmišlja. „Držite je dve nedelje i ne možete da je naterate da progovori? Mislio sam da ste opasni momci.“

Džouns je uperio prstom u njega. „To ćeš nam ti uskoro reći, seronjo.“

„Trebalo bi da držiš usta zatvorena, Džounse“, primeti Ben. „Prizor ni ranije nije bio lep, ali sad zaista bode oči.“ Okrenuo se prema Slejteru. „Mislim da sam shvatio. Ona ne zna, je li tako?“ Slejter ga je samo ravnodušno gledao i žvakao čokoladu. „Motocikl koji je iznajmila na Krfu nestao je u isto vreme kad i ona“, nastavio je Ben. „Mislim da je išla da se nađe s Nikosom Karapiperisom kad su tvoji momci pokušali da je uhvate. Stručnjaci kao ovaj Džouns. Mislim da su je uplašili. Uspaničila se i pala. Zato ne priča s vama - jer se ne seća. Dobila je amneziju od udarca u glavu i plašiš se da se neće ni setiti. U suštini, najebao si.“

Slejter je prekrstio ruke. „Ti si veoma pametan čovek, to je jasno. Šteta što ti nismo naš posao u našem timu.“

„Pametniji od tebe“, odvrati Ben. „Gomila majmuna obavila bi bolji posao. Ali to se dešava kad unajmiš govno bez mozga poput Džounsa da ti obavi prljave poslove.“

„Čovek u tvom položaju trebalo bi da pokušava da me odobrovolji“, primeti Slejter. „Ti me ljutiš.“

„Tek ću“, odvrati Ben. „Gubiš vreme sa mnom. Čak i da znam ono što hoćeš da saznaš, ne bih ti rekao.“

„Čak i pametni momci mogu upasti u sranja, a ti si u njima do guše. Možemo te zauvek zakopati. Za početak, ubio si dva policajca.“

„To je bio Džouns“, reče Ben. „On je pravi opaki momak.“ „Imamo gomilu svedoka koji su videli da si hladnokrvno ubio dvojicu policajaca“, nastavio je Slejter. „Zatim se postavljajtanje dva nestala agenta u Grčkoj. Pretpostavljam da si i tu umešao prste.“

Ben nije odgovorio.

Slejter se osmehnuo. „Ne sećaš se? Jesi li i ti dobio udarac u glavu? Da vidimo hoće li ti ovo osvežiti pamćenje.“ Dao je znak Džouns, koji je uperio daljinski prema monitoru ravnog ekrana na stolu. Oživeo je i Ben odmah prepozna prizor. Na oštrom snimku u boji video je sebe i Čarlija za stolom restorana na Krfu. Zvuk je bio isključen.

Slejter je pustio da snimak teče nekoliko sekundi. Ben je gledao sebe kako se vrpolti na stolici dok mu Čarli priča šta se dogodilo. A onda je prošao dečak s loptom. Nekoliko trenutaka kasnije video je sebe kako skače i trči na ulicu da spase dete od nailazećeg kombija. Čarli je ustao. To je bio trenutak pre eksplozije.

„Dobro, rekao si svoje“, kazao je Ben. Nije hteo da ga podsećaju na taj trenutak. Oživljavao ga je više puta proteklih nekoliko dana.

Džouns je stegao usne pokrivene krastama preko reckavih zuba. Usmerio je daljinski i palcem stisnuo pauzu baš kad je udarni talas sunuo baštom restorana i pogodio Čarlija, rastrgavši mu telo u crvenoj izmaglici. Prizor se ukočio na ekranu. Džouns se zagledao u sliku. Izgledao je zadovoljno.

Ben se zapiljio u ekran. Video je eksploziju u novom svetlu. Kad je bomba grunula, on je bio s druge strane ulice, zaklonjen kombijem, s licem na zemlji. Gotovo ništa nije video.

Ovaj snimak je napravljen iz sasvim drugog ugla. Video se pravac talasa, što je Benu otkrilo tačno gde se bomba nalazila. Sećanja su mu nagmula u glavu. Setio se dečaka s loptom. Čoveka s laptopom za obližnjim stolom. Setio se kako se čovek izdrao na dete. A najviše od svega, setio se divljeg pogleda njegovih očiju.

Nikad neće zaboraviti to lice. Pogotovo sad.

Ranije nije primetio da se čovek neprimetno udaljio dok su on i Čarli bili zaokupljeni razgovorom. To je ono što ljudi rade u restoranima, završe piće i odu - svaki sto je lični svet, dovoljan sam sebi. Ništa čudno. Ali sad je poželeo da je obratio više pažnje. Ukočena na ekranu, uhvaćena u trenutku kad se raspršila i izbljuvala vatru i smrt po restoranskoj bašti, torba za laptop bila je tamna mrlja ispod praznog stola.

Ben se okrenuo od ekrana i prodorno zagledao u Slejtera pa u Džounsa. „Dakle, bio sam u pravu. Vi ste postavili tu bombu.“ Slejter je odmahnuo rukom. „Ja sam poslovan čovek. Ne podmećem bombe. Samo plaćam drugima da to rade.“

„Taj snimak je poslednje što su mi moji agenti poslali pre nego što su nestali“, rekao je Džouns. „Šta si im uradio?“ „Oboje su zakopani na jednoj plaži“, odgovorio je Ben. „Ako požuriš, možda ćeš ih naći pre nego što rakovi pojedu ono što je ostalo od njih.“

Slejter se osmehnuo. „Izgleda da si rešio da budeš iskren prema nama.“

„Reći ću ti još nešto“, dodao je Ben. „Uskoro ću te ubiti.“ „Je li tako?“

„Tako je. I Džounsa. Trebalo bi da spremite grobove.“ Zavladao je tišina. Slejter je prebledeo i pokušao to da priкриje nervoznim smehom. „Ponadao sam se da si se urazumio. Ovim nećeš olakšati sebi.“

„Dozvolili ste da vam vidim lica“, rekao je Ben. „A ionako me ne biste odavde živog pustili. Dakle, čak i da znam gde su ostrakoni, što ne znam, ne bih vam pružio to zadovoljstvo.“ Slejter je bacio omotač čokolade u kantu. „U redu. Ali postoji brza i laka smrt kao i spora i jeziva mučenja.“

„Još nisam odlučio šta ti zaslužuješ“, odgovori Ben.

Slejter udahnu. „Bože, kako si tvrdoglav. U redu, pokazaću ti nešto drugo.“ Ponovo je dao znak Džouns. Agent je pritisnuo drugo dugme i iz plejera se čulo kliktanje i okretanje kako se disk menjao. Ekran je nekoliko trenutaka bio prazan, a onda se pojavila slika. Snimak izbliza nekog ispijenog, izmrcvarenog čoveka u prljavoj uniformi. Nalazio se u prljavoj ćeliji, ili kavezu, i stezao

je rešetke. Bleštavo svedo sijalo mu je u lice. Videle su se blistave sveže rane i masnice na njegovoj vilici i obrazu, modrosiva šljiva na desnom oku.

„Gledaš poverljive snimke CIA“, objasni Slejter. „Ne moraš da znaš o čemu je reč. Ista stara priča. Recimo samo da tip zna neke podatke, a ovi drugi momci žele da ih izvuku iz njega. On je žilav drkadžija, baš kao ti. Odoleo je raznim mučenjima. Kad ga kamera bude zumirala, moći ćeš da vidiš krv na njegovim stopalima jer su mu iščupali nokte. Uskoro. Evo.“

Ben je gledao prizore na ekranu. Slejter je ustao i počeo da korača tamoamo. „Vidiš, ja sam birokrata“, rekao je. „Priznajem to. Volim da čujem kad ljudi govore istinu, ali nije mi prijatno dok gledam krv i nasilje - bar ne izbliza.“

„Drugačije je kad samo telefoniraš, zar ne?“

Slejter se nije obazirao. „Dosad su mogli da naprave mleveno meso od tebe“, nastavio je. „Mogli su da ti odseku prste i uši, da ti otfikare muda, da te prže strujom, potope te u kadi, obese te za nožne prste, svakojaka sranja. S obzirom na ono što si radio, siguran sam da imaš prilično jasnu sliku šta je sve moguće. Ali to više priliči Džouns. Ja volim da dobijem ono što hoću bez nereda. Volim kad je sve čisto i sterilno. Ako već moram nekoga da sjebem...“ Slejter se osmehnuo. „Pa, pogledaj ovog druškana.“

Ben je gledao. Dok je Slejter pričao, na ekranu su stražari u neobeležnim uniformama silom spustili zatvorenika na stolicu. Pojavio se treći stražar i zario iglu čoveku u vrat, pritisnuo do kraja i izvadio injekciju uz tanak mlaz krvi.

Slejter je posegnuo u džep sakoa, izvadio bočicu boje ćilibara i uz tresak je spustio na sto. Zatim je posegnuo u drugi džep izvadio malu kožnu futrolu. Otkopčao ju je i spustio na sto pored bočice. Unutra je bila injekcija. „Znaš čemu ovo služi?“ Ben pogleda bočicu. „Da. Ali mislio sam da nas je Džouns zamolio da ne pričamo o njegovom stanju.“

„Mnogo smešno. Znaš šta je ovo.“

„Čuo sam za to.“

„I mislio sam da jesi. Najbolji je. Dragocen. Teško ga je nabaviti. Nažalost, dobri doktor koji ga je nabavio neće nam se pridružiti.“ Slejter je pokazao na ekran. „Ovaj tip je bio kao ti. Odlučno je tvrdio da ne zna ono što smo hteli da saznamo. Čoveče, ne da je bio siguran u sebe. Ali je progovorio. Jedna doza bila je dovoljna. Za jedan sat nam je ispričao sve i još mnogo toga. Izvanredno. I, znaš šta, čak nisu morali da mu prosviraju metak kroz glavu posle toga. Vidi šta se desilo.“

Džouns je triput pritisnuo daljinski. Snimak se osmostruko ubrzao i odjednom se slika promenila: nov ugao snimanja, drugo osvetljenje. Isti čovek, ali i on se promenio. Izuzetno. Od uplašenog, izudaranog zatvorenika pretvorio se u brbljivog, vrištećeg ludaka koji je cimao rešetke, mahnitog pogleda, iskeženih zuba, zapenjenih usta. Bio je na drugoj planeti.

„Potpuno ludilo“, reče Slejter. „Isti tip, samo šest sati kasnije. To ti ovo sranje uradi. Dejstvo je nepopravljivo, trajno. Nekad izdrže satdva. Neki žilaviji i duže. Ali, pre ih kasnije, svi isto završe. Ludilo do smrti. Razumeš šta ti govorim?“

Džouns se osmehnuo. Zaustavio je prizor na ekranu, spustio daljinski i zadovoljno prekrstio ruke.

„Razumem“, odgovori Ben.

„Dobro je. Jer hoću da razmisliš o tome.“

„Misliš da mi daš taj koktel?“

„Čist, bez ičega“, odgovori Slejter. „Ali ne odmah. Evo kako ćemo.“ Pogledao je na sat. „Tek je prošlo devet sati. Daću ti vremena do deset da razmisliš o tome šta bi voleo da mi ispričaš.“

A onda ću te spojiti s tvojom prijateljicom Bredberijevom i gledaćeš kako joj ubrizgavam ovaj serum. Videćemo šta će nam reći. I ti ćeš moći da slušaš. Biće zabavno. A kad se ujutru vratim, odvešću te da vidiš šta joj se desilo pre nego što dođe red na tebe.“ Slejter se osmehnu. „Ja ću biti daleko i pijuckati „krug“ dok budeš sedeo u svojoj ćeliji i uživao u poslednjim satima normalnosti. Ubrzo posle toga, dok budeš urlao kao životinja u svom kavezu, potpisaću papir kojim ću te izručiti državnoj ludari, gde ćeš ostati do kraja svog bednog života, udarajući glavom o zid.“

„Zašto trošiti novac poreskih obveznika?“ upita Džouns. „Mogli bismo samo da ga izbacimo u nekoj sporednoj ulici.“ „Sviđa mi se tako“, zamišljeno odgovori Slejter. „Dosta priče. Džounse, pozovi svoje momke.“

Džouns otvori vrata. U hodniku su stajala dvojica koja su dovela Bena. „Odvedite ovog drkadžiju dole i zaključajte ga“, rekao je. Uperio je prstom u mišićavka. „Bojtere, čuvaj stražu pred njegovim vratima. Makenzi, odmah se vrati ovamo.“ „Imaš jedan sat“, rekao je Slejter Benu.

Bojter ga je uhvatio za ruku. „Idemo, govнару.“

Ben je ustao, otresao Bojterove mesnate šake i pošao prema vratima. Zastao je, okrenuo se i pogledao Slejtera pravo u oči. „Zapamti šta sam malopre rekao“, tiho je rekao. Zatim je otišao.

Džouns je gledao s podrugljivim osmejkom dok su Bojter i Makenzi gurali zatvorenika niz hodnik prema liftu. Okrenuo se prema Slejteru. Izgledao je manje pribrano nego maločas.

„Ne brinite zbog njega“, rekao je Džouns. „On već pripada prošlosti.“

Trideset osmo poglavlje

Slejter je koračao po sobi dok je Džouns pušio. Prošlo je pet minuta. Pa deset.

„Opustite se“, rekao je Džouns.

„Nikad se ne opuštam.“ Slejter je pogledao na sat. „Te cigarete smrde. Gde je taj tvoj Makenzi? Zar mu nisi rekao da se odmah vrati?“

„Sad će“, odgovori Džouns. „Verovatno je otišao u kupatilo.“ Slejter odmahnu glavom. Stegao je vilicu. Prošao prstima kroz kosu. „Nešto nije u redu. Osećam to.“

„Poludeli ste. Houp je zaključan bolje nego u Alkatrazu.“ „Ako je tako, hoću lično da se uverim. Imam loš predosećaj.“ „Vi i vaši predosećaji“, zagunda Džouns. „U redu, idemo.“ „Ne idem tamo dole samo s tobom. Koliko ljudi imaš u zgradi?“ „Pored mene, tu je desetak agenata. Nemojte mi reći...“ „Upravo ti to govorim. Ostavi dvojicu s Bredberijevom. Hoću ostale uz sebe.“

Džouns se glasno usprotivio, ali Slejter je ustrajao. Džouns je izvadio radio. „Fjoranteova, pridruži se Jorgensenu ispred vrata zatvorenice. Svi ostah, odmah dođite u moju kancelariju.“

Za dva minuta u hodniku ispred sobe okupilo se sedam agenata. Slejter je obazrivo izašao. Džouns je istupio na čelo, ne krijući ogorčenost.

„Nećemo liftom“, rekao je Slejter. „Idemo stepenicama.“ „Tip vas je preplašio“, narugao se Džouns. „Izbezumili ste se.“ „Samo sam oprezan“, ispravi ga Slejter. „I pametan.“

Stigli su do podnožja stepenica, prošli prljavim predvorjem pa niz još jedne stepenice do kuhinje u podrumu.

„Izvucite pištolje“, prošaputao je Slejter.

„Poludeli ste“, ponovi Džouns. „Nema...“

Prošao je kroz dvostruka vrata što vode u kuhinju. Ukopao se u mestu i zinuo. „Sranje.“

„Rekao sam ti“, promrmljao je Slejter.

„Šta se ovde desilo, jebote?“

Slejter ga je postrance pogledao. „Mislim da je prilično očigledno, zar ne?“

Bojter i Makenzi ležali su usred kuhinje pune smeća. Mrtvi. Neonske svetiljke odbijale su se od velike lokve krvi što se polako razlivala po podu.

Slejter se zagledao u Bojtera i načas se zapitao kakav mu je to čudan okrugli predmet zaboden u glavu. A onda je shvatio. Polomljena drška vinske čaše zarivena mu je duboko u slepoočnicu. Makenzi je ležao pod uglom u odnosu na kolegu, pomodrelog lica, isplaženog jezika, s tamnosivom masnicom oko vrata - zadavljen čeličnim lancem. Lisice su ležale pored ključića na podu. Agentima su sakoi bili otkopčani, a futrole za pištolje prazne.

Slejter i Džouns se zgledaše. „Houp slobodno šeta po zgradi“, prošaputa Džouns.

„Ma nemoj. I naći ćeš ga.“

„Naći ćemo ga“, uverio ga je Džouns.

„Bolje bi bilo. Izgubio si ga. Mrtav si ako ga ne nađeš. Jasno?“ „Naći ćemo ga“, ponovi Džouns. „Vratite se u kancelariju.“ „Nema šanse. Odlazim odavde. Ovde nije bezbedno za mene.“

„Nije bezbedno ni za koga.“

„Ti si zamenljiv. Ja nisam.“ Slejter je uperio prstom u agente. „Ti, ti i ti. Ispratite me odavde, jebote.“ Pošao je prema izlazu, pa zastao i okrenuo se. „Džounse?“

„Molim?“

„Uhvatite ga živog. Jasno?“

„Uhvatićemo ga“, odgovori Džouns.

Slejter je gotovo otrčao kroz predvorje, praćen trojicom agenata sa oružjem na gotovs. Otvorio je ulazna vrata, brzo, nezvereno izašao iz zgrade i potrčao prema elegantnom helikopteru bel koji je stajao usred parkinga. Pilot ga je video, sklonio termos s kafom i upalio motor. Propeler se polako zavrteo dok je Slejter otvarao vrata i ulazio. Za nekoliko minuta iščezao je iznad krošanja.

Pošto mu Slejter više nije smetao, Džouns je okupio agente oko sebe. „Slušajte, ljudi, on je samo jedan čovek. Pošto su Makenzi i Bojter poginuli, ima nas još desetero u zgradi.“ Podigao je radio. „Jorgensene, jesi li na mestu?“

„Tamo gde ste me postavili“, odgovorio mu je glas na uvo. „Je li Fjoranteova s tobom?“

„Jeste, gospodine.“

Džouns klimnu glavom. Pokazao je pištoljem na ljude. „Keše, Munce, pridružite im se na zadnjem spratu. Houp će se tamo uputiti.“ Osmehnuo se. „Otići će po devojkju.“ Brzo se osvrtao dok je smišljao taktiku. Nema šanse da se Houp provuče pored četvoro ljudi na spratu. A dotle će se dva tročlana tima raštrkati po zgradi i dokrajčiti ga. „Bendere, Simonse, idete sa mnom. Kimble, Dejvise, Ostine, preuzmite levu stranu zgrade. Ostanite na vezi. Ako ga vidite, ubijte ga. Preopasan je da bi ostao u životu.“ „Slejter je rekao da ga ne ubijemo“, istakao je Ostin. „Zabole me šta je Slejter rekao.“ Džouns je jezikom prešao po zubima i osetio reckave ostatke koji ga podsećaju na tog čoveka. „Hoću da taj drkadžija bude u vreći u narednih deset minuta. Idemo.“

Trideset deveto poglavlje

Ben je gotovo bilo žao dvojice pokojnika. Nije znao protiv koga su navikli da se bore, ali bili su prespori. Prosto nisu videli šta im se sprema.

Ostavio ih je tamo gde su pali. Pronašao je ključ u rmpalijinom džepu i uzeo obojici berete s prigušivačem. Napimjene. Klimnuo je glavom sam za sebe, gurnuo jedan pištolj u desni džep na kuku a drugi u zadnji džep. Izvukao nož iz stare daske za sečenje. Nazubljeno sečivo od nerđajućeg čelika i dalje je oštro. Pažljivo ga je zadenuo za pojas.

Već je osmislio kuda će pobeći. Odmarširao je do kvadratnog otvora u kuhinjskom zidu, otvorio klizeća metalna vrata i otkrio lift za prenos hrane. Pored otvora od jednog metra nalazila se prašnjava stara zidna tabla s tri plastična dugmeta, dva u obliku strelice, jedna je pokazivala nagore, druga nadole, a na srednjem je izbledelim slovima pisalo „stop“.

Dlanom je udario stehcu za nagore, nadajući se da lift i dalje radi posle toliko godina. Čuo se tup škljocaj i lift se cimnuo nagore dvatri centimetra pre nego što je pritisnuo „stop“.

Poslužice, pomislio je. Prostor je tek toliki da se uglavi unutra. Zaudaralo je na ustajalu mast, vlagu i mišja govna. Pružio je ruku iznutra, napipao strelicu što pokazuje nagore i pritisnuo je. Osetio kako se lift trgao ispod njega pa kako se podiže. Brzo je uvukao ruku da ne udari u zid. Načas je video cigle, a onda samo tamu. Lift se podizao, štucajući i podrhtavajući. U mraku je izvadio jedan pištolj. Ne zna na šta će gore naleteti.

Negde iznad glave čuo je škripanje kao da će kablovi popucati. Pripremio se, ali nije se dogodilo ništa. Lift se zatresao pa zaustavio. Pružio je ruku i nežno pogurao, otvorio kvadratna vrata od jednog metra. Bio je u pravu. Obreo se u hotelskom baru, u malom prostoru za spremanje pića iza samog šanka. Izašao je iz otvora, zahvalan što napušta to klaustrofobično mesto, i čučnuo u prašini iza starog šanka.

Verovatno je u prizemlju. Gde li drže Zoi? U nekoj sobi na spratu? To je samo pretpostavka, i to neodređena, ah to je sve što ima. Bar je blizu. Samo mu desetak pištolja stoji na putu. O tome će brinuti kad bude počeo da nailazi na njih.

Otkočio je pištolj i tiho se odšunjao iz bara, okrećući cev levodesno, osmatrajući kroz nišan dok je obazrivo išao zapuštenim hodnikom. Kretao se u senkama, držeći pištolj ispred sebe. Zbog sposobnosti da bude potpuno tih i neprimetan, bio je legenda u svom puku. Čuo je bat trčućih koraka i glasove u predvorju. Razdvojili su se kako bi ga uhvatili. Možda dvatri čoveka po timu, a verovatno bar dva tima stražari pred Zoinom sobom.

Hodnik ispred njega bio je u obliku slova L a onda se otvarao u širi prolaz s vratima sa obe strane. Jedna su bila pritvorena i prašnjava svetlost dopirala je iz prostorije koja je svojevremeno verovatno služila za gledanje televizije.

Ukočio se. Neko dolazi iz drugog pravca. Trojica u trku. Povukao se nazad u senke, a svetlost što je dopirala kroz poluotvorena vrata pravila je dovoljan kontrast da ga sakrije. Da je ispružio ruku, mogao ih je dotaći dok su trčali pored njega. Pustio ih je da prođu.

Kad je treći čovek bio dva metra ispred njega, iskoračio je u hodnik, podigao pištolj i upucao ga u potiljak. Čovek se sruši na pod i usled ubrzanja škripeći prokliza na linoleumu. Pre nego što su druga dvojica shvatila šta se desilo, Ben je toliko brzo ispalio još dva metka da je prasak iz prigušivača više hćio na produžen prigušen lavež nego na dva odvojena pucnja. Tela im se zgrčiše, spotakoše se jedan na drugog i padoše. Jedan pištolj skliznu na prašnjava pod.

Ben je pokupio njihovo oružje. Ponovo berete, sve istog modela. Izbacio je šaržere iz tri pištolja i gurnuo ih u džepove. Zatim je stao iznad tela i zagledao se u njih.

Nikad nije voleo da puca u glavu iz predostrožnosti. Davno su ga tome naučili. Nije želeo nikad više to da ponovi. Ali svi vojni taktičari još od antike govore da je ispravno postarati se da vaš neprijatelj više ne ustane pošto ste ga pogodili. To je surovost kakva priliči klanici, ali ima savršenog smisla.

Tri pucnja u glavu iz moćnog oružja s tolike blizine mnogo je krvavije nego na filmovima. Zaklonio je lice da ga krv ne isprska i brzo obavio posao, pomerajući se od jednog nepomičnog tela do drugog. Poluobloženo zrno kalibra 147, košuljice šupljeg vrha, raspolutilo im je lobanje i raznelo mozgove po zidu. Hodnik ispuni jak zadah krvi i smrti.

Biće još toga. Produžio je dalje.

Četrdeseto poglavlje

Džouns je jurio hodnikom, gurajući pištolj ispred sebe na svakom skretanju i do vratku. Mnoga svetla su treperila dok su druga isključena, te su se svuda pružale dugačke crne senke. Opsovao je kad se spotakao preko gomile starih kartonskih kutija i kanti farbe. Zgrabio je radio. „Kimble, javi se.“

Tišina.

„Sranje“, promrsi Džouns. „Jorgensene, jesi li na mestu?“ „Da, ovde smo. Nema mu još ni traga. Kod vas?“

„Ništa. Drkadžija je duh. U redu. Odjava.“

Džouns je obišao ugao. U vazduhu se bakarni dašak sveže krvi mešao s vonjem vlage i truleži. Ispred sebe ugleda tri tamne prilike na podu. Dao je znak Benderu i Simonsu da stanu. Zagledali su se u trojicu mrtvih agenata.

„Već je ubio petoricu, tek tako“, reče Bender. „On se igra s nama.“

„Mislim da nije pametno što smo se podelili“, promrmlja Simons iza njegovog ramena.

Džouns je stegao zube i umalo nije zaurao od bola. Obrisa je znoj s očiju. „Potrebno nam je još ljudi. Mnogo više ljudi.“ „Nemamo više ljudi“, primeti Bender.

„Mogu da dovedem sto ljudi ovamo da dokrajčimo tog drkadžiju“, promrsi Džouns. „Trebamo samo da obavim jedan poziv.“ Brzo je razmišljao. Biće potrebno nekoliko sati da stigne pojačanje. Moraće da traži mnogo usluga i trebaće nekoliko sati da se organizuje ljudstvo koje je imao na umu.

Nova ideja mu pade na um. „U redu, slušajte, jebeš ovo. Idemo na zadnji sprat kod ostalih. Biće nas sedmoro. Baš me briga koliko je taj tip dobar, nema šanse da se probije pored nas sedmoro.“ Iskezio se. „I daćemo injekciju onoj maloj kučki Bredberijevoj. Odmah. Dosadile su mi igre čekanja. Hajde da vidimo šta ona zna.“

„Slejteru se to neće dopasti.“

„Dođavola s tom kukavicom. Ako hoće da izigrava vođu, onda neka ovde provodi više vremena.“

Preskočili su leševe i potrčali hodnikom. Džouns je prvi stigao do lifta i pritisnuo dugme za prvi sprat. Ništa nisu govorili, pokunjenih izraza lica, dok se lift peo. A onda su se vrata otvorila i Džouns je pojurio prema vratima kancelarije.

Bila su prytvorena.

Trudio se da se seti. Ne. Nije ih ostavio otvorena. Zaključao ih je.

Potegao je pištolj. Utroba mu se grčila od straha, a pištolj mu je podrhtavao u ruci. *Vladaj sobom*. Ispružio je oružje i levom rukom oprezno gurnuo vrata. Zaškripala su. Gurnuo ih je još malo. Srce mu je mahnito lupalo kad je ušao.

Kancelarija je bila prazna.

Kao i radni sto. Platnena torba je nestala.

„Houp“, prošaputao je. „Houp je bio ovde.“

Simons je stajao iza njega, zabezeknut.

„Uzeo ju je“, prodahta Džouns. „Uzeo je jebenu bočicu.“

Četrdeset prvo poglavlje

Začu se uzvik ispred kancelarije. Simons i Džouns se načas zгледаше, a onda se Džouns maši za kvaku i obojica izjuriše u hodnik. Noć se spuštala i senke u zgradi postadoše gušće. Džouns pritisnu prekidač za svetlo. Nije se desilo ništa. Opsovao je pa se zagledao u tamu. „Benderu?“, tiho je pozvao.

Nije bilo odgovora.

Simonsove beonjače sijale su u mraku. „Gde li je...“

Nije završio rečenicu. Džouns je osetio kako mu mlaz krvi prska po licu gotovo pre nego što je čuo prigušen pucanj. Simons je pao na njega. Iz grla mu je dopiralo strašno grgoljenje, zagrebao mu je ruku pa se srušio na pod. Ritnuo se nekoliko puta, a onda se grgoljenje pretvorilo u samrtnički ropac i Simons se potpuno umirio.

„Ubiću te!“, vrisnu Džouns. Ispružio je pištolj i naslepo pucao dok nije ispraznio šaržer. Izbacio ga je, ubacio novi i ispaho još petnaest nasumičnih hitaca niz hodnik, onoliko brzo koliko je mogao da pritiska obarač.

A onda se vruć pištolj ponovo ispraznio. Stajao je, dahtao, stenjao. Hodnik je postajao sve mračniji. Ako se izuzme pruga mutne sive svetlosti što je prodirala kroz jedan prozor pokriven paučinom, bio je u mrklom mraku. Okrenuo se, pipajući u tami. Očajnički je ponovo pritisnuo prekidač za svetlo. Ništa.

Utom oseti hladno sečivo na vratu. Ukočio se, i dalje držeći ruku na prekidaču.

„Znao sam da ćeš se vratiti ovamo“, rekao je glas odmah iza njega. „Zato sam odvrnuo sve sijalice u ovom hodniku.“

Džouns je hteo da proguta knedlu, ali mu je čelik pritiskao dušnik. „Houpe?“, prošaputao je.

„Daću ti jedan savet“, reče Houpe. „Ako ćeš da zaključaš nekoga u kuhinji, nemoj naokolo ostavljati oštre noževe. Neko bi mogao da se poseče.“

„Šta hoćeš?“, upita Džouns drhtavim glasom.

„Da ti odrubim glavu.“

Džouns se blago zanjihao od užasa.

„Ukoliko me ne odvedeš do Zoi“, dodao je Ben.

„Čuvaju je“, odgovori Džouns glasom kao da se guši.

„Možda mogu da te ubedim da svojim ljudima kažeš da odstupe“, predloži Ben. „A onda ću je odvesti odavde, a ti ćeš poći s nama da mi objasniš šta se ovde dešava.“

„Ja samo izvršavam naređenja. Slejter je glavni.“

„Doći ću i do njega kad bude vreme“, odgovori Ben. „Ali mislim da i ti znaš mnogo toga. Možda bi trebalo da isprobam onaj serum istine na tebi.“

„Jebeno si mrtav, Houpe.“

„Ne pre tebe. A sad polazi.“ Ben ga je pogurao hodnikom.

Ušli su u lift i Džouns je pritisnuo dugme za drugi sprat. Ben je ubacio kuhinjski nož u torbu i uperio mu beretu u glavu.

Vrata se otvoriše. Ben uhvati Džounsa za ručni članak i grubo mu zavrnu ruku iza leđa. Gurnuo ga je kroz otvor, držeći pištolj uperen u njega. Izašli su u beli hodnik. U vazduhu se osećao miris sveže farbe. Ceo gornji sprat je preuređen, mada na brzu ruku.

„Šta je ovde gore?“

„Samo devojka“, odgovori Džouns. „I dvadeset agenata. Nema šanse da uspeš.“

„Celog života se kockam s takvim izgledima“, odseče Ben. „Začepi i hodaj.“

Džovms je polako hodao teško dišući i znojeći se od bola u ruci koju Ben samo što nije slomio. Hodnik je ispred njih zavijao nalevo. Ben je nečujno otkočio pištolj, napetih mišića, motreći na sve. Osetio je kako se Džouns ukrutio i znao je da su blizu. Pustio ga je i izvukao drugu beretu.

Skrenuli su za ugao. Deset metara dalje, hodnik se završavao ispred sobe trideset šest. Ispred vrata bilo je troje agenata - dva muškarca, jedna žena. Spazili su ga kako stoji sa Džounsom i potegli oružje. Odjednom vika ispuni hodnik.

Ben se sećao tih agenata, pogotovo žene. Vezala je kestenjastu kosu ispod kačketa. Devetomilimetarski pištolj izgledao je preveliko u njenim sitnim šakama, ali znala je da barata njime. Plavim očima je prikovala njegove. Pokušao je da dokuči izraz njenog lica.

Pošao je prema agentima, koristeći Džounsa kao štit, držeći mu levi pištolj pritisnut na potiljak dok je desnim ciljao tri agenta niz hodnik. Oni su pak nišani u njega.

„Samo hoću Zoi“, povikao je. „Onda će se sve završiti.“

Prihžio se. Pet metara. Osetio je kako mu krv bruji u slepoočnicama. Agenti su bili napeti, iscrpljenih živaca. Prsti na okidačima, cevi nisu podrhtavale. Jedna omaška, jedan hitac, i niko neće izbeći mahnitnu razmenu vatre s tolike blizine.

„Udalji se od njega i spusti oružje!“, povika jedan čovek.

Ben je istovremeno video da su agentu oči zasjale i osetio iznenadni pokret iza sebe. Reagovao je sekundu prekasno. Sve se odigralo odjednom. Neko ga snažno zgrabi za levu ruku i cimnu pištolj dalje od Džounsove glave. Istovremeno ga nečija pesnica pogodi u uvo. Video je samo beli odblesak. Džouns se izmigoljio iz njegovog stiska. Salva prigušenih hitaca, fijukanje metaka svuda oko njega. Razdirući bol u levom ramenu kad mu se devetomilimetarski metak zario duboko u mišić ramena.

Kasnije će brinuti o tome. Opalio je pravo u agenta koji ga je napao otopozadi. Tip se srušio. Ben ga je uhvatio u padu, obrnuo ga i osetio kako se meci zarivaju u čovekovo telo. Ali izgubio je ravnotežu i pao pod agentovom težinom. Pištolj mu izlete iz leve ruke. Dok se batrgao ispod leša, video je kako Džouns trči hodnikom prema liftu.

Troje agenta grabilo je prema njemu, ispruženih pištolja, ciljajući tačno u njega. Ženino lice bilo je bezizražajno.

Nemogući izgledi. Tri pištolja protiv jednog. Nema šanse da ih sve ubije pre nego što ga neko pogodi. Ležeći na leđima, jednom rukom je stisnuo beretu i opalio, pogodivši čoveka sleva. U izmaglici je pomerio nišan.

Prekasno. Video je kako drugi čovek već stiska obarač. Meci će im se sresti u vazduhu. Mrtav je.

A onda se sve promenilo.

Žena se izmakla, okrenula u stranu i upucala čoveka pored sebe između lopatica. Zinuo je. Ispustio pištolj. Pao na lice.

Tišina. Samo su njih dvoje ostah živi.

Ben je ustao, obazrivo je odmeravajući. Rame mu je gorelo, srce bubnjalo. Treptanjem se rešio znoja iz očiju i jednom rukom podigao oružje. Ona ga je istovremeno naciljala.

Nekoliko trenutaka su, bez reči, kružili jedno oko drugog. Našli su se u bezizlaznom položaju, otvori cevi su im se gotovo dodirivali. Bio je svestan toga da mu se krv sliva niz levu ruku i brzo curi s vrhova prstiju. Tiho kapanje po podu bio je jedini zvuk u zadimljenom hodniku.

„Spusti ga“, rekao je.

„Ti spusti svoj“, napregnuto je odvratila.

„Svi su mrtvi. Ostali ste samo ti i Džouns.“

„Ko si ti, dođavola, Bene Houpe?“

„Samo neko ko traži Zoi Bredberi.“

„Hoćeš da je izvučeš odavde? I ja to hoću.“

„Dokaži mi.“

Veoma polako se nagla i spustila pištolj na pod. Zatim se odmakla i pogledala ga. „Vidiš? Na tvojoj sam strani“, rekla je. „Veruj mi.“

I dalje ju je ciljao, namršten, zbunjen. „Ko si ti? Zašto ovo radiš?“

„Ja sam Aleks Fjorante iz CIA. Nisam jedna od njih.“

„Pazi da me ne prevariš, Aleks.“

„Ovi ljudi nisu iz Agencije. Oni su nekakva sklepana grupa.“

Načas je počutao, teško dišući, i dalje ciljajući u nju. „Gde je Zoi?“

Pokazala je. „Iza tih vrata. Hoćeš da je izvučeš odavde? Hajde onda. Nemamo mnogo vremena.“

„Hoću da znam šta se dešava“, rekao je.

„Ispričaću ti sve što znam. Kasnije.“

Čučnuo je i podigao njen pištolj. Svaki pokret levom rukom strahovito ga je bolelo.

Gledala je kako stavlja njen pištolj u opasač. „Kunem se da mi možeš verovati.“

„Možda i hoću“, odgovorio je. „Ali nismo još dotle stigli. Otvori vrata.“

Aleks je klekla pored jednog agenta i zastenjala dok je okretala težak leš. Posegnula je u njegov unutrašnji džep i izvadila ključ, okrvavivši prste. Otrla je krv o njegovu odeću, načinila dva koraka do vrata i otključala ih.

„Ti prva“, rekao je. Ušla je. On ju je pratio, uperivši joj pištolj u leđa i osvrćući se po Zoinom zatvoru.

Bio je prazan.

Četrdeset drugo poglavlje

A onda je čuo cviljenje ispod kreveta. Gurnuo je Aleks uza zid. „Ne mrdaj.“ Čučnuo je i zavirio ispod kreveta.

Prvi put posle gotovo dvadeset godina konačno se našao licem u licem sa Zoi Bredberi. Za razliku od srećne, nasmejane mlade žene na fotografiji, Zoi je bila bleđa i mršava od gotovo dvonedeljnog tamnovanja. Užasnuto je uzmakla od njega.

„Zoi, ja sam prijatelj.“ Pošto ga je rame sve jače bolelo, mučio se da mu glas ostane blag i ohrabrujući. „Zovem se Ben Houp. Došao sam da te izbavim. Tvoji roditelji su me poslali.“

Još više je uzmakla, skroz do zida.

„Izađi“, rekao je. „Vodim te kući. Gotovo je.“

Nije htela da izađe. Ben nije imao vremena za izmotavanje. Džouns je još u zgradi. Ben je uhvatio čelični okvir kreveta s točkićima i odmakao ga od zida. Sagao se i uhvatio je za ruku. Preplašeno je ciknula.

„Slušaj, znam da si mnogo toga preživela“, rekao je. „Znam kako ti je. Ali moraš da sarađuješ sa mnom.“ Povukao ju je na noge i ona se zbunjeno zapiljila u njega. A onda je ugledala Aleks Fjorante u drugom delu sobe i počela da se otima. „Ona je njihova!“

„Zoi, smiri se“, blago je rekla Aleks. „Ben i ja ćemo te izvući.“

„Ne! Ne! Onajejedna od njih!“ Zoi sejače otimala i protivila se sve glasnije.

Ben ju je odalamio pravo u vilicu.

Pala je bez reči. Podigao ju je i prebacio preko desnog ramena. Bol je bio razdirući.

„Pa, može i tako“, primeti Aleks.

„Hajdemo.“ Ben je otvorio vrata i pogledao u hodnik. Ni traga Džouns. Oprezno su pošli, obilazeći leševu. Krv mu se slivala niz levu ruku i ostavljala trag za njim u hodniku. Košulja mu je bila natopljena.

Lift nije bio tu. Ben ga je pozvao i čuo kako se pokrenuo negde ispod njih. „Stani iza mene.“ Uperio je pištolj u vrata, pripremivši se.

Nije bilo nikoga u liftu. Odvezli su se u prizemlje i pošli napuštenim predvorjem. Zoino mlitavo telo postajalo mu je preteško. Obrisao je znoj s očiju, mučeći se da ostane pribran.

Aleks je pokazala. „Izlaz je tamo.“ Požurili su napolje. Odjednom se sledio do kostiju kad je na oznojenom telu osetio hladni noćni vazduh. Osvrtao se pošto je tek sad video okruženje otkako su ga zarobili i doveli ovamo.

Napušteni hotel nalazi se visoko na stenovitoj humci. Uzan drum vijuga kroz drveće i gubi se u daljini. Iza nazubljenih planinskih vrhova video je prasak crvene i zlatne boje umirućeg zalaska sunca. Mesec se penjao s druge strane. Ogromne ravnice i šume pružale su se kilometrima oko njih.

Okrenuo se prema Aleks. „Gde smo?“

„Osamdesetak kilometara južno od Činuka, u Montani. Postoji samo jedan put do tamo. Okružuju nas mihoni jutara ničega.“

„Kog vruga radimo u Montani?“

„Odlazimo iz nje, ako imamo imalo razuma.“

Nekoliko vozila bilo je parkirano ispred hotela. „Idemo onim“, rekao je Ben, pokazavši na džip GMC preko puta. Aleks je otrčala do džipa i gurnula ruku kroz vozačka vrata. Spustila je štitnik za sunce i ključ joj pade u dlan. „Ja vozim.“

Ben je nežno položio Zoi na zadnje sedište. Promeškolljila se i zastenjala. Bilo mu je žao što ju je udario, ali sad nema vremena da brine o tome. Seo je na suvozačko mesto, a Aleks je pokrenula motor. „Ispod sedišta je pribor za prvu pomoć“, rekla je. Otvorio je kutiju i pogledao šta je u njoj. Zavoji. Hirurška traka i makaze. Kodein. Progutao je dve tablete i naslonio se na sedište, snažno pritisnuvši ranu da uspori krvarenje.

Aleks se brzo udaljila od hotela. Šuma je s obe strane okruživala uzan vijugav drum.

„Ne možemo ostati na putu“, tiho je rekao. „Ne želim da naletim na četrdesetak tvojih druškana iz Agencije, FBI-ja ili odakle već. Skreni na prvu stazu koju vidiš.“

„Ti si lud. Izgubićemo se u divljini.“

„To i nameravam.“

Aleks je dobro vozila a veliki džip bio je stabilan na seoskom drumu, iako je snažno stiskala papučicu gasa. Posle nekoliko kilometara Ben je u prorezu između drveća spazio zemljani put kako vijuga nadesno. „Tamo.“

Skrenula je vozilo i proklizala na okuci. Džip se zatresao pa pojurio neravnim putem. Granje i grmlje promicalo je pored njih i grebalo vetrobran. Ben je raskopčao krvavu košulju i opipao ranu. Rupa od metka bila je u mesnatom delu ramena. Činilo mu se da nije pogodio kost. Pljoska viskija bila je dopola puna i polio je ranu, namrštivši se kad ga je zapeklo. Skinuo je košulju, odmotao zavoj i počeo da previja ruku.

„Koliko je loše?“, pitala je i pogledala ga, podigavši glas da bi nadjačala urlanje motora.

„Dobro je“, promrmljao je. Kodein je počeo da otupljuje bol. „Nije dobro. Moraćemo brzo da ti izvadimo taj metak.“ „Samo ti vozi“, odvratio je.

Puteljak je vodio duboko u nenastanjen predeo. Posle desetak kilometara toliko je zarastao u rastinje da je Aleks naslepo vozila preko gustiša. Zoi se omamljeno podigla na zadnjem sedištu i protrljala lice tamo gde ju je Ben udario. Držala se za vrata dok se džip silovito stresao s jedne strane na drugu.

Aleks je čvrsto stiskala volan dok se napeto usredsređivala na stazu pred sobom. Posle još nekoliko kilometara morala je da mili jer je put potpuno iščezao. Džip se probio kroz ogroman trnovit žbun i odjednom su se obrelili na otvorenoj ravnici. Ispred njih se pružao okean tamne prerije. Zvezde su žmirkale na nebu, a planine su bile samo crni nazubljeni obrisi naspram neba.

„Napušteni deo Montane“, rekla je Aleks. „Mesto gde se velike ravnice sreću sa Stenovitim planinama. Ništa osim divljine.“

Posle još petnaestak teških kilometara teren je postao još neprohodniji. Morali su široko da obilaze kamenje i brazde. Aleks je bila iscrpljena i povremeno je odmahivala glavom kako bi se usredsredila. A onda se džip snažno zanjihao nalevo i umalo se nije prevrnuo. Ben je skliznuo sa sedišta i zadržao se nogama. Zoi je povikala sa zadnjeg sedišta. Vozilo se zaustavilo i nešto je zatandrvalo napred. Aleks je opsovala i pritisla gas, ali točkovi su se uzaludno okretali u mestu. Ponovo je opsovala.

Ben je otvorio vrata i iskočio, držeći se za rame. Krvarenje je stalo, ah košulja i farmerke bile su mu natopljene krvlju. S vrtoglavicom od bola, zateturao se u mraku, a čelo mu je oblio hladni znoj. Džip je naleteo na kamenitu brazdu koju je bilo nemoguće videti u mraku jer je bila skrivena grmljem. „Jedino bi traktor mogao da nas izvuče“, rekao je. „Odavde ćemo peške.“

Zoi je zinula. „Bože, ti ovo zamišljaš spasenjem? Neću tuda da pešačim.“

„U redu“, složio se. „Ostani tu i sama se snalazi među zvečarkama i grizlijima.“ Okrenuo se prema Aleks. „Moraćemo da sakrijemo džip. Lako će ga videti iz vazduha.“

„Misliš li da će krenuti helikopterima?“

Slabašno se osmehnuo. „Zar ti ne bi?“

Uzeli su šta su mogli iz džipa - nekoliko čebadi iz prtljažnika, boce vode, jaku baterijsku lampu, šibice, dvogled. Ben je sve spakovao u svoju torbu zajedno s priborom za prvu pomoć. A onda su Aleks i on pri svetlosti baterijske lampe po dolini izlomili grmlje i pokupili suvarke pa ih složili u humku pored džipa. Žarko je želeo da joj postavi stotinu pitanja, ali trenutno ima važnija posla. Osećao je da joj može verovati, mada nije znao zašto.

Ubrzo je džip na mesečini izgledao kao još jedan veliki grm. Ben je klimnuo glavom sam za sebe i prebacio torbu na nepovređeno rame. Pošli su jedno iza drugog po kamenitom terenu obasjanom mesečinom. Ben je išao blizu Zoi i vukao je za ruku da je natera da nastavi kad zaostane. Durila se i nerado hodala, glasno se žaleći kad god bi se spotakla na kamen ili koren.

Nije se obazirao na nju i hodao je dalje. Često je gledao zvezde kako bi bio siguran da i dalje idu na sever. Aleks je rekla da je hotel osamdeset kilometara južno od Činuka. Što se više približe civilizaciji, veća je mogućnost da naiđu na put ili farmu, gde će moći da osmisle sledeći potez. A Ben je znao da će mu pre ili kasnije biti potrebna lekarska pomoć. Ako se ne očisti, rana će se zagnojiti. Bio je srećan što je nedavno primio tetanus - ali viđao je kako gangrena brzo napreduje i na manjim povredama od njegove.

Dok je hodao, osećao je kako ga snaga polako napušta, a razdirući bol u ramenu ponovo se povećavao. Borio se protiv želje da proguta još jednu pilulu protiv bolova. Ne sme da ih rasipa. Čeka ga još mnogo kilometara. Kao i mnogo bola.

Četrdeset treće poglavlje

Teren pred njima strmo se uzdizao iz pošumljene doline. Hladni vetar fijukao im je oko glave. Umorno su hodali bez reči. Posle nekog vremena Zoi je ostala bez snage da se žali.

U podnožju visoke krečnjačke planine, pedeset metara iznad doline, otkrili su ulaz u pećinu, zaklonjen od vetra izbočenom stenom. Ben je uperio baterijsku lampu unutra da proveri da to nije jazbina neke zveri. Pećina je mogla biti savršen brlog grizlija ili pume, ali nije bilo traga izmetu ili raskomadnom plenu. Aleks i bezvoljna Zoi sakupiše suve debele grane i paprat za krevet, a Ben je slagao suvarke za vatru u zadnjem delu pećine kako bi se dim peo do tavanice i izlazio kroz otvor. Potpalio je drvo šibicom i posle nekoliko trenutaka rasplamsala se lepa vatrica. Izmožden bolovima i obliven hladnim znojem, srušio se na lišće. Aleks mu se pridružila, mršteći se. Opipala mu je čelo i prešla mu prstima kroz vlažnu kosu.

Zoi se bacila na zemlju nasuprot njima, ne obazirući se na njih. Podmetnula je jedno ćebe pod glavu. Ubrzo je zaspala.

Ben je motkom prodžarao vatru. „Vreme je da nas dvoje popričamo.“

„Reći ću ti ono što znam“, odgovorila je Aleks. „Ali to nije mnogo.“

„Pričaj mi o Džouns.“

Uzdahnula je. „Dodelili su me njegovoj jedinici pre osam meseci. Nikad mi se nije sviđao. On je pravi podlac. Taman sam htela da tražim premeštaj u drugu jedinicu kad je sve postalo čudno. Bila sam deo tima koji je nadzirao čoveka po imenu Kliver. Prisluškivali smo mu telefon, presretali mejlove, pratili ga, sve živo.“

„Ali ti niko nije rekao zbog čega.“

„Agencija je često tajnovita. Pomiriš se s tim da terenskim agentima ne otkrivaju uvek sve. Ali ovo je bilo drugačije. Samo je Džouns gledao materijal. Svi ostali bili su u mraku. Čak sam počela da prisluškujem pred vratima i tako sam saznala da je nekoliko agenata poslato u Grčku.“

„Marisa Kaplan bila je među njima“, rekao je. „Poznajesh je?“

„Ne, ali našla sam njeno ime u jednom dosijeu. Nagrabusila bih da su me uhvatili da ga čitam. Bila je u CIA. Više nije aktivna.“

Sad je još manje aktivna, pomisli Ben. Nije rekao ništa.

„A pre deset dana“, nastavila je Aleks, „odjednom je usledila mahnita akcija. Džouns je postao veoma napet, telefonirao je sto puta dnevno, veoma mrzovoljan. U sledećem trenutku, okupio nas je u tim i poslao ovamo.“

„To je bilo kad su doveli Zoi iz Grčke.“

Klimnula je glavom. „Dovezli su je privatnim mlaznjakom do Helene, a onda helikopterom dovde. Rekli su nam da je ona ključni svedok terorističkog napada u Grčkoj. Ali nikad nisam poverovala u to. Agencija prosto ne funkcioniše tako. Nikad nisam videla ovakvu jedinicu. Mislim da koriste vladine resurse za svoje nezvanične poslove. Taman sam htela da podnesem izveštaj vrhu. Ali nisam to učinila.“

„Zašto nisi?“

„Zbog onoga što se desilo Džošu Grinbergu. Nisam ga dobro poznavala, ali izgledao je kao dobar čovek. Džouns mu je pucao u lice.“

„Izgleda da Džouns voli ljudima da puca u lice“, primeti Ben. „Kad se to desilo, previše sam se plašila da jasno razmišljam. Osećala sam se izolovano. Volela bih da sam nešto uradila.“ „Poznat

mi je taj osećaj."

„Ali nisam znala kome mogu da verujem. Onda smo odjednom dobili naređenje da odletimo u Džordžiju. Saznali su za tebe. Ostatak znaš.“

„Sećam se da sam te video kad ste me uhvatili“, rekao je. „Po izrazu tvog lica video sam da si drugačija.“

Pogledala ga je. „Nije trebalo da im dozvolim da te uhvate. Trebalo je nešto da učinim.“

„Nisi mogla mnogo da uradiš. Završila bi kao ona dva pohcajca. Ti ljudi ubijaju sve koji im stanu na put.“

Zagledala se preko vatre u uspavanu Zoi. „Ne znam šta to ona ima što oni žele“, rekla je. „Ali mnogo im je stalo do toga.“ „Možda više nego što možeš da pretpostaviš“, odgovorio je Ben. Sledećih petnaest minuta pričao joj je sve što se dogodilo. Užasnuto se razrogačila kad joj je opisao eksploziju bombe. Ali on je nastavio. Jednu zagonetnu pojedinost za drugom. Sve je ispričao. Skid Maklaski. Klejton Kliver. Sto miliona Ogaste Vejl. Zoino otkriće. Uцена.

Gutala je svaku njegovu reč. Kad je završio, zapanjeno je zurila u njega pokušavajući da sve to dokuči. „Veoma je čudno“, prošaputala je. „Ništa nema smisla. Zašto bi hteli neki komad grnčarije? Zašto im toliko znači nešto nejasno poput teologije?“ „Koliko je tvoj tim nadzirao Klivera?“

„Mesecima.“

„Dakle, tako su saznali za Zoi. Prisluškivali su kad je zvala da ga ucenjuje. Bio je pod prismotrom kad je Skid Maklaski odneoutiju u Kliverovu kancelariju. Oni su pošli za Maklaskijem. I mučili bi ga do smrti da se njegova bivša devojka nije pojavila.“ Aleks je nabrala čelo dok je razmišljala. „Hoćeš da kažeš da je cela priča sa Zoi slučajna?“

„Kliver je ključ“, objasni Ben. „Sve se vrti oko njega. Ali mislim da on to ne zna. Pitanje je: zašto su ga uopšte nadzirali?“ Zavladao je tišina dok su oboje pokušavali da reše zagonetku. „Oni nešto planiraju“, rekla je. „Prosto znam.“

„Šta?“

„Volela bih da znam.“

„Ko je Slejter?“

Tupo ga je pogledala.

„Bio je sa Džounsom u hotelu. Ridokos. Sitne građe. Skupo odelo. Ne izgleda kao policajac ili agent. On je glavni. Džouns mu odgovara.“

„Nikad nisam čula za Slejtera“, odgovorila je.

Rame mu se ukočilo i pokušao je udobnije da se nasloni na tvrd zid pećine. Bol je sevnuo kao sečivo. Stresao se. Odjednom je osetio veliku slabost od naprezanja da sve razjasni.

Zabrinuto ga je pogledala. „Mnogo te boli, zar ne? Ima još kodeina.“

„Čuvam ga za sutra“, promrmljao je.

„Daj mi da pogledam.“

„Dobro sam“, usprotivio se.

„Neću dozvoliti da mi umreš, Bene. Potreban si mi koliko i ja tebi.“ Pružila je ruke i počela da mu otkopčava krvavu košulju. Opirao se, a onda je popustio i naslonio se dok mu je skidala košulju i obazrivo odmotavala zavoj. „Već si to radila“, slabašno je primetio.

„Tri godine medicine pre nego što sam odustala kako bih iskusila malo avanture i proputovala svet. Nešto najgluplje što sam ikad uradila.“ Uperila mu je baterijsku lampu u grudi i rame. „Već su pucali na tebe“, dodala je kad je videla blede ožiljke na njegovim grudima.

„Dvaput. Taj ožiljak je od gelera.“

„Prilična zbirka“, rekla je. Izbliza je pogledala povredu. „Mislim da nema unutrašnjeg

krvarenja, Bene. Ali moramo da izvadimo taj metak. Trebalo bi da budeš u bolnici."

„Ne dolazi u obzir“, promrmljao je. Ali bio je preslab da se buni. Aleks mu je podmetnula čebe pod glavu, pa je legao. Stručno mu je zavila ranu. Zatim mu je pomogla da obuče košulju i pokrila ga čebetom. „Trebalo bi da odspavamo“, prošaputala je.

Pri treperavom svetlu vatre gledao je kako sebi namešta postelju od paprati. Posle nekoliko minuta, po ujednačenom podizanju i spuštanju njenih grudi zaključio je da je zaspala. Dugo je ležao budan i slušao kevtanje kojota u daljini.

U nekom trenutku se probudio i video da ga Aleks posmatra pri umirućem sjaju vatre. Naslonila je glavu na ruke, a kosa joj je uokvirila lice. Odsjaj poslednjih plamenova treperio joj je u očima. „Sanjao si“, rekla je sneno. „Nekoga koga voliš.“

Nije odgovorio.

„Jesi li oženjen?“, promrmljala je. „Je l' te neko čeka kod kuće?“

Oklevao je pre nego što je odgovorio. „Ne, niko. Imaš li ti nekoga?“

„Imala sam“, odgovorila je. „Kod kuće, u Virdžiniji. Zvao se Frenk. Pretpostavljam da nikad nismo imali šansu. Rastali smo se pre dve godine. Nikad se nismo viđali - on je imao svoju veterinarsku ambulantu, ja sam stalno bila u štabu ili negde na terenu. Nekako se samo ugasilo.“ Tužno se osmehnula. „Izgleda da sam dala srce Agenciji.“

„I ja sam to svojevremeno učinio“, rekao je. „Sve što sam imao, dao sam znački. A onda jednog dana shvatiš koliko je to beznačajno.“

Neko vreme su ćutali.

„Džouns je rekao nešto o tebi“, tiho je rekla.

„Šta je rekao?“

„Da si najopasniji čovek na svetu.“

Odmahnulo je glavom. „Ljudi poput Džounsa su opasni.“ „Videla sam tvoj dosije.“

„To je moja prošlost, Aleks. To nisam ja.“

Malo je podigla glavu i sklonila kosu s lica. „Pa ko si ti onda, Bene Houpe? Stvarno?“

„To još nisam otkrio“, prošaputao je. Onda se prevrnuo i zažmurio.

Četrdeset četvrto poglavlje

Ričmondova kuća

Ponoć

Kad ga je Džouns snebivljivo pozvao da mu kaže da je Houp pobjegao iz hotela sa Bredberijevom i jednim agentom, Irving Slejter je prvo samo preneraženo ćutao. Ćutnja se brzo pretvorila u čist bes, ključajući izhv gneva koji umalo nije rasplakao Džounsa preko telefona.

Ali se nekoliko sati kasnije smirio. Nedovoljno da bi mogao da se baci na džinovski kauč naspram ekrana od sto dvadeset pet centimetara. Ali dovoljno da pribrano razmišlja i stekne uvid u situaciju.

Doneo je odluku kojoj je mesecima odolevao, ali sad je shvatio da ju je predugo odlagao. Uzeo je telefon i okrenuo jedan broj. Čekao. Neko se javio.

„Ja sam“, rekao je.

„Kasno je.“

„Nije važno. Slušaj. Promena plana. Ovo se istriglo iz ruku. Odlučio sam da ubrzam obmanu.“ S druge strane čulo se oštro uvlačenje vazduha. „Zašto sad?“, pitao je saradnik

„Nešto je iskršlo“, rekao je Slejter. „Nešto veoma zanimljivo što nam savršeno odgovara.“

Objasnio je na šta misli.

„Svi će biti tamo? Predsednik i četiri člana Vrhovnog saveta?“

Slejter se osmehnuo. „Svi pod istom kupolom. Kao i mnogo drugih veoma značajnih ljudi.

Raspalićemo im šamarčinu, a?“

„Ako uspemo u tome...“

„Pozovi Hercoga. Dogodiće se za tri dana. Kaži mu da ću mu platiti dvostruko više ako stigne.“

„Jesi li siguran u to?“ Saradnikov glas je zadrhtao. „To je krupan korak.“

„Veoma krupan korak“, složio se Slejter. „Ali sad je vreme. Uradićemo to sad ili nikad.

*Vremena već neće biti*¹² Otkrivenje Jovanovo. Vidiš? I ja čitam Bibliju. Ako budemo duže čekah, najebaćemo.“

„Ovo je važan trenutak“, promrmlja njegov saradnik. „Voleo bih kad ne bi tako psovao.“

„Ne budi tako jebeno pobožan. To je dosadno.“

„Je li Ričmond spreman za to?“

„Biće. Postaraću se za to. Ti brini o svom delu posla. Učini to sad.“

Slejter je prekinuo vezu. Živnuo je i prišao baru. Izvadio bocu „kruga“ iz kofe s ledom i natočio sebi punu čašu. Podigao je čašu šampanjca da, bez reči, nazdravi sebi i ovom slavnom trenutku. Iskapio je čašu.

Srce mu je brzo kucalo. Učinio je to. Nema više čekanja. Ponovo je natočio čašu i zavalio se na kauč, jedva obuzdavajući uzbuđenje. Uperio je daljinski u džinovski televizor i pritisnuo nekoliko tastera. Njegov omiljeni satelitski pornokanal ispunio je ekran i uživao je u tome neko vreme pijuckajući „krug“.

Utom je telefon zazvonio. Slejter je utišao dahtanje i uzdahe i javio se.

Saradnik.

„Sređeno je. Tri dana.“

„Kaži Hercogu da je pravi profesionalac.“

„Mislim da to već zna.“ Saradnik je prekinuo vezu.

Slejter je iskapio ostatak šampanjca, obrisao usne rukavom svilene košulje i okrenuo jedan broj.

Džouns se javio posle trećeg zvona.

„Ja sam“, reče Slejter.

„Ni traga“, predupredio ga je Džouns. „Ali tražimo ih. Naći ćemo ih. Sve je pod kontrolom.“

„To sam već čuo. Kad ih budete našli, hoću da ih ubijete.“ „Sve? I Bredberijevu?“

„I Bredberijevu.“

„Ali ostrakoni...“

„To više nije važno“, prekinuo ga je Slejter. „Plan je promenjen. Sledi Jerusalim.“

„Gospode bože.“

„Upravo tako. Aleluja.“

„Koliko brzo?“, prodahta Džouns.

„Tri dana“, odgovori Slejter. „Dakle. Nađi ih. I zakopaj ih.“ „Sa zadovoljstvom.“

Četrdeset peto poglavlje

Šesnaesti dan

Ben je žmimuo na jutarnjoj svetlosti i namirisao prženo meso. Aleks je čučala pored vatre. Video je da ju je ponovo raspalila i da prži zeca koristeći dve rašljaste grane i jednu naoštrenu kao ražanj. „Dobro miriše“, rekao je.

Okrenula se kad mu je čula glas i video je iskrenu toplinu u njenom osmehu. Kosa joj je bila raščupana. „Gladan si. To je dobar znak.“

Naslonio se na zid pećine i gledao kako raspiruje vatru da bi bilo manje dima. Sokovi od prženja brzo su kapali u plamen, cvrčah i leteli uvis. Pustio je da mu pogled pređe njenim oblinama i prvi put primetio koliko je privlačna. Visoka i vitka, atletski gipkih pokreta.

Pogled mu se zaustavio na dršci berete što joj je izvirivala iz zadnjeg džepa farmerki.

Kao da mu je pročitala misli. „Možeš da ga uzmeš ako hoćeš. Nadam se da ti ne smeta što sam ga uzela dok si spavao. Ali Zoi mora da jede. Kao i ti. Bled si.“

Polako je seo. Osećao se kao da mu neko brusilicom testerije ruku u ramenu. Strpao je dva kodeina u usta. „Ne smeta mi. Zadrži ga.“

Osmehnula se. „Dakle, sad mi veruješ?“

„Imam li izbora?“

„Ne baš.“ Zarila je reckav nož u zečju slabinu, skinula ga s ražnja pa stavila prženo meso na ravan kamen i počela da seče komade. Na vrhu noža ponudila je jedan komad Zoi.

Zoi je zgađeno nabrala nos. „Neću to da jedem.“

Aleks se namrštila. „Trebaće ti snaga. Čini mi se da ćemo danas mnogo pešačiti.“

„Ja sam vegetarijanac.“

„Odlično“, reče Ben. „Više za nas. Ali prevarila si se ako misliš da ćemo te nositi.“

Zoi je uperila prstom u Aleks. „Ne idem nigde s njom. Zbog nje je doktor Grinberg ubijen.“

„Nisam to želela“, objasni Aleks. „Ali nisam mogla da ih sprečim.“

Zoi je otpuhnula i povukla se dalje u svoj ugao. Natmureno ih je gledala dok su jeli.

„Ne obaziri se na nju“, reče Ben. „Ako hoće da gladije, neka je. Ovo je ukusno.“

„Nikad nisam upucala zeca devetomilimetarskim oružjem“, odgovorila je Aleks. „Plašila sam se da neće ništa ostati.“ Obrisala je usta, ustala, otišla do ulaza u pećinu i izvadila mobilni.

„Skloni telefon“, rekao je Ben. „Lociraće nas ako ovde gore ima signala.“

„U redu. Ali moram da se javim čim se domognem fiksnog telefona.“

„Da“, umešala se Zoi. „Javiće se *njima*.“

„Ne, mlada gospođice“, odseče Aleks. „Hoću da te stave pod zaštitu dok se sve ovo ne reši.“

Ben odmahnu glavom. „Nema šanse. Ona je moja odgovornost. Neće prići ni blizu CIA.“

Obećao sam njenoj porodici da ću je bezbedno vratiti kući. To i nameravam da uradim.“

„Ona nema nikakve papire. Kako, dođavola, misliš da je izvedeš iz Amerike?“

„Odvešću je u najbliži engleski konzulat. Njeni roditelji će doći po nju.“

„I šta onda?“

„Onda ću naći ljude koji su sve ovo započeli.“

„Sam? Misliš da je to rešenje - da ubiješ još ljudi?“

„Nisam to želeo“, odgovorio je. „Hteo sam miran život. Nisam tražio da me uvuku u ovo.“

„Ali sad si tu.“

„I nameravam da završim posao.“

Odmahnula je glavom. „Neće moći, Bene. Traže te zbog ubistva dva policajca. Uhvatiće te pre nego što se uopšte približiš tim ljudima. Moraš ovo da uradiš na moj način. Ne zaboravi da sam ti ja jedini alibi.“

„I ti si u govornima do guše kao ja“, primetio je. „Kako ćeš da objasniš pretpostavljenima zašto si ubila jednog agenta i pomogla beguncu?“

Aleks nije rekla ništa.

Ben se okrenuo prema Zoi. Mlitavo je sedela uza zid, natmurenog izraza lica, zureći u prazno.

„Ti imaš mnogo toga da objasniš“, rekao je.

„Ja?“

„Da, ti. Gde su ostrakoni?“

Otpuhnula je. „Nemam pojma o čemu pričaš.“

„Čini mi se da je Grinberg rekao da napreduješ“, primeti Aleks. „I dalje se ničega ne sećaš?“

Zoi se namrštila pa zagnjurila hce u šake. „Hoću da idem kući.“ Ben je zurio u nju. „Kako uopšte znaš da imaš kuću ako se ničega ne sećaš?“

Zoi je podigla glavu i prostrelila ga pogledom. „Odjebi. Pusti me na miru.“

„Nemaš predstavu šta sam sve preživeo da bih te našao. Mnogo ljudi je poginulo zbog tvoje glupe smicalice.“

„Nemoj biti grub prema njoj, Bene“, rekla je Aleks. „I njoj je teško.“

Ben je načas začutao. „U redu. Izvini. Nisam hteo da budem grub prema tebi.“

„Umalo mi sinoć nisi slomio vilicu“, rekla je Zoi trljajući je.

„Zao mi je i zbog toga.“ Spustio je ruku na njenu. Bol mu je sevnuo ramenom od tog pokreta. Ona je uzmakla od njega.

„Bolje bi bilo da krenemo“, primeti Aleks. „Ovo bi mogao biti dug dan.“

Ugasili su vatru, uvili ostatke zeca u sveže lišće i stavili ga u Benovu torbu. Pošto su sve spakovali, na smenu su se oprali u hladnom potoku u podnožju pošumljene padine. A onda su ostavili pećinu za sobom i pošli preko nepristupačnog terena. Da bi nastavili prema severu, morali su da prođu planinu, te su obilazili oko podnožja kroz kilometre jela i omorika.

„Mogli bismo nedeljama da pešačimo i ne naiđemo ni na šta“, prostenjala je Aleks. „Ovo je jedna od najvećih država, a ima najmanje stanovnika. Trebalo je da ostanemo na putu.“

Posle još nekoliko kilometara Ben je pomislio da je ona možda u pravu. Osim povremenih jastrebova, jedini znak života koji su videli za nekoliko sati bio je veliki los koji se pojavio između drveća, načas zurio u njih pa nestao poput aveti.

Zaustavili su se da predahnu pa produžili. Benu se vrtelo u glavi i rame ga je mnogo bolelo. Posle samo nekoliko stotina metara ponovo je morao da predahne.

„Loše ti je“, rekla je Aleks. „Slušaj. Biću brža ako idem sama. Mogu da izvidim šta je napred. Možda ću naleteti na neki put ili farmu. Vratiću se po vas. Ako budem imala sreće, zadržaću se samo nekoliko sati.“

Znao je da ne može da se usprotivi. „Budi obazriva.“

Osmehnula se. „Umem da se staram o sebi. Brzo ću se vratiti.“ Proverila je pištolj, otpila veliki gudjaj vode i otišla bez reči. Odjednom je shvatio da mu smeta što ona odlazi.

„Vratiće se sa Džounsom“, rekla je Zoi dokju je gledala kako odlazi. „Prilično si naivan što si je pustio samu.“

Nije se obazirao na nju. „Neće je biti neko vreme. Moramo da nađemo mesto na kojem ćemo

predahnuti.“

Ubrzo su naišli na slomljenu omoriku, čije se deblo nagnulo u stranu pod pravim uglom. Ben je uhvatio jednu granu. „Pomozi mi da ovo povučem nadole“, rekao je.

„Šta radiš?“

„Pravim zaklon. Ne možemo sedeti na otvorenom gde nas mogu videti iz vazduha.“

Namrštila se. „Oni će me tražiti, zar ne?“

Klimnuo je glavom. Uхватила je drugu granu nakrivljenog stabla i zajedno su se napregli cimajući nadole. Stablo je popustilo uz prasak. Teška krošnja pala je na zemlju i napravila prostor u koji su mogh da se uvuku i budu neprimetni. On se smestio u lisnatom udubljenju i naslonio na torbu.

Zoi je upuzala za njim i prostrla ćebe na zemlju. Legla je i glasno uzdahnula. „Tako sam jebeno iscrpljena“, požalila se. „Noge me ubijaju, a ovde sve vrvi od insekata. Bože, sve bih dala da se sad zagnjurim u toplu kupku.“

Ben se nije obazirao na nju. Posle nekoliko minuta, shvativši da on neće reagovati na njeno otpuhivanje i uzdisanje, začutala je i neko vreme su sedeli u tišini. Kodein mu je otupio bol u ramenu, ali i dalje ga je mnogo bolelo. Nekoliko puta je zadremao. Vreme je prolazilo. Pogledao je na sat. Aleks je otišla pre više od pola sata.

„Tako sam gladna“, zajaukala je Zoi.

Izvukao je torbu, odvezao remenje i izvadio smotuljak lišća. Rastvorio je lišće i bacio zeca ispred nje. „Jedi. Aleks se mnogo namučila da ti ovo spremi.“

„Ne mogu da jedem mrtve životinje.“

„Onda i nisi gladna, je li tako?“

„Umirem od gladi.“

„I izgledaš tako“, odvratio je.

S gađenjem je pogledala zeca, pa onda njega, oklevala, pa podigla komad i odgrizla malo. A onda i veći zalogaj. Posle dva zalogaja srećno je žvakala, osim kad je mislila da je on gleda i tad se pravila da je zgrožena. U sebi se osmehnuo toj predstavi. Kad je završila i kradom olizala prste, posegnuo je za pljoskom i dobacio joj je. „Znam koliko ti je to bilo mučno“, rekao je. „Speri ovim.“

Odvrnula je poklopac i pomirisala. Oči joj se ozariše. Otpila je veliki gudjaj pa mu pružila pljosku. On je uzeo mali gutljaj i vratio joj. Popila je još malo, a on je izvadio cigarete. Ponudio joj je jednu, a ona je odbila. „Pušenje polako ubija“, rekla je. „Pobro je. Ne žuri mi se.“

Zakikotala se. „Nedeljama nisam pila alkohol“, objasnila je. „Ovo me je malo udarilo u glavu.“

„Dokrajči pljosku“, rekao je dok je palio cigaretu.

Popila je sav viski, zavrnila poklopac i naslonila se, protegnuvši se. Zagledala se u plavo nebo kroz pokrivač od lišća. „Tako je lepo biti napolju“, prošaputala je. „Čini mi se da sam zauvek bila zatvorena.“

„Uskoro ću te vratiti kući“, obećao je.

„Spasao si me. Nisam ti ni zahvalila.“

„Možeš da mi zahvališ kad se sve završi.“ Ponovo je zažmurio. Preplavljali su ga talasi vrućine i hladnoće. Mora da izvadi taj metak.

Klimnula je glavom. „Ne razumem. Otkud ti poznaješ moje roditelje?“

„Tvoj otac mi je profesor.“

„Ti si student teologije?“

„Često se tome iščuđavaju“, objasnio je. „Ranije sam bio vojnik. Ali sad tražim novi smer.“

„Crkvu?“

„Možda.“

Osmehnula se. „Kakva šteta. Suviše si dobar frajer da bi postao sveštenik.“

„Hvala. Imaću to na umu.“

„Imaš li devojku?“

Odmahnuo je glavom.

Ponovo se osmehnula. „Nisi valjda gej?“

„Nisam koliko ja znam.“

„Dobro je.“ Malo mu se primakla. Odgurnula pramen kose s lica. „Pitam se koliko će se još zadržati.“

„Aleks? Verovatno još neko vreme.“

„Drago mi je što možemo ovako da pričamo.“

„I meni.“

„Uopšte ne ličiš na ostale tatine studente koje sam upoznala. Oni su svi mlakonje.“

Sunce im je sad bilo iznad glave i probijalo se kroz grane. Zoi je žmirkala na prugama sunca. „Otoplilo je“, rekla je. Skinula je debeli džemper i bacila ga na zemlju. Ostala je samo u tanušnoj majici na bretele. Nagnula se i ponovo osmehnula.

„Upravo ti je spala narukvica“, rekao je Ben i pokazao zlatnu narukvicu u lišću.

„Sranje. To se stalno dešava.“

„Trebalo bi da paziš“, istakao je. „Izgleda skupo.“ „Pripadala je mojoj prabaki.“

Zamišljeno je klimnuo glavom i počutao. „Šteta zbog Viskija“, odjednom je rekao.

„Da, malo me je opustio“, rekla je. „Volela bih da ga ima još.“ Zakikotala se.

Odmahnuo je glavom. „Nisam mislio na piće. Govorio sam Viskiju. Udarila su ga kola. Mrtav je.“

Užasnuto se izbečila. Uzmakla je od njega, ukočila se. „Molim? Kad se to desilo?“

„Dok si se zabavljala na Krfu.“

„Dubrad mi ništa nisu rekla“, odbrusila je.

Pokrila je usta, shvativši šta je uradila.

„Ne, nisu ti rekli“, odgovorio je. „Zato što to nije tačno. Upravo sam izmislio. Tvoj pas je živ i zdrav. I mislim da si se upravo odala, Zoi Bredberi. Uletela si pravo u zamku.“

Pocrvenela je. „Ne znam zašto sam se toga setila. Ne sećam se više ničega.“

Uhvatio ju je za članak i čvrsto ga stegao, ne obazirući se na bol u ramenu. „Naravno da se ne sećaš. Osim toga da ti je otac teolog i da su svi njegovi studenti mlakonje. Da ne jedeš meso. Da nosiš prabakinu narukvicu. Da si se pre dve nedelje zabavljala na grčkom ostrvu. Znaš li šta ja mislim? Da znaš mnogo više nego što se praviš.“

Otimala se. „Pusti me!“

Prodrmao ju je. „Nema šanse, Zoi. Jednom u životu, reći ćeš istinu.“

Četrdeset šesto poglavlje

Zoi se otrgla i ispuzala iz skloništa. Ben je pošao za njom i uhvatio je za nožni članak. Izmahnula je nogom i pogodila ga u povređeno rame. Kriknuo je i pao na zemlju. Ona se oslobodila i potrčala. „A kuda misliš da odeš?“, povikao je za njom.

Zoi je trčala kroz drveće razmičući granje pred sobom.

A onda se zaustavila i vrisnula. Jedna prilika je iskoračila iz žbunja.

Aleks, crvena u licu, zaduvana od duge šetnje. Kosa joj je bila raščupana i puna lišća, a farmerke mokre do butina jer je išla kroz vodu. „Zoi? Kuda si ti pošla?“

Ben je stigao do njih, stenjući i držeći se za povređeno rame. Oči su mu sevnule kad je pogledao Zoi. „Tu si, govno malo. Ima da pričaš.“

Aleks se zbunila. „Šta se dešava? Upravo dolazim s dobrim vestima. Ima jedna farma iza brda, samo tri kilometra daleko.“ „Dešava se to da joj se pamćenje vratilo“, odgovorio je Ben. „Pretvarala se.“

Zoi je briznula u plač i srušila se na kolena.

Aleks ju je pogledala s nevericom. „Je li to istina?“

„Hajde, da čujemo“, nastavio je Ben. „Gde su ostrakoni? O čemu je ovde reč? Zašto su potrebni Džouns i Slejteru?“

„Ne znam“, zajecala je Zoi.

„Nećeš otići odavde dok nam ne kažeš istinu“, upozorio ju je Ben.

„Ozbiljna sam!“, vrisnula je. „Ne znam šta će im ostrakoni. Ja sam njima ucenjivala samo Klivera.“

„Onda mi kaži gde su.“ Ben se trudio da potisne gnev iz glasa, „Onda ćemo možda moći da se izvučemo iz ovoga. Da to iskoristimo protiv njih.“

Zoi se jako tresla. Lice joj je bilo umrljano suzama i prašinom. „Ne mogu da vam kažem gde su“, odgovorila je kroz plač.

„Zašto?“, pitao je.

„Zato što... zato što... ne mogu da kažem.“ Ponovo je zaridala i zagrebala lice drhtavim prstima.

Aleks joj je prišla i uhvatila je za ruku. „Ne boj se. Pokušavamo da pomognemo. Reci nam. Onda možemo da odemo na farmu. Uskoro će se ovo završiti.“

Zoi je obrisala oči i uplašeno pogledala Bena. Zašmrkala je oborila glavu.

„Dakle?“, upita Ben.

„Ne mogu da vam kažem zato što... ne postoje.“ Ramena joj klonuše. „Eto, rekla sam. Jesi li sad zadovoljan?“

Ben se toliko zapanjio da je nekoliko trenutaka bio bez teksta. „Molim?“, tiho je pitao.

Zoi je sela, raširenih nogu u prašini. „Sve je bila prevara“, prošaputala je. „Sve su laži, shvataš? *Ne postoji* dokaz. Sve sam izmislila.“

Ben se mučio da shvati ono što mu govori. „Ali delić koji si poslala Kliveru, koji mu je Skid Maklaski odneo u kutiji. On je bio verodostojan. Kliver ga je ispitao.“

Zoi je plačljivo odmahnula glavom. „Samo je uradio karbonski test. A fragment jeste iz tog doba. Zašto mishš da sam ga izabrala? Ali natpis je besmislen. Niko ne može da ga pročita.“

Našla sam samo nekoliko krhotina. Možda je reč o drevnom hebrejskom kuvaru ili knjizi

poslovanja. Nema dovoljno da bi mogao da se shvati smisao.“

Ben je zurio u nju i postajao sve bešnji. Više nije osećao bol u ramenu. „Kuvar“, ponovio je. „Nisam bila sigurna da će Kliver nasesti“, brbljala je. „Ta luda ideja mi je pala na pamet jednog dana dok sam bila na iskopinama u Turskoj. Nisam morala da ispitujem pojedinosti zato što sam znala da ću moći da blefiram. Mislila sam da ću tako đubretu vratiti milo za drago, zaplašiti ga. Ta glupa knjiga. Koga on pokušava da prevari?“ Pocrvenela je. „I zašto bi on uzeo sav Ogastin novac? Ona je prvo bila moja prijateljica. Trebalo je da ja dobijem novac.“

„To je istina?“, upita Ben. „Nikad nije postojao dokaz o Svetom Jovanu i Otkrivenju?“

„Ako postoji, onda je još negde zakopan ispod peska“, zašmrcala je Zoi.

Ben se tresao dok je sagledavao istinu. Pomislio je na Čarlija. U glavi je premotavao trenutak kad mu je prijatelj raznesen. „Pretpostavljam da ti neće značiti ništa ako ti ispričam za ljude kojima je život uništen zbog tvoje smicalice“, rekao je. „Da ne spominjem što ti je porodica poludela od brige. Nikos je mrtav. Jesi li to znala? Je li ti uopšte stalo?“ Bol se vraćao, kao da ima komad istopljenog čelika u mesu.

Zoi ga je uplašeno pogledala pa čvrsto zažmurila. Nije rekla ništa.

„Da ne spominjem žrtve podmetnute bombe na Krfu. Ti i ne znaš za bombu“, nastavio je. „Ali ti si to izazvala. Pa doktor koji je stavio život na kocku da ti pomogne i pritom poginuo. A tvoj drugar Skid Maklaski se polomljenih nogu krije u prljavom motelu. Sve zbog tebe, glupačo mala.“ Od bola je ostao bez daha. Potiskivao je želju da je ščepa za kosu i tresne pesnicom u lice. „Uvek sam se prema ženama ophodio kavaljerski. Ali da si muško, Zoi, kunem ti se da bi ti ovo bio poslednji dan u životu. Nemaš pojma šta si uradila.“

Zavladala je duga tišina, prekinuta samo Zoinim tihim plačem, šuštanjem lišća na povetarcu i kričanjem jastreba negde iznad njih.

Aleks je prekinula ćutanje. „I šta sad?“

Niko nije odgovorio.

Bena je mučnina preplavila kao groznica. Osetio je kako ga je nešto potapšalo po stopalu i pogledao nadole. Leva ruka mu je bila sva krvava, a s vrhova prstiju su krupne kapi padale na tlo. I Aleks je videla. Briga joj sevnu u očima.

Potom se čula ujednačena tutnjava propelera u daljini. Ben je podigao pogled. Helikopter je bio samo tačka na nebu, ali brzo je rastao.

„Društvo, promrmlja Aleks.

„U zaklon“, rekao je. „Odmah.“ Zgrabio je Zoinu ruku, grubo je povukao na noge i gurnuo u grmlje. Aleks se bacila za njom, a Ben je čučnuo nedaleko od njih. Osetio je miris Aleksine kose, vruće kože. Uprkos bolu, nešto ga je čudno zapeckalo od njene blizine.

Helikopter se približavao. Tutnjava je ispunila vazduh. Preleteo je preko pošumljene doline, zanjihavši krošnje, pa nestao.

Aleks je izdahnula. „Misliš li da su našli džip?“

Ben odmahnu glavom. „Pročešljavaju celu oblast. To bih i ja učinio. Mora da je Džouns skupio sve ljude koje je mogao.“ Ustao je i oslušnuo sve slabiji zvuk helikoptera. „Vreme je da krenemo.“

Četrdeset sedmo poglavlje

Ben se činilo da su mu duga, naporna tri kilometra poslednja u životu. Osećao je kako mu snaga čili sa svakim korakom. Aleks je vodila noseći njegovu torbu i često zastajući da mu pomogne preko nepristupačnog terena. Zoi je išla tridesetak metara iza njih, bez reči, bleđa, izbegavajući Benov pogled dok su se vukli između borova i niz dugačku stenovitu padinu do reke.

„Moramo da je pređemo“, rekla je Aleks. „Tok je brz, ali nije duboka.“ Uхватила ga je za ruku pa zajedno zagaziše u reku. Spotakao se i pao. Čitavo telo mu se zgrčilo od ledene vode. „Samo još malo“, rekla je i pokušala ohrabrujuće da se osmehne.

Stegao je zube i borio se protiv vrtoglavice. Korak po korak, pregazio je reku i srušio se na kamenitu obalu. Zoi ih je vrlo brzo stigla i on natera sebe da nastavi. Teren se strmo podizao od reke. Na vrhu sledeće padine Aleks je izvadila dvogled iz torbe i naslonila se na stenu da osmotri dolinu ispod njih. „Eno je“, srećno je rekla.

Uprkos bolu i iscrpljenosti, Ben je primetio zadivljujući pogled sa uzvišice. Otvorena prerija pružala se kilometrima pred njima, a rano poslepodnevno sunce odbijalo se od udaljenih planinskih vrhova pokrivenih snegom. Aleks mu je pružila dvogled i on je pomno posmatrao preko zatalasane trave trošne farmerske građevine udaljene oko kilometar i po. Bila je to tipična mala brdska farma s nekoliko štala i konja koji su pasli iza belih zabrana.

„Ne vidim nikoga“, rekao je. „Ali vije se dim iz dimnjaka.“

„Hajdemo dole da pogledamo“, odgovorila je Aleks.

Još su četrdeset pet minuta mučno napredovali do farme. Prošli su kroz kapiju i nastavili zemljanom stazom između trošnih drvenih pomoćnih zgrada prema kući. Ben se naslonio na ogradu dok se Zoi nesigurno vrpeljila u pozadini. Aleks priđe kući. Jedan prozor bio je zamandaljen, a stepenice trema izjeli su termity pa su poduprte ciglama.

Pokucala je na vrata. „Zdravo! Ima li koga?“ Niko nije odgovorio. Odmakla se od kuće, pogledala prozore pa Bena i slegnula ramenima.

Sunce je upeklo visoko nad njima i on zakloni oči dok je prelazio pogledom po majuru.

A onda je video telo.

Jedan starac je ležao u visokoj travi oko sto metara od jednog zabrana. Ben i Aleks požuriše do njega. Ona je klekla pored nepomične prilike u iznošenim farmerkama i crvenoj kariranoj košulji. Opipala mu puls. „Živ je“, kazala je. Ben uze bokal vode iz obližnjeg zabrana i isprska starca po licu. On zastenja, zatrepta i pokuša da sedne. Kosa i brada bile su mu duge i bele, a lice preplanulo. Bolno se trgao i uhvatio za nožni članak. Ben je video da je mnogo otekao.

„Prokleta ždrebe me je oborilo s nogu“, rekao je i pokazao prstom. U zabranu je mladi riđan prestao da pase travu i pogledao ih. Sa ulara mu je visio konopac.

„Nemojte pokušavati da ustanete“, reče Aleks starcu. „Sklonićemo vas sa sunca.“

Pomogli su čoveku da se popne uz propale stepenice trema i uđe u kuću. Unutra je bilo hladnjikavo i pomalo se osećala vlaga. Iz senovitog hodnika ušli su u dnevnu sobu. Tapete su visile sa zidova, a nizak kauč je izgledao kao da je tu od pedesetih godina. Spustili su starca na kauč. Ben je obrisao znoj sa očiju i blago zavrnuo starčevu nogavicu. „Čini mi se da je samo gadno uganuće“, rekla je Aleks pošto je pogledala.

„Baš mi je drago što ste naišli“, reče starac. „Posetioci ne vraćaju često ovamo.“ Njegove naborane oči zaustavile su se na Benovoj krvavoj košulji, ali nije rekao ništa. Pružio je ruku. „Ja sam

Rajli Tarson.“

„Ben Houp. Ovo je Aleks.“

Zoi je ušla u kuću i dokono ih posmatrala s udaljenosti.

„A ona mlada dama?“, upita Rajli. „Ima li ona ime?“

„Da“, odgovori Ben. „Nevolja.“ Skinuo je starcu čizmu pa se okrenuo prema Aleks. „Mislim da sam video da u dvorištu raste gavez. Umeš li da ga skuvaš? To će smanjiti otok.“ „Nema potrebe“, umešao se Rajli. „Ajra drži teglu nekog prokletog indijanskog melema na kuhinjskoj polici.“

„Ajra?“

„On mi pomaže na farmi. Mada nije tu. Odjahao je pre dva dana da uhvati odbeglog junca. Otad se nije vratio.“

„Videću mogu li da nađem tu teglu“, rekla je Aleks. Zoi se odvukla za njom.

Rajli je pomno odmerio Bena. „Malo si skrenuo s puta, gos'n. Rekao bih da niste obični putnici.“

„Dobro vam se čini“, odgovori Ben.

„A mislim i da je onaj helikopter nešto ranije vas tražio. Jesam li i to pogodio?“

Ben nije odgovorio.

Rajlijevo lice se opustilo u osmeh. „Znam kakvi su to helikopteri. Ne volim agente.“

„To je CIA“, tiho je objasnio Ben. „Traže nas.“

„To mi ne smeta, sinko. Da si hteo da me povrediš ili opljačkaš, to bi dosad već učinio. Ne znam šta si uradio i što manje znam - manje ću moći da pričam. Mene zanimaju čovekova dela.“ Rajh je zastenjao. „A taj kopilan u helikopteru je nisko proleteo dok sam ležao tamo u prašini. Video me je, ali se samo osmehnulo i odleteo dalje. Da se niste pojavili, ne bih izdržao do jutra. I zato, ako budem morao da biram stranu, svakako neću izabrati njega.“

Aleks se vratila noseći veliku teglu zelenkaste tečnosti. Ben ju je pogledao. „To je gavez“, rekao je. „Pomoći će.“ Namazao je melem preko naduvenog članka pa imobilisao nogu jastukom, pažljivo ga obmotavši i pričvrstivši lepljivom trakom. „Moraćete da mirujete neko vreme“, rekao je Rajliju.

„Ni ti ne izgledaš sjajno“, primeti starac. „Već sam viđao povrede od metka.“

Ben se odjednom ponovo osetio slabo. Starac je pomerao usne, ali čuo je samo tutnjanje. Soba je počela da se vrti. Maglovito je bio svestan Aleksinog krika pre nego što se srušio na pod.

Četrdeset osmo poglavlje

Svest je dolazila i odlazila. Poput usporenog stroboskopa, nastupali su periodi tame kad je plutao, kako mu se činilo, čitavu večnost. Između njih dolazili su naleti zvuka, svetlosti i pokreta. Bio je maglovito svestan toga da se popeo uz stepenice, s rukom prebačenom preko Aleksinog vrata. Zatim sobe. Kreveta. Čiste posteljine naspram kože. Krvi na belom pamuku. Aleks kako se naginje nad njim, njenog velikog lica što lebdi nad njim, zabrinutih očiju. Ponovo se onesvestio.

Kad je otvorio oči, crvena svetlost zore pomerala se po parketu nepoznate sobe. Zatreptao je i pokušao da podigne glavu s jastuka. Imao je svež zavoj oko ramena. Osećao je bol, ali bio je drugačiji.

Potražio je burmu oko vrata. Nije bila tu.

Osvrnuo se. Nalazio se u velikoj spavaćoj sobi, jednostavnoj i tradicionalnoj. U oštroj suprotnosti s prizemljem, bila je čista i uredna, kao da se nikad ne koristi. Ležao je na bračnom krevetu s mesinganim okvirom i s pačvork pokrivačem. U uglu je stajao umivaonik, a na drvenoj stolici za ljuljanje pored kreveta nalazila se čista odeća, plava teksas košulja i čiste farmerke, uredno presavijene. Preko odeće je brižljivo stavljena zlatna burma na kožnoj traci.

Aleks je ležala pored njega. Opružena na krevetu, raščupane kose rasute po pokrivaču, ruke prebačene preko njegovih nogu. Pitao se koliko se dugo starala o njemu pre nego što ju je san savladao.

Promeškolljila se i otvorila oči, pogledavši pravo u njega. Kao da je imala sposobnost, koju je viđao samo kod divljih životinja i obučениh vojnika, da se iz čvrstog sna digne potpuno budna, bez one međufaze zevanja i naduvenih kapaka. Osmehnula se i sela na krevet. Skinula je vuneni džemper i ostala u farmerskoj kariranoj košulji, za broj većoj i vezanoj na struku.

„Dobro došao u svet živih“, rekla je.

„Ti si to uradila?“

Klimnula je glavom. „Morala sam duboko da kopam, ali sve je čisto. Nije pogođena nijedna kost. Metak se malo ulubio, ali nije se rasprsao.“ Posegnula je za limenom šoljom na noćnom stočiću i zatresla je da zazveči. Pogledao je zatupljen metak što se vrteo na dnu. Sad je izgledao malo i bezopasno.

„Spasla si mi život“, rekao je. „To je drugi put. Moraću to da nadoknadim.“

Uzela mu je šolju i hladnim prstima mu nežno dotakla čelo. „I dalje goriš. Odmori se.“

Zavalio se natrag na jastuk. „Moramo da krenemo.“

„Tek za nekoliko dana. Rajli je rekao da možemo ostati koliko je potrebno.“

„Kako je on?“

„Spava. Biće mu dobro.“ Osmehnula se. „Izgleda da misli kako smo nas dvoje par.“

„Gde je Zoi?“

„U sobi niz hodnik. Umorna je, Bene. Moraš da budeš malo blaži prema njoj.“

„Mogao bih da je ubijem.“

„Mnogo se kaje.“

„I treba.“

Pomilovala ga je po čelu i sklonila mu pramen kose sa čela. Razdanjivalo se. U daljini je čuo njištanje konja i pseći lavež. „Trebalo bi da obiđem konje“, rekla je. „Rajli neće još ustati.“ „Ostani još minut.“

Ponovo se osmehnula. „U redu.“

Nekoliko trenutaka su ćutali.

„Mnogo si sanjao“, rekla je. „Noćas. Neko vreme si imao groznicu.“

„Jesam li?“

Klimnula je glavom. „Ponovo si pričao u snu.“

Nije odgovorio.

„Pričao si s Bogom.“

„Nemam mnogo toga da mu kažem.“

„Tražio si da ti oprost, Bene. Kao da ti je to bilo zaista važno. Šta se desilo? Šta si radio da želiš oprostaj?“

Prevrnuo se na drugu stranu.

„Hoću da ti pomognem“, rekla je.

Pogledao ju je. „Zašto?“

„Ne znam. Prosto želim.“ Osmehnula se. „Na neki način mi se čini da te sad poznajem. Skinula sam te i stavila u krevet. Zaronila sam do laktova u tvoje rame da ti iščupam taj metak. Tvoja krv je bila svuda po meni. Ušila sam ti ranu. Okupala te i sedela pola noći s tobom, brišući ti znoj. Dakle, što me ne bi pustio da ti pomognem i u tome? Razgovor je dobar, zar ne?“ „Desile su se ružne stvari“, odgovorio je. „Stvari o kojima ne želim da pričam.“

„Svima se dešavaju ružne stvari.“

„Znam.“

„Nisi ti kriv što je Čarli poginuo“, rekla je. „Znam da kriviš sebe, ali to nije pošteno. Nisi znao šta se sprema. Samo si hteo da pomogneš prijatelju.“

Zaustio je da odgovori pa odustao.

„Šta?“

„Ništa“, promrmljao je. „Možda bi sad trebalo da obideš konje. Samo se nemoj zadržavati na otvorenom. Onaj helikopter bi mogao da se vrati.“

Osmehnula se. „Nećeš me se tako lako rešiti.“

„Možda si u pravu“, popustio je. „U vezi sa Čarlijem. Možda nisam ja kriv.“

„Postoji još nešto, zar ne?“

Zažmurio je.

„Kaži mi.“

Posle duge pauze, tiho je odgovorio. „Ne mogu.“

Četrdeset deveto poglavlje

Kako je jutro odmicalo, Ben je osećao kako mu se polako vraća snaga, a nestrpljivost raste. Ležao je na izgužvanim čaršavima i čitao Bibliju, ponavljajući sve činjenice u glavi.

Nije mogao da prestane da razmišlja o Slejteru. Ko je on? Nije agent. Nije ni policajac. Nije ratnik poput Džounsa. On je vođa, organizator, mozak. Očigledno je čovek koji ima veliku moć u rukama. Jedan koji vedri i oblači. Možda je političar, ali nije istaknuta ličnost - Aleks nije čula za njega. Možda neko ko više voli da ostane u senci, da radi iza scene. I čovek koji se, iz razloga koji je i dalje tajna, politički zanima za Klejtona Klivera i, dalje, oseća politički ugroženim Zoinim otkrićem ostrakona.

Religija i politika. Kliver teži tome da postane guverner, ali on je sitna riba u većoj igri. Šta ako neko drugi, neko daleko viši na lestvici, neko ko može da stekne ili izgubi mnogo više, ima korist od toga? Glasači i moć su velika motivacija, vredna ubijanja.

Ali neki unutrašnji glas poručivao mu je da postoji još nešto. Može li samo politička ambicija da objasni to što Slejter, ili oni koje on predstavlja, očigledno može da prigrabi resurse CIA za ostvarenje svojih planova? Iza toga se krije nešto krupnije.

Dok je hstao Bibhju na jastuku pored sebe, ta misao mu se iznova vraćala u glavu i ledila mu krv.

* * *

Posle nekog vremena nije više mogao da podnese da ne radi ništa. Ustao je odmah posle podneva. Malo mu se vrtelo u glavi, ah osećao se krepkijim. Nosio je samo bokserice. Aleks mu je čvrsto povila grudi i rame.

Podigao je burmu i stavio je oko vrata. Prišao prozoru i pogledao pomoćne zgrade i zabrane, široku preriju i planine u pozadini.

Nešto mu je zapalo za oko. U jednoj štali, među starim farmerskim potrepštinama i kršom, ugledao je zardali prastari ford pikap. Načas je zurio u njega pa klimnuo glavom sam za sebe.

Prišao je umivaoniku i ispljuskao lice hladnom vodom pa se vratio do kreveta i navukao farmerke koje su mu ostavili. Pristajale su mu i zapitao se čije li su. Nisu Rajlijeve, ne sa širinom struka osamdeset. Setio se da je starac spomenuo pomoćnika Ajru. Obukao je i košulju koju su mu ostavili.

Miris kafe dopirao je iz prizemlja i neko se vrzmao tamo. Ben je razbarušio kosu pred ogledalom pa sišao širokim drvenim stepeništem.

Zatekao je Aleks u velikoj seoskoj kuhinji kako prži slaninu u izudaranom tiganju na starom plinskom šporetu. Iznenadeno se okrenula kad je ušao. „Upravo sam htela da ti donesem nešto da pojedeš.“

„Koji još američki političar koristi Bibliju kao platformu svoje kampanje?“, pitao je.

Aleks je načas piljila u njega. „Misliš, pored predsednika koji kaže da mu je Bog rekao da zarati sa Irakom?“

„Neko niže na lestvici“, objasnio je. „Neko ko se mnogo trudi da se popne na vrh.“

„Ima na hiljade evangelista koji bi da budu političari“, odgovorila je. „Neki su uticajniji od drugih. Ali ne mogu tek tako da izvučem jedno ime iz šešira. Zašto me to sad pitaš?“

„Ma ništa. Samo razmišljam. Verovatno mimo cilja.“

„Ne bi trebalo da si na nogama.“

„Osećam se mnogo bolje.“

„I izgledaš tako. Ali ipak ne bi trebalo da jurcaš naokolo. Morao bi još malo da se odmaraš.“

„Neću natrag u krevet. Tu je jedan pikap. Izgleda staro, ali možda njime možemo da odemo odavde. Platiću Rajliju dvostruko više kako bi ga zamenio boljim.“

„Lepa zamisao“, rekla je. „Ali time nećemo nikud, bar ne još. Već sam ga isprobala.

Akumulator mu je dobar, ali nema anlaser.“

„Doktorica i mehaničarka“, primeti Ben.

„I kuvam dobru kafu. Hoćeš malo?“

„Veoma rado.“ Zahvalno je uzeo šolju i otpio gutljaj. „Napravila sam i francuski tost.¹³ Kao i malo slanine i pasulja.“ Nasmejala se njegovom izrazu lica. „U tvom zavičaju nema francuskog tosta?“

„Znam samo za irski tost“, odvratio je. „Isti je kao običan, ali umočen u ginis.“

„Probaj. To je pržen hleb sa šećerom.“

Seo je za sto i prionuo na hranu. „Gde je njeno gospodstvo?“ Aleks je palcem pokazala nagore.

„Neće da izađe iz sobe.“ „Rajli?“

„On je tvrdoglav kao i ti“, odgovorila je. „Hrama okolo i stara se o životinjama. Žilava stara kajla. Rekao mi je da je svojevremeno bio marinac.“

„Vijetnam?“

„Koreja“, zagrakao je neko. Okrenuli su se. Ulazna vrata se otvoriše uz škripu i Rajli došepa u kuhinju, kvrgavom šakom stežući štap. „Lepo miriše.“ Ukrućeno je seo u čelo stola. Aleks mu je pružila pun tanjir, a on promrmlja kratku molitvu pre nego što je prionuo. Neko vreme su jeli u tišini, a onda je Ben spomenuo stari pikap u štali.

„Tvoj je ako uspeš da ga pokreneš“, odgovorio je starac. „Znate šta, ako budete stvarno protrkeljisali zadnji deo te stare šupe, naći ćete još jedan pikap pod ciradom. Motor se pokvario pre više godina, ali mislim da je anlaser na njemu još u dobrom stanju. Možda bi vredelo pokušati.“

Rajli je pružio ruku i izvadio bocu iz obližnjeg kredenca. Bila je puna neke providne tečnosti. „Uvek popijem piće posle jela. Hoćete li da mi se pridružite?“ Izvadio je zapašać i nasuo malo u tri šolje. Jednu je zadržao za sebe, a dve je gurnuo preko stola. „Veoma je dobro“, rekao je. „Sam ga destilujem.“

Ben je otpio gutljaj. Bilo je dvaput jače od skoča. „Podseća me na viski. Onaj koji u Irskoj krišom destiluju.“

„Znao sam jednog tipa koji ga je koristio kao gorivo za dodž čardžer iz 1969“, promrmljao je Rajli.

Ben ga je posmatrao sa odobravanjem. Rajli je žilav starac, ali ima dobro srce. „Hteo sam da vam zahvalim što ste nas pustili da budemo ovde. Nema potrebe da mi ustupate svoju spavaću sobu. Zadovoljio bih se štalom.“

Rajli je počeošao bele čekinje na bradi i tužno se osmehnuo. „To je Medina stara soba. Ne ulazim tamo često. Ona bi htela da je ti i tvoja cura koristite.“

Ben i Aleks se zgledaše, ali nisu odgovorili. A onda su se vrata otvorila uz škripu. Svi su se okrenuli i videli kako Zoi nesigurno stoji na dovratku.

„Sedi, gospojice“, ponudi je Rajli.

Aleks je ustala da uzme tiganj sa šporeta i čist tanjir za Zoi. „Dođi da pojedješ nešto, Zoi.“

Zoi je izgledala utučeno kad je sela za sto i počela da mrljavi hranu koju joj je Aleks prinela. Ben se nije obazirao na nju. Rajli je pojeo svoju porciju, sa uživanjem polizao sve s tanjira i iskapio svoj ilegalno destilovani viski. „To je bilo vraški ukusno.“ Zavalio se na stolicu i izvadio izgužvanu

kutiju laki strajka. Ben je prihvatio cigaretu i obojica su pripalila.

Zoi je pogledala jeftin plastični telefon koji je visio na zidu u kuhinjskom uglu. „Bene“, bojažljivo je pitala, „mogu li da pozovem roditelje?“

Ben je zaustio da je odbije, ali preduhitrio ga je Rajli. „Telefon ne radi, gospojice“, rekao je. „Samo skuplja prašinu poslednje dve godine. Nisam plaćao račune. Medi je povremeno zvala svoju sestru. Ali ja nikad nisam voleo da razgovaram preko te sprave. Volim da gledam čoveka u oči dok pričam s njim.“ Palcem je pokazao preko ramena. „Najbliži telefon je kod Hermana, petnaestak kilometara zapadno preko onog grebena.“ Zoi se okrenula prema Aleks. „A tvoj mobilni?“

„Nema signala ovde gore“, odgovori Rajli. „Nema ga ni kod Hermana.“

„U redu. Onda ću otići kod Hermana“, rekla je Zoi. „Mogu li da pozajmim konja?“

„Ne ideš nikuda“, upozorio ju je Ben.

Utom ga je topot kopita naterao da pogleda kroz prozor. Kroz prašnjavo staklo video je mladića bronzanog tena i sjajne crne kose u teksas jakni. Sjahao je s velikog sivog konja i vezao ga za ogradu.

„To je Ajra“, objasnio je Rajli. „Mora da je našao onog junca.“ Ustao je i šepajući izašao da se pridruži mladiću.

Zoi je prodorno zurila kroz prozor. Ben je pratio njen pogled i znao je šta misli. Ajra izgleda kao da ima mnogo indijanske krvi. Lep je, razvijen, ima oko dvadeset tri godine.

„Ne zaboravi šta sam ti rekao“, rekao je Ben. „Ostaćeš unutra. Ljudi te traže napolju.“

Nije odgovorila.

„Dobro“, zaključio Ben. „A sad hajde da vidimo možemo li da pokrenemo taj pikap.“

Pedeseto poglavlje

„Iskrivićeš tu maticu“, rekla je Aleks. „A onda nikad nećemo moći da je odvrnemo.“

Pruge sunčeve svetlosti prodirale su kroz pukotine u starim drvenim daskama velike štale i bacale svetle trake po zemljanom podu i kršu koji je ležao naokolo, hrpi kočeva za ogradu, složenom alatu, buradi goriva, vrećama đubriva. Kokoške su čeprkale i kokodakale u seniku iznad njih.

Ben je izvirio ispod šasije starijeg pikapa koji su našli u zadnjem delu štale. Na licu je imao crvene mrlje od rđe jer je pokušavao da odvrne matice koje su držale anlaser.

„Probaj ovim ključem sa lancem.“ Pružila mu ga je. Spustio je ključ za matice koji je koristio i uzeo onaj sa lancem od nje. Načas je postao svestan koliko je privlačna. A nije prvi put to primetio. Vezala je kestenjastu kosu, ali su joj pramenovi ispali, raščupani i seksi. U štali je bilo vruće pa je zavrnila rukave košulje do ramena. Imala je mrlju od benzina na blistavom, snažnom mišiću podlaktice. Otkopčala je više dugmadi karirane košulje. Sklonila je uvojak s očiju.

„Jesi li učila mehaniku u Agenciji?“

Široko mu se osmehnula. „Videla bih tebe da si odrastao pored četvorice starije braće koji su ljudi za automobilima.“

Ben je stavio ključ sa lancem oko nepopustljive matice i ona neznatno popusti. Uskoro je oslobodio anlaser i izvukao se ispod pikapa. Ustao je i lecnuo se.

Stavila mu je ruku na rame. Dodir joj je bio blag i topao kroz teksas košulju. „Trebalo bi da odmaraš“, rekla je. „Mogu sama to da završim.“

„Već si mnogo uradila.“

Pogledala je anlaser u njegovim rukama. Bio je to samo težak komad rđe iz koga vire žice. „Misliš li da će raditi?“

„Ko zna?“

Uzela ga je od njega. Prsti su joj se zadržali na njegovim malo duže nego što je potrebno, gotovo kao da ga je pomilovala. Pogledala ga je. „Ipak mi je drago.“

„Zbog čega?“

„Uprkos svemu što se desilo, svemu što će se desiti, drago mi je što sam te upoznala. Drago mi je što si dobro. Drago mi je što sam ovde s tobom. Samo se bojim da te možda neću dugo poznavati.“

Nije odgovorio. Stajali su nekoliko trenutaka. Prikovala ga je plavim očima i dozvolila mu da se zagleda duboko u njih. Usne su joj bile blago rastavljene. „Usamljen si, zar ne?“, promrmljala je. Ponovo mu je dotakla ruku, čvršće i duže ovog puta, ispreplela prste s njegovim. „Znam to. Vidim. Zato što se i ja tako osećam. Usamljeno. Samo. I žudim za nekim.“

Srce mu je ubrzano zakucalo kad joj je pomilovao голу ruku. Koža joj je bila topla i glatka. Pomerio je ruku do njenog ramena. Pomazio je po kosi i obrazu. Palcem je prešao blizu njenih usana, a ona je nagnula glavu da ga nežno poljubi. Primakli su se jedno drugome. Čvršće ga je uhvatila za ruku, gotovo užurbano.

Poljubac je bio gladan i strastven. Privukao ju je uz sebe, istražujući, osećajući njene ruke na leđima, toplinu njenog tela, njenu kosu na licu.

A onda se, uz veliki trud, odmakao. „Ne mogu.“

„Zašto se bojiš da me poljubiš?“ Pogledom je ispitivala njegove oči. „Oboje to želimo. Zar ne?“

„Da“, odgovorio je. „Zelim to. Ali ne sme se desiti.“

„Ali zašto? Zašto se boriš protiv toga? Nije nam ostalo mnogo vremena zajedno.“

Nije mogao da nađe reči. Nikad nije mogao da ih nađe, čak ni kad je sam razmišljao, čak ni u najtežim trenucima.

„Izgubio sam nekoga“, prošaputao je. „Nekog bliskog. Bližeg od svih. Ne tako davno.“

Ujela se za usnu i uzdahnula. Pomilovala ga po kosi. „Videla sam burmu.“

Zažmurio je. Polako klimnuo glavom.

„Zeliš li da pričaš o tome?“

„Umrta je“, rekao je.

„Kako se zvala?“

„Li.“

„Šta se desilo?“

Pogledao ju je. „Ubijena je.“

Kada je čuo te reči, njihovu konačnost, ponovo ga je preplavio užas. Odjednom je ponovo sve video pred sobom, kao košmarni snimak koji se nikad neće zaustaviti.

Video je crno sečivo. Kako ulazi.

Kako se zariva duboko u nju, oduzima joj život.

Poslednji pogled njenih očiju. Ono što je rekla dok je ležala na samrti proganjaće ga do kraja života.

Polako i duboko je udahnuo. „Ja sam kriv. Trebalo je da je zaštitim od čoveka koji ju je ubio. Omanuo sam. On se vratio i uzeo je od mene.“

Dugo je ćutao. A onda je prošaputao: „Nedostaje mi. Mnogo mi nedostaje.“

Aleks položi ruku na njegovu. Dodir joj je bio topao i ohrabrujući. „Nisi je ti ubio, Bene. To nije teret koji bi trebalo da nosiš.“

Odmahnuo je glavom, osećajući kako bol postaje jači. Potisnuo ga je. „Kao da jesam“, odgovorio je. „Svakog dana molim Boga da mi oprostí što sam dozvolio da se to dogodi. Ali mislim da me Bog ne sluša. U stvari, mislim da nikad i nije, nijednom u mom životu. Odavno me je napustio.“

„Ne misliš tako.“

Uhvatio ju je za ruku i nežno je stisnuo. „Nađi boljeg čoveka od mene, Aleks. Nisam ti potreban.“

„Ti jesi bolji čovek“, odvrtila je. „Jedva te poznajem, ali to sam već uvidela.“

Nije rekao ništa.

Utom su čuli oštru tutnjavu propelera. Paljbu iz dvorišta. I Zoin krik.

Pedeset prvo poglavlje

Zoi je dokono tumarala po kući. Dosađivala se, bila je nemirna. Pošto je toliko dugo bila zatvorena, bila je puna potisnute energije i mrzela je što ne radi ništa.

Kroz prozor je videla Ajru u zabranu, stotinak metara od kuće. Dresirao je mladog konja, ždrepeca koji je zbacio Rajlija kad je uganuo članak. Nebo je bilo plavo i bez oblaka, a trava na livadi nežno se povijala na povetarcu. Odjednom je očajnički poželela da bude napolju, da priča sa Ajrom. Tako je privlačan. Svidelo joj se kako lako i neusiljeno hoda, kretao se atletski, sav gibak, mišićav. Osmehnula se dok je zamišljala dodir njegove kože.

Setila se da joj je Ben rekao da ostane unutra. *Nek se jebe.* Zar mish da je glupa? Čuće helikopter mnogo pre nego što ga vidi - ili neko vidi nju. Dojadilo joj je da se prema njoj ponašaju kao prema detetu.

Otišla je do zabrana, osećajući sunce na licu i povetarac u kosi. Ajra ju je video izdaleka. Prišla mu je sa srdačnim osmehom. „Ćao. Ja sam Zoi. Ti mora da si Ajra.“

Ajra je skočio sa ždrepeca, obrisao ruke i prišao ogradi. „Drago mi je što sam te upoznao, Zoi“, odgovorio je.

Zoi je oduvek volela da očijuka i bila je dobra u tome. Ajra je odmah uzvratio - znala je da mu se na do vratku retko pojavljuju epe mlade plavuše. Uskoro su se opušteno smejali i šalili, uz mnogo pogledavanja i dodira, uglavnom s njene strane. Ajra je bio donekle zbunjen tom pažnjom, ali iz njegovog pogleda shvatila je da možda i nije tako loše što je zaglavljena u ovoj divljini.

„Voliš li da jašeš?“, pitao ju je.

„Da, umem da jašem. Mada nikad nisam koristila američko sedlo.“

„Lako je“, odgovorio je. „Kao da si u velikoj naslonjači. Hoćeš h da probaš?“

„Možeš li da mi napraviš lopovske merdevine?“ Popela se preko ograde. Uživala je u dodiru njegovih snažnih ruku na nozi dok joj je pomagao da se namesti u sedlu. Dobro je dresirao ždrepeca i videla je da je poslušan dok ga je jahala po zabranu, uzimala mu meru. A onda ga je poterala u kas.

„Nemoj se podizati“, povikao je. „Drži dupe u sedlu. Prati njegov ritam.“

Brzo je naučila, a onda ga je blago udarila slobodnim krajem uzde kako bi ga naterala na galop. Ajra je stajao u sredini zabrana, a ona je jahala ukrug oko njega. Kosa joj se vijorila, a prašina je letela ispod konjskih kopita.

„Ovo je divno“, zaustila je da kaže. Ali izraz Ajrinog lica naterao ju je da začuti i okrene se da pogleda. Uplašeno je zinula kad je videla. Ždrebac se propeo i izgubila je oslonac u sedlu.

Iznad nje je prešla senka.

Helikopter zagrme na suncu, spuštenog kljuna, podignutog repa.

Ždrebac se ponovo prope i Zoi polete. Tresnu na zemlju. Ajra dotrča do nje, izobličen od straha. Crni helikopter se približio, kao ajkula koja napada, kljun mu je ispunio vazduh, a vetar je vitlao prašinu i zemlju. Zoi se osovila na noge. Crvena tačkica laserskog nišana prešla joj je preko tela. Vrisnula je. Ždrepac se propinjao u mahnitoj panici.

A onda zemlju zapljusnu paljba iz automatskog oružja.

Ajra zgrabi Zoi za ruku i povuče je iz zabrana prema kući. Čovek s puškom, nagnut iz helikoptera, s jednom nogom na skiji, ispalio je još jedan rafal koji je podigao šljunak za njom dok je trčala i spoticala se. Uplašeno se osvrnula preko ramena i ugledala čoveka koga nikad više nije želela da vidi.

Džouns joj se osmehnuo preko vrha puške M-16. Ponovo je zapucao, uživajući u trzajima puške u rukama. Srce mu je poskočilo kad je kučka pala. Ali onda ju je Indijanac povukao na noge i shvatio je da se samo spotakla.

Povikao je pilotu da umiri helikopter i ponovo podigao pušku da nacilja. Ali mete su ušle u kuću i zatvorile vrata. Opsovao je i opalio dug rafal po tremu. Prozori su prštali, iverje je letelo dok su se meci zarivali u kuću.

Ajra je vukao Zoi po podu, zaklonivši je svojim telom. Srča je letela oko njih. Zaveses su lepršale, pretvorene u dronjke paljbom što je probijala zidove i pljuštala po podu. Zoi je vrištala.

Ben i Aleks istrčase iz štale. Videh su kako helikopter lebdi nad dvorištem samo šest metara iznad zemlje. Ben je izvukao beretu iz zadnjeg džepa farmerki kad je helikopter zaokrenuo prema njima, spuštajući se još niže, maltene skijama dotičući zemlju.

Odmah je prepoznao čoveka s puškom. Nije oklevao da zapuca. Džouns se brzo povukao iz vidokrugaa kad je Ben opaho niz dvostrukih hitaca i izbušio rupe u trupu letilice. Helikopter je naglo skrenuo, strmo se popeo i zagrmeo nad njima. Ben ispali još nekoliko metaka u donji deo, ah devetomilimetarska municija nije mogla da napravi neku štetu. Opsovao je.

Potrčali su prema kući kad se helikopter povukao. Ben je požurio stepenicama trema i otvorio vrata. Video je Ajru kako zaštitnički leži preko Zoi. „Je li neko povređen?“, povikao je. Ajra je odmahnuo glavom, ošamućen, pa ustao i pomogao Zoi da ustane.

Rajli se uteturio u sobu, iskolačenih očiju od straha. Stezao je izgrebanu sačmaru itaka.

Prašina se slegla oko kuće i zavladała je tišina posle napada. Ajra je odveo uplakanu Zoi na sprat. Rajli je koračao tamoamo po razorenoj kuhinji, i dalje stežući sačmaru i glasno psujući.

Aleks je izašla za Benom. On je stajao na stepenicama trema i zamišljeno gledao horizont, škiljeći na suncu. „To je bio Džouns. Vratice se.“

„Dovešće vojsku sa sobom“, rekla je Aleks. „Za najviše nekoliko sati. Trebalo bi da odemo odavde.“

„Vidi možeš li da namestiš onaj anlaser.“

„Kuda ćeš?“

Ali Ben je već ušao. „Rajli, imate li ovde kakvu pušku?“ Starac je načaš zurio u njega. Oči su mu zaiskrile, bio je to žar koji je izgledao kao da je dugo bio uspavan. Zagundao je i dao znak Benu da pođe s njim. Othramao je niz hodnik pa otvorio vrata iza kojih su bile drvene stepenice što vode u oronuli podrum. Na ručno napravljenj polici na zidu stajala je puška. Tanka i laka, orahovina i poplaveli čelik. Starac ju je uzeo i bez reči pružio Benu.

Ben ju je pogledao. Puška marlin, kalibra .22, s polugom iza ručice zatvarača. Dobrodošla, ali prvenstveno puška za lov na zečeve ili veverice.

Rajli je video njegov izraz lica i osmehnuo se. „Znam o čemu misliš, sinko. Hoćeš tešku gvožđuriju.“

Ben nije rekao ništa.

„Hodi da ti nešto pokažem.“ Starac je odšepao u drugi deo podruma, u senke u kojima su naslagane kutije i polomljen nameštaj pokriveni prašinom i paučinom. Počeo je da raščičava stenjući od napora. Sagao se i povukao nešto teško po podu. Ben je spustio pogled. Bio je to stari sanduk.

„Nisam ovo otvarao otkako sam se vratio iz Koreje“, objasnio je Rajli. „Mislim da jednim delom nisam želeo ponovo ga vidim. Ali ako je tačno da postoji sudbina, sad mi je jasno zašto sam vukao tu prokletinju preko pola sveta.“ Oduvao je prašinu s poklopca i podigao ga.

Unutra se nalazila gomila starog stiropora. Rajli ga je podigao i bacio na pod. A ispod njega

bila je gruba tkanina za vreće, umrljana uljem. Osećao se jak vonj starog mašinskog ulja. Rajli je podigao ivicu tkanine i skinuo je. „Evo je“, rekao je. „Maltene više nisam mogao da je podignem. Ali svojevremeno sam bio vešt s njom.“ Odmakao se kako bi Ben video.

Ben zatrepta. „Ne mogu da verujem. Imate BAR.“¹⁴

Automatska puška brauning. Samo je jednom video taj model, moćni američki puškomitraljez koji se koristio u Prvom svetskom ratu, a povučen je iz upotrebe šezdesetih godina 20. veka. Vrsta oružja koja pripada vojnom muzeju - ali ova izgleda potpuno novo. Sivi metal, nauljeno drvo, gvozdeni nišan -onako kako se oružje pravilo pre doba gume, polimera, nišana s crvenim tačkama i lasera.

Ben je gurnuo ruku u sanduk i izvadio pušku. Bila je teška i nauljena. Pregledao ju je. Puškaje u savršenom stanju, cevčista, glatko se repetira. Čak je i remen kao nov. Dugačak zaobljen okvir, a na dnu sanduka stajalo je pet rezervnih.

Rajli se osmehnuo. „Specijalna protivavionska verzija visokog kapaciteta. Obarali smo avione tim bebicama.“ Zagazio je dublje u podrum i sklonio još krša s puta. Sagao se, zastenjao pa izvukao tešku metalnu kutiju s municijom. Tamnozelenu, zarđalu oko ivica, s izbledelim žutim slovima sa strane.

Rajli otvori čelične bravice i podiže poklopac uz škripu. Stari mesing blede je zablistao. Uredno poređane patrone uskog grla, više od hiljadu njih. Kalibra .308, dobro očuvane, blago nauljene. Stare više od pola veka, i dalje blistavih kapisli. „Sve što ti je potrebno da započneš prokleti rat, sinko.“

„Ovde će se to i dogoditi“, rekao je Ben. Otvorio je okvir i počeo da stavlja municiju. Starac ga je posmatrao. Klimnuo glavom. „Izgledaš kao vojnik. Jesam li u pravu?“

Ben klimnu glavom. „Nekad sam bio.“

„Jedinica?“

„Engleska vojska. Specijalna vazduhoplovna služba.“

„Čuo sam za vas. Tajne operacije. Opsada iranske ambasade u Londonu, je l' tako?“

„To je bilo deset godina pre mog vremena“, rekao je Ben. „Služio sam u Zalivskom ratu. Avganistanu. Africi. Uglavnom tajne operacije. Stvari koje ne želite da znate, kao ni ja.“

Rajli otpuhnu. „Poverljiva sranja.“

„Radio sam prljave poslove kako bi ljudi u odelima napunili džepove. Nikad više.“

„Isti ljudi u odelima koji danas imaju posla s nama.“ „Manjeviše ista vrsta“, odgovorio je Ben. „Ali oni imaju posla sa mnom. Ovo nije vaš rat, Rajli. Voleo bih da se sklonite.“ Rajli je pljunuo. „To ćemo još videti, momče. Ratujem protiv proklete vlade već pedeset godina. A ti si mi spasao život. Najmanje što mogu učiniti jeste da ti vratim uslugu.“

„Ovo su zli ljudi.“

„Ni jabaš nisam svetac, sinak. Jesam mator, ali još mogu da budem opasan kad moram.“

Ben je klimnuo glavom u znak zahvalnosti. „Trebaće mi još neke stvari“, rekao je.

Pedeset drugo poglavlje

Ben je otišao do pomoćnih zgrada. Aleks se upravo odmakla od onog novijeg pikapa da krpom izbriše rđu i ulje s ruku. Imala je mrlju od ulja na obrazu. Izgledala je zabrinuto, ali osmehnula se kad ga je videla.

„Jesi li uspela?“

Otišla je do vozačkih vrata, otvorila ih uz škripu i ušla. „Trenutak istine.“

Pikap se upali uz urlanje motora i oblak dima. Pobjednički se osmehivala dok je turirala. Zatim je iskočila iz kabine, potrčala prema njemu široko se osmehujući i zagrlila ga. „Hajdemo odavde“, rekla je.

Nije rekao ništa.

„Šta je bilo?“

„Nije tako jednostavno, Aleks.“

„Šta to pričaš?“

„Idi ti. Petnaest kilometara na zapad preko grebena i stići ćeš do Hermana. Vreme je da pozoveš svoje ljude. Oni će se pobrinuti za Zoi.“

Video joj je strah u očima. Odlučno je odmahнула glavom. „Svi ćemo otići. Još imamo vremena.“

Spustio joj je ruku na rame i palcem joj prešao preko tople kože vrata. „Nikad ne bismo uspeli na otvorenom. Brzo bi nas savladali. A ubiće Rajlija i Ajru ako ih ovde ostavim same. Ne mogu to da nosim na savesti. Neko mora da zaustavi te ljude. Vi idite. A ja ću ostati ovde da ih dočekam.“

„Ako ti ostaješ, onda ću i ja.“

Odmahnulo je glavom. „Hoću da budeš na bezbednom“, rekao je. „Ne bih mogao podneti. Začutao je.“

„Ni ja ne bih mogla podneti da se tebi nešto desi“, prošaputala je.

„Veruj mi. Ništa mi se neće desiti.“

„Nemaš pojma na šta si se namerio.“

„Imam prilično jasnu predstavu“, odvratio je.

Uzdahnula je. Zapeo joj je dah. Pomilovala ga je po ruci. Suza joj je visila s trepavica, a on se osmehnuo i obrisao je. Nasmejala se kroz suze. „Ovo je ludo“, zašmrkala je. „Nisam verovala da ovako nešto može da mi se dogodi.“ Načas mu se zagledala u oči pa ga čvrsto zagrlila. Osetio je njenu žurbu i žudnju po tome kako je obavila ruke oko njega.

Na trenutak se prepustio, samo je osećao njeno telo uz svoje, miris njene kose. Zažmurio je. Jednim delom je očajnički želeo da može da zaustavi taj trenutak. Da je sve tako jednostavno i da ima izbora.

Ali nema izbora i uopšte nije jednostavno. Nikad neće biti.

Uhvatio ju je za ruke i nežno je odgurnuo od sebe. „Moraš sad da kreneš“, rekao je.

Tužno je klimnula glavom. „U redu, otići ću.“

Odvezli su pikap ispred kuće pa proverili ulje, gume i remen radilice. Sve je izgledalo ispravno. Ben je otišao po Zoi u njenu sobu. Objasnio joj je da će otići. Klimnula je glavom, ne govoreći ništa, pa pošla za njim niz stepenice i ušla u pikap.

Bilo mu je teško što Aleks odlazi, ali i drago što će njih dve pobeći na sigurno. Trudio se da mu se osećanja ne vide na licu kad je upalila motor i pošla nakon što mu je poslednji put mahnula.

Zaklonio je oči od sunca i gledao kako pikap poskakuje neravnom stazom prema kapiji.

A onda se zaustavio. Vozačka vrata se otvoriše i Aleks iskoči. Dotrčala je do njega, obavila mu ruke oko vrata i poljubila ga. „Čuvaj se, Bene Houpe. To je naređenje.“

„Ovo nije rastanak“, rekao je. „Idi sad. Bežite odavde.“

Sa suzama u očima, otrčala je natrag prema pikapu. Uskočila je na vozačko sedište i nagazila gas, a točkovi su se zavrteli po šljunku.

Ovog puta je nastavila da vozi. Ben je stajao i gledao kako se pikap trucka po otvorenoj ravnici dok nije stigao do vijugavog seoskog drumu koji je vodio prema grebenu u daljini.

A onda su Aleks i Zoi nestale.

Sad ga čeka posao.

Sledeći sat bio je ispunjen pripremama u znoju i prašini. Proučio je raspored farme, razmislio o upadu i kako bi on izveo napad.

Jedan čovek protiv cele vojske. Oni će doći s teškim naoružanjem. Profesionalci koji će silovito i brzo napasti. Ali moguće je. Jedva moguće. On ima prednost. Najveću moguću prednost.

Pronašao je sve što mu je potrebno i poređao materijal uz jedan zid štale. Neke stvari bile su teške i obrisao je prašinu sa starih kolica kako bi ih premestio u njih. Rajli je suviše slab da bi mu se pridružio, ali Ajra je brzo i spremno priskočio da pomogne.

Dok je tovario kolica s Benom, mladić je odjednom zastao i podigao pogled. „Biće ih mnogo, zar ne?“ Izgledalo je kao da mu se ta zamisao dopada.

„Ovog puta neće ništa prepustiti slučaju“, rekao je Ben. „Oni hoće da obave posao do kraja. Ali želim da se ti i Rajli sklonite, je li to jasno?“

„Ja sam Indijanac iz plemena Crno Stopalo.“ Ajra je govorio tiho, ali glas mu je bio pun ponosa. „Ja to shvatam ovako: ti ljudi su potomci onih koji su oterali moj narod s naše zemlje i saterali nas u rezervat. Oni su nam oduzeli sveto pravo koje smo dobili rođenjem.“ Ozbiljno je klimnuo glavom. „A ako je sad trenutak da im nešto oduzmem zauzvrat, čoveče, nećeš me odvući ni s deset divljih mustanga.“ Osmehnuo se. „U svakom slučaju, želim to da vidim.“

Ben se zagledao u njega. „Nemoj romantizovati rat. Ono što ćeš danas videti nešto je najgore što ćeš doživeti u životu.“

Kad su sve postavili na mesto, Ben je pomogao Ajri da odvede konje na bezbedno, u najudaljeniji zabran, oko četiri stotine metara dalje preko ustalasane trave. Sunce je upeklo i rame mu je pulsiralo. Kad je i poslednji konj prokaskao kroz kapiju zabrana da se pridruži ostalima u bujnoj travi, Ben je pogledao na sat. Tek je prošlo četiri po podne.

Pravo vreme.

Pogledao je plavo nebo iznad planinskih vrhova i video da nije pogrešio.

Dolaze.

Pedeset treće poglavlje

Tri, crne tačke na nebu. Leteli su u formaciji slova V, a tutnjava propelera postajala je sve glasnija kako su se približavali.

Ben je rekao Ajri da brzo siđe u podrum i pobrine se da Rajli ostane tamo s njim dok se borba ne završi. Mladić je oklevao samo trenutak dva pa otrčao prema kući. Ben je pošao prema drvenoj šupi, gde je na prozoru na spratu postavio BAR na stativ. Navukao je rezu na vrata, popeo se klimavim stepenicama i smestio se iza oružja. Na podu pored njega ležala je njegova torba, nabrekla od rezervnih okvira za pušku i berete.

Helikopteri su se brzo obušili. Zaglušujuće su tutnjali nad farmom, poravnavali travu i plašili konje u udaljenom zabranu.

Sa svog skrivenog uzdignutog mesta u šupi, Ben je kroz nišan gledao kako se helikopteri spuštaju. Nisu razbili formaciju, jedan napred, dva pozadi. Ljudi u crnom pokuljaše iz otvorenih vrata prvog helikoptera i hitro počеше da se spuštaju konopcima, kao paukovi na svilenim nitima. Šestorica, po trojica s obe strane, u taktičkim pancirima, sa zaštitnim naočarima i kacigama, naoružani automatskim puškama. Prava predstava zastrašujuće moći koja bi zasigurno preplašila gotovo svakog.

Sad je vreme da Ben iskoristi svoju prednost. Nije reč toliko BAR-u, napunjenom, zapetom i spremnom da obaspe dvorište paljbom. Niti o dugim godinama borbene obuke. Više je reč o nečemu urođenom, što mu je pomoglo da postane vojnik kakav je nekad bio.

Nije voleo da ubija. Ali znao je da ima dara za to. Instinkt mu je, od samog početka vojne službe, poručivao da odmah napada. Napadao je svim sredstvima. Brzinom. Ratobornošću. Znenadjenjem. Najvećom silom. Ako ti ljudi traže rat, daće im rat kakav još nisu videli. Ako ne uspe da se izvuče, bar će napraviti đavolsku štetu.

Zato je, pre nego što su se šestorica spustila na zemlju, otkočio pušku i naciljao helikopter. Gađao je rezervoare goriva. Slabi meci za pištolj nisu mogli da ga probiju, ali devetsto metaka u minuti, moćnog kalibra .308, s metalnim košuljicama, prošli su kao vruć nož kroz puter. Rezervoari su pukli uz škripavo cepanja metala i fiberglasa. Odjeknula je zaglušujuća eksplozija kad se helikopter zahvaćen vatrom srušio na zemlju. Varena lopta obavila je vojnike. Nisu imali nikakvu šansu.

Bez milosti, bez sažaljenja. Takva osećanja ne postoje zato što ih ni neprijatelj nema. Ben je pucao u plamen, a BAR mu se propinjao u rukama kao pneumatska bušilica. Istrošene čaure kotrljale su se po podu pored njegovih nogu i vonj baruta ispuni vazduh. Video je kako ljudi u plamenu pokušavaju da ustanu, mlataraju rukama, teturaju se nazad, padaju u pakao.

Druga eksplozija raspolutila je helikopter nadvoje. Velika rascvetala plamena pečurka polete uvis. Podigao se ogroman stub crnog dima. Zapaljene krhotine razleteše se po dvorištu.

Jedan je pao.

Piloti su strmo podizali dve preostale letilice. Zagrmele su nad farmom i, nagnute u stranu, poletele u obušavajućem paralelnom luku. A onda su se ponovo okrenule prema zgradama. Ljudi u crnim borbenim odelima visili su s bokova i podizali oružje.

Ben je nišanio vodeći helikopter. Istrošene čaure kuljale su iz zadnjeg dela puške dok je ispaljivao metak za metkom u trup helikoptera. Ukazao se reckav niz rupa. Mlaz ružičaste izmaglice kad je neko unutra pogoden. Pleksiglas je pucao i savijao se pod teškom paljbom.

Helikopter se okrenuo pod nemogućim uglom, izgubio visinu i počeo da se obrušava kljunom nadole. Tutnjava propelera izobličila se u štekatanje. Mahnito su se okretali i podizali oblake prašine. Na trenutak je izgledalo da će zaorati zemlju tačno pred kućom - ali onda su elise zakačile ivicu krova stare štale i letilica se zarila u staru drvenu konstrukciju. Daske, iverje i delovi valovitog gvožđa poleteše u svim pravcima.

Dva su pala, još jedan je ostao.

Treći helikopter grmeo mu je nad glavom. Peo se da izbegne leteće krhotine.

Nekoliko sekundi kasnije preživeli vojnici iz srušenog helikoptera izjuriše kroz vrata štale, s oružjem na gotovs. Ben ih je nanišanio i oborio u krvavom luku sleva nadesno.

Prelako.

A onda više nije bilo lako.

Savremene puške imaju skrivač plamena da neprijatelj ne bi video prepoznatljiv blesak. BAR pripada generaciji pre svih tih sofisticiranih dodataka. Zato je, kad je rafalna paljba probila krov šupe i počela da pršti svuda oko njega, Ben znao da je jarki žutobeli blesak iz cevi teške puške odao njegov položaj pilotu trećeg helikoptera.

Zasuše ga delovi crepova i rascepljenih krovnih greda. Prozori su prštali i delovi kamena leteli dok je treći helikopter lebdeo nad zgradom i zasipao je vatrom iz bar dvetri jurišne puške.

Ben se prevrnuo, zgrabio veliku pušku i povukao torbu s rezervnim okvirima po podu za sobom. Uspravio je oružje i uzvratio paljbu kroz krov u donji deo helikoptera. Prašina mu polete na lice.

Helikopter se okrenuo u drugom pravcu, obrćući se prema kući. Ben skoči na noge, prebaci torbu preko ramena, spusti se škripavim stepenicama i izlete na zaslepljujuću sunčevu svetlost.

Obreo se u prolazu punom krša između šupe i ostataka štale. Trideset metara dalje stajala je prazna ljuštura pokvarenog traktora. A na petnaest metara, uza zid šupe kao i uza zid štale, nalazila se po jedna bezoblična hrpa pokrivena ciradom. Oko njih je bio nagomilan svakakav krš.

Treći helikopter lebdeo je nad dvorištem s njegove desne strane, odmah iza prolaza između dve zgrade. Šest vojnika spustilo se iz njega na zemlju. Priljubio se uza zid. Nisu ga videli dok su trčali između zgrada, dajući signale jedni drugima.

Ali pilot ga je ugledao. Porinuo je kljun letilice i poleteo prema njemu između zgrada, ubrzavajući. Prednji vrhovi skija samo što nisu zaorali zemlju.

Ben potrča prema zaklonu starog traktora. Hici odjeknuše dok je trčao između dve hrpe pokrivena ciradama s obe strane prolaza. Ubrzao je. Bacio se iza traktora dok su meci podizali zemlju i prašinu iza njega.

Podigao je pušku. Helikopter se obrušavao prema njemu. Bio je udaljen samo nekoliko metara i podizao je strahovit kovitlac prašine.

Sad je bio tačno između dve prekrivene hrpe.

Tačno tamo gde je Ben želeo da bude.

Zapucao je. Ali ne u helikopter, već u hrpu sleva. A onda u onu zdesna. Ispraznio je čitav okvir u njih dok ih je lučno zasipao paljbom. A onda je bacio praznu pušku i legao na zemlju iza starog traktora.

Utom granu zaslepljujući blesak.

Ranije je u štali pronašao visoke rezervne boce propana za stari kuhinjski šporet. Uz Ajrinu pomoć, Ben je za boce lepljivom trakom čvrsto vezao vreće s ekserima dugim desetak centimetara. Skrivene ispod prljavih cirada, nalazile su se sklepane džinovske ekserbombe.

Postojao je samo jedan problem: nije nameravao da bude tako blizu kad eksplodiraju.

Udar je bio razarajući u skućenom prostoru. Helikopter je čeonu pogodila strahovita eksplozija.

Kao da je udario u zid. Srušio se na zemlju poput dečje igračke, propinjući se i savijajući. Prozori pukoše na unutra. Elise se razleteše u paramparčad. A onda je vatrena lopta prešla s boca propana na benzinske bombe i kanistere koje je naslonio uza zidove i sakrio među ostalim kršem. Helikopter se našao unutar plamenog zida, vatra je sunula kroz otvorena bočna vrata kao tečnost, kao da čisti, sagorevajući sve na svom putu. Ljudi zahvaćeni plamenom isteturali su se iz letilice, vrištali, mlatarali, padali, umirali.

Ben je zagnjurio lice u zemlju kad se vatrena lopta zakotrljala preko njega. Toplota mu je oprljila leđa i jedan užasan trenutak mislio je da će izgorjeti. Ali onda se vreo dah plamena povukao dalje od njega. Ben se podigao na klecave noge.

Sve oko njega bilo je uništeno. Srušene zgrade su gorele. Leševi su ležali po zemlji, a zadah ugljenisanog mesa ispunio je vazduh. Helikopter je bio usplamteli kostur.

Ben je iskoračio iza traktora. Puška je ležala u prašini nekoliko metara dalje. Posegnuo je za njom i onda video da je geler smrskao zatvarač. Opsovao je, izvadio pištolj iz torbe i bacio beskorisne okvire za BAR.

Utom se vratiše vojnici koji su se spustili iz trećeg helikoptera. Dojurili su između kostura upaljene letilice i uništenih zgrada. Podigli su oružje. Plamen im se odbijao od zaštitnih naočara.

Ben se zaprepastio pošto je shvatio da je u nevolji. Još ljudi dolazilo je iz drugog pravca. Njihov vođa se široko osmehivao.

Džouns. Mora da se spustio četvrtim helikopterom negde iza drveća dok je prva tri upotrebio za diverziju. Pratilo ga je pet vojnika, svi u borbenim odelima, svi nišaneći istim jurišnim puškama M-16.

Ukupno dvanaest ljudi. Oko trista pedeset moćnih metaka, samo za njega. A on je zarobljen tačno u sredini i nema vremena da se povuče u zaklon.

„Uhvatio sam te“, povika Džouns. „Sad si sasvim sam.“

Pedeset četvrto poglavlje

Kad je Ben čuo sledeći pucanj, nesvesno je napeo celo telo kao bokser koji se sprema da primi udarac. U tom deliću sekunde, koji izgleda mnogo duže, to je sve što čovek može učiniti da se pripremi za iznenadnu smrt dok čeka da ga pogodi metak.

Umesto toga, jedan vojnik se iznenada podigao kao da ga je neko kablom zakačio za brzi voz. Srušio se na zemlju, raširenih udova, a puška tresnu pored njega. Odjek hica prolamao se dvorištem. „Nije sasvim sam“, povika neko.

Odjednom nastade pometnja. Kao da se pucalo iz svih pravaca. Hitac iz puške malog kalibra i još jedan vojnik se srušio, držeći se za glavu. Ostali se raštrkaše, bacajući se iza starih mašina, zardale buradi, hrpe traktorskih guma, bilo čega što je nudilo zaklon.

Ko god da puca, kreće se od jednog zaklona do drugog. Mora da je neko ko i zatvorenih očiju zna svaki kutak farme. Nov hitac i jedan vojnik kriknu - iz rasporene butine mu šiknu krv. Još jedan pucanj i čovek pored Džounsa sruši se ne ispustivši ni zvuk.

Dva strelca. Puška marlin .22 i sačmara itaka. Rajli i Ajra pridružih su se zabavi.

Ben se bacio iza traktora. S njegove leve strane četiri vojnika priljubila su se uz zemlju blizu gorućeg helikoptera. Zdesna su Džouns i njegov tim čučali iza hrpe cepanica za potpalu. Nasumično su pucali, izbezumljenih pokreta. Ben je podigao pištolj i pogodio jednog. Povratna vatra odbila se o branik traktora. Ponovo je opalio. Pogodio još jednog.

A onda je video nešto zbog čega mu je srce stalo. Ajra je izašao iz zaklona na kraju prolaza između uništene, goruće štale i šupe, deset metara od Džounsa i njegovih preostalih ljudi. Držao je pušku marlin. Visoko podignute glave, očiju blistavih od ponosa. Stari Rajli Tarson šepao je iza njega, čvrsto držeći sačmaru, olujnog izraza lica. „Nemate pravo da budete ovde“, uzviknuo je.

Džouns ih je nanišanio. Ben ispali četiri brza hica i Džouns se baci na tlo iza cepanica.

Besomučan napad. Pucnji su odjekivali na sve strane. Ajra je pao s bolnom grimasom. Rajli je ostao na nogama, ispaljujući patronu za patronom iz stare itake. Bereta se propinjala i grmela u Benovim rukama sve dok se nije ispraznila.

Pucnjava se završila brzo kao što je i počela. Čudna tišina spustila se na farmu. Prolaz je bio pun leševa.

Džouns je bio jedini preživeli uljez. Izjurio je iz zaklona, bacio praznu pušku i potrčao koliko ga noge nose, zaklonivši lice rukom dok se teturao kroz plamen gorućeg helikoptera. Nestao je između zgrada.

Rajli baci sačmaru i čučnu pored palog Ajre. Mladi Indijanac držao se za nogu i stenjao od bola dok mu je krv curila između prstiju.

Starac je pogledao Bena kad je prišao. „Mislio sam da će ti zatrebati malo pomoći.“

Ben klimnu glavom. „Vaš sam dužnik.“

Ajra mu se slabašno osmehnuo. „Dobro smo ih isprašili, zar ne?“

Ben je čučnuo da pregleda ranu. „Samo te je okrznuo“, rekao je. „Rajli, bolje bi bilo da ga sklonite odatle. Možda će još njih doći.“

„A kuda ćeš ti?“, upita starac.

„Da uhvatim Džounsa.“ Ben se okrenuo i potrčao. Bacio je prazni šaržer iz pištolja na zemlju i stavio nov.

Vatra je pucketala uz zid štale i preprečila mu put. Uleteo je u uništenu šupu, probio se kroz

plamen i istrčao u dvorište taman na vreme da vidi kako se Džouns tetura prema velikoj štali. Nespretno se kretao u borbenom odelu. Ben je prešao dvorište i ušao u štalu. Jednu od retkih zgrada koju plamen nije zahvatio.

Unutra je bilo mračno i sveže. Ben se osvrnuo.

A onda Džouns izlete iz senki. Šiljci vila leteli su pravo na Benove grudi.

Ben iskorači u stranu i vile se zariše u drveni zid.

Džouns se otetura dalje, očiju punih mržnje. Spustio je ruku i strgao čičaktraku koja mu je držala borbeni nož u futroli na nozi. Izvukao je sečivo i čučnuo, nalik životinji što se sprema da napadne.

„Nije trebalo da dođeš ovamo“, tiho je rekao Ben. „Velika greška.“

Džouns divlje urliknu i pojuri ka njemu. Zamahnu nožem prema Benovom vratu. Ben zakorači u luk zamaha, uhvati ga za članak i jako ga uvrnu. Nož ispade iz Džounsove šake.

Agent CIA kriknu od bola. Iskoprcao se i povukao dalje u senke štale, prema merdevinama što vode na senik, mahnitom se osvrćući ne bi li našao nešto što može da iskoristi kao oružje. Spotakao se na prazno bure i oborio hrpu kočića za ogradu.

Zgrabio je jedan kolac. Dugačak metar i po, od debele borovine, veoma naoštrenog vrha. Pokušao je da ga baci kao koplje, ali bio je pretežak i tresnuo je uz zadržalo kućište velikog cirkulara. Vrh je ostao da štrči pod uglom.

Ben je nastavio prema njemu. Džouns više nije imao kuda da beži.

„Sad si u mom svetu“, rekao je Ben. „Slab si, nenaoružan i poražen. Nije trebalo da mi staješ na put.“

Džouns je zakrkljao kao da se guši i popeo se klimavim merdevinama. Ben ga je pratio. Našli su se na platformi uzdignutoj devet metara. Prašnjava pruga svedosti što je dopirala kroz prozor na zabatu obasjala je bale pokrivena paučinom. Podigao je pištolj i uperio ga Džouns u glavu.

Džouns se srušio na kolena u slami. Lice mu se iskrivilo. „Nemoj me ubiti. Molim te.“

Ben je spustio pištolj i zadenuo ga za pojas.

„Ne“, odgovorio je. „Neću te ubiti.“ Posegnuo je u torbu. Džouns je užasnuto kriknuo kad je Ben izvadio bočicu i injekciju. Bacio je torbu i zakoračio prema agentu. Gurnuo iglu u bočicu i špricem usisao tečnost. Džouns je pokušavao da pobegne. Zaridao je od straha. Ben ga je uhvatio, oborio u slamu i gurnuo mu iglu duboko u vrat. Pritisnuo špric do kraja.

Džouns ponovo kriknu. Iskezi polomljene zube u mahnitom strahu. „Šta si mi uradio?“

Ben se odmakao. Bacio praznu injekciju u senke.

Džouns se raspadao pred njegovim očima. Udarao je glavom u pod. Čupao kosu. Gurao prste niz grlo u očajničkom pokušaju da povрати hemikaliju. Suze su mu curile niz lice.

„Reci mi kakav je osećaj, Džounse“, rekao je Ben. „Kad znaš da ćeš za nekoliko sati biti lud kao onaj nesrećnik na snimku.“ „Ubij me“, zajecao je Džouns. Slama mu se zalepila za vlažno lice. „Molim te, samo me ubij.“

„Nema šanse“, odvrati Ben. „Ispričaćeš mi sve što znaš.“ Naslonio se na bale slame i gledao ga dok je hemikalija kružila čovekovim venama. Posle minutdva, Džounsova mahnitost kao da je iščezla i izgledalo je kao da se opustio. Klono je u slamu.

Bilo je čudno gledati promenu. Potrajalo je još nekoliko minuta dok se nije sasvim opustio. Lice mu je bezizražajno klonulo, kao da je dobio anesteziju. Kolutao je očima. A onda je počeo da mrmlja.

Ben je znao šta treba da čini. Nalazi se na kraju traga dugačkog nekoliko hiljada kilometara i posutog mrtvim vladinim agentima i policajcima. Zbog toga je sad u najvećoj nevolji u životu i biće

mu potrebno mnogo uverljivih dokaza da se izvuče. Nadao se da će mu Džouns upravo to pružiti.

Posegnuo je u torbu i napipao pravougaoni telefon. Izvadio ga je i uključio kameru. Uperio telefon u Džounsa.

Govorio je jasno i glasno. „Kaži ko si.“

Agentu zaigraše kapci. „Ja sam Olban Hejnsvort Džouns“, promrmljao je bez oklevanja. „Radim za CIA.“

Ben klimnu glavom. Izgleda da deluje. Vreme je da nastavi. „Reci mi ime osobe koju su na Krfu oteli bivši vladini agenti Kaplanova i Hadson u tajnom dogovoru sa aktivnim pripadnicima CIA.“

Džouns je gledao levodesno. Grčio je prste i savijao ih kao kandže, kao da se očajnički bori da ne otkrije istinu uprkos hemijskim signalima koji su mu preplavljali mozak. „Zoi Bredberi“, promrmljao je. „Američki agenti oteli su Zoi Bredberi i odveli je na sigurno mesto u slabo naseljeni deo Montane radi ispitivanja.“

„Kakva je bila tvoja uloga u tome, agente Džounse?“

„Da izvučem podatke iz nje uz primenu surovosti i mučenja ako je potrebno“, odgovorio je Džouns. „I da ubijem sve protivnike, zbog čega sam uklonio doktora Džošu Grinberga i dvojicu policajaca države Džordžija.“ Znoj mu je izbio na čelu. Lice mu se grčilo, a vene mu iskočile i obrazovale modro slovo V na čelu. Kao da ga je unutrašnji sukob razdirao.

Ben je približio kameru. „Zašto su podaci koje je imala Zoi Bredberi toliko važni?“

„Zbog Jerusalima.“

„Pojasni to.“

Džouns zakovrnu očima, samo su mu se beonjače videle. Povukao je usne i otkrio nareckane zube. Izgledao je kao zombi. Ben oseti jezu niz kičmu.

„Prekasno je da se zaustavi“, promrmlja Džouns. „Već je pokrenuto. Neminovno je. Dogodiće se za manje od dvadeset četiri sata.“

„Prekasno je da se zaustavi šta?“

„Nikad nije bila reč o devojci, već o ratu.“

„Kakvom ratu?“

Džouns je ponovo zakovrnuo očima i usredsredio se na njega. Čudno se osmehnuo. „Ratu iz Biblije“, rekao je.

Ben je pokušao da dokuči smisao reči. Bile su poput šamara. Nije mogao da ih shvati. „Nastavi da pričaš.“

Znoj mu je curio niz nos. Slivao se brže nego što je Ben ikad video. Skupljao se u udubljenju na vratu pa brzo natapao odeću. Izgledao je kao da gori. Zastrahujuće je kolutao očima. „Kraj sveta“, zagraktao je. „Smak sveta. Armagedon. Oni će ga započeti. Oni će učiniti da se ostvari. Počeće u Jerusalimu.“ „Šta će učiniti?“

„Nešto ogromno“, odgovori Džouns. „A ni ti ni bilo ko drugi ne može to da zaustavi.“

Ben se zaprepastio. Jedva da je mogao jasno da razmišlja dok je pokušavao da nađe neki smisao u tome. „Slejter je na čelu toga? Ko je on?“

Džounsov kez bio je ukočen i mahnit. Nekonrolisano se tresao. Promrmljao je nešto nerazumljivo.

„Pričaj razgovetno“, rekao je Ben.

Džouns je podigao pogled prema njemu. Oči su mu bile krvave. „Poludeću“, prošaputao je.

„Hoćeš. A sad odgovori na pitanje.“

Možda je to bio uticaj hemikalije. A možda užas zbog saznanja da će do kraja života biti ludak.

Ali nešto je kvrcnulo u Džounsovoj glavi. Ben je to video u njegovim očima - ali je sporo reagovao.

Džouns odjednom skoči na noge. Ben je pokušao da ga obori, ali agent je dobio neku ludačku snagu i probio se.

Pre nego što je Ben mogao da ga zaustavi, Džouns je prešao deset koraka do ivice platforme. Nije bilo ograde niti bilo kakve prepreke da ga zadrži. Nije usporio. Bacio se sa ivice i počeo da pada, obrćući se u vazduhu. Ben mu je načas video divlji sjaj u očima pre nego što je pao.

Ali nije pao na tlo.

Pad mu je zaustavio zaglavljeni kočić kojim je pokušao da proburazi Bena. Zario mu se između lopatica i Džouns se usled ubrzanja nasadio pravo na njega. Prošao mu je kroz grudni koš. Drveni šiljak groteskno je izvirio iz njega, blistav od krvi.

Džouns je zurio naviše. Glava mu je klonula pod neprirodnim uglom. Oštrica starog cirkulara zabila mu se u lobanju. Krv i mozak curili su po zardalom čeličnom disku i niz kućište mašine na zemlju.

Ben je sklopio telefon i stavio ga u džep. Podigao je torbu i sišao merdevinama. Vrtelo mu se u glavi od onoga što mu je Džouns rekao.

Oteli su Zoi da bi započeli Armagedon.

Zvuči ludo. Načas se zapitao je li ono što je čuo istina ili je uticaj hemikalije od koje ljudi polude.

Ali ne. Bilo je nečeg u Džounsovom pogledu, čak i dok je gubio razum. Govorio je istinu.

Stajao je i piljio u njegov leš pokušavajući da shvati na šta li je mislio.

A onda se ukrutio kad je čuo zvuk spolja. Potrčao je prema vratima štale i na sunčevu svetlost. Ruševine u dvorištu i prolazu još su gorele, osetio je vrelinu na licu. Kroz svetlucav toplotni zid i dim što se polako uzdizao, video je kako helikopteri sleću iza kapije. Četiri, toliko tamnozeleni da su gotovo crni. Sa strane je belim slovima pisalo FBI.

Prvo je sleteo boing s dvostrukim propelerima. Ben nije video takav još od vojske. Vrata se otvoriše. Jedan čovek je izašao. Nije nosio borbenu opremu, već sivo odelo. Tamnoplava kosa lepršala mu je od kovitlaca propelera dok je hitao po travi, držeći glavu nisko.

Iza njega je bila Aleks. Zabezegnula se dok je gledala opustošenu farmu, zgrade u plamenu, uništene helikoptere. A onda je ugledala Bena i ozarila se.

Ben je pošao iz krvoprolića prema njima. Posegnuo je za beretom u pojasu i bacio je na zemlju.

Još ljudi je izlazilo iz helikoptera. Čovek u sivom odelu odlučno pride Benu. Gurnuo je ruku u džep i izvadio značku. Naoružani agenti su ga okružili, uperivši pištolje u Bena.

Ben umorno podiže ruke.

„Ja sam specijalni agent Kalahan“, reče čovek u sivom odelu. „A ti si uhapšen.“

Pedeset peto poglavlje

Krupni, ćutljivi ljudi u tamnim odelima i s crnim naočarima pretresli su Bena i brzo ga uveli u jedan helikopter. Gledao je kroz prozor kako Kalahan smešta Aleks i Zoi u drugi helikopter pa ulazi za njima.

Let je dugo trajao i već se smrklo kad su helikopteri sleteli na privatnu pistu. Čekali su ih crni džipovi, kao i ljudi s pištoljima. Bena su ispratili preko piste do blistavog mlaznjaka. Stražari su ga držali dalje od Aleks i Zoi.

Posle nekog vremena, mlaznjak je sleteo na, kako se činilo, vojni aerodrom. Čekalo ih je još crnih automobila. Odveli su Bena do jednog, otvorili mu vrata, a sa obe strane do njega sedoše dva agenta. Kalahan je seo na suvozačko mesto i kola su brzo krenula, na čelu povorke. Niko nije govorio.

Ali Ben je pretpostavio kuda ga vode.

Lengli, Virdžinija, štab CIA. Kad je povorka vozila prišla velikom kompleksu zgrada, video je da je ispravno pretpostavio. Naoružani stražari čuvali su visoku čeličnu kapiju s grbom Centralne obaveštajne agencije na kome su orao i zvezda. Kalahan je pokazivao karticu i red kapija otvarao se pred njima. Vozili su se kroz kompleks zgrada s hiljadama prozora, osvetljenih kao svemirski brodovi u smiraju danu, pored travnjaka obasjanih reflektorima na kojima su američke zastave lepršale na povetarcu. Sve je bilo besprekorno, spomenik nepokolebljivom narodnom ponosu i dostojanstvenoj superiornosti.

A onda se automobil zaustavio i Bena su uveli u jednu zgradu. Unutra je vrvelo od ljudi, prošli su kroz još slojeva bezbednosti i stotine zaposlenih koji su se rojili širokim hodnicima. Kalahan je žustro hodao i Ben ga je sledio, svestan ljudi u crnim odelima odmah iza njega. Osvrnuo se preko ramena i ugledao Aleks petnaestak metara iza sebe. I nju su pratili isti mračni ćutljivi ljudi. Osmehnula mu se, ali bio je to nervozan osmejak. Nije video Zoi.

Ben je pratio Kalahana kroz otvoreni lavirint operativnih soba punih radnih stolova i kompjuterskih terminala. Osoblje i obezbeđenje bilo je svugde. Mesto je izgledalo kao londonska berza. Redovi satova što prikazuju vreme u različitim državama. Stotine monitora što svetle i trepću, na zidovima ogromni ekrani s vestima iz celog sveta. Jarko osvetljene elektronske političke mape sveta, oživljene kako bi prikazale kretanja i razvoje situacija o kojima je Ben samo mogao da nagađa dok je prolazio. Gde god bi pogledao, gomile ljude bile su zalepljene za ekrane kao da će se američka državna bezbednost raspasti u krhotine i anarhiju ako samo načas odvoje pogled.

Na samom kraju poslednje operativne sobe, prošli su kroz klizna staklena vrata. Prostorija iza njih bila je skrivena venecijanerima. Radnik obezbeđenja je ustao kad su prišli. Kalahan mu pruži karticu. Vrata su se otvorila uz glatki škljocaj i Ben uđe za Kalahanom u dugačku salu za konferencije.

U sredini je bio blistavi sto, a oko njega kožne stolice. Tri zida bila su pokrivena drvenom oplatom, a na četvrtom je bilo ogledaloprozor okruženo zastavama, sleva američkom sa zvezdama i prugama, a zdesna grbom CIA, izvezenim belim i zlatnim koncem. Niska tavanica bila je načičkana reflektorima.

Tihi agenti uveli su Aleks u sobu i izašli. Vrata su se zatvorila i škljocnula. Pogledala je Bena. Očigledno je imala mnogo toga da kaže, ali osećala je potrebu da ćuti. Načas joj je uzvratio pogled, pokušavajući da je ohrabri.

U čelu stola sedeo je krupan crnac širokih ramena. Rane šezdesete, ozbiljno odelo i teget kravata. Odisao je ozbiljnošću, kao sudija. Kalahan je obišao sto i seo mu s desne strane, popravio kravatu i okrenuo se prema njemu. Bilo je očigledno ko je glavni.

„Ja sam Merdok“, reče krupajlija. Glas mu je bio dubok i milozvučan. Ben je po njegovim očima video da je pametan. Pribrano i polako, čovek je pokazao na stolice sa svoje leve strane. „Molim vas, sedite.“

Ben je seo, a Aleks se smestila oko metar od njega. Napeto se nakašljala.

Ben je odlučio da načini prvi korak. Ovo mesto namenjeno je zastrašivanju. On na to neće nasesti. „Gde je Zoi?“, pitao je.

„Gospođica Bredberi je u dobrim rukama¹¹, mimo je odgovorio Merdok. „Naš agent Kalahan zadužen je za njenu bezbednost.“

„Ona je u pritvoru CIA?“

„Ona je bezbedna“, uverio ga je Merdok. „To je sve što treba da znate.“ Stisnuo je usne dok je oblikovao misli. Naslonio se na sto i prodorno zagledao u Bena. „Ovo je veoma mžna situacija. Za sve nas“, značajno je dodao. A onda je prikovao Aleks nepopustljivim pogledom. „Agentkinjo Fjorante, shvatate da ste u velikoj nevolji. Imate li nešto da kažete pre nego što počnemo?“

Ben je osećao njenu napetost nalik statičkom elektricitetu. Očigledno je znala ono što je on već naslutio, da s druge strane ogledalaprozora ljudi posmatraju i slušaju, snimaju i zapisuju svaku reč izgovorenu u ovoj sobi.

„Ništa što već nisam rekla u izjavi na putu ovamo“, hladno je odgovorila.

„Hajde da to čujemo još jednom zbog zapisnika“, rekao je Merdok.

Kalahan se hladno osmehnuo.

Aleks je pažljivo govorila, odmeravajući svaku reč. „Dodeljena sam Džounsovom timu i mislila sam da učestvujemo u zvaničnim operacijama. Međutim, videla sam nekoliko slučajeva koji su mi se, u najmanju ruku, učinili veoma sumnjivim. Mogu da posvedočim da je Džouns lično ubio dvojicu policajaca države Džordžije, kao i izvesnog doktora Grinberga u napuštenom hotelu blizu Činuka, u Montani. Sve se to odigralo pred mojim očima. Dalje mogu da posvedočim da su Džouns i njegovi saradnici koristili taj stari hotel u Montani da zatvore i, da se nismo umešali, muče i ubiju Zoi Bredberi.“

„I nije vam palo na pamet da to prijavite vašim pretpostavljenima?“, prekinuo ju je Kalahan ratoborno je gledajući.

„Gospodine, agent Džouns mi je bio neposredni pretpostavljeni. I brinula sam za sopstvenu bezbednost. Moram to da napomenem, i kajem se zbog svojih postupaka.“

Merdokovo lice ostade ravnodušno. Ozbiljno je klimnuo glavom. „Na to se možemo kasnije vratiti.“ Okrenuo se prema Benu. „Hajde da porazgovaramo o vama. Video sam vaš vojni dosije. Znamo tačno ko ste. Dakle, nema nikakve svrhe da se pretvarate.“

Ben mu je uzvratio odlučnim pogledom. „Nisam nameravao da išta krijem od vas.“

„Unajmila vas je porodica gospođice Bredberi da je nađete.“ Ben odmahnu glavom. „Pomagao sam jednom prijatelju. Nisam bio profesionalno umešan.“

„Kako vi kažete. Ali broj leševa podseća na vaše stare vojne operacije. Prvo Grčka. Zatim Džordžija. I na kraju Montana. Naš istražni tim i dalje izvlači leševe iz hotela *Mauntin vju*. Svi su ili aktivni ili bivši vladini agenti. Farma na kojoj smo vasašli podseća na ratnu zonu. Koliko ja vidim, majore Houpe, vi za sobom ostavljate pustošenje i sakaćenje kuda god da odete.“ „Samo kad mi se neko ispreči na put“, odgovorio je Ben. „I možete me zvati gospodin Houpe.“

„Da. Vidim da ste se povukli iz službe.“

„Ja sam student teologije.“

Merdok je izvio usne u jedva vidljiv osmejak. „Možete li mi reći zbog čega je tačno Bredberijeva oteta?“

„Nikad zaista nije bila reč o Zoi Bredberi“, objasni Ben. „Ona se slučajno našla u tome. Reč je o nečemu krupnijem. Mnogo krupnijem.“

„Kao što je?“

„Kao što je rat“, reče Ben. „Rat kojim će se završiti svi ratovi.“ „Ne vidim nikakvog smisla u tome“, zagrme Merdok. „Krenimo od početka. Tvrđite da je specijalni agent Džouns bio član neke avetinjske organizacije koja je delovala unutar Agencije?“ „Tačno pred vašim nosom. On i njegovi saradnici koristili su vaša sredstva za svoje ciljeve.“

„A kakvi su ti ciljevi?“

„Bilo mi je potrebno neko vreme da to dokučim“, odgovori Ben. „Ali kao što sam vam rekao, proučavam Bibliju. Tamo sve piše. Postoji već hiljadama godina u obliku proročanstva.“ Kalahan zbunjeno odmahnu glavom.

„Otkrivenje Jovanovo“, pojasni Ben.

„Ma hajdete“, narugao se Kalahan. „Znamenje. Broj zveri.“ „Možete li ućutkati ovog kretena?“, Ben upita Merdoka. „Umukni, Kalahane“, rekao je Merdok ne skidajući pogled sa Bena. „Gospodine Houpe, voleo bih da mi to pojasnite.“ „Organizacija je vojna evangelistička ćelija. Njihov cilj je teroristički napad na Jerusalim.“

Kalahan prasnu u smeh. Merdok ga je ozbiljno pogledao.

„Ako mi ne verujete“, nastavi Ben, „možda ćete poverovati svom čoveku. Uzeli ste mi telefon na farmi. Možete li mi ga vratiti?“

„Koga ćete pozvati?“, nasmejao se Kalahan. „Svog advokata? Ili sveštenika?“

„Daj mu telefon“, naloži Merdok.

Kalahan je napravio ogorčen gest predaje, posegnuo u svoju torbu i izvadio providnu plastičnu kesu. Istresao je telefon iz nje. Ben ga je uzeo, uključio i počeo da lista meni. Onda je spustio telefon na sto, sa ekranom okrenutim prema dvojici ljudi, i pustio snimak Džounsa.

Njih dvojica se prikovaše za mali ekran. Džouns je govorio. Oni su gledali i slušali. Kalahan je popustio kravatu i uzvrpoljio se na stolici. Merdokov ozbiljni izraz lica postao je mračniji. Snimak se završio Džounsovim nestankom iz kadra i zvukom prolaska drvenog koca kroz njegovo telo kad je pao u svoju smrt. Ben je isključio telefon.

„Shvatate da je ovo priznanje pribavljeno na nezakonit način“, upozorio ga je Merdok. „Ono ne čini dokaz.“

„Nema ničeg zakonitog u tome“, složio se Ben. „Ubrizgao sam specijalnom agentu Džounsnu serum istine koji je nameravao da da Zoi Bredberi. On se ne izdaje na lekarski recept.“

Merdok ga je prikovao pogledom. „Nastavite da pričate.“

Ben mu je ispričao sve što zna. Krenuo je od početka i nije ništa izostavio. Kad je stigao do kraja, bilo mu je jasno da ima Merdokovu pažnju. Na čelu su mu se pojavile duboke bore.

Ali Kalahan je ostao sumnjičav. „Tvrđite da je Džouns dobijao naređenja nekog Slejtera. Šteta što u izjavi nije spomenuo to ime.“

„Istina je“, umešala se Aleks i nervozno pogledala Bena.

„Jeste li ga lično upoznali?“, oštro ju je pitao Kalahan.

Kratko je oklevala pa odmahnu glavom. „Nisam, gospodine.“ Kalahan se osmehnuo i uperio prstom u Bena. „Dakle, imamo samo vašu reč.“

„Jeste li čuli njegovo ime?“, upita Merdok.

„Nisam stigao da pitam“, odgovorio je Ben. „Nismo se toliko zbližili.“

„Znači da, u suštini, nemate predstavu ko je on“, istakao je Kalahan.

„Mogu da ga opišem“, rekao je Ben. „Mojih je godina, Amerikanac, belac, ridokos, sitne građe, visok oko metar sedamdeset, uspešan, bogat, nosi skup sat.“

„Teško da su to opipljivi podaci“, promrsi Kalahan.

„Ipak bih voleo da saznam više o tom čoveku“, prekinuo ga je Merdok. „Ako taj tip postoji, on je u našoj bazi podataka.“ Položio je dlanove na sto i stisnuo usne usled usredsređenosti. „Ostavimo to po strani. Jednostavno ne shvatam šta mi govorite. Zašto bi neka hrišćanska grupa želela da započne rat?“ „Pojednostaviću“, rekao je Ben. „Neko hoće da inscenira nešto da bi se na silu ostvarilo biblijsko proročanstvo. Možda zato što iskreno veruje da će se to dogoditi. Možda mu je dosadilo da čeka da Bog načini prvi potez. Ili hoće da obmane milione vernika kako bi poverovali da je proročanstvo istinito i da samo što nije nastupio smak sveta. U svakom slučaju, verujem da je motiv prvenstveno političke prirode.“

„Ali koga uključuje?“, mirno je pitao Merdok. „I na kom nivou?“

„Ne znam. Ali jeste neko na visokom nivou. Ko god da je, steći će mnogo ako gurne svet u rat i izazove masovnu paniku, ili masovnu euforiju, među jezgrom od pedeset miliona američkih glasača.“

„To je potpuno besmisleno“, umeša se Kalahan. „Ludo. Čisto nagađanje.“

Merdok se nije obazirao na njega. Po tome kako je gledao Bena, videlo se da ga shvata veoma ozbiljno. „Kako ste došli do tog zaključka?“

„Razmislite o Jerusalimu kao o strateškom mestu“, rekao je Ben. „Najveće svetinje judaizma i islama leže jedna do druge u istom gradu. U mestu punom ljutnje i teskobe. Versko bure baruta koje samo čeka varnicu da ga zapali. Epicentar pokreta smaka sveta. Pedeset miliona pari očiju upravljeno je u njega, tumači svaki događaj koji se tamo odigra i svaki politički potez isključivo iz ugla apokaliptičnog biblijskog proročanstva.“ Merdok je klimnuo glavom. „U redu, pratim vas. Nastavite.“ „Proročanstvo tvrdi da će rat početi napadom na izabrani narod Izrailja“, objasnio je Ben. „Dakle, šta biste vi uradili da želite da započnete tako nešto?“

Merdok je kratko razmislio. „Iskoristio bih versku napetost u Jerusalimu. Tražio bih način da podstaknem muslimanske vođe da požele strahovito da udare na Jevreje.“

„Dakle, meta prvog napada morali bi da budu muslimani“, zaključio je Ben, „zbog uverenja da će muslimanski svet želeti da se osveti svojim neprijateljima.“

„Dakle, suočeni smo s prvobitnim napadom na islam.“

Ben klimnu glavom. „Tačno. Nešto što će mnogo uzrujati muslimanski svet. Nešto što će ih zaprepastiti i izazvati kao nikad ranije, nešto će svakako zahtevati njihov ekstremni odgovor.“

Merdok je izvio obrve. „Nešto određeno?“

„Mogu samo da nagađam“, priznao je Ben. „Teroristički čin. Atentat na visokom nivou. Nešto smelo i veoma uvredljivo po njih.“

Merdok zapucka jezikom. „To je veoma široko polje. Nemamo predstavu šta planiraju niti ko će biti izvršilac. Ne znamo odakle da počnemo.“

„Znamo dve stvari“, istakao je Ben. „Prva je da će se dogoditi u roku od dvadeset četiri sata. Druga je da će okriviti jevrejskog operativca.“

Kalahan se namrštio i udario dlanom po stolu. „To je smešno.“ Merdok se nije obazirao na njega. „Reći ću vam zašto me to zabrinjava“, kazao je. Okrenuo se prema ogledaluprozoru i Ben shvati da je pogodio. Merdok je dao znak. „Prestanite da snimate i zapisujete.“

Okrenuo se natrag prema Benu i Aleks. Namrštio se. „Ono što ću vam reći ne sme izaći iz ove sobe. Pre tri meseca iznenada je nestao jedan agent izraelskog Mosada, profesionalni ubica koga CIA

zna pod imenom Solomon. Pretpostavlja se da je mrtav. Telo nije pronađeno i niko nije istupio da preuzme odgovornost za njegovo ubistvo, ako je reč o ubistvu. Ovo *jeste* nagađanje, ali nije mi teško da povežem Solomonov nestanak s ovim što ste mi ispričali."

„Ne bi me čudilo da na oružju kojim će atentat biti izvršen nađete njegove otiske prstiju“, rekao je Ben. „A u blizini i njegov novčanik pun kreditnih kartica.“ Osmehnuo se. „Kao što su jedanaestog septembra u izgorelim olupinama aviona slučajno pronašli novčanike s ličnim ispravama terorista.“

Merdok je zaškiljio. „Praviću se da nisam čuo tu primedbu.“ „Znam sve o prljavom ratovanju“, odvratio je Ben. „Naučite pravila igre kad vas koriste kao piona.“

Kalahan se zavalio u stolicu i oštro zagledao u kolegu. „Nećete ozbiljno shvatiti ovog čoveka, je li tako, gospodine? On je lud. Anarhista.“

Merdok se polako okrenuo i prostrelio ga pogledom. „Ovo shvatam veoma ozbiljno“, zagremeo je. „Kalahane, ako nemaš ništa pametno da kažeš, onda nemoj ni govoriti.“

Kalahan je ućutao.

Merdok se nagnuo preko stola. Uštinuo se za vrh nosa pa glasno otpuhnuo. „U redu“, rekao je. „Moraću da tražim odobrenje od svojih pretpostavljenih. Ali kad čuju ovo, postoji vehka mogućnost da ćete se naći u avionu za Izrael, gospodine Houpe.“ „Zbog čega?“

„Da pokušate da sprečite tu katastrofu, ako je to zaista ono što planiraju. Dobićete sve što vam bude potrebno čim sletite u Jerusalim. Kalahan će vas povezati sa svojim ljudima tamo.“ Ben odmahnuo glavom. „Ja ne radim za vas.“

„Smatrajte da ste primljeni. Nezvanično, naravno.“

„Dao sam vam podatke“, odgovori Ben. „Odradio sam svoj deo. A sad hoću da se vratim kući. Ovo je vaš problem.“ Merdokove bore se produbiše. „Mislim da će, ako ste u pravu u vezi sa ovim, Treći svetski rat biti svačiji problem. A očigledno je da nemamo mnogo vremena da smislimo rešenje.“ Zamišljeno je coknuo jezikom. „Ne mogu da pošaljem naše agente. Ovo je situacija u kojoj je korisniji neko sa strane. Neko koga ne mogu povezati s nama.“

„Mislite, ako mi se nešto dogodi“, rekao je Ben. „Kolateralna šteta. Nešto što se lako zataška.“

„Smatrajte da nam činite uslugu“, odvratio je Merdok. „A mi ćemo, naravno, pokazati svoju zahvalnost tako što ćemo zaboraviti na slučaj u Džordžiji. Možda postoji neki zločinac koji je već ubijao, pa možemo da mu prikačimo ubistvo policajaca. Shvatate šta hoću da kažem?“

„Gospodine, mogu li vas podsetiti na to da sam videla kako je agent Džouns ubio tu dvojicu policajaca“, usprotivila se Aleks.

„Mislim da bi trebalo da ćutite, agentkinjo Fjorante. I vi ste umešani u ovo. Priznali ste da ste ubili kolegu. To nije nešto preko čega možemo olako preći.“ Merdok se naslonio u stolicu i prekrstio ruke na stomaku. „Dakle, gospodine Houpe. Ili ćete sarađivati s nama ili ćete biti optuženi za ubistvo dvojice policajaca i nekoliko vladinih agenata. A agentkinja Fjorante će provesti sledeću deceniju u federalnom zatvoru zbog svojih postupaka. Izbor je na vama.“

„Zašto mislite da sam ja pravi čovek za takav zadatak?“ „Nemojmo se zavidavati, majore. Sat otkucava. Ako iskrzne situacija u kojoj jedan snajperista mora da puca na drugog, imam dokaz koji potvrđuje da ste vi najbolji čovek na svetu za taj zadatak.“ Posegnuo je u džep i izvadio kutiju šibica. Prstom je otvorio kutiju. Izvadio dogorelu šibicu i bacio je na sto. „Podseća li vas na nešto?“

Ben se zagledao u šibicu. „Recimo da pristanem na to. Imam nekoliko uslova.“

Merdok klimnu glavom. „Ja sam razuman čovek. Slušam vas.“ „Hoću da vratite Zoi Bredberi kući, njenoj porodici.“

„Ne dolazi u obzir“, umešao se Kalahan. „Ona je svedok.“ „Ona je i žrtva“, istakao je Ben.

„Žrtva korupcije vaše Agencije, čiju moć zaposleni zloupotrebljavaju. Dakle, ako ne želite da se pročuje za to, pod stražom ćete je vratiti kući i staviti pod policijsku zaštitu najvećeg prioriteta u Engleskoj dok ne uhvatite te ljude.“

Merdok je brzo razmislio. „U redu, dogovoreno. Ali moraće da se vrati i svedoči ako bude potrebno.“

„I zauzvrat za moju saradnju, hoću vašu reč da nikakve optužbe neće biti podignute protiv agentkinje Fjorante.“ Merdok je polako klimnuo glavom. „Još nešto?“

„Ostavio sam zamršenu situaciju u Grčkoj. Komandir Stefanides s Krfa bi verovatno ponovo želeo da razgovara sa mnom.“ Merdok odmahnu rukom. „Možemo se postarati za to. Nikad nije čuo za vas. Još nešto?“

„To je sve.“

„Onda smo se dogovorili“, zaključio je Merdok. „A vi ćete odmah u Jerusalim.“

Pedeset šesto poglavlje

Prošlo je deset sati kad su Ben i Aleks izašli iz sale za konferencije. U operativnim sobama i dalje su vladale užurbanost i grozničavost. Merdok ih je poveo niz jedan hodnik i kroz vrata u kompjutersku laboratoriju toliko kratku opremom da je jedva bilo mesta za petšest tehničara.

Kalahanan je bio nagnut nad terminalom s jednim tehničarem. Podigao je pogled kad mu je Merdok prišao. „U Americi ima više od dvadeset dve hiljade muškaraca koji se prezivaju Slejter starih između trideset pet i četrdeset pet godina“, obavestio ga je.

Merdok se nagnuo nad stolom. „Možete li da suzite potragu? Boja kose, visina, građa, zanimanje.“

„Biće potrebno neko vreme da se obrade takvi parametri“, mrzovoljno je odvratio Kalahan.

„Nemoj da bude predugo. Nemamo mnogo vremena.“

Ben i Aleks načas su ostali sami u tihom predvorju dok je Merdok telefonirao.

„Hvala na onome što si učinio“, rekla je. „Nije pošteno što ti to rade.“

„Obećaj mi dve stvari“, kazao je Ben.

Klimnula je glavom. „Reci.“

„Prvo, pobrini se da se Zoi bezbedno vrati svojoj porodici.“

„Naravno da hoću. A druga stvar?“

„Da ćeš paziti na sebe. Vodi lep život, u redu?“

Nesigurno se osmehnula. „Je li to tvoj način opraštanja?“ „Možda. Ne znam šta će se dogoditi.“

„Mogu li ponekad da te pozovem?“

„Voleo bih to“, odgovorio je i rekao joj broj svog mobilnog. Ona ga je ponovila.

Vrata su se otvorila i Merdok im se pridružio. „Sređeno je“, obavestio je Bena. „Vaš avion za Izrael polazi u ponoć.“

„Šta će biti kad stignem tamo?“

Merdok se namrštitio. „Umećete da cenite što smo sam vrh obavestili o ovome. Nadam se da ću znati više kad budete sleteli u Jerusalim. Naši agenti tamo pokušaću da dokuče koje su najverovatnije mete. Stupiće u vezu s vama.“ Pogledao je na sat trgao se. Okrenuo se prema Aleks. „Sad će vam agent Kalahan biti pretpostavljeni. Prepustićemo vam brigu o gospođici Bredberi. Ona vas poznaje i oseća se sigurno uz vas. Pomalo je napeta i možda ćete uspeti da joj pomognete da se smiri.“ „Nema problema“, odgovorila je Aleks. „Može večeras da ostane sa mnom.“

Prvi put te večeri Merdok je izgledao zadovoljno, a u očima mu se videla prava toplina. „Hvala, Aleks. Postavićemo tri agenta ispred vaših vrata, mada mislim da gospođica Bredberi više nije u opasnosti.“ Pokazao je prema vratima i pogledao je sa iščekivanjem.

Ona je oklevala i pogledala Bena.

„Dakle, to je to“, rekao joj je.

„Izgleda“, odgovorila je. „Videćemo se.“

„Nekad“, dodao je.

Dotakla mu je ruku. Načas im se prsti prepletoše pa odvojiše. Merdok je primetio i odvratio pogled.

„Čuvaj se“, promrmljala je Aleks i okrenula se. Ben je gledao kako izlazi.

„Hajde sad da vidimo možete li vi i Kalahan da nađete tog Slejtera“, rekao je Merdok.

Ben je sledećih sedamdeset minuta proveo s Kalahanom u mračnoj sobi ispunjenoj ekranima. Pregledao je stotine fotografija za lične isprave koje su agent i tehničar iz kompjuterske laboratorije izvukli iz više hiljada fajlova. Kad su pregledali sve, Ben se zavalio u stolicu i odmahnuo glavom.

Kalahan je zaškiljio. „Jeste li sigurni?“

„Potpuno“, odgovorio je Ben. „Nikad ne zaboravljam lica.“ „Onda vam se lažno predstavio. Što sam znao od samog početka. Nije mi jasno zašto Merdok to ne uviđa. Očigledno je. Ostavio nas je s velikom nulom. Traćenje vremena.“

Ben nije rekao ništa.

Kalahan zadiže rukav da pogleda na sat. „Hajdemo. Moram da vas smestim u taj avion.“

Pedeset sedmo poglavlje

Šejdi Ouk, okrug Ferfaks, Viržinija

23.30

Vozilo CIA zaustavilo se ispred Aleksine male bele kuće u uspavanom gradu nekoliko kilometara od štaba u Lengliju. Aleks i Zoi izadoše iz kola a dva agenta ih ispratiše stazom kroz malu baštu do ulaznih vrata. Ulica je bila tiha i pusta. Aleks je otvorila vrata i agenti su pregledali kuću. Sve je u redu. Vratili su se u kola. Za nekoliko sati zameniće ih drugi.

Aleks je uvela Zoi u dnevnu sobu. „Raskomoti se“, rekla je i upalila nekoliko lampi. Učinilo joj se da kuća deluje pomalo hladno i napušteno, te je prišla kaminu i uključila gasni plamen. Proverila telefonsku sekretaricu. Nije bilo poruka. *Takoje kad radiš za Agenciju.*

Zoi se bacila na beli kožni kauč i protrljala oči.

„Izgledaš iscrpljeno“, primetila je Aleks. „Mislim da bi obema prijalo piće. Šta misliš?“ Otišla je u urednu kuhinju i skinula bocu crnog vina s police, otvorila je i obema natočila po veliku čašu. Zoi je zahvalno prihvatila svoju.

„Dakle, evo nas“, reče Aleks.

Zoi se osmehnula. „Evo nas.“

„Svašta smo pregrmele, zar ne?“

Zoi klimnu glavom. „Ne želim ni da mislim o tome. Tako mi je čudno što sam ovde. Jedva čekam da stignem kući.“ „Tvojim roditeljima će biti drago što te vide.“

„Pozvala sam ih iz Lenglija.“

„Kako je prošlo?“

„Plakali su.“

„Biće još suza kad budeš stigla“, rekla je Aleks. „Verovatno.“

„Spremiću nam nešto da pojedemo. Voliš li picu?“

„Bilo šta.“

„Upravo sam se setila da si vegetarijanka. Pica je sa salamom i inćunima. Hoćeš li da ih skinem s tvoje?“

„Ostavi ih“, odgovorila je Zoi. „Sad bih pojela i ukiseljenog magarca.“

Utom je telefon zazvonio. Aleks je uključila spikerfon.

„Sve je udešeno“, čuo se Merdokov duboki glas. „Gospođica Bredberi sutra ujutru ima mesto na komercijalnom letu za London iz Arlingtona. Kalahan će doći kod vas odmah posle deset da je pokupi i isprati na aerodrom.“

„Razumem“, odgovorila je Aleks.

„A onda hoću da uzmete odmor“, dodao je Merdok. „Preživeli ste mnogo toga.“

Aleks je zahvalila i razgovor se završio.

Zoi se ugrejala i opustila na kožnom kauču ispred vatre. Skinula je džemper i bacila ga na pod. „Izgleda da si na odmoru.“ „Mogu ti reći da će mi prijati.“ Aleks se vratila u kuhinju i izvadila picu iz zamrzivača. Stavila ju je u mikrotalasnu, i ubrzo su sedele za šankom od javorovine, jele picu i pijuckale vino. „Ovo je tako prijatna kućica“, rekla je Zoi između zalogaja. „Služi svrsi. Praktična je i udobna. Retko sam tu, pa mi odgovara.“

„Znači, živiš sama?“

„Sasvim sama.“

„Nemaš dečka?“

„Nemam vremena.“

Zoi je iskapila čašu pa je spustila. Osmeh joj je poigravao na usnama. „Ali Ben ti se sviđa.“

Aleks je upravo podigla bocu da im natoči još vina. Ukočila se. „Zar je toliko očigledno?“

„Prilično.“

Aleks je uzdahnula pa podigla obrve. „Onda i nisam neki tajni agent.“ Nasula je vino.

„I ti se njemu sviđaš.“

Aleks nije odgovorila.

„Ali mislim da mu se ja nimalo ne sviđam.“ Zoi se namrštila dok je uzimala još jedan gutljaj.

„Ne verujem da je to tačno“, slagala je Aleks.

„Ne krivim ga. Bila sam kučka prema njemu. U stvari, bila sam kučka prema mnogima.“

„Bila si pod velikim stresom.“

Zoi odmahnu glavom. „Nema opravdanja. Hoću da znaš da mi je zaista žao zbog onoga što sam uradila i svih nevolja koje sam izazvala.“

Aleks se osmehnula i potapšala je po ruci. „Sad je gotovo“, rekla je. *Ako izuzmemo to da će izbiti Treći svetski rat*, pomislila je. „Bar za tebe.“

„Hoćeš li se ponovo videti sa Benom?“

„Ne znam. Nadam se. Možda.“

„Ako ga vidiš, možeš li mu poručiti nešto od mene?“ „Naravno.“

„Reci mu da nikad nisam htela da njegov prijatelj... da se ono desi njegovom prijatelju. Nisam želela da iko bude povređen. Bila je to samo glupa smicalica. Nisam razmišljala.“

„Reći ću mu, ne brini.“ Aleks se srdačno osmehnula.

Zoi se zagledala u prazno. „Tako mi je žao zbog Nikosa“, prošaputala je. „On je mrtav. A ja sam kriva.“ Šmrknula je. „I Skid. Jadne njegove noge. Nije to zaslužio.“

„Ne, pretpostavljam da nije.“

„Promeniću se“, rekla je Zoi. „Odsad će biti drugačije. Vreme je da odrastem.“

„Što ne bismo otvorile još jednu bocu vina?“ , upita Aleks.

Pedeset osmo poglavlje

*Međunarodni aerodrom Ben Gurion
Osamdeset kilometara zapadno od Jerusalima
Osamnaesti dan, 15.50 po izraelskom vremenu*

Bena je omamila sažižuća bela vrelina sunca čim je kročio iz aviona. Uhvatio je taksi ispred aerodroma i naslonio se na vruće plastično sedišta, poželevši da kod sebe ima svoju pljosku viskija i pokušavajući da ne misli o tome zašto je tu dok ga je izudarani mercedes vozio prema odredištu.

Jerusahm. Grad kome je, po Talmudu, Bog podario devet delova celokupne lepote sveta - kao i devet delova svih patnji sveta.

Horizont se beleo pod plavim nebom bez oblaka i žežećim suncem. U mnogo čemu je ličio na bilo koji drugi grad na Bliskom istoku ili u severnoj Africi, pun dima i buke, krcat kao mravinjak - sparna, ustalasila gužva hiljada automobila i autobusa, lokalnih žitelja i turista, i sve to nagurano u nekoliko kvadratnih kilometara gde se savremeno meša sa antičkim, a visoke zgrade na obodima oštro se suprotstavljaju građevinama s dve hiljade godina starom verskom istorijom. Imena poput Brdo municije i Padobranski put predstavljaju tmurni podsetnik na krvavu prošlost grada.

Jerusalim je svojevremeno promenio više vladara nego većina drugih gradova, i svi su ostavili svoj trag, te se hrišćanska, jevrejska i muslimanska arhitektura bore za prevlast. Što savršeno oslikava napetu političku ulogu koju ovaj grad toliko dugo igra, pomislio je Ben. Ulogu koja će uskoro dostići jeziv vrhunac, ako je tačno ono što je Džouns rekao.

Do pola pet je uzeo sobu u hotelu, neuglednom, uspavanom mestu na obodu grada, nedaleko od naričućih molitvi što su odjekivale iz obližnje džamije. Soba mu je bila jednostavna i udobna, ali ne bi mario ni da su bubašvabe milele okolo.

Šta da radi, kog đavola? Sve ga je svrbelo od nervoze. Izgledalo je ludo što su ga poslali ovamo s tako malo podataka. Sat otkucava, a on ništa ne može učiniti u vezi s tim.

Istuširao se i presvukao, nekoliko minuta razgledao mapu grada pa se ushodao po sobi, nestrpljivo stežući telefon, čekajući poziv za koji je Merdok obećao da će uslediti. Ah ništa se nije desilo.

Sranje. Izmarširao je iz sobe i sišao do bara. Bio je pust ako se izuzme smežurani stari šanker. Ben je seo na barsku stolicu i zapalio cigaretu iz kutije koju je kupio na aerodromu. Veliko hladno pivo mu je na takvoj vrućini delovalo daleko razumnije od duplog viskija. Naslonio se na šank, pio pivo i gledao kako se dim izvija i lebdi. Rame ga je još bolelo. Činilo mu se da je Montana milion kilometara daleko. Kao i Aleks.

Telefon je konačno zazvonio dva minuta posle pet. „Houpe, Kalahan ovde. Zapišite ovo.“

Ben je izvadio malu beležnicu i olovku iz džepa. „Slušam.“ Kalahan mu je izdiktirao adresu u Jerusalimu. „To je u Starom gradu, u jugozapadnom delu Jevrejske četvrti“, rekao je. „Imate sastanak u pola sedam po tamošnjem vremenu.“

„S kim?“

„S nekim ko ima podatke. Obezbediće vam sve što vam je potrebno.“

„Jedan od vaših ljudi?“

„Recimo samo da je upućen u operaciju.“

„Uhoda?“

„Nazovimo ga saveznikom.“

„Šta on ima za mene?“

„Izgleda da ste u pravu“, odgovorio je Kalahan. „On će vam predati neke suštinski važne škakljive podatke. Sprema se nešto krupno. Mislimo da je to meta. Najbolje je da čujete od njega.“

„To je brzo.“

„Da, pa, stvari su se ubrzale. Zahvaljujući vama“, preko volje je dodao.

„Kako se zove?“

„To nije važno. Očekuje vas.“ Kalahan je zvučao nestrpljivo. „Znam da ovo nije po pravilima. Ali nije potrebno da vam ja govorim da je vreme veoma važno. Zato idite tamo. Zavisimo od vas.“

„Šta je sa Slejterom?“

„Još radimo na tome. Prepustite to nama. On nije vaša briga, u redu?“

„A Zoi?“

„Dogovor je dogovor. Upravo sam krenuo kod Fjoranteove da je pokupim i smestim u avion za Englesku.“

„Proveriću je li tamo stigla.“

„Učinite to, družo. I, Houpe?“

„Molim?“

„Srećno.“ Kalahan je prekinuo vezu.

Ben je stavio telefon u džep i još minut sedeo i pio pivo. Njegova cikcak jurnjava po svetu izgleda da se bliži kraju. Samo se nadao da će vredeti ono što će mu Kalahanova veza reći.

Izašao je iz hotela na vrelo sunce i taksijem se odvezao do Starog grada. Vreme je brzo prolazilo, ali on nema šta da radi osim da ubije vreme do sastanka sa saveznikom CIA.

Ušao je u Stari grad kroz kapiju Damask, mahnit skup kupaca, turista, uličnih prodavaca, menjača novca, prosjaka i derana s uličnim kolicima. Prošao je pored načičkanih tezgi na kojima se prodavalo sve, počev od hrane, novina i limenki izraelske kole ohlađene na blokovima leda pa do falsifikata leviski i električnih uređaja. Odred izraelskih vojnika šepurio se kroz svetinu. Kaki uniforme s niskim okovratnikom. Tamne naočare. Jurišne puške galil s podcevnim bacačem granata, repetirane i zakočene. Dobro došli u Jerusalim.

Bio je duboko zamišljen dok je hodao drevnim srcem grada. Lavirintom senovitih krivudavih ulica i trgova izloženih suncu, čiji je svaki centimetar odjekivao nekim poglavljem duge i burne istorije.

Ben je nastavio da tumara i otkrio kako sledi korake miliona hrišćanskih hodočasnika dok je išao uz Via Dolorosu, Put patnji, kojim je Hrist vukao krst dok je išao ka raspeću. Sveti put odveo ga je u srce hrišćanske četvrti Starog grada. Zaustavio se i odmakao kako bi pogledao visoku građevinu, zaklonivši oči od jarkog sunca. Prepoznao ju je zahvaljujući studijama teologije.

Crkva Svetog groba. Jedno od najsvetijih mesta u hrišćanstvu, mesto Hristovog ukopa i uskrsnuća. Na grubom kamenu stajali su tragovi verskih grafita koje su vekovima urezivali hodočasnici što su prešli pola sveta da bi se tu pomolili.

Stara crkva i danas privlači posetioce. Gomile turista sa Zapada ulazile su i izlazile kroz lučni ulaz; beskrajna povorka majica svetlih boja, bermuda, fotoaparata i vodiča sa strahopoštovanjem je piljila u građevinu staru dve hiljade godina. U vazduhu se osećao miris zaštitnih krema za sunčanje, a blebetanje glasova, od kojih su mnogi bili američki, odbijalo se od visokih kamenih zidova.

Ben ih je gledao i pitao se. Zašto li su tu? Jesu li oni samo obični ljudi koji su proputovali hiljade kilometara da bi posetili i fotografisali neku staru zgradu? Ili možda neki imaju dublje verske motive? Koliko je njih došlo da razmišlja o apokaliptičnim događajima za koje su verovali da će

zadesiti svet tokom njihovog života, da odaju počast mestu gde je sve počelo i gde će se sve završiti?

Čak i ako očekuju tako nešto, to ih ne čini bezglavim ratnim huškačima. Ti milioni evangelističkih vernika čija kolektivna podrška može napuniti džepove ljudi poput Klejtona Klivera, ili podstaći mračnije političke sile da započnu ratove, nemaju predstavu da njihova pobožnost može tako da se zloupotrebi i izvitoperi. Oni ne mogu znati kako se biblijskim proročanstvom može manipulirati da bi se stekla moć ili uništio život.

Ili mogu? Ben je u glavi obnavljao poglavlja istorije čovečanstva. Zar je zaista toliko iznenađenje što je nekoliko moćnih cinika iskoristilo nedužnu veru mnogih? Zar nisu uticajni ljudi to činili od nastanka civilizacije - igrali se Boga, najopasnije igre od svih?

Pogledao je na sat. Uskoro će šest i petnaest. Vreme je da krene. Izvadio je iz džepa list papira sa adresom koju je zapisao. U obližnjoj ulici naišao je na još jedan slobodan izudarani beli mercedes. Pokazao je adresu taksisti s velikom bradom. Čovek je klimnuo glavom. Ben je ušao i kola su krenula.

Za nekoliko minuta saznaće šta će se dogoditi.

I onda će samo morati da smisli kako to da spreči.

Pedeset deveto poglavlje

Šejdi Ouk, Virdžinija

10.05 po američkom vremenu

Aleks je otvorila vrata i ugledala Kalahana s dvojicom agenata. Sklonili su se od vetra i sunca u kuću. „Je li spremna?“, upita Kalahan.

Zoi je silazila niz stepenice. „Evo me.“

„Jesi li sve uzela?“, pitala je Aleks.

„Nisam mnogo ponela sa sobom.“ Zoi joj se osmehnula. „Dakle, ovo je zbogom.

Pretpostavljam da te više neću videti, je li tako?“

„Mislim da je tako. Srećan put kući, Zoi. Čuvaj se.“

„Hvala na svemu što si učinila za mene.“ Zoi ju je uhvatila za ruku i stegla je. „Neću zaboraviti.“

Aleks je gledala kako odlazi do crnog GMC-a i seda na zadnje sedište. Agenti su ušli za njom. Kalahan je seo na suvozačko mesto.

Aleks joj je mahnula, zatvorila vrata i vratila se u kuću. „Gotovo“, promrmljala je sama za sebe.

A onda joj je nešto zapalo za oko. Nešto zlatno sijalo se na parketu ispod stočića za kafu. Prišla je i podigla predmet.

Zoina vredna stara narukvica. Mora da joj je spala kad je skinula džemper.

„Sranje“, prošaputala je. Zoi je svašta preživela s tom narukvicom i mora da je vezana za nju. Aleks se ujela za usnu, razmišljajući šta da radi. Pogledala je kroz prozor. GMC je nestajao iz vida niz dugačku ulicu. Uključila su se stopsvetla, a onda je automobil skrenuo levo i nestao.

Nagonski je odlučila da ih prati. Aerodrom je udaljen samo nekoliko kilometara - tamo će ih stići i vratiti joj narukvicu.

Njena buba bila je parkirana samo nekoliko metara od kuće. Uzela je ključ s kuke pored vrata i izjurila.

Već je upalila motor i krenula ulicom kad se setila da je mogla da pozove Kalahana na mobilni. *Sranje*. Telefon joj je ostao kod kuće. Prekasno je da se sad vrati. Nema veze.

Prošla je između redova mirnih kuća, skrenula levo pa ubrzala prema autoputu. Saobraćaj je postao gušći. Ugledala je veliki crni GMC ispred sebe, delilo ih je osamdevet vozila. Držeći ga na oku, pratila ga je poznatim putem. Pustila je CD grupe *Creedence Clearwater Revival* dok je vozila umerenom brzinom od devedeset kilometara na sat.

Za nekoliko minuta, približili su se skretanju za aerodrom. Aleks je pogledala u retrovizor, spremna da uključi migavac i pređe u drugu traku.

Ali GMC se nije prestrojio.

Nastavio je pravo autoputem.

Aleks se namrštila dok je žurio napred. Znaci za aerodrom su ostali za njima. Čudno. Zar Merdok nije rekao da vode Zoi pravo na aerodrom? *Kuda* je onda vode?

Vozila je dalje. Vreme je prolazilo. Završila se i poslednja pesma na CD-u. Jedva da je i primetila. Nebo se prekrilo oblacima i kiša zarominja po vetrobranu.

GMC je skrenuo sa autoputa. Prolazili su kroz pošumljene oblasti i saobraćaj se proradio. Sve

više su se udaljavali od Lenglja, Vašingtona i kolumbijskog okruga, i išli boga pitaj kuda. Nešto je govorilo Aleks da nastavi dalje, pa je prikočila kako bi ostala na većoj razdaljini od Kalahana.

Sve dublje su zalazili u seoske predele. Kiša je pljuštala po staklima, brisači su otkucavali vreme. Drum je postao krivudav i uzan. Obazrivo je vozila kako bi mogla da drži GMC na oku a da ostane neprimećena.

Sad se stvarno zbunila. Šta se ovde događa? Poželela je da može pozvati Merdoka u Lenghju. Glupo, *glupo*, što je ostavila mobilni.

Na satu na instrumenttabli videla je da se bliži jedanaest. Strelica merača količine goriva zabrinjavajuće je prešla u crveno kad je GMC konačno skrenuo s drumu. Pratila ga je s razdaljine od šezdesetak metara, Aleks je videla stopsvetla pre nego što je auto skrenuo na zaraslu šumsku stazu pokrivenu barama. Obazrivo ga je sledila.

GMC je poskakivao niz stazu dok se nije zaustavio pred dvostrukom visokom gvozdenom ogradom poluskrivenom iza paprati. Kiša je lila sve jače.

Aleks je ugasila motor i spustila se još nekoliko metara pa polako zaustavila kola iza grmlja. Izašla je na pljusak i sakrila se pored staze. Videla je kako je jedan agent izašao, prišao kapiji i otključao katanac. Lanci zazvečaše. Otvorio je škripavu kapiju i kola prodoše.

Nekoliko sekundi kasnije čula je krike.

Zoin glas.

Bez telefona, bez oružja. Aleks se nikad nije osetila toliko nago. Nekoliko metara se šunjala kroz grmlje pazeći da ne polomi neku grančicu. Kosa i odeća već su joj bile mokre i zalepile joj se za telo. Provirila je kroz lišće. Iza kapije je velika kuća. Izgleda kao lovačka brvnara, skupa, usamljena. Vrtovi su zaparloženi kao da retko ko posećuje to mesto.

Kalahanovi ljudi izvukoše Zoi iz kola i nastaviše da je vuku prema kući. Kalahan je vodio. Otvorio je vrata i ljudi su uvukli Zoi unutra, iako ih je šutirala i vrištala. A onda se vrata zatvoriše.

Srce joj je brzo lupalo. Pogledala je na sat. 11.09. Pokušala je da otkrije gde se nalaze.

Odšunjala se kroz kapiju i brzo prešla zarasli vrt. Obazrivo se kretala između drveća i grmlja kako je ne bi videli kroz brojne prozore ojačane olovom.

Primakla se kući. Srce joj se popelo u grlo. Oslušnula je. Nije čula ništa.

A onda je čula škljocaj udarne igle pištolja i osetila tvrd metal na potiljku.

„Nemarno“, rekao je muški glas koji nikad nije čula. „Pratila si ih. A ja sam pratio tebe.“

Odvažila se da pogleda iza sebe. Čovek s pištoljem bio je sitne građe, u skupom odelu ispod dugog crnog kišnog mantila. Ridokos. Veselih očiju. Kiša mu je udarala po kišobranu.

„Ti si Slejter“, rekla je.

„A ti mora da si agentkinja Fjorante. Čuo sam sve o tebi.“

Zavrtelo joj se u glavi kad je shvatila. *Kalahan i Slejter*. Sve vreme su zajedno radili.

Nakrivio je cev pištolja. „Polazi. Drži ruke gore. Mrtva si ako ih spustiš.“

Aleks je krenula. Gurnuo ju je u kuću. Bilo je mračno unutra. Tamna drvena oplata prigušeno je svedela u mraku. Kameno ognjište puno starog pepela i pocrnelih cepanica. Sa zidova su ih posmatrale glave životinjskih trofeja, zacakljenih očiju, a šiljati i uvijeni rogovi bacali su čudne senke. Stresla se dok se voda s nje cedila na kamen.

Bat koraka odjeknuo je hodnikom i jedna vrata su se otvorila. Kalahan je umarširao, lica iskrivljenog od besa. Još trojica su stajala u dovratku iza njega, s pištoljima na gotovs. „Iznenadni gost“, rekao je Slejter.

Kalahan je zurio u nju. „Baš si pametna, Fjoranteova. Ali postoji tanka granica između pameti i gluposti, a ti si je upravo prekoračila.“ Dao je znak ljudima. „Pretresite je.“

Pretrpeli su je grubo, ali temeljno. „Čista je.“

Aleks je sklonila mokru kosu s lica i prkosno pogledala Kalahana. „Šta si uradio sa Zoi?“
Osmehnuo se. „Hoćeš da je vidiš? Samo izvoli.“

Agenti su je odvucli niz krivudav, senovit hodnik. Kalahan i Slejter su vodili. Teška vrata s gvozdanim zakivcima stajala su u niši na kraju prolaza, niz nekoliko stepenika. Kalahan je izvadio dugačak ključ iz džepa i otključao ih. Agenti gurnuše Aleks unutra. Pala je niz kamene stepenice na betonski pod podruma. Osetila je krv na usni dok je teturavo ustajala.

Slejter je nehajno sišao stepenicama, sa onim sjajem u očima. Zaustavio se na polovini i naslonio na gvozdenu ogradu. „Kakva šteta“, rekao je dok ju je odmeravao od glave do pete. „Veoma je lepa.“

Aleks je čula plač iza sebe. Okrenula se. Zoi je sedela uza zid u senkama. Lice joj je bilo vlažno od suza i imala je posekotinu iznad oka. Aleks joj je prišla i zagrlila je. „Gadovi“, prosiktala je.

Kalahan je sišao i stao pored Slejtera. „Dame, čini mi se da ćemo se sad rastati.“ Posegnuo je u kaput i izvadio devetomilimetarski glock. Uperio ga je u Zoi pa onda u Aleks. Aleks nije ni trepnula. Neće im pokazati da se plaši.

Zoi je zacvilela i stegla joj ruku.

„Jebite se“, odbrusi Aleks.

„Zaista mi se dopada ova žena“, rekao je Slejter. „Vatrena je. Šteta što neću stići bolje da je upoznam.“

„Ona je štetočina. A štetočine valja istrebiti.“ Kalahan je zaškiljio u nišan, spremajući se da opali.

„Čekaj“, reče Slejter.

Kalahan nestrpljivo spusti pištolj. „Šta?“

„Nemoj ih upucati.“

„Molim?“

„Nemoj ih upucati. Imam bolju ideju.“ Slejter se široko osmehnuo. „Koliko često dolaziš ovamo?“

„Ne onako često kao što bih voleo“, odgovorio je Kalahan. „Znaš kako je.“

„Recimo, jednom u četiripet meseci?“

„Kad je mirna godina.“

„Je li ovo mirna godina?“

„Ovo je luda godina.“

„Pa, šta misliš da ih zatvorimo ovde i vratimo se za, recimo, šest meseci da vidimo kako su završile?“

Kalahan se namrštio. „Đavolski će smrdeti.“

Slejter odmahnu glavom. „Nikad ti nisam pričao o svom psu, je li tako? Kao dete, imao sam retrievera. Bilo je zabavno neko vreme, ali onda mi je prokleti stvor dosadio i zatvorio sam ga u podrum da vidim šta će se desiti. U stvari, mnogo mu je trebalo da umre. Ali mogu ti reći da smrad ispari posle nekog vremena, pošto pacovi pojedu veći deo mesa. Crvi uzmu svoj deo i onda se telesne tečnosti osuše. Ostane samo potpuno suv kostur.“ „Ti si bolestan gad“, rekla je Aleks.

„Sviđa mi se“, složio se Kalahan. „Šta mislite, devojke? Imaćete vremena da se bolje upoznate. Možda ćete čak pokušati da prokopate put napolje. Ali temelji su veoma duboki i izgrađeni na čvrstoj steni.“

„Imaćete šta da radite dok umirete“, dodao je Slejter osmehujući se. Pogledao je na sat. „Bolje

bi bilo da krenemo. Senatorov avion me čeka.“

Aleks se namrštila. „Senator?“

Slejter se još šire osmehnuo. „Šta misliš ko ovo finansira? Armija spasa?“

Aleks je zatrepkala s nevericom. „Američki senator stoji iza ovoga?“

„O, on čak i ne zna za ovo“, odgovorio je Slejter. „Bad Ričmond je samo bogati evangelistički mamlaz koji jedva zna koji je dan u nedelji. Ja potpisujem čekove, ne on. On je možda taj koji je određen da vodi vernike, ali ovo je moja operacija.“ „Šta to, jebote, radite?“, uzviknula je Aleks.

Slejter slegnu ramenima. „Ne sviđa mi se pomisao da lepa žena kao ti umre u neznanju. Upravo ćemo podići zavesu za najveću svetsku predstavu, mada, nažalost, nećeš biti tamo da vidiš. Pucamo visoko i počinjemo nečim velikim. Naspram toga će bomba na Krfu izgledati kao petarda.“

Onda joj je sve ispričao uživajući u njenom izrazu lica dok je užasnuto slušala.

„Ti si lud“, prošaputala je. „Potpuno si lud.“

„Samo ubrzavamo stvari, agentkinjo Fjorante“, odgovorio je Kalahan. „Nemoj o tome misliti kao o našem delu. To je Božja namera. Ako izbije rat, onda je Bog tako želeo.“

„Lično mislim da deo s Bogom možeš da zadržiš za sebe“, dodao je Slejter. „Kalahan je verski zaludenik.“

Agent CIA prodorno ga je pogledao.

„Nećete se izvući“, usprotivila se Aleks. „Očekuju da se Zoi pojavi u Engleskoj. Nastaće uzbuna kad ne bude došla.“

Kalahan se osmehnuo i odmahnuo glavom. „Ponovo si pogrešila. Više je ne očekuju.“

„Naterali su me da pozovem roditelje iz kola“, šmrknula je Zoi. „Primorali su me da kažem da sam upoznala nekoga i da se neću vraćati neko vreme.“

„A na to su navikli, zar ne?“, dodao je Kalahan.

„Onda će Merdok videti da me nema“, ustrajala je Aleks. „Kako god, ovo će vam se obiti o glavu.“

„Slušaj, dušo“, presekao ju je Slejter, „Dokbilo ko bude išta shvatio, svet će postati sasvim drugačije mesto. Imaće većih briga od vas dve.“

„Možete nas ubiti“, jednolično je odvrtila Aleks. „Ali Ben Houp će vas naći.“

Slejter i Kalahan se razdragano zглеdaše. „Pravi osećaj za vreme, agentkinjo Fjorante“, reče Kalahan. „Sad je 11.25. Što znači da je u Izraelu 18.25. Tvoj dečko upravo ulazi u zamku. Biće mrtav za nekoliko minuta.“

Slejter se zakikotao. „Lepo se provedite, devojke.“

Okrenuli su se i popeli podrumskim stepenicama. A onda su se teška vrata zatvorila a Aleks i Zoi ostadoše u mraku.

Šezdeseto poglavlje

Jevrejska četvrt, Jerusalem
18.29 po izraelskom vremenu

Ben je pronašao trošnu staru stambenu zgradu na kraju dugačke kaldrmisane uličice. Ulica je bila pusta. Jedna žena s tradicionalnom maramom opazila ga je i žurno se vratila u dovratnik. Pogledao je na sat. Tačno na vreme.

Ponovo je pogledao beležnicu kad je stao u hlad zgrade. Njegovi koraci odjekivali su od kamena i grubih zidova dok se peo stepenicama, gledajući brojeve na vratima.

Sasvim obično mesto. Uhoda koji radi za agenciju kakva je CIA mora potpuno da se utopi u svoje okruženje i ni po čemu ne sme da odudara od običnih članova zajednice. Ponekad ni njihovi bračni partneri ne znaju ništa o njihovom dvostrukom životu. Najčešće su to ljudi skromnog porekla, koji nikad ne bi privukli pažnju policije ili drugih službi. Imaju ulogu da prikupljaju podatke do kojih nije teško doći, ponekad služe kao kuriri ili pomažu starijim agentima u misijama na tom području.

Ben je došao do stana koji je tražio i pokucao. Oslušnuo. Iznutra se nije čulo ništa. Pogledao je na sat. Stigao je tačno na vreme. Ponovo je pokucao.

Vrata se otvoriše. Čovek na vratima bio je vitak i nalik jastrebu, kratke crne kose i guste brade, nehajno odeven u farmerke i belu majicu. Oči su mu bile tamne i napete. „Gospodin Houp?“ Ben klimnu glavom.

„Ovuda“, rekao je čovek i pokazao mu da uđe.

Ben ga je sledio u dnevnu sobu, neveliku, s malo nameštaja, belih zidova. Očigledno su ga očekivali. Na stolu se nalazila futrola za vizitkarte, ispod koje se videla ivica nekih papira. Pored toga devetomilimetarski hekler i koh, napunjen i repetiran. Na kauču je ležala rastavljena snajperska puška s prigušivačem i nišanom. „*Ako iskrсне situacija u kojoj jedan snajperista mora da puca na drugog*“, rekao je Merdok.

„Kalahan mi je rekao da imate nešto za mene“, rekao je Ben. „To je tačno“, odgovori čovek tajanstveno se osmehujući. „Nešto važno. Ali zar nećete prvo da popijete kafu?“

„Nemam vremena za kafu.“

Čovek se ponovo osmehnu. „U pravu ste. Nemate.“ Iznenadan, nasilan pokret. Ben je osetio kako napadač juri iza njega pre nego što je stigao da reaguje. Nešto mu blesnu pred očima. Nagonski podiže ruke da se odbrani. Žica mu se jako usekla u prste. Ben je očajnički pokušao da je odmakne, ali napadač je bio snažan i cimao ga je unatrag. Žica mu je sekla kožu. Šutirao se i borio.

Bradonja se osmehivao. Polako je posegnuo za pištoljem na stolu.

Ben se borio za goli život. Čovek je krivio žicu i sekao ga. Krajičkom oka, video je kako se vrata otvaraju. Još jedan čovek je ušao. Držao je dugačak kriv nož.

Klopka se zatvorila. Kalahan ga je namamio u smrt.

Onda će umreti boreći se. Bacio se na pod. Čovek koji je pokušavao da ga zadavi pao je s njim, još više zatežući žicu. Buseti da se guši. Zamahnu nogom u širokom luku iznad tela. Pogodi čoveka. Zica odjednom popusti.

Čovek s nožem se približavao.

Ben se otkotrlja po podu i postrance ga šutnu u koleno. Surovo ga je tresnuo i čuo krckanje. Čovek kriknu i ispusti sečivo na pod.

Ben skoči na noge. Zgrabi davitelja za kosu i snažno mu nabi koleno u lice. Okrenuo se i rukom tako udario onog s nožem u vrat da mu je smrskao dušnik. A onda se obrnuo ka davitelju i svom snagom ga laktom otpozadi udario u lice. Zubi mu poleteše u grlo. Čovek se sruši na pod. Ben mu nagazi na vrat. Krv mu pokulja iz usta.

Bradonja je petljao s pištoljem. Gurnuo je šaržer i ubacio prvi metak u cev. Podigao pištolj i opalio. Odjek je bio zaglušujući u maloj prostoriji. Ben je čuo kako je metak prozujao pored njega. Malter mu je okrznuo obraz kad se tane zarilo u zid desetak centimetara iznad njegove glave. Ben strgnu ram sa zida i zavitla ga. Poleteo je postrance preko sobe i pogodio čoveka u ruku. Staklo se raspršilo. Čovek kriknu i ispusti pištolj. Ben se baci na njega, udarajući ga pesnicama. Bradonja je bio brz. Zgrabio ga je za članak, izvio telo i Ben polete preko sobe. Pao je na stakleni stočić i propao kroz njega. Čovek se bacio na njega, kolenom mu pritisnuo grudi i počeo da ga mlati. Ben izmahnu nogom i pogodi ga u leđa. Bradonja polete. Ali napravio je kolut i skočio na noge pa ponovo napao.

Borba je bila brza i žestoka. Udarac, blok, udarac, blok, pesnice u izmaglici. Ben ga snažno odalami u vrat. Čovek se zateturao unazad, ali stegao je Benovu ruku gvozdenim stiskom i zavitlao ga u policu s knjigama u uglu. Ben udari u policu i ona se sruši na njega. Knjige, srča i polomljene daske svugde. Zgrabio je tešku knjigu tvrdih korica i skočio na noge.

Čovek je nezaustavljivo jurio na njega. Ben ga zavali ivicom knjige u lice. Krv polete s rasečene usne. Zatim ga je udario laktom, snažno. Čovek kriknu, lica oblivenog krvlju. Srušio se. Ben je bio na njemu. Zgrabio ga je za kosu i udario mu glavu u pod. Pa još jednom. I još jednom.

Ben odjednom oseti kako mu telefon vibrira u džepu. Zbog toga je oklevao delić sekunde predugo. Čovek se izvio i uzvratio kao životinja, grebući i udarajući iz sve snage. Kotrljali su se po podu u čvrstom zagrljaju. A onda je čovek napipao pali pištolj. Cev se podigla, a njeno sitno crno oko zurilo je pravo u Benovo. On očajnički posegnu za njim, grebući prstima po hladnom čeliku. Cev se iskrivi. Sad će pobediti onaj ko je jači, onaj ko stekne kontrolu nad oružjem.

A onda hitac odjeknu opustošenom prostorijom.

Šezdeset prvo poglavlje

Aleks je tražila bilo kakav izlaz iz podruma. Vrata su bila neprobojna. Baterijska lampa koju je našla na polici pokrivenoj paučinom bacala je slabu žutu lokvu svetlosti u udubljenja tamnog prostora. Nadala se da će pronaći vrata u podu, otvor za utovar uglja.

Ništa. Zarobljene su. Sela je na kamene stepenice i zagnjurila lice u šake. Mislila je samo na jedno.

Ben. Upao je u zamku. Htela je da dopre do njega, da ga upozori, da nešto učini. Ali verovatno je prekasno. Kad je on u pitanju, ništa neće prepustiti slučaju. Mora da su ga ubili. Oči joj se ispuniše suzama.

„Aleks?“, prošaputa Zoi iz senki. „Mora da su dosad otišli. Hajdemo odavde.“

„Ne budi smešna.“

„Nisam smešna. Idemo odavde.“

„Zoi, zarobljene smo. Ne možemo izaći.“

Ali dok je zurila u senke, videla je kako se upalilo svetlo malog ekrana i srce joj je poskočilo. Uperila je lampu. „Otkud ti mobilni, dođavola?¹¹

„Ukrala sam ga neandertalcu koji je sedeo pored mene u kolima. Nije ni primetio.“

Aleks se zapanjeno nasmejala. „Pametan potez.“

„Bila sam dobar mali džeparoš kao petnaestogodišnjakinja“, rekla je Zoi. „Neke stvari nikad ne zaboraviš. I, znaš šta - snimila sam sve što su ti gadovi rekli. Mislila sam da će dobro doći.“

„Hajde da telefoniramo“, reče Aleks. '

Zoi je skočila na noge pa se ushodala po podrumu. „Signal je mnogo slab. Čekaj. Imam jednu crtu. Koji je broj policije ovde? 911?“

„Nemoj zvati pohciju. Daj mi telefon.“ Aleks joj je pritrčala i uzela telefon. Signal je bio slab. Jedna crta se čas javljala, čas nestajala. Očajnički je pokušavala da se seti broja koji joj je Ben rekao. Odjednom se setila i otkucala ga što je brže mogla.

Zvoni. Napeto je osluškivala. I dalje zvoni.

„O bože. Izgleda da su ga uhvatili.“

Na drugom kraju sveta, Ben je teturavo ustao i pogledao napadačev leš. Polovina lica mu je razneta, a krv, meso, delovi lobanje i vilice rasuti po podu od pucnja iz blizine.

Ben je teško disao i drhtao od navale adrenalina. Lice mu je bilo krvavo - kao i lica tri čoveka koji su mrtvi ležali u rasturenom stanu.

Telefon mu je i dalje vibrirao u džepu. Da li da se javi?

Izvadio ga je krvavim prstima i načas se zagledao u njega. Zatim je pritisnuo taster i podigao ga do uva.

„Bene? Jesi li ti?“

„Aleks?“ Zapanjio se kad je čuo njen glas. Odmah je znao da nešto nije u redu.

„Dobro si. Hvala bogu.“

„Bog mi nije mnogo pomogao.“

„Kalahan je jedan od njih“, rekla je.

„Upravo sam to saznao na teži način. Gde si?“

„Sa Zoi. Zatvorene smo u Kalahanovom podrumu.“ Brzo mu je sve ispričala - kako je pratila njegova kola i kako ju je Slejter uhvatio. Ono što je ispričao o hrišćanskom senatoru. „Ali Ričmond

ne zna šta se dešava“, brzo je pričala. „Oni ga koriste samo kao pionu.“

„U redu, slušaj“, rekao je Ben dok je brzo razmišljao. „Evo šta treba da uradiš. Nemoj zvati pohciju. Možeš li verovati svom prijatelju Frenku, veterinaru?“

„Potpuno.“

„Onda ga pozovi. Reci mu kuda si išla kako bi vas našao.“ „Mislim da manjeviše znam gde smo.“

„Dobro. Mora da postoji neki način da vas izvuče odatle. Izmisli bilo kakvu priču, ali moraće da čuti o ovome. A onda se ti i Zoi sakrijte negde. Zvaću te.“

„Ima još“, nastavila je. „Znam šta nameravaju. Jedna važna islamska propoved održaće se u jednoj džamiji u Jerusalimu. Tamo će biti predsednik i četiri člana Vrhovnog muslimanskog saveta. Razneće džamiju.“

Benu je srce skočilo u usta. „Koja džamija?“

„Ona na Hramovnoj gori.“

„Kad će se to desiti?“

„U sedam po izraelskom vremenu.“

Pogledao je na sat. „Ali to je za samo dvadeset minuta.“ „Idi, Bene. Moraš to da sprečiš.“

Aleks je prekinula vezu. Zagledao se u mrtav telefon.

Kao da je sav vazduh isisan iz sobe. Hiljadu misli mu odjednom navali u glavu.

Ostao je bez daha zbog veličine toga. Kako je bio glup, potpuno slep, što to nije predvideo. Koliko god bila jeziva, to je strateški savršena odluka.

Hramovna gora nalazi se u srcu Starog grada. To je mesto oko kojeg su se vodile najgorčeniije borbe u verskoj i političkoj istoriji. Za hrišćane tu je Bog stvorio zemlju i sedište poslednjeg suda; islamska nauka ga naziva Uzvišenim svetilištem, jer se odatle prorok Muhamed popeo u raj. Svojevremeno su tu nalazio najveći i najsvetiji jevrejski hram svih vremena - dok ga Rimljani nisu srušili sedamdesete godine.

Na ruševinama najvećeg hrama izgrađena je najveća svetinja muslimanskog sveta posle Meke i Medine. *Kubat el Sahra*. Kupola na steni, velika, veličanstvena osmougaona džamija krunisana zlatnom kupolom koja se vidi izdaleka. Ona je središte dva milenijuma jerusalimske krvave verske prošlosti zbog kojeg su se borile desetine naroda. Danas je, otkako je izraelska vlada 1967. godine muslimanima nerado predala upravu nad hramom, poslednji simbol borbe između judaizma i islama.

Uništiti Kupolu na steni, oskrnaviti sveti hram i svaliti odgovornost za zverstvo na Jevreje, predstavljalo bi varnicu brzogorećeg fitilja koji bi ostvario apokaliptično biblijsko proročanstvo. Izrael i muslimanski svet bi zaratili. Amerika bi se neminovno umešala i svrstala uz Izrael. Poziv na oružje odjeknuo bi u celom islamskom svetu. Konačno bi osvanuo veliki džihad koji muslimanski fundamentalisti čekaju. Globalni sukob.

U svetu koji se raspada u krvi i haosu, desetine miliona evangelističkih hrišćana okupilo bi se oko jedinih vođa kojima mogu verovati. A događaji poput jedanaestog septembra postali bi svakodnevni. Bilo bi gore, mnogo gore. Ben se setio kako je Klejton Kliver predviđao nuklearni rat i osetio ledene trnce na leđima.

To je scenario sudnjeg dana, a sat otkucava brže nego što može da razmišlja.

Mora se sprečiti - a sve zavisi samo od njega.

Šezdeset drugo poglavlje

Ben se sjurio stepenicama, izleteo na vrelo sunce i potrčao ulicom. Prolaznici su se brzo sklanjali s puta tom divljaku oblivenom krvlju koji je jurio poput vetra. Bat njegovih koraka odjekivao je uzanim ulicama.

U trku je pogledao na sat. Šest i četrdeset dva.

Osamnaest minuta.

Nastavio je da trči. Teško je disao dok je krivudavo hitao na sever kaldrmisanim ulicama i prolazima a ljudi bežali ispred njega. Zamakao je za ugao i osvrnuo se da vidi gde se nalazi. Ispred njega su ulica puna tezgi, prodavnica i buljuk lokalnih žitelja i turista. Taksiji i privatni automobili trubili su dok su mileli kroz krkljanac. Motociklista na visokom motoru BMW nestrpljivo je turirao dok je čekao da mu se gomila turista skloni s puta.

Ben otrča iza njega. Motociklista je imao ranac na leđima. Zgrabio ga je za jedan remen i svalio s motora na zemlju. Pre nego što je BMW pao, uhvatio je ručice, uzjahao ga, ubacio u brzinu i nagazio gas. Poletio je napred uz preteću riku i svetina se brzo razmakla da ga propusti. Požurio je vijugavom trgovačkom ulicom, skrećući levodesno, provlačeći se između tezgi i uplašanih pešaka.

Odbrojavao je sekunde i odmeravao udaljenost. Stari grad je mali deo Jerusalima, a njegove četiri četvrti nagurane su u prostor koji je širok samo dva kilometra na najširem delu. Kupola na steni je samo oko pet stotina metara od Crkve Svetog groba gde je stajao nešto ranije.

Ben je divlje jurio između tezgi i vozila, tandrkao po kaldrmi. Odjednom je iza sebe čuo policijsku sirenu. Video rotaciona sveda u retrovizoru. S njegove desne strane nalazio se nizak zid. Spazio je prorez u zidu. Strme kamene stepenice vodile su naviše između starih kuća. Uterao je motor kroz prolaz, okrenuvši ručice. Prednji točak udari u stepenice uz strahovit udarac koji ga umalo nije oborio. Motor je urlao dok ga je terao uza stepenice.

Više nije video policijski automobil u retrovizoru, ali je u daljini čuo sirene, bar dvatri vozila koja se približavaju njegovom položaju.

Projurio je pored znaka za Ulicu Batei Mahase. Išao je u dobrom smeru. Ali onda je video još rotacionih svetala u retrovizoru. Dva policijska vozila brzo su se primicala.

Odjednom je iz jednih vrata pred njega izletela gomila dece. Skrenuo je da ih izbegne, izgubio kontrolu i motor se zabi u izlog jedne prodavnice. Ben se ispružio po zemlji. Policijska vozila se zaustaviše. Policajci izleteše i potrčaše prema njemu. Teturavo je ustao, pesnicom tresnuo najbližeg i oborio ga. Drugi ga uhvati za ruku. Ben ga šutnu u međunožje. Pre nego što je čovek stigao da krikne, Ben otrča.

Šest i četrdeset devet. *edanaest minuta.*

Ali približava se. Ispred sebe je video ulaz na veliki plato što vodi do Zida plača na ivici Jevrejske četvrti. Veličanstvena Kupola na steni uzdizala se iza njega, a zlato na njoj blistalo je na suncu.

Glasovi su vikali, sirene su zavijale. Osvrnuo se dok je trčao. Još policajaca pridružilo se jurnjavi. Stigao je do Zida plača i nastavio da trči duž njega, rasteravši grupu sveštenika u odorama.

Ispred njega je Kapija Marokanaca, jedini ulaz za nemuslimane u kompleks Hramovne gore. Ben je potrčao kroz kapiju, pored blagajne, probijao se kroz gomilu turista. Ljudi su galamili pa se sklanjali čim ugledaju krv na njegovoj odeći. Sad je trčao preko velikog platoa Hramovne gore prema samoj Kupoli na steni. Pluća su mu gorela i činilo mu se da će ga noge izdati svakog časa.

Naterao je sebe da produži dalje.

Nad njim se nadvijala velika građevina osmougaoonih zidova pokrivenih plavim mermerom i veličanstvenim natpisima iz Kurana i rezbarijama. Gomila muslimanskih vernika okupila se ispred velike džamije. Vazduh je ispunio žagor ushićenog obožavanja.

Iza sebe je čuo uzvike policajaca koji su se probijali kroz svetinu. Bacio se dublje u uskomešanu svetinu. Misli su mu se kovitlale, a srce samo što nije iskočilo. Gomila vernika ulazila je u zgradu. Uskoro će početi. Muslimanski velikodostojnici već su unutra.

Četiri minuta.

Okretao se mahnito gledajući svuda. Bomba može biti bilo gde. Možda je privezana za telo nekog od hiljade ljudi oko njega. Možda je postavljena pre više nedelja i čeka da je neko aktivira iz daljine.

Zamislio je kako se veličanstvena građevina odjednom rascepljuje moćnim eksplozivom. Kako iz njene plemenite zlatne kupole kuljaju plamen i krhotine dok se unutra sve raspada na deliće. Kako se vatrena lopta diže prema plavom nebu nad Jerusalimom. Stub crnog dima koji onima kilometrima daleko poručuje da se nešto sudbonosno upravo dogodilo.

Tri minuta.

Nema šanse da je sada zaustavi.

Utom spazi jedno lice u svetini. Zapadnjak, sitan čovek u lakoj jakni i pantalonama. S kožnom torbom prebačenom preko ramena. Mogao je biti samo jedan od milion turista.

Ali Ben nikad ne zaboravlja lica, a ovo mu je utisnuto u sećanje još sa Krfa.

Brzo se prisetio tog događaja. Čovek s laptopom u bašti restorana. Iste grube crte lica. Iste tupe, ravnodušne oči. To je on. Bombaš. Čarlijev ubica.

Ben se laktao kroz svetinu prema njemu. Policija je samo dvadeset metara iza njega. Potrčao je. Jedna žena je vrisnula.

Bombaš ga je video. Načas je zaškiljio pa nestao, probijajući se kroz zbijene ljude.

Dva minuta.

Ben je trčao kao nikad u životu, pored manjih kupola i starih zgrada. Niz uglačane, neravne stepenice što vode u lavirint ogromnih stubova i lukova. Bombaš je bio samo brza prilika što ispred njega grabi kroz lukove i zatvorene prolaze, skreće levo pa desno. Ljudi su mu se sklanjali s puta.

Ali Ben ga je polako sustizao. Bat njihovih koraka u trku odjekivao je među drevnim kamenjem.

Jedan minut.

A onda je video kako čovek zavlači ruku u kožnu torbu. Drži nešto u ruci. Mali crni pravougaoni predmet. Daljinski detonator. Pritiskao je tastere u trku.

Unosio je numeričku šifru.

Benu se sledi krv u venama. Posegnuo je prema kuku i ispod krvave košulje izvukao pištolj bradatog ubice. Opalio je. Bombaš se nisko sagao. Pucanj se odbi od grubog kamenog zida. Ljudi uplašeno zavrištaše.

Šezdeset treće poglavlje

Bombaš pojuri drugim prolazom. Lučni otvori vodili su u svim pravcima. Ben ga je držao na oku, ali jedva. Ne sme ga izgubiti, ni na časak, ili će uneti celu šifru. Onda će mu samo preostati da pritisne taster POSLATI i sve će biti završeno.

Stotine ljudi će poginuti, možda hiljade. A onda još njih, mnogo više.

Tačno sedam sati.

Daleko od njih, Irving Slejter se zavalio na zadnjem sedištu limuzine i gledao kako kazaljka na zlatnom satu otkucava poslednje sekunde do slave. Naslonio je glavu na kožu i osmehnuo se.

„Zabava počinje“, glasno je rekao.

Bombaš projuri ispod oronulog kamenog luka, brzo poput munje, držeći napravu.

A onda polete u vazduh, glasno jeknuvši od bola i iznenađenja kad ga je s nogu oborio moped što je došao iz drugog pravca.

Ben izlete iz lučnog prolaza taman na vreme da vidi kako se bombaš prućio na uzanoj ulici. Moped se svalio u stranu i nastavio da klizi uz pljusak varnica. Motociklista se prevrtao. Crna detonaciona naprava poskakivala je preko kaldrme.

Bombaševo lice bilo je krvavo. Iskezio je zube od bola i usredsređenosti dok je puzao prema daljinskom upravljaču. Ben je s razdaljine od deset metara užasnuto gledao kako se njegova drhtava ruka približava majušnoj tastaturi. A onda je čovek stegao prste oko nje i privukao je sebi.

Ben skoči i jako ga tresnu u glavu. Pa još jednom. Čoveku se glava zaljuljala, pljuvao je krv. Ben ga uhvati za ruku, pokušavajući da mu otme daljinski.

Čuo je oštar uzvik iza sebe. Ben se okrenu. Mladi policajac stajao je tri metra iza njega, teško dišući, oznojenog lica, držeći pištolj u drhtavoj ruci. Dao mu je znak pištoljem. Ben je u njegovom pogledu video da je uplašen. Uplašen, ali odlučan. Povikao je naredbu na hebrejskom.

Ben je podigao ruke i polako ustao.

Mladi policajac uperi pištolj u bombaša.

Ali bombaš se samo osmehnuo. Sedeo je u prašini i nakrivio palac preko tastera POSLATI.

Sled je gotov. Jedan pritisak prstom i čitav svet će se neopozivo promeniti.

Ben se pokrenuo brže nego ikad u životu. Istovremeno je laktom pogodio policajčevo lice i zgrabio pištolj. Pucanj je bio potpuno nagoni. Nije ciljao.

Metak pogodi bombaševu ruku u crvenoj izmaglici i raznese mu nekoliko prstiju. Uništeni detonator pade na zemlju.

Bombaš je klečao, držao povređenu ruku i otvorenih usta zurio u Bena. „Ko si ti?“, zagraktao je.

„Niko“, odgovori Ben. A onda mu je pucao u glavu.

Šezdeset četvrto poglavlje

„Onda je gotovo“, rekao je Merdok. „Ispoštovali ste svoj deo dogovora.“

Ben je sedeo na ivici svog kreveta u jerusalimskom hotelu i pokušavao da napipa bar neki deo tela koji ga ne boli. „A sad vi ispoštujte vaš“, odgovorio je. Nije Merdoku spominjao Kalahana i Slejtera. Imao je druge planove za njih.

„Uvek održim svoju reč“, odvrati Merdok. „Postaraćemo se za sve. A vi ste slobodan čovek. Nikad nisam čuo vaše ime.“

Posle toga Ben pozva Aleks na broj s kojeg ga je zvala iz Kalahanove kuće. Molio se da se javi. Da je dobro.

Pošto je zvonilo desetak puta, trgao se kad je čuo njen glas.

Ona je zaplakala kad je čula njegov.

„Vraćam se“, rekao joj je. „Nađimo se ispred spomenika Linkolnu u Vašingtonu, sutra u jedan posle podne.“

Dugo je stajao pod vrućim mlazom i spirao krv, prljavštinu i sećanja tog dana. Onda je pokupio svoje stvari i odjavio se iz hotela. Stigao je do aerodroma za četrdeset minuta, a za dva sata je ušao u avion za Vašington.

Još nije gotovo.

Vašington, Okrug Kolumbija

Devetnaesti dan

Ponovo se obreo na američkom tlu u podne. Otišao je do srca grada i seo na tople kamene stepenice u podnožju spomenika Linkolnu. Sunčeva svetlost poigravala je na bistroj površini veštačkog jezera koje se pružalo pred njim. Iza njega se uzdizao obelisk posvećen Vašingtonu, a još dalje u pravoj liniji, kupola Kapitola i sedište američkog Senata.

Još nije bilo traga od Aleks. Izvadio je telefon. Mora da pozove dvoje ljudi. Prvo je pozvao Ogastu Vejl.

Obradovala se kad ga je čula.

„Žao mi je što sam morao onako da nestanem“, rekao je. „Nešto je iskrsllo.“

„Novinari me i dalje zovu ne bi li saznali ko je tajanstveni strelac koji je ugrabio nagradu i nestao.“

„Samo sam hteo da vam zahvalim na gostoprimstvu.“

„Nije to ništa, Benedikte. Morate me pozvati kad god budete prolazili kroz Savanu. Uvek ćete biti dobrodošao gost u mojoj kući. I ukoliko postoji išta što mogu učiniti za vas...“

„Ima nešto. Imate li broj velečasnog Khvera? Hteo bih da naručim nekoliko primeraka njegove knjige.“

„Naravno. Sigurna sam da će mu biti drago da vas ponovo čuje“, odgovorila je.

Ben je pozvao broj koji mu je dala. Kliver je zvučao nervozno kad mu je sekretarica prebacila vezu.

„Kako si, Klejtone?“

„Dobro“, obazrivo je odgovorio.

„I bogatiji za sto miliona dolara?“

„Novac je stigao pre dva dana“, potvrdio je Kliver zbunjeno. „Kako si znao?“

„Intuicija“, odvrati Ben. „Zovem te kako bismo se nagodili.“ Kliver je glasno progutao knedlu.

„Nagodili? Kakva nagodba?“ „Ne paniči, Klejtone. Neću ti uzeti novac. Bar ne sav.“ „Veoma velikodušno od tebe.“

„I jeste. Dakle, evo mojih uslova. I oni ne podležu pregovorima. Spreman?“

„Slušam.“

„Prvo, doniraćeš četvrtinu novca fondaciji Vejl za novo krilo dečje bolnice.“

„Naravno, ionako sam mislio...“, razmedjivo je odvratio. „Ali dvadeset pet odsto?“

„Takav je dogovor“, odseče Ben. „Idemo dalje. Pretpostavljam da ćeš želeći ponovo da opremiš kuću kad budeš isplatio zelenaše. Jesu li ti zidovi i dalje prazni?“

„D... d... da“, zamuca Kliver. „Ali kak...“

„Ima jedna nadarena mlada slikarka u Oksfordu, u Engleskoj. Zove se Lusi Vajld. Moderna umetnost. Hoću da pogledaš njen vebsajt.“

„Kakve ona veze ima sa mnom, dodavola?“

„Postaćеш pokrovitelj umetnosti, Klejtone. Kupićeš sve slike koje nudi na prodaju i onda ćeš joj ponuditi lepu svotu za još radova. Proveriću za slučaj da lepu svotu tumačiš drugačije od mene.“

„To je ludo“, usprotivio se Kliver. „Čak i ne volim modernu umetnost.“

„Zavolećeš je“, odvrati Ben. „Treći deo. Jednom farmeru iz Montane potrebno je nešto gotovine da obnovi svoje imanje. Neko je malo puškarao tamo. Takođe mu je potreban novi pikap. U stvari, dva pikapa. Poslaću ti njegovu adresu i broj bankovnog računa kako bi mu prebacio novac.“

„Koliko gotovine?“, sumnjičavo je pitao Kliver.

„Lepa okrugla cifra“, odgovorio je Ben. „Recimo, milion dolara.“

S druge strane se čuo šištav udah. „Ubijaš me, Bene.“ „Razmišljao sam o toj mogućnosti. Ali ovako mi se više sviđa. Jesi li spreman da čuješ ostale uslove?“

„Nastavi“, umorno odvrati Kliver.

„Dobro. Jedan advokat iz Džordžije mora da operiše noge.“ Kliver prasnu. „Maklaski? Hoćeš da platim Maklaskiju?“ „Tako je. Ne bi bilo loše i da mu daš nešto novca za nov početak, kako bi mogao da otvori novu kancelariju i počne da radi. Šta misliš o trista hiljada dolara? Čekaj, neka bude petsto hiljada.“

Tišina s druge strane.

„Hoću još jedno od tebe“, nastavio je Ben. Zastao je. Ovaj deo mu najviše znači. „Hoću da osnuješ starateljski fond. Milion funti.“

„Za koga?“, otpuhnu Kliver. „Tebe?“

„Za jedno dete“, odgovori Ben. „Još nije rođeno, ali mi mnogo znači. Novac će ostati u fondu dok dete ne napuni osamnaest godina i onda biti isplaćen u celosti. Javiće ti se jedan advokat iz Londona koji će sve pripremiti. Ti ćeš se samo potpisati na crti.“ Mnogo je razmišljao o tome. Znao je da mu Ronda nikad neće oprostiti ono što se dogodilo. Ne postoji način da joj ikad objasni. Šta bi mogao da uradi? Da se izvini, napiše joj pismo? Ali bar ovo može učiniti za Čarlijevo dete.

„Nadam se da sam veoma jasan“, rekao je.

„O, razumem“, promrmljao je Kliver. „A šta ako nisam spreman da pristanem na tvoju širokogrudu nagodbu?“

„Držaću te na oku, Klejtone. Videćeš da nisam spreman da oprostim kao zelenaši. Zaista ne bih želeo da raspršim iluzije koje gospođica Vejl gaji o tebi - ali ako ne budeš uradio ono što želim, budi uveren da ću joj otkriti koliki si prevarant. Ne samo to. Doći ću prvim letom i kad završim s tobom, teško da će te razlikovati od životinje koju je zgazio automobil. A ja uvek održim svoja obećanja.“

„Pretpostavljam da ćeš mi sad reći da moram da se isprsim za još deset miliona onoj proklesoj Zoi Bredberi“, zakukao je Kliver.

„Ne, možeš zadržati taj novac. Ne verujem da Zoi Bredberi zaslužuje ijedan cent od tebe ili bilo koga drugog.“

Usledila je duga tišina dok je Kliver mozgao o uslovima. „Nemam mnogo izbora, je li tako?“

„Nimalo.“

Kliver je duboko, poraženo uzdahnuo. „U redu. Pobedio si. Nagodili smo se.“

Kad je Ben vratio telefon u džep, pojavila se Aleks. Nosila je crne pantalone i kožnu jaknu boje burgunca, koja joj je isticala boju kose. Nije mogla prestati da se osmehuje kad ga je videla. Potrčala je prema stepenicama i čvrsto ga zagrlila. „Mislila sam da te nikad više neću videti.“

Načas su ostali zagrljeni pa se odmakli.

„Frenk vas je oslobodio?“, pitao je.

Klimnula je glavom. „Zoi i ja smo odsele kod njega. Krile smo se kao što si rekao. Ona je još tamo.“

„Dobro je. Ne bi trebalo da izlazi odatle dok se ovo konačno ne završi. Nije bezbedno za nju dok se ne obračunam sa Slejterom i Kalahanom. Kao ni za tebe kad Kalahan shvati da si i dalje živa i svedok svega.“

„Pa šta sad?“

„Sad ću posetiti senatora Bada Ričmonda.“

„Nećeš bez mene“, reče Aleks.

Šezdeset peto poglavlje

Montana

10.00 . Dvadeseti dan

Elegantni porše 959 jurio je planinskim putem, a široke gume prijanjale su na asfalt dok je brzo krivinama.

Ukočio je uz škripu kad je vozač ugledao pokvareni ford koji je preprečio put. Stajao je pod uglom, a hauba je bila podignuta.

Bad Ričmond je izašao iz kola i osmehnuo se privlačnoj ženi kestenjaste kose koja se naginjala pod haubu i nevesto petljala sa štapićem za merenje ulja. „Mogu li vam pomoći, gospođo?“ „Možete, senatore.“ Ben je obišao kola. Uperio je pištolj Ričmondu u lice. Aleks je mrkog izraza lica zatvorila haubu. „Šta je ovo?“, upita Ričmond.

„Reč je o Irvingu Slejteru“, odgovorio je Ben. „Hajde da se provozamo.“

Četrdeset minuta kasnije senator je posiveo pošto je na zadnjem sedištu forda saslušao ono što mu je Ben ispričao o Slejterovom planu. Aleks mu je pustila snimak koji je Zoi napravila u podrumu.

„Ne mogu da verujem u to što sam čuo“, rekao je Ričmond poraženim glasom.

„Vi ste bili najveći deo Slejterovog plana“, objasnio mu je Ben. „Sve vreme vas je koristio.“

„Povremeno se čudno ponašao“, priznao je Ričmond. „Svi ti tajanstveni sastanci u onoj žičari. Uvek sam se pitao o čemu je reč.“

„Sad znate.“

Ričmond je stegao pesnice. „Znao sam da je imao svoje bubice. Znao sam i da ne misli lepo o meni, da me je nazivao mamlazom iza mojih leđa. Ali nikad ne bih pomislio da će se spustiti do takve... takve gnusobe.“ Glas mu je podrhtavao od besa. „Blagi bože, kad pomislim da sam imao ubice kraj sebe. Sotonine agente.“ Pogledao je Bena. „Samo sam zaprepašćen. Šta da kažem? Slejter mora biti izveden pred sud.“ Zatim je pogledao Aleksa. „Jeste li već obavestili svoje pretpostavljene?“ „Niko ne zna osim nas“, odgovorila je.

Ričmond se ujeo za usnu. „Moraju uhapsiti Kalahana i Slejtera. Dozvolite da ja pozovem.“

Ben odmahnu glavom. „Nismo tako planirali.“

Ričmond se zbunjeno namrštio. „Nego kako?“

„Pričajte mi o toj žičari“, zamoli ga Ben.

Šezdeset šesto poglavlje

Hotel Belađio, Las Vegas

Irving Slejter je iznenada uzeo odmor kad je čuo da je Kupola na steni i dalje netaknuta. Krio se pod lažnim imenom u apartmanu u *Belađiju*, pio viski, jeo čokoladice i satima razgovarao telefonom sa svojim brokerom o raznim mogućnostima.

U najgorem slučaju, može da pobegne iz zemlje za nekoliko sati. Na internetu je pregledao mape Južne Amerike. Dopadala mu se zamisao da ode u Brazil. Te plaže u Riju, pune zanosnih žena. Tamo će biti srećan i bogat pošto rasproda dovoljno imovine. Ako izbije sranje, takvo bekstvo deluje primamljivo.

Ali kako je vreme prolazilo, njegova prvobitna prestravljenost je popuštala. Nije se desilo ništa strašno. Ništa na vestima. Mogao je da poveže misli. U redu, Houp je i dalje živ - zamka nije uspela. Pa šta? Houp nema nijedan čvrst dokaz protiv njega. Oni koji su ga videli u starom hotelu u Montani više nisu među živima. Ne postoje nikakvi dokazi koji ga povezuju s Kalahanom, a ovaj je dobro pokrio svoje tragove. Houp može da se vrati iz Jerusalima i ode kod Merdoka sa optužbama da su mu smestili, ali ne može da dokaže ništa. Jedini pravi svedoci su one dve kučke u Kalahanovom podrumu. A one neće pričati ni sa kim. Može se reći da je dobro prošao.

Kasno sledećeg jutra usledio je poziv. Ričmond. Senator je zvučao uzbuđeno, ali zadovoljno. Rekao je da primio saopštenje iz Bele kuće. Pozvali su ga na večeru da priča o verskoj politici na Bliskom istoku. To je divna vest. Slejter mora odmah da se vrati sa odmora kako bi mu pomogao da spremi govor.

„Nađimo se u skijaškoj kućici“, završio je Ričmond. „Večeras u osam.“

Slejter je pogledao na sat i namršti se. „Mogu da stignem tačno na vreme ako odmah krenem. Ali zašto u skijaškoj kućici?“

„Dojavili su nam da je kuća ozvučena“, odgovorio je Ričmond. „Moja radna soba, čitava kuća. Sređuju to, ali dotle moramo da razgovaramo na sigurnom mestu.“

Slejter se zapanjio takvim razvojem situacije. Možda je to pomak. Možda to može nekako da iskoristi da bi ipak ostvario svoj plan. Dok je koračao tamoamo i pio, besneo je zbog bubica. Ko je, jebote, mogao da ih postavi? Ali to sad nije važno.

Posle leta navratnanos i užurbane vožnje limuzinom, Slejter je konačno stigao do Ričmondove planinske kuće. Bilo mu je vruće i želeo je da se istušira. Zadnjica mu je utrnula od višerasovnog putovanja.

Stara skijaška kućica nalazi se na planini s druge strane doline i moguće joj je prići samo žičarom. Slejter je požurio stepenicama do drvene kontrolne sobe. Ušao je u žičaru i usmerio daljinski prema kontrolnoj tabli. Taman je hteo da pritisne dugme kad je čuo glas.

„Čekaj.“

Kalahan je obazrivo prilazio žičari.

Slejter se zapiljio u njega. „Šta ti, jebote, radiš ovde?“

„Ričmond me je pozvao na sastanak. Nešto u vezi s Belom kućom.“

„Zašto bi Ričmond zvao tebe?“

„Ne znam. Rekao je da je važno. Gde je on?“

„Tamo“, odgovorio je Slejter i pokazao preko doline. „U skijaškoj kućici.“

Kalahan je neznatno prebledelo. „Zar ne možemo da se sastanemo u kući?“

„Ozvučena je.“

„To zvuči čudno“, primeti Kalahan. „U redu. Ako tako hoće, hajde da završimo to.“

Slejter je uperio daljinski i pritisnuo dugme. Ništa. Protresao ga je i ponovo pritisnuo. Ovog puta se čulo glasno tandrkanje iznad njih i žičara je glatko kliznula.

Žičara se iznenada zaustavila na polovini ambisa.

„Šta, kog...“ Slejter je ponovo pritisnuo daljinski.

Ništa se nije dogodilo. „Mora da je crkla baterija“, promrmljao je. Ali zelena lampica je svetlela. Srce mu je brže zakucalo.

„Ako ta naprava ne radi“, uspaničio se Kalahan, „kako ćemo se vratiti?“

Utom je zazvonio telefon u Slejterovom džepu.

S mesta na kojem se Ben uglavio, u udubljenju stene trista metara dalje, žičara je bila samo kockica koja landara naspram neba. Sklonio je daljinski koji mu je Ričmond dao nakon što ga je zamenio lažnjakom koji je Slejter pokušavao da koristi.

Slejter se javio. „Senatore, jeste li vi?“ Glas mu je bio napet, prožet brigom.

„Ponovo si pogrešio, Slejteru“, rekao je Ben u slušalice blututa koje je nosio.

Tišina. „Ko je to?“

„Pogledaj nalevo“, odgovori Ben. „Ako imaš oštro oko, videćeš me. Ja sam tačkica na planini.“

„Houpe?“

„Verovatno se pitaš kako se ovo dogodilo“, nastavi Ben. „Iskreno govoreći, mrzi me da ti objašnjavam. To je poverljivo. A mrtvi ne moraju da znaju.“

„Nemoj to da radiš“, promuća Slejter. „Imam mnogo novca. Možeš postati bogat.“

„Plan ti nije bio loš“, produžio je Ben. „Ti si pametan čovek. Kao i Kalahan. I mudro je učinio što te je izbrisao iz baze podataka CIA.“ Dok je pričao, odvezivao je remenje postavljene futrole puške pored sebe. Izvadio je oružje. Bila je to remingtonka koju je Badu Ričmondu otac poklonio za dvadeset prvi rođendan. Nikad niko nije pucao iz nje. Otkopčao je pregradu s municijom i izvadio pet dugih, čunjastih patrona kalibra .308. Stavio ih u okvir jednu po jednu, pa repetirao. Smestio se iza puške. Kroz nišan je jasno video sistem kotura i kablova na krovu žičare.

Slejter mora da je čuo škljocaje preko telefona. „Ja radim za američkog senatora“, uplašeno se usprotivio. „Ne možeš me ubiti.“

„Imam za tebe poruku od mamlaza“, reče Ben.

„Šta? Šta kog...“

„Otpušten si.“

Otkočio je pušku i nanišanio, ne obazirući se na izbezumljene povike iz slušalica.

Nije ni osetio kako se obarač pomerio. Kundak mu se trgao uz rame.

Tri stotine metara dalje jedan kabl je pukao. Krajevi mahnito poleteše. Koturi se zavrteše.

Žičara se cimnula, pala tri metra pa se uz trzaj zaustavila na drugom kablju.

Slejter i Kalahan su vrištali, kao ludi lupali po prozorima, očajnički se klizali na pločicama.

Ben je mirno repetirao, naciljao metu i ponovo opalio. Odjek pucnja kotrljao se i odjekivao po dolini.

Žičara kao da je načas visila u vazduhu kad je drugi kabl pukao. A onda je pala kao kamen.

Padala je gotovo trista metara pre nego što je udarila o liticu. Raspala se. Krhotine se zakotrljaše niz planinu. Negde među padajućim, poskakujućim delovima bile su malene prilike Slejtera i Kalahana, koji su vrišteći leteli prema stenju nekoliko desetina metara dole.

Kad su im tela tresnula na dno, Ben je već spakovao pušku. Prebacio je futrolu preko ramena i počeo da se spušta niz padinu.

Šezdeset sedmo poglavlje

Aleks je čekala u kolima u podnožju. Ben je seo na suvozačko mesto. Upalila je motor i pošla prašnjavim, pustim drumom. Neko vreme su sedeli u tišini.

„Volela bih da sam te upoznala“, tiho je rekla.

„Moglo je biti drugačije“, odgovorio je.

„Ali nije, zar ne?“

„Nije“, složio se.

„Nećeš da se predomisliš? Da ostaneš neko vreme sa mnom. Da vidimo kako će ići.“

Nije rekao ništa.

„Znam kako se osećaš“, nastavila je. „Ali zar život ne mora da ide dalje?“

„Nisam spreman, Aleks. Zao mi je, ali tako je.“

Vreme je prolazilo. Prošli su još nekoliko kilometara dok nisu ponovo progovorili.

„Šta ćeš sad?“, pitala je.

„Da se vratim kući.“

„Teologiji?“

Nije odgovorio. A onda je otvorio prozor. Vetar im je zavijorio kosu. Posegnuo je u torbu i izvadio Bibliju. Nekoliko sekundi zurio u nju. Ta knjiga mu ne može značiti ono što mu je svojevremeno značila. Ne sada.

Bacio ju je kroz otvoren prozor.

Poletela je pri brzini od sto dvadeset kilometara na sat i otvorila se, zalepršanih stranica. A onda je pala niz travnatu padinu pored puta i ostala za njima.

„Čini mi se da ne“, primetila je.

„A ti?“

Pogledala ga je. „Šta ću sad? Isto što i ti, Bene. Da razmislim svemu. Potražim novi smer. Možda Agencija ipak nije za mene. Pristupila sam joj jer sam želela da pomažem ljudima. Čini mi se da postoje bolji načini da to radim. Razmišljala sam da se vratim medicini.“

Klimnuo je glavom. „To je dobra odluka. Bićeš sjajna doktorka.“

Uхватила ga je za ruku i stisnula je. „Nedostajaceš mi, Bene Houpe.“

„I ti ćeš meni nedostajati.“

„Hoćeš li biti dobro?“

„Biću“, odgovorio je.

„Stvarno?“

Osmehnuo se. „Stvarno.“

„Javi se ponekad.“

Nije odgovorio.

„Znam da nećeš“, uzdahnula je.

Posle nekoliko kilometara pojavio se znak za neku varoš. Pokazao joj je gde da ga ostavi i ona stade uz ivicu puta.

Nije rekla ništa dok je izlazio iz kola. Prebacio je jaknu preko ramena i gledao kako se ona udaljava.

Kola su postajala sve manja dok nisu postala samo oblak prašine u daljini.

Sunce je zalazilo. Ben se okrenuo i zaputio prema varoši.

Autorova beleška

Iako je *Proročanstvo sudnjeg dana* fikcija, činjenica je da milioni ljudi širom sveta, od kojih su većina američki evangelistički hrišćani, žarko veruju da nas u svakom trenutku može zadesiti smak sveta koji je, po njima, predskazan u Bibliji. Nijedna od biblijskih referenci u ovom romanu nije izmišljena; sve je u Dobroj knjizi za one koji žele to da prouče. Milioni veruju da je predskazani stravični scenario stvaran, da dolazi, da je nezaustavljiv i da su oni koji nisu spremni osuđeni na jezivu sudbinu.

Budući da je proučavanje Biblije veoma velik i složen zadatak, neminovno sam morao da uzmem određenu slobodu radi dramatizacije u *Proročanstvu sudnjeg dana* a donekle je bilo neophodno pojednostaviti priču. Oni koji zaista veruju u smak sveta imaju sklonost da navode razne delove Biblije i da ih povezuju, umesto da se služe citatima iz samo jednog izvora, kao što čine junaci ovog romana. Zbog toga se u stvarnom životu tumačenja proročanstva smaka sveta mogu razlikovati: neki veruju da će se Uzeće crkve odigrati pre Velikih nevolja, dok drugi smatraju da će se to dogoditi nakon što Velike nevolje započnu, što znači da ćemo svi, i vernici i nevernici, morati da istrpimo dugačak period nečuvenih muka pre nego što oni srećniji budu spaseni. Takav stav „usred Velikih nevolja“ dodelio sam Klejtonu Kliveru i zaverenicima smaka sveta u ovoj knjizi.

Otkrivenje Jovanovo, koje u priči čini temelj verovanja u smak sveta, samo je jedno od mnogih proročanskih biblijskih tekstova - drugi uključuju i Knjigu proroka Jezekilja iz Starog zaveta - ali je svakako najintragantniji, s elementima kao što su klasične „tri šestice“, ukorenjene u popularnoj kulturi. Ljubitelji Biblije će primetiti da sam naveo nekoliko citata iz Knjige proroka Jezekilja, Knjige proroka Danila i s drugih mesta. U tom smislu, kriv sam za mađioničarski trik s Biblijom. Izvinjavam se jezičkim čistuncima: *Proročanstvo sudnjeg dana* ipak je fikcija...

...Ali, s druge strane, da li je sasvim izmišljeno? Dok sam istraživao za ovu knjigu, zapanjili su me brojni neobični događaji i očigledni „znaci“ koje sam primećivao kako sam se više udubljavao u temu. Kad sam napisao polovinu knjige, usred noći me je probudio zemljotres, što je veoma retko i neuobičajeno u mom delu sveta. Dalje istraživanje otkrilo je svakojake čudne događaje na planeti koji se, u određenom svedu, mogu protumačiti kao znaci da će se upravo baciti kocka za smak sveta: neuobičajene vremenske prilike, najezde afričkih skakavaca u Francuskoj, izbijanje retkih bolesti, sve veći društveni nemiri, povećana napetost na Bliskom istoku. Kad pogledamo još šire, astronomi danas nalaze dokaze o sudarima između čitavih galaksija - što su uznemiravajući odjeci predviđanja o smaku sveta koji najavljuje da će se „sile nebeske pokrenuti“.¹⁵ Što više čitam, to mi tmurna upozorenja Klejtona Klivera deluju sablasno uverljivija.

Hoće li se to zaista dogoditi? Moraćemo da čekamo i vidimo.

Konačno, hteo bih da napomenem da negativni prikaz određenih fiktivnih junaka što veruju u smak sveta u ovoj knjizi nipošto nije u vezi sa stvarnim hrišćanima, kako god oni tumačili biblijska proročanstva. Ben Houp je fiktivni junak, a junaci ne mogu postojati bez zlikovaca!

Nadam se da ste uživali u čitanju *Proročanstva sudnjeg dana* onoliko koliko sam ja uživao u pisanju. Ben Houp će se vratiti.

Skot Marijanive zahvalnostim svom izvrsnom uredničkom i produk-:ima koje niko ne hvali što premošćuju jaz : faze u piščevom radu i čarobnog trenutka pipljiva stvarnost u vašim rukama. Itkinji Bru Doherti - ti si zvezda. Hvala i 3ozvelu i Donu Bozvelu, kao i svima osta-:dno ili posredno učestvovali u nastanku

1

Sveto pismo, Jugoslovensko biblijsko društvo, Beograd.

2

Malt je viski koji se ne dobija mešanjem žitarica, već se pravi samo od ječma. (Prim. prev.)

3

Special Air Service je Specijalna vazduhoplovna služba. (Prim. prev.)

4

Skid znači skliznuti, ali i propadati. *Skid row* je gradska četvrt naseljena propalicama ili samo dno. (Prim. prev.)

5

Drvo *Tillandsia usneoides* raste u jugoistočnim i tropskim delovima Amerike, ima sive stabljike nalik vlaknima. (Prim. prev.)

6

Na engleskom se koza *kaie goat*, a GOAT je skraćenica za *Galveston Orientation and Amnesia Test*. (Prim. prev.)

7

Otkrivenje Jovanovo 16:21. (Prim. prev.)

8

Knjiga proroka Jezekilja 38:16. (Prim. prev.)

9

Knjiga proroka Jezekilja 38:18. (Prim. prev.)

10

Knjiga proroka Danila 12:1. (Prim. prev.)

11

Prva poslanica Solunjanima 4:16. (Prim. prev.)

12

Otkrivenje Jovanovo 10:6. (Prim. prev.)

13

French toast su u stvari prženice, ali s dodatkom šećera ili cimeta. (Prim. prev.)

14

Skraćeno za *Browning Automatic Rifle*. (Prim. prev.)

15

Jevanđelje po Luci 21:26. (Prim. prev.)